

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Kusursuz esprileriyle *Aşka Dönüş*,
vaat ettiği her şeyi eksiksiz sunan
bir romantik komedi."

—Annabel Monaghan

AŞKA DÖNÜŞ

Nora Dahlia

SASHA RUBINSTEIN FORMUNDA DEĞİL.

Sasha Rubinstein, iki çocuklu, güçlü ve hayatını yeniden kurmaya çalışan bir annedir. Yalnızca çocuklarına iyi bir anne olmak için çabalıyordur. Ancak sanki tüm evren ona karşıymış gibi bir ton aksilik yaşaması işleri pek de kolaylaştırmaz. Ve bu aksiliklerin sorumlusu "İblis Baba" adını verdiği Ethan Jones'tur: Sinir bozucu, inatçı ve bir o kadar da çekici bir baba.

Ne var ki hayat onları beklenmedik bir şekilde Karayipler'de mahsur bırakır. Bir iş fırsatı yüzünden birlikte çalışmak zorunda kalan bu ikili, başlarda birbirine karşı direnç gösterse de aralarındaki buzlar zamanla erimeye başlar. Korkuları, gizledikleri duygular ve geçmişin yükleri bu tropikal kaçamağın sıcak atmosferinde yavaş yavaş gün yüzüne çıkar.

Tutku mu? Aşk mı? Belki ikisi birden...

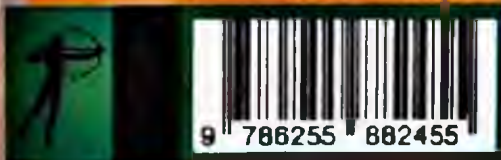
Çünkü bazen ikinci şanslar, okul bahçesinde değil, ufak bir adada başlar.

"Seksi, zeki ve tatlı bir şekilde doyurucu... Aşka Dönüş, mükemmel bir kaçış."

—Meg Cabot, New York Times çok satan yazarı

artemisayınları X artemiskitap @artemisayınları

KAPAK TASARIMI VE İLLÜSTRASYON SANDRA CHIU

YAYIN NO: 2665

AŞKA DÖNÜŞ

NORA DAHLIA

Orijinal Adı : Pick-Up

Düzenleme
Ny.ozlem

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan

İngilizceden Çeviren: Layla Tiryaki

Editör: Doğa Öz fırat

Son Okuma: Zikriye Eliter

İllüstrasyon ve Kapak Tasarımı: Sandra Chiu

Kapak Uygulama: Dılan Kaya

Sayfa Tasarım: Rumeysa Sarı

1. Basım: Eylül 2025

ISBN: 978-625-5882-45-5

Sertifika No: 43949

Aşka Dönüş

© 2025, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Pick-Up

© 2024, Nora Zelevansky

Kitabın Türkçe yayın hakları Jenny Meyer Literary Agency, Inc aracılığıyla ALFA Basım Yayım Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Nora Dahlia

AŞKA DÖNÜŞ

İngilizceden Çeviren: Layla Tiryaki

ARTEMİS YAYINLARI

Ninova

İlk günden beri yanımda olan Claudia'ya...

1 | Okula Gidiş

Sasha

Her sabah okula giderken karşılaştığım kızıl saçlı bir anne vardı.

Çocuklarımızın üzerinden sessiz bir iletişimle bakışırdık. Zaffer dolu bakışlar. Izdırap dolu bakışlar. Bakışmalarımıza rağmen adını bilmiyordum.

O, günümün göstergesi gibiydi. Hava durumu kanalı. Gelecekteki hâlim.

Sadece, iki yerine çok fazla çocuğu ve çok büyük bir köpeği vardı, köpeğin tüyleri de kıızıldı.

Güzel günlerde köpeğiyle havalı şekilde yürürdü. Kötü günlerdeyse köpeği onu yürütürdü.

2 | Okula Gidiş

Ethan

Her sabah okula giderken karşılaştığım sörfçü kesim kabarık saçlı bir baba vardı. Kışın bile parmak arası terlik giyerdi.

Bazı günler onun sakinliğini kıskanıyordum. Bazı günlerse onun dengesiz olduğunu düşünüyordum.

Ama oğluyla o sürekli gülümserlerdi. Elleri ceplerinde geziyorlardı.

Çocuğumla ben güçlükle yürüyorduk.

Trafik ışığının yanmasını beklerken kaşlarımı çattığımı fark ettim. Yapılacaklar listemi kafamdan gözden geçiriyordum.

- Okul sweatshirtünü almayı unutma.
- Sweatshirtü unutma.
- Sweatshirtü-
- Kahretsin. Ben yetişkin bir adamım.
Lanet olasıca bir sweatshirtü
unutmayacağım.
- Sadece lanet olasıca sweatshirtü unutma.

Üçüncü sınıfa giden çocuğum, “Baba!” diye seslendi. “Orada mısın?”

Yukarı baktım, trafik ışığı yeşile dönmüştü. Ben ise hâlâ orada dikiliyordum.

3 | Okula Gidiş

Kaitlin

Tek çocuklu, asosyal bir anne vardı. Hep geç kalırdı.

Üç çocuklu, bıyıklı bir baba vardı. Hep bağıırdı.

Yürürken çocuklarına donut yediren zayıf bir anne vardı. Kafaları güzelmiş gibi okula koşuyorlardı, suratları hep krema içindeydi.

Hepsini görüyordum.

Bir zamanlar her şey kontrolümdeydi. Hiç geç kalmazdım. Hiç bağırmazdım. Kahvaltıda, serbest gezen tavuk yumurtası ve organik yulaf yapardım. Yedikten sonra herkesin suratı tertemiz olurdu.

O günlerde, çocuklar aceleyle içeri girdikten sonra biraz dışarıda oyalanırdım. Diğer velilerle, beğendiğimiz televizyon programları ve nefret ettiğimiz matematik ödevleri hakkında konuşurduk. Annelerle birlikte parkta sabah yürüyüşleri yapardık.

Şimdiyse son dakikaya kadar yatakta oyalanıyor, egzersiz ekipmanları reklamlarında geziniyordum. Başka şehirlerdeki

başka sokakların, başka parkların ve başka ailelerin fotoğraflarına bakıyordum. Hipster tarzı tatlı mekanlarının ve kanyon yürüyüşlerinin, geç saatlere kadar dışarıda kalan ve hiç ışığa çıkmayan genç insanların...

Küçüklükten beri tanıdığım cıvıllı cıvıllı bir anne vardı. Beni hep görmezden geliyordu.

Çocukları bırakırken de alırken de, bir zamanlar tanıdığım o anneyi görüyordum.

4 | Aptal Çoraplar

Sasha

Bazen *Punk'd** programının bir bölümünde olduğumu düşünüyordum. Sonra programın yaklaşık yirmi yıl önce yayından kalktığını ve Ashton Kucher'ın da artık baba olduğu aklıma geliyordu. Zaten biri neden *bana* kamera şakası yapacaktı ki?

Bu kadar ilgi gördüğüm için çok şanslı olmalıydım. Son günlerde işler o kadar yavaştı ki e-postamın bozulduğunu düşünüyordum.

Belki de öyleydi. Çünkü her nasıl olduysa dört kez düzeltmeye çalışmama rağmen okulun Komik Çorap Günü'nü hatırlatan e-posta yine bana gelmemişti. İşte bu yüzden kendimi 08.27'de kucağımda ağlayan beş yaşındaki bir çocuğu okula bırakırken bulmuştum. Tam da bugün için sakladığı beyzbol temalı çorapları yerine sıkıcı, gri çoraplar giyen beş yaşındaki bir çocuk.

"Bart iyi mi?" diye sordu okulun girişinde duran okul müdiresi. Her sabah orada duruyordu.

* Kamera şakalarının yapıldığı bir program. -çn.

Bart belli ki iyi değildi. Etrafımızdaki ebeveynler büyük sırt çantalı çocuklarını zil çalmadan önce okula yetiştirebilmek için aceleyle koşturuyorlardı. Yetiştikten sonra biraz soluklanıp saçlarını düzeltiyor ve kendilerine kahve almaya yöneliyorlardı. Kasklı yetişkinlerin bazıları bisikletlerinin kilitlerini, bazıları da çocuklarını taşımak için taktıkları devasa bisiklet sepetlerini çözüp işe gidiyordu. Diğerleriyse koşu yapmak için Prospect Park'ı seçiyordu. Her sabah bunlardan birkaçı, özellikle belli bir ekip, durup sohbet ediyor, çocuklar gözden kaybolduktan sonra uzun süre oyalanıyor ve sabahın erken saatlerindeki oyalanma partisinin son konukları oluyorlardı.

Geride kalanlar beni ve Bart'ı hem gülerek hem de acıyarak izliyorlardı. En önemlisi de kendini bu sahneden soyutlayacak kadar uzakta duran sekiz yaşındaki kızım Annette, sabırsızca bizi izliyordu.

“Artık içeri girebilir miyim?” dedi Annette gözleri irileşirken. Bu hiç de *havalı* değildi.

“Biraz yardım etsen?”

Annette, Bart'ın arkasından omuzlarını silkti. “Nasıl yardım edebilirim ki? Cebimde beyzbol temalı bir çorap taşıyorum!” Annette de komik çoraplar giymiyordu ama hiç umurunda değildi. Son zamanlarda aptalca şeylerle pek ilgilenmiyordu. Ergenliğe iki yıl erken girmişti.

Annette'e göre kendisi genelde çok yardımseverdi. Sekiz yaşındaki bir çocuğun yapması gerekenden daha çok yardımcı oluyordu. Okula giderken yol boyunca engin deneyimlerine dayanarak kardeşini Komik Çorap Günü'nün önemsiz bir şey olduğuna ikna etmeye çalışmıştı. Çember oluşturarak yaptıkları etkinliğin ilk beş dakikasından sonra hiç kimse o günün ne günü olduğunu bile hatırlamıyordu. Genelde Bart, *Nettie Fun Club*'ın sarsılmaz bir üyesi olsa da bugün o günlerden biri değildi.

Çorap kelimesiyle tetiklenen Bart yeniden ağlamaya başladı. Teslim oldum ve geç kalmaması için kızıma el salladım.

“Seni seviyorum, Nettie!” diye bağırdım. “İyi eğlenceler!”

Annette utanç verici sözlerimden kaçıp içeri girdi.

Çok yorgundum.

“Bart, sana benim çoraplarımı vermeme ne dersin?” diyerek şansımı denedim. Ne kadar da cömert bir teklif.

Bart ayakkabılarımın üst kısmında açıkta kalan çoraplarıma baktı. “Bunlar sadece siyah,” deyip hıçkırdı.

“Ama senin ayakların için çok büyükler, bu da çok komik! Öyle değil mi? Devasa çoraplar.”

“Anne!” diye sızlandı on beşine geldiğinde de yapacağından emin olduğum gibi.

“Sorun nedir?” diye sordu müdire. Şimdi tepemizde dikiliyor, o hareket ettikçe kolyesi sallanıyordu.

Bart müdireye umutsuzca baktı, çenesi titriyordu. Sonra tekrar ayaklarına baktı. Müdire onun gri çoraplarını göremiyor muydu? Tanık olduğu vahşeti anlayamıyor muydu? Bart tekrar gözyaşlarına boğuldu.

“Bu sabah bir karışıklık oldu,” dedim hem müdireye hem de Bart’a. “Komik çorabımız yok.”

“Yaa, hatırlatmayı unuttuk mu?” diye sordu müdire.

Unuttuk derken onlardan değil, *benden* bahsediyordu. Bana Pijama Günü ve Spor Günü’nde baktığı gibi kınayan bir ifadeyle bakıyordu. Neredeyse ona tıslayacaktım.

“Bana herhangi bir hatırlatma *yapılmadı!*” diye ısrar ettim oğlum omzuma sümüğünü silerken. *Boşanmış anne* olmak yeterince kötüyken bir de *kötü anne* olmak istemiyordum.

Müdire bana inanmıyormuş gibi kafasını salladı. “Peki, problem değil,” dedi.

Bart’la birlikte müdirenin triko takımına baktık. *Gerçekten mi?* Kesinlikle bir sorun var gibi görünüyordu. İşlediğim suçun kanıtı olarak ceketimde sümük vardı.

“Çorapları komik hâle getirmek için içeride birkaç kumaş çıkartmamız var. Bu, hazır çorapları giymekten daha eğlenceli! Çıkartmalara bakmak ister misin, Bart? Kendi komik çoraplarını yapmak ister misin?”

Bart biraz düşündü, ceketimi tutuşu gevşemişti. “*Octonauts* var mı?”

“Olabilir. Tek boynuzlu atlarımız ve... Dinozorlarımız var.”

Bart biraz daha düşündü. Tek boynuzlu atlara ilgilenmiyordu ama T-rex ilgisini çekebilirdi. Bart daha fazla düşünmeden müdire onun yumuşak elinden tutup içeriye, öğretmeninin yanına götürdü.

Gidişlerini izledikten sonra ayağa kalktım. Kendimi, kaldırımda cenin pozisyonunda yatmış gibi hissediyordum. Bir dakika sonra müdire geri döndü.

“Yardımanız için teşekkür ederim,” dedim. “Bu sabah her zamankinden farklıydı.”

“Önemli değil. *Bu* seferlik. Hatırlatmalar ve haftalık bülten için okulun web sitesinden kayıt yapabilirsiniz.”

“Kaydoldum, yemin ederim. Hem de birkaç kere.”

“Hı hı. Peki, *annecik*. İyi günler.”

Okulda benim bir adım yoktu. Bart’ın annesiydim. Nettie’nin annesiydim. Bazen müdürler kendilerini kurnaz hissettiklerinde veya beni kürk ceketli ve *jogger* pantolonlu diğer kadınların yanına yakıştıramadıklarında sadece *annecik* oluyordum.

Resmen okuldan kovulmuştum.

Cadde çoktan sessizleşmişti, neredeyse banliyö sakinliğindeydi. Burası New York’tu. İki sokak ötedeki tavanından idrarın

aktığı yer altında gürleyen metro istasyonu bir cehennem çukuydu. On sokak ötede ise her şeyin satıldığı küçük dükkânlar daha az tozluysa ve sokaklar daha az Susam Sokağı'na benziyordu. Ama bu küçük yerleşim bölgesindeki gür ağaçlar, bakımlı kaldırımlar, renkli bayraklar ve duvarları resimlerle dolu şirin okul binası New York'un yerelliğine ihanet ediyordu. Burası betondan bir orman değildi. Daha çok kenarları bebek korumalı bir hayvanat bahçesine benziyordu.

Normalde çocukları okula bıraktıktan sonra ya diğer tüm ebeveynler gibi koşuya çıkar ya da doğrudan eve çalışmaya giderdim. Ama bugün bir görevim vardı. Pazartesi, *Spirit Day*'di* ve bunu da Komik Çorap günü gibi mahvetmeyecektim. İyi bir anne olduğum için kendimle şimdiden gurur duyuyordum.

Sadece cuma sabahları kurulan etkinlik masası, ikramiye bileti gibi önümde duruyordu. Sıra yoktu.

Tam yaklaşmak üzereyken beni durdurmak isteyen bir yaratık tarafından yolum kesildi: Hiç Durmadan Konuşan Anne.

“Selam, Sasha! Çok *uzun* zaman oldu.”

Yeterince iyi biriydi. Adının Lisa olduğuna emindim ama bazen Lorraine de olabileceğini düşünüyordum. Ya da belki Lauren. Her hâlükârda sormak için çok geçti. Nettie anaokuluna başladığından beri okul etkinliklerinde ayaküstü sohbet ederdik. Durumumun ve medeni hâlimin beni fazlasıyla antisosyal yaptığı bu okulda tanıdığım birkaç anneden biriydi. Yine de onun, okulun *bilgi akışı* görevindeki bir devriye polisi olduğunu biliyordum. Her ne sebeple olursa olsun kötü bir dedikodunun konusu olmak istemezdim.

* Her yıl ekim ayının üçüncü perşembesinde LGBTQ+ bireyleri anmak adına yapılan farkındalık günü. -ed.n.

“Selam,” dedim. “Çok uzun zaman oldu! Olivia bu yıl neler yapıyor?” Tabii ki kızının adını biliyordum. Çünkü benim gibi bu annenin de kendi adı yoktu. O, *Olivia’nın annesiydi*.

Soru sormak acemice bir hataydı. Çünkü bu kadın konuşmaya bir kez başladı mı sonu gelmezdi. Sözünü kesmeyi aklımdan bile geçiremezdim.

“Sorduğuna çok sevindim çünkü biraz delirmiş durumdayım!” Eğilip kızının sabahları uyanma zorluğu hakkında fısılda-maya başladı. Olivia bazen zamanında uyanıyordu. Olivia bazen huysuz oluyordu. Olivia bazen evden çıkarken kar taneli ponponlu şapkasını bulamazsa olay çıkarıyordu.

Ah, Olivia.

Olivia’nın annesi neon pembe bir kask takıyordu. Belki de çocuklarından ödünç almıştı? Bisikletine yaslanmıştı ama gitmeye hiç niyetli görünmüyordu. Havada sonbahar serinliği vardı ama kadın batık desenli bir tişört ve lohusalar için üretildiğini düşündüğüm bir tayt giyiyordu. Omuz hizasındaki siyah saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamıştı, çok rahat gözükiyordu.

“Bazen odasına çıkıyorum ve çoktan uyanmış oluyor,” dedi solgun yanakları telaştan kızarıırken. “Ama diğer günler saat yediyi geçerken onu uyandırmak zorunda kalıyorum. Daha bu sabah yerde yatıyordu, çocuklar nasıldır bilirsin. Tekmeler savurup çığlık atıyordu çünkü sevdiği mısır gevreğinden kalmamıştı. Yani demek istediğim...”

Okulun logosunu taşıyan tişörtler, *sweatshirt*ler ve şapkaların olduğu masaya endişeyle baktım. Yığınlar azalıyordu ve görünüşe göre orayı yöneten ÇİA’lar toparlanmaya başlıyordu.

ÇİA’lar, yani Çok İlgili Anneler, arkadaşım Celeste’le bir gece şarap içerken sürekli gönüllülük ve kendi hayatları arasında kalan annelere atıfta bulunmak için uydurduğumuz bir kısaltmaydı.

Onlar hayranlık duyduğum annelerdi, televizyon izlemeye nasıl vakit ayırabiliyorlardı ki? Celeste'in annesi de bir ÇİA'ydı ama yine de yetersiz kalıyordu. Kendimi ne zaman suçlu hissetsem kafamda o bekâr anne kozumu oynayıp paçayı sıyrıyordum.

“Ne demek istediğimi anlıyor musun?” Olivia'nın annesi konuşmaya devam ediyordu. O da bir tür ÇİA'ydı. “Tabii ki anlamıyorsun, Nettie mükemmel. Sen de öylesin. Yoga taytın bile harika. Nereden aldın? Ben geçen gün Target'tan aldım bir tane, son zamanlarda hiç fark ettin mi—”

Araya girmek için birkaç kez ağzımı açtım. Lisa/Lorraine/Lauren'in spor monoloğunu yarıda kesmek için elimi kaldırdım ama yeteri kadar oksijen yoktu. Tek heceden ötesine gidememiştim. *Ben— Bu— Git—*

Beyzbol şapkasıyla kırmızı yelek giyen ve kafasındaki güneş gözlüğüyle aynı yeğin yeşilini giyen diğer ÇİA'lar yanlarındaki karton kutuları açıp kupaları masalardan kaldırıyorlardı. Bir an paniğe kapıldım, Bart'ın gözyaşları içindeki yüzü bir korku filmi gibi gözümün önünde canlandı.

Ben de kapana sıkışmış her hayvanın yapacağı gibi davranıp yavaşça okul eşyalarına doğru geri geri gitmeye başladım. Geriye doğru attığım her adımda Hiç Durmadan Konuşan Anne bir adım ileri atıp bisikletini bana doğru yaklaşıtıyordu. Onun boş laflarını dinlemeyi bırakmıştım. O durdurulamazdı.

Ben hızlandıkça o da hızlanıyordu. Bir adım geri, bir adım ileri, bir adım geri, bir adım ileri giderken sert bir şeye çarptım. Dengemi kaybedip kaldırıma kırımın üstüne düştüm. Kaldırım da sertti.

Birinin, “Ne oluyor be?” dediğini duydum ve onun ben olmadığımı çok emindim. Kendimi toparlayıp neye çarptığımı görmek için döndüm. Ama bu bir *ne* değildi, *kimdi*. Uzun boy-

lu, bronz tenli ve kimsede görmediğim bir kumral saçlı biriydi. Mükemmel karışık saçları, kirli sakalı, biçimli kıyafetleri, ayağındaki Jordanları... Kısacası pislik biri olamayacak kadar yakışıklıydı. Bana şaşkınlık ve küçümsemeyle bakıyordu.

Ah, ne gün ama!

“Ne oluyor be?” diye tekrarladı. Bir de centilmenlik öldü derlerdi.

“İstemedi oldu, Ethan!” dedi Lisa/Lorraine/Lauren zoraki bir gülümsemeyle. “Geri geri yürüyordu ve arkasını görmedi.”

“Geri geri yürümek mi? Neden böyle bir şey yaptın ki?”

“Neden mi?” diye tekrar ettim.

Şok içindeydim ve bu suratımdan anlaşıyordu. Bir süre bakıştık. Bana dik dik bakmasa daha hoş olurdu.

“Kelimenin tam anlamıyla yerdeyim,” dedim en sonunda.

ÇİA'lar ve Lisa/Lorraine/Lauren ne yapacaklarından emin değillerdi. Garip bir durumdu. Ağızları bir karış açık hâlde bizi izliyorlardı.

“Doğru, affedersin.” Görünüşe göre ismi Ethan olan parlak zırhlı dangalak, kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Güzel, güçlü bir eldi ama umurumda değildi. Sanki eli dışkıyla kaplıymış ve ben de İngiltere'nin son kraliçesiymişim gibi küçümseyerek ona bakıyordum. Sonra ayağa kalkıp avuçlarımdaki çakılları silkeledim.

Ayağa kalktığımda ona ne kadar kibirli olabileceğimi göstermek için duruşumu dikleştirdim. Az önce kıcının üstüne düşmüşken üstün görünmek zordu ama elimden geleni yapıyordum.

“Şey, saat geç oldu!” dedi L/L/L, saate bile bakmamıştı. “Gitsem iyi olacak!”

Sanırım artık ondan nasıl kurtulacağımı biliyordum. Kimseye veda etmeden gidiyordu.

Ethan denen kişi elini geri çekti, şimdi önümüzde duran masanın üzerindeki orman yeşili tişörtleri ayıklıyordu.

“Bastığın yere dikkat etmelisin,” diye mırıldandı. “Yaralana bilirsin.”

“İyiyim ben,” diye homurdandım. “Söylediğin için teşekkürler.”

İkimiz de aynı anda suratımıza birer gülümseme yerleştirip stanttaki kadınlara baktık.

“İkinizden birine yardımcı olabilir miyim?” dedi kırmızı yelekli kadın. “Sıradakinin kim olduğundan emin değilim.”

“Sanırım benim—”

“Benim—”

İkimiz de aynı anda cevap vermiştik.

“Kusura bakmazsan—” diye söze girdim.

“Geç kalıyorum.” diye tamamladı.

Erkeklerin bu kadar meşgul olabilmesi inanılmazdı.

Kırmızı yelekli, yeşil yelekliye telaşla baktı. Ona acıdığım için, aslında diğer annelerin benden nefret etmemesi için, “Önemli değil, o geçebilir,” dedim.

Belli ki büyüklük bende kalacaktı. “Peki,” dedi kırmızı yelekli. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“*Sweatshirt* istiyorum,” dedi. “Üçüncü sınıf öğrencisi için hangi bedeni önerirsiniz?”

“Harika! *Medium* beden kesinlikle.” Doğru bedeni bulmak için yığını karıştırdı. “Ah, bakın! Sonuncusunu aldınız!” Yeşil yelekli, Ethan’ın kredi kartını okutmak için pos cihazını çıkardı.

Kırmızı yelekli bana dönüp, “Beklediğiniz için teşekkürler. Siz ne istersiniz?” dedi.

“Beş yaşındaki anaokulu öğrencisi için bir tişört,” dedim dişlerimi sıkarak. “Ve bir de *sweatshirt*. Üçüncü sınıf öğrencisi için, *medium* beden.”

“Olamaz,” dedi kırmızı yelekli, gözleri kocaman açılmıştı.

Gerçekten *olamaz*.

Bu Ethan denen adam, kredi kartını bir iş teklifi gibi masanın üzerinde kaydırırken bana gergin bakışlar atıyordu. Gözlerime bakmaya cesaret edemiyordu.

Nettie’nin oyun parkında, oyuncasını çalan bir çocuğu ısırıldığı zamanı hatırladım ve onu anladığımı düşündüm.

Bu adam tam da istediği her şeyi elde eden yakışıklı bir Brooklyn erkeğiydi. Birden onu öldürmek istemiştim. Sadece Nettie’nin bedenindeki son *sweatshirt*ü aldığı için değil, onun gibi adamlar hep son *sweatshirt*ü aldığı için.

Onu daha önce buralarda gördüysem bile dikkat etmemiştim. Burası büyük bir okuldu. Muhtemelen nadiren gelen babalardan biriydi. Ben de kendi hâlimde biriydim zaten.

Bu adamı tanıımıyordum ama o anda ÇLA’ların onu tanıdığını anladım.

“Teşekkürler,” dedi *sweatshirt* kapkaççısı *sweatshirt*le birlikte kartını da geri alırken.

“Rica ederiz, Ethan!” diye mırıldandı kırmızı yelekli.

Hiç şansım yoktu.

Ethan bana doğru döndü, bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra vazgeçti.

“Güle güle,” dedi kaldırımı doğru ilerlerken. Gidişini izledim.

5 | Sweatshirt Hüznü

Ethan Denen Adam

Peki. *Sweatshirtü* almıştım.

Tanrı aşkına.

Metroya doğru yürürken ellerimle yüzümü ovuşturdum.

Bu ne tür bir gün. Ne tür bir yıl.

Başarısız alışverişi düşününce kafamı salladım. Genelde kadınlar ilk tanıştığımızda beni severlerdi. Ayrıca, o fark etmese de onu tanıyordum. Bir keresinde, çocuklarımız yürümeye daha yeni başlamışken oyun alanında onları hakem gibi takip edip yollarını kapatırken saatlerce sohbet etmiştik.

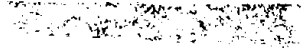
Hiç de hakem gibi görünmüyordu. Bal rengi saçları ve kedi gibi gözleriyle daha çok peri gibiydi.

O sohbetimizi unutamamıştım. Unutamama nedenim onun ateşli olması değildi, ki her ne kadar huysuz olsa da ateşliydi. Ama o sohbetimiz çok güzeldi. Hiçbir şey hakkında konuşmamışız gibi görünse de aynı zamanda birçok şey hakkında konuşmuştuk. Biriyle saatlerce telefonda oturup saçma sapan konuş-

tuğunuz gençlik yıllarına geri dönmüş gibiydik. Uzun zamandır ilk defa, sadece kendim gibiydim.

O, sohbetimizi unutmuştu. Biliyordum çünkü o günden sonra çocukları okula bırakırken birkaç kez el sallamıştı, sonrasında selam vermeyi kesmişti.

Bazı günler bunun kasıtlı olduğunu düşünüyordum. Çoğu zaman da unuttuğunu düşünüyordum. Bugünkü gibi günlerde ise onu suçlamıyordum. Ben de kendimi görmezden gelirdim.

YAPILACAKLAR:

- Sweatshirtü ver.
- ~~Sweatshirt için özür dile.~~
- Lanet olası sweatshirtü unut ve işe git.
- Şirketi ara.
- Okul sonrası kayıt için giriş yapmayı unutma yoksa sonuçlarına katlanırsın!
- Sakın unutma!

6 | Bir Zamanlar

Kaitlin

Okul biteli on dakika olmuştu ve çoğu kişi gitmişti. Kızım Ruby hâlâ içeride, okul sonrası oyuncak yapım kursundaydı. Ancak, araştırma pazarlama alanında evden çalıştığım ve şu anda çok meşgul olmadığım için (çoğunlukla başkalarının ailece gittikleri Hawaii tatillerinin fotoğraflarına nefretle bakıyordum) son anda, saat 17.00'e kadar kermes standında çalışmak için gönüllü olmuşum. İkinci sınıftan bir baba "midesini üşüttüğü" için gelememişti (muhtemelen basket maçına bilet bulmuştu).

Etrafıma göz attım. *Yine.* Sasha etrafta gözüküyordu. Bu da okul bahçesinde tek başına beklemeyi daha sıkıcı hâle getiriyordu.

Her gün okul çıkışında ebeveyn selinde gördüğüm Sasha, eskiden tanıdığım Sasha'ya pek benzemiyordu. Ve ben bunu büyüleyici buluyordum.

İlk tanıştığımızda çocuktuk, sekizinci sınıfa başlamak üzereydik. Sasha, Riverside Drive Caddesi ile West End Caddesi ara-

sındaki 86. Sokak'ta bir bankta oturuyordu. Hatırlıyordum çünkü ebeveynlerimin boşanmasından sonra Upper East Side'dan Upper West Side'a yeni taşınmıştım ve kendimi hâlâ uyumsuz hissediyordum. 86. Sokak bildiğim tek sokaklardan biriydi ve hakkında iyi şeyler duymamıştım. Geçtiğimiz yaz Hampton'sta, Park Caddesi'nde oturan bir aile dostumuzun kızı hiç de sessiz olmayan bir tonda 86. Sokak'ın Broadway'le kesiştiği yerin "Harlem" olabileceğini söylemişti.

Ne demek istediğini anlamamıştım ama güzel bir şey olmadığını tahmin etmiştim. Ayrıca bunun aileme ve Harlem'e karşı saygısızlık olduğunu düşünmüştüm. Yine de birkaç gece bu konuda endişelenmekten uyuyamamıştım.

O kız aptaldı, bunu kısa süre içinde anlamıştım. Ama aynı zamanda, bundan rahatsızlık duyarak bu mahallenin size geçmiş yaraları ve acıları göstermekten çekinmediğini de gözlemlemiştim. Mahalle, savaş öncesi dönemden kalma lüks binaları, göz alıcı *art deco** tarzı detayları ve büyük tentelerin altında kapıcıları olan tarihî yapılarıyla birlikte, yeterince sevimli ve genç göründüğünüz takdirde beklerken kemirmeniz için size çıtır turşu ve kızarmış baget verdikleri William's Chicken gibi mahalle lezzetleriyle yan yana getiriyordu. Binalar ve kaldırımlar iskele kurulmak için o kadar sık yeniden döşenmişti ki geçmişteki oyma eserlerin hayaletlerini üzmemekten kaçınmak için bu değişiklikler kademeli olarak yapılıyordu.

Central Park'ın hemen karşısında yer alan Upper East Side ve Upper West Side'in birbirinden bu kadar farklı hissettireceğini düşünemezsiniz. Her ikisi de hazırlık okulları, müzeleri ve başka bir döneme ait sevilen aile işletmeleriyle doluydu. Yine

* 1925-1940 yılları arasında ortaya çıkmış, Fransız kökenli mimari bir akım. -ed.n.

de birbirine taban tabana zıt hissettiren bir enerji vardı. Biri dik duruşlu ve düzgünken diğeri rahat bir meydan okuma içinde kambur duruyordu. Bu yeni mahallede dağınık ama gururlu bir hava, canlı ve sıcak bir enerji, karışık ama kendine özgü bir düzen vardı ve kimse bu karmaşadan dolayı özür dilemiyordu.

Tanıştığımız o ilk akşam, Sasha da ben de yeniydik. Diğer çocuklar gibi mecburiyetten sürüklenmiştik, ben kuzenim yüzünden oradaydım. Ait olmadıkları yakın arkadaş gruplarının etrafında dönüp duran iki kişiydik. Ama benim aksime o, buraya aitmiş gibi görünüyordu. Rengi açılmış platin sarısı saçları, çok fazla *piercing*li elf kulaklarının arkasına sıkıştırılmıştı. Periye benzeyen yüz hatlarını ortaya çıkarıyordu. Kısa, çiçekli elbisesi vardı ve boktan platform sandaletler giyiyordu. Benden daha beyazdı. Soluk tenliydi, biraz çilleri, kaydırak gibi bir burnu ve henüz kendi başıma uygulayacak kadar beceremediğim likit siyah göz kalemiyle vurgulanmış kedi gibi yeşil gözleri vardı.

Ama o ilk birkaç ay boyunca bir mahalleye yeni taşındığınızda yaptığınız gibi birbirimize yapışmıştık. Ezberlediğimiz köşelerde buluşuyor, birbirimizin evlerinde yatıya kalırken çikolatalı yulaflı kurabiyeler pişiriyor, varlığımızı bilmeyen çocuklar hakkında dedikodu yapıyorduk.

Ta ki bir gün onlar varlığımızı öğrenene kadar. Yani, *varlığımızı* değil, *onun* varlığını. Onlar Sasha'nın varlığını fark edince Sasha benim için yok olmaya başlamıştı. Sadece birkaç aydır birlikteydik ve aynı okula gitmiyorduk ama terk edilmiş gibi hissetmiştim. Zordu.

Ve Tanrım, onun ışıltısını kıskanıyordum.

Bugünlerde Sasha tamamen başka bir insandı. Bir kere burası Brooklyn'in derinlikleriydi, Manhattandan değildi. (O Park Caddesi

si kızı, harap ve sıra evlerden oluşan bu yer hakkında ne derdi acaba?) Ayrıca, *onlarca* yıl geçmişti.

Dün okul çıkışında Sasha'nın menopoz kilolarından kurtulmak için kullandığı egzersiz kıyafetlerini değiştirmedini fark etmiştim. Ama tabii ki yine de sinir bozucu derecede inanılmaz iyi görünüyordu. Gözlerinin altındaki koyu halkalar bile ona hoş bir hava katıyordu. *Göz altı kapatıcın mı bitti Sasha? Bunu yapılacaklar listesine eklemelisin!*

Yetişkin Sasha, çocuklarını tam zamanında almak için yürürken, hayır, aslında koşarken biraz daha az havalı gözüküyordu. Pembe renkli güneş gözlükleri hep kafasından düşmek üzereydi. Dün bana başıyla selam verdiğinde bir elini saçlarında gezdirmişti ve belli ki saçlarının dağınık hâlimden utanıp atkuyruğu yapmıştı. Ama azalan kolajenine ve yetişkinliğin ağıdalı stresine rağmen hâlâ çekiciydi.

Şimdi düşününce ben de elimi saçlarımda gezdirdim. Diplerimi boyatmam gerekiyordu. Yapılacaklar listeme eklemeliydim.

Bazen onu o zamanlardan tanıdığım için beni görmezden geldiğini düşünüyordum.

Dün onu, tamamen antropolojik nedenlerle, okuldan çıkıp evine doğru koşarken izlemiştim. Tanıdığı diğer birkaç ebeveyne el sallamıştı, bazı babalar onu uzun süre izlemişti. Çocuklarını sokağın karşısına geçirip onlara günlerini sormuştu. Sanat projelerini, teneffüslerde oynadıkları oyunları ve arkadaşlarının dedikodularını anlatmalarını dikkatle dinlemişti. Öğle yemeklerinin yarısını, sağlıklı olan yarısını yemeden bıraktıklarını itiraf ettiklerinde ise iç geçirmişti. Uzaklaşırken elini bir kez daha saçlarında gezdirmiş, tokasını çıkarıp kafasını sallamış, bir arabanın camından yansımasını gördüğünde mükemmel burnunu buruşturmuştu. Hiç memnun değildi.

Düşündüğü kadar kötü mü görünüyordu? Hissettiği kadar sıkıcı mıydı? Sasha. *Sen iyi misin?*

Gerçekten önemli değildi. Eskiden olduğundan daha kötü görünüyordu. Ve yaşlandıkça hepimize olduğu gibi “eskiden” kelimesi onun dilinin bir parçası olmuştu.

Tanrım. Nasıl bu hâle gelmiştik biz?

Gerçek şuydu ki yaşına göre gayet iyi görünüyordu. *Hatta sinir bozucu derecede sık,* diye düşündüm rüküş kazağıma bakıp kaşlarımı çatarken. Ama kırk yaşını aşmış bir kadını tanımlarken her cümlenin sonuna “yaşına göre” ifadesi eklenmeliydi. *Yaşına göre başarılı. Yaşına göre iyi görünüyor. Yaşına göre formda. Yaşına göre iyi bir tarzı var.* En azından *eskiden* öyleydi.

Ama Sasha bu öğleden sonra ortalıkta görünmüyordu. Kızı Nettie ise dışarıda, kapının önünde, sınıf öğretmenin yanında, biraz uzakta duruyor ve mahcup görünüyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudakları sımsıkı büzülmüş bir hâlde içeriye, unutulmuş çocukların geç kalan ebeveynlerini bekledikleri ofise götürüldü.

Eğer Sasha on dakika içinde gelmezse onu arayacaklardı. Telefonu açmazsa acil durumda irtibata geçilecek kişi aranacaktı.

Bu kişi eski kocası Cliff olmayacaktı çünkü o Los Angeles'ta yaşıyordu.

Cliff, Sasha'yı birdenbire terk etmemişti. Ya da etmişti. Dışarıdan öyle gözüküyordu. Geçmiş yakınlığımıza rağmen hayatına hâkim değildim. Belki de çocuklarımız aynı okula kaydolduğu ve aynı mahallede yaşadığımız için sonunda yeniden gerçek arkadaş oluruz diye düşünmüştüm ama Sasha, arkadaşı Celeste ile takılmayı tercih ediyordu. Tabii Celeste ziyarete gelirse.

Dolayısıyla ben sadece evliliğine dikkat edenlerin gözlemledikleri hakkında konuşabilirdim, ki bu da pek fazla bir bilgi

etmezdi. Ne de olsa boşanmalarından önce de Cliff'i bazı kurs gecelerinin sonunda sınıfın ya da konferans salonunun arkasında aceleyle ve rahatsız edici bir şekilde beliren bulanık bir figür dışında neredeyse hiç görmemiştik. (Tabii ki bu, babaların büyük bir yüzdesi için geçerliydi.) Simsiyah saçları, soluk teni ve alaycı yüz ifadesiyle ilginç bir şekilde yakışıklıydı. Aynı *Archie*'deki Reggie gibi.

İyi niyetli biri gibi görünmüyordu.

Sanırım okulun Cadılar Bayramı balosuna katılmıştı. Okulun bahçesinde telefonuna yapışık hâlde somurtarak oturmuştu. Diğer ebeveynlerden bazıları onun bir senarist olduğunu duymuş ve bunun havalı görüldüğünü düşünmüşlerdi, bu yüzden biraz dikkat çekmişti. O gece Lisa'nın onu köşeye sıkıştırdığını görmüştüm, her zaman yaptığı gibi durmadan konuşuyordu. Cliff ona zar zor tahammül etmişti, gözleri sürekli etrafta geziniyordu, ta ki Lisa gidene kadar. Lisa biraz aşırı biriydi ancak bu kadar kabalığa gerek yoktu.

Bir keresinde çocuklar çok küçükken seksenler gecesi müzayede ve bağış toplama etkinliğimizde Cliff çakırkeyif olmuştu. *Jimmy Fallon Tonight Show* biletlerini istemediğini çok yüksek sesle gülerek dile getirmişti. Ben de Jimmy Fallon'ın sarkık bir penis gibi sönük bir kişiliği olduğunu düşünüyordum ama bunu avazım çıktığı kadar bağırarak söylemezdim.

Bu yüzden çocukları okula bırakmaya ve okuldan almaya gelmeyişi fark etmemiştik. Zaten hiç gelmiyordu. Bir daha da hiç gelmeyece kadar onu arada sırada görmüştük. Sanki gitmek yerine hiçliğe karışan toz zerrecikleri gibi mahallemizden uçup gitmişti. Nereye düştüklerini kim bilirdi? Kimin umurundaydı ki?

Bizim umurumuzdaydı. Çünkü bu süre zarfında bir noktada, aptalca süper kahraman senaryolarından birini büyük bir

stüdyoya satmıştı. Kuantum parçacıklarıyla televizyon ekranlarımızda ve sinemalarda idi. Birdenbire onu ya da en azından adını reklam panolarında, akan jeneriklerde ve başka her yerde görür olmuştuk.

Tabii onun çocuğu değilseniz. Çünkü çocukları onu hiç görmüyordu.

Bir de tüm dünyanın gördüğü o sahne vardı. Bir ödül töreninde Cliff'in eli, koltuklar dolu gözüksün diye davet edilen birinin elbisesinin içindeydi. Oradaki hiç kimse onun kim olduğunu bilmiyor ya da umursamıyordu. Cliff muhtemelen o anda sadece birisinin davetlisiydi. Ama bu patavatsızlık Altın Küre'de, televizyonlar reklam arasına girdiğinde kameralara yakalanmıştı. Bir an sarhoş ünlülerin kendi doğal ortamlarındaki hâllerini izliyorduk ancak ardından Cliff göründü, eliyle birinin memesini avuçluyordu. Fotoğraf elbette viral oldu ve Altın Küre terimi yeni bir anlam kazandı, bir *hashtag* ve tehlikeli esprilere ilham oldu. *Tamam. Annelerden oluşan arkadaş grubumla kelime oyunlarına biraz kıkırdamış olabiliriz.* Sonunda, tüm coşku sönmüştü.

Ancak Sasha da bir balon gibi sönmüştü.

Aslında Sasha'yı izleyerek Cliff'in ortadan kaybolduğu gözlemlenebilirdi. O buharlaşıp havadan daha hafif bir şeye dönüşürken Sasha karararak katılmıştı. Bir süre saç diplerini boyattışı seyrekleşmişti, çocuklarını okula bırakma ve okuldan alma sırasında gittikçe daha az makyaj yapıyordu, kıyafetleri daha buruştu, oradan ışık hızında uzaklaşırken âdeta üzerindeki yorgunluğu hissediliyordu. Bu süre zarfında omuzları kamburlaşırken sırtının ağrıdığını hissetmemek zordu. Zamanla yeniden dik durmayı başarmıştı ama hep bir adım uzakta kalmayı seçiyordu.

Sasha, okulun çıkış saatinden kırk beş dakika sonra okula geldiğinde ben hâlâ dışarıdaydım. Pembe ve mor kremayla

kaplanmış birkaç çikolatalı kek kalmıştı. Pastel renklilerin bir tanesini kendim yemeyi düşünürken Sasha'nın yanımdan hızla geçip merdivenlerden okulun girişine doğru koştuğunu, uçuşan saçlarının yüzünü çerçevelediğini neredeyse kaçıırıyordum. Beni fark etmemişti. Ya da fark ettiyse bile belli etmemişti.

Yıpranmış hissediyor musun, Sasha? Kendini hatalı mı hissediyorsun? Kendine biraz izin ver. Hepimiz sadece elimizden gelenin en iyisini yapabiliriz.

7 | Okuldan Sonra, Okuldan Önce

Sasha

Nettie hiç memnun değildi.

Bugün okulda özel bir etkinlik olacaktı ve Nettie'nin ona büyük beden *sweatshirt* aldığımı hazmetmesi için koca bir hafta sonu vardı.

Onun deyimiyle *sweatshirt*ün içinde yüzüyordu.

Onu birkaç kez Billie Eilish'e benzediğine ikna etmeye çalışmışım ama tabii ki aptal değildi.

Belki de hâlâ, cuma günü okul sonrası etkinlik kaydı karıştığı için bir saatten fazla süreyle idare odasında beklemek zorunda kalışını atlatamamıştı.

Cuma öğleden sonra Nettie'nin alınması gerektiğine dair bir telefon aldığımda Manhattan'ın aşağısındaki bir çatı katında, kedi giyim markası için kısa bir çekim yapıyordum. Do It Furr Fashion'ın web sitesi için video içeriği oluşturmak, yani tüm kedi yeteneklerini koordine etmek ve ardından çekimin kendisini denetlemek, kariyerimdeki en heyecanlı iş değildi ancak

serbest işler çok yavaş olduğu için son dakika işine balıklama atlamıştım. Neyse ki telefonum çaldığında çoktan toparlanmaya başlamıştık. Kapıdan aceleyle çıkarken DIFF'in sahibi bana dev kedimiz Larry için kamuflaj desenli bir ceket hediye etmişti. Bunu Larry'ye giydirmeye çalışırsam beni uykumda öldürürdü.

Nettie'yi almaya geldiğimde veli-öğretmen iletişim sorumlusu Bayan Choi çoktan çıkmıştı, bu yüzden karışıklığı çözemiştim. Ancak ofis personeli, okul sonrası kayıt değişikliklerini yapmak için son gün olan pazartesi sabahı onu bulabileceğime ve sorunu düzeltebileceğimi söylemişti.

Onu almaya geldiğimde Nettie iyi olduğuna yemin etmişti. Omzumu sıvazlayıp, "Olur böyle şeyler," demişti kederli bir şekilde. Sanki yetişkin olan oymuş gibi. "Endişelenme," demişti.

Beklerken birisi ona çikolata parçacıklı bir kek vermişti ve sanırım bu ona çok iyi gelmişti. Onun olgun tepkisi beni rahatlatmıştı. Ama bu aksiliklerden bıkmış olmalıydı. Ya da bu kadar metanetli olmaktan. Çünkü ben bıkmıştım.

Son zamanlarda çok hata yapıyordum.

Sonunda Nettie'yi ofisten alıp binadan çıktığımızda bir saat sonra Bart'ı almak için geri dönmek zorunda kalacağımı bildiğimden gözlerin üzerimizde olduğunu hissetmiştim. Kaitlin, küçüklüğümden beri tanıdığım o anne, unlu mamullerin arkasından bizi izliyordu. *Tabii ya.* Tabii ki bizi şimdi görecekti. Her zaman en kötü anlarımı yakalıyor gibi görünüyordu. Onu görmemiş gibi davrandım.

En azından Bart bu pazartesi sabahı mutluydu, rüzgârlı sonbahar havasına rağmen dudakları *Şirinler* mavisine dönmeye

başlasa da yeni okul tişörtünü giymekte ve ceket giymemekte ısrar etmişti. Göğsünü gere gere yürüyordu, sanki bu tişörtü hak edecek bir şey yapmış gibi kendini sergiliyordu. İçinde bir coşku vardı! *Şükürler olsun!*

Sadece o değildi. Bugün okula doğru giden aileler bir de-
reyse üzerlerindeki yeşil kıyafetlerle çocuklar yosunlar gibiydi.
Arada bir görünen aşırı hevesli ebeveynler de ayak uydurmak
için Shrek gibi yeşillerdi. Okul kulaklığını takan yeşil yelekli
ÇİA'nın yanından geçtim. Ebeveynlerin de mi katılması gere-
kiyordu acaba?

Çocuklar teker teker öğretmenlerini bulmak için gururla okul
bahçesine doğru yürüdüler. Bart girişte duran okul müdiresine bir
beşlik çaktı ve arkasına bile bakmadı. Huysuz kızım bile başının
üstünden bir veda öpücüğü vermeme izin verip diğer yosunlarla
birlikte girişe doğru aceleyle ilerledi. Onları günün sonunda orta-
ya çıkan tuzlu yosun atıştırma lıkları olarak hayal ettim.

Nettie'nin sırt çantasını bırakıp arkadaşlarına katılmasını izler-
ken aklıma ilk gelen şey, *Saçını yıkaması gerekiyor*, oldu. Bir an için
onun bebek gibi koktuğu günlere ısındım. Zaman çok hızlı
akıyordu. Sonra, iri yarı bir beşinci sınıf öğrencisi geçmeye çalışır-
ken beni itip kakınca okul ofisine gitmem gerektiğini hatırladım.

Köpekleri ve velileri atlatarak okulun ana girişine doğru
koştum. Tanıdığımı sandığım yüzlere gülümserken gözlerim
iyi tanıdığım birine takıldı. *Celeste!* Yeşil olmayan bir görüntü.
Önünde kısa bir süre durdum.

“Senin ruhun nerede?” diye sordum.

“Maldivler’de bir yerlerde uçuşuyor,” deyip sırtıttı Celeste.

Zaten ona sarılmak istiyordum. Şimdi daha da çok istiyor-
dum. O yüzden sarıldım.

Sarılmaya beklediğimden daha çok ihtiyacım vardı.

“Senin gibi bir kızın burada ne işi var?” diye sordum birbirimizden ayrılırken.

“Şu *yeşilliklere* bakmak için bir uğrayayım dedim.”

“Ah, hayır,” dedim. “Bu çok kötüydü.”

“Evet öyleydi,” diye onayladı.

Celeste, okul sabahları ve okul çıkışlarında çok görülmezdi. Çok başarılı bir iç tasarım firmasının CEO’suydu ve her zaman da öyle olduğu belli olurdu. Kot pantolon ve şişme yelekle bile. Yanık teni, dolgun dudakları ve başının üzerinde mükemmel bir şekilde toplanmış olan parlak siyah saçlarıyla tam bir Orta Doğuluydu. Çok sevecen ve sevimli kocası Jamie çalışmıyordu. Oğulları Henry’ye o bakıyordu.

Celeste’in annesi de ev hanımıydı ve Celeste annesinin yeterince takdir edilmediğini düşünüyordu. Bu durumun asla tekrarlanmayacağına yemin edip bunu tersine çevirmişti.

Jamie buralarda bir yerde saklanıyor olabilir mi diye etrafıma bakıp, “Diğer yarın nerelerde?” diye sordum. Saklanıyor olamazdı çünkü bir futbol oyuncusu kadar kalıplı biriydi. Çok sıra dışı biriydi ve bunun tek nedeni söylemeyi sevdiği gibi Iowalı bir siyahi olması değil, aynı zamanda okul öncesi öğretmenin sabrına, ürkütücü bir bilişimcinin teknik becerilerine ve Paul Hollywood’un pişirme becerilerine sahip olmasıydı. Dünya üzerinde ondan daha iyi bir insan yoktu.

“Belli ki ilahi varlıkların bile bazen dış hekimine gitmesi gerekiyor.”

“Çok rahatsız edici.”

“Öyle maalesef,” diye iç çekti Celeste. “Bütün sabahımı iptal etmek zorunda kaldım! Biraz yürüyüş için vaktin var mı?”

“Var,” dedim. “Ne yazık ki ve çok şükür ki yapacak başka bir işim yok.”

Birkaç adım atmıştık ki yapmam gereken şeyi hatırladım. “Ah, dur! Okula gidip bir şeyi halletmem gerek, bekleyebilir misin? Hemen gelirim.”

“Sorun değil,” Celeste kafasını sallarken arabasına yaslandı, telefonuna bakıyordu. “*The Daily*’ye bakamamıştım bugün. Yapılması gereken işler var!”

Okulun içi sakindi. Birinci sınıflar dersteydi. Resepsiyondaki güvenlik görevlisi White, kimliğimi kontrol edip beni ana ofise yönlendirirken her zamanki gülümsemesini takındı. Oraya vardığımda, idarecilerin çoğunun kedi gözü çerçeveli gözlükleriyle masalarından başlarını kaldırmalarını bekledim.

“Yardımcı olabilir miyim?”

“Evet, lütfen. Bayan Choi ile görüşmek istiyordum. Kızımın cuma günleri okuldan sonra tiyatroya kaydolmuş olması gerekiyordu ama bir şekilde kaydı silinmiş.”

“Ah, doğru.” Kadın başını sallayarak koridorun karşısındaki kapalı kapıyı işaret etti. “Hatırlıyorum. Bayan Choi şu anda başka bir veliyle birlikte içeride ama otursanız birazdan çıkar.”

Oturdum. Önümdeki tezgâhta personel için açık bir kutu çörek vardı ve üzerinde, *Bir tane alın!* yazıyordu. Benim için olmadıklarını biliyordum ama en üstteki Boston kreması gerçekten beni çağırıyordu. Bayan Choi gelmeden bir çörek kapıp kapamayacağımı düşünüyordum, bu yüzden ilk başta onun yanındaki kişiyi fark edemedim.

“*Annecik*,” danışmadaki kadın bana seslendi. “Sanırım Bayan Choi’nin görüşmesi bitti.”

Yerimden kalkıp tam köşeyi döndüğüm an şu Ethan denen adamın sesini duydum. “Çok teşekkürler, Bayan Choi.”

Bir haftada iki kere mi? *Kimdi* bu adam?

Hâlâ uzun boylu ve sinir bozucu şekilde Bayan Winston’ın yanında duruyor, Bayan Winston da kâküllerinin altından ona gülümsüyordu.

“Sorun değil,” dedi. “Yardımcı olabildiğime sevindim.”

“Ah, bir sorum daha var—”

“Çok affedersiniz,” diyerek araya girdim. “Merhaba, biraz acelem var da. Kusura bakmazsanız,” imalı bir şekilde adama baktım. *Cuma gününü hatırladın mı?* dedim bakışlarımla. *Öne geçmene izin vermiştim ve sen de son sweatshirtü almıştın?*

“İzin verir misin, Ethan?” dedi Bayan Choi.

Ethan. Neden bir adı vardı ki?

Dürüst olmak gerekirse Bayan Choi’yle sınırlı bir etkileşimim olmuştu. Ama adil, verimli ve Seattlelı olduğunu biliyordum, çünkü bir keresinde birinci sınıf pikniğinde sohbet ettiğimizde kahve hakkında uzun bir konuşma yapmıştık.

Ve adını da biliyordum.

“Tabii,” deyip kafasını salladı. “Buyurun.”

Etkileyici.

“Sorun nedir, *annecik?*” diye sordu Bayan Choi.

Nettie ve okul sonrası ile ilgili durumu açıkladım. “Kaydının nasıl silindiğinden emin değilim. Elimde tiyatrodaki yerini onaylayan bir e-posta var,” dedim telefonumu göstererek. “Yardıma olacaksa size gösterebilirim.”

Bayan Choi dudağını iyi bir şey söylemeyecek şekilde ısırıp elindeki bir yığın kâğıdı karıştırdı. Bakışları benden Ethan’a kaydı. Ethan, mükemmel kahverengi deri çizmelerinin içinde bariz bir rahatsızlık içinde kıpırdanıyordu.

“Ne yazık ki,” diye söze başladı. “Nettie kayıt yaptırdığında, sistem sınıfta bir kişilik yer kalmış gibi yeni kayıt açmış. Nettie’nin kaydının yanı sıra kaydının silindiğine dair de bir kayıt var. Ve Ethan’ın kızı o boş yeri doldurdu.”

Bu lanet olasıca adam.

“Tamam,” dedim, sesimin titreyişini bastırmaya çalışarak. “Ama bir çocuk için daha yer açamaz mısınız? Yaşına göre küçük,” diye şaka yaptım. Ama ortada komik olan hiçbir şey yoktu. “O gün okuldan sonraya kalması gerekiyor. İş için.”

“Maalesef açamayız,” Bayan Choi kafasını iki yana salladı. “Belirli faaliyetler için belirli alanlarda bir kerede kaç çocuğa izin verileceğine dair bina yönetmelikleri var. Sadece bir çocuk için daha yer vardı.”

Bakışlarımdan özenle kaçan Ethan’a baktım, duvara asılı bazı anaokulu karalamalarını Van Gogh eserleriymiş gibi inceliyordu. Boğazını temizledi, kirli sakalını kaşıdı. Yüzük takmıyordu. Birinin ondan boşanmış olması *şaşırtıcıydı*.

Âdemelmasının hareket edişini izledim.

“Hiç şans yo—” diye lafa başlamıştım.

Ancak sözümü bitiremeden Ethan, “Yapamam!” diye bağırdı. Bayan Choi’ye dönüp başını iki yana salladı. “Ona yardımcı olamam.”

“Sasha,” diye karşılık verdim bağırarak.

“Ne?”

“Benim adım *o* değil. *Sasha*. Tam burada duruyorum.” Rahatsız edici birkaç saniye boyunca birbirimize baktık.

“Benim... Başka bir yere gitmem gerek,” dedi Bayan Choi elinde kağıtlarla koridorda geri geri giderken. “Ama Nettie’yi cuma günleri okul sonrası başka bir etkinliğe kaydettirmek is-

tersen bana e-posta gönder, *annecik*. Sanırım Psikolojik Karate ve Orta Seviye Ukulele’de boş yer var.”

Kızımın dehşet verici hayal kırıklığını hayal etmekten daha fazlasını hissedebiliyordum. Ona söylemeyi düşünürken midem bulanmaya başlamıştı. Bütün yaz tiyatro dersinden bahsedip durmuştu. Bunu onun için yapmayı çok istiyordum. Okul sonrası kayıtlar *Açlık Oyunları* gibiydi. Bir yığın kâğıt hazırlayıp kayıt zamanı için birden fazla alarm kurmuştum. Bilgisayarımın başına oturmuş ve okul sonrası kayıtlar açılana kadar sayfayı yenileyip titreyen ellerle herkesten önce bir yer kapmışım. Ama yine de başarısız olmuştum. Kendimi korkunç hissediyordum.

Bayan Choi, geriye sadece babetlerinin yere vuruşunun yankısı kalana kadar aceleyle uzaklaştı. Ethan’ın ona soracağı soru her neyse, bunu başka bir zaman sorması gerekecekti. Bu sinir bozucu adam ve ben bir kez daha bizi seyredenleri uzaklaştırdık.

“Tabii ya!” diye mırıldandım ona dönüp çıkışa doğru hışımla ilerlerken.

Kötü hisseden ben değil *o* olmalıydı.

“Bu nasıl benim hatam olabilir?” dedi şu Ethan denen adam arkamdan gelirken.

Görevli White bile oturduğu masadan bizi izliyordu.

“Bu nasıl *senin* hatan olmayabilir?” diye bağırdım. “Görünüşe göre herkes seni memnun etmekle meşgul, sen de almaktan, daha fazlasını almaktan çok memnunsun.” Ethan. Bir *adı* vardı.

“Kimsenin beni ‘memnun etmek’ gibi bir derdi yok!” derken merdivenlerin tepesindeki devasa kırmızı okul kapılarının dışındaki serin havaya çıktık.

“Hadi ya?” Yüz yüze gelmek için arkamı döndüm. Sinir bozucu derecede yakışıklı gözüküyordu. O tatlı suratını tokatla-

mak istiyordum. “O zaman neden sürekli *benim* istediğimi *sen* alıyorsun?”

Bir iç çekti. “Bak, *Sasha*. Belki de bazı şeylerin üstünde daha çok durmalısın.”

Kelimeler beni sert bir şekilde vurdu ve vücudumda bir öfke selini serbest bıraktı. Şimdi, kelimenin tam anlamıyla titriyordum. “Affedersin? Neyin üzerinde daha fazla durmalıyım?”

“Demek istediğim—” diye başladı Ethan, benim kızgın öfkem onun koyu kahverengi gözlerine korku olarak yansiyordu. “Öyle demek istemedim, söylemeye çalıştığım şey, eğer bir şeylere erkenden kaydolursan ve hazırlanırsan, belki de sonunda batırmazsın.”

“Batırmak mı?! Batırmak mı?! Beni batıran tek şey sensin!”

Şu anda bir cinayet işleseydim, beni suçlayan olur muydu? Tamamı kadınlardan oluşan bir jüri kesinlikle beraat kararı verirdi. Ama hayır. O zaman bile muhtemelen onun yontulmuş çenesine bir kez bakıp beni kodeste çürümeye terk ederlerdi.

Bu kadar kızgın olmak için daha çok erken bir saatti. Bu kadar yenilmiş hissetmek için çok erkendi. Merdivenlerin dibinden Celeste gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. Bir an durdum, parmaklarımı başımın arkasında birleştirip karanlık gökyüzüne baktım ve soluklandım. O aptal postacı çantasını alıp kışına sokmak istiyordum. Bunun yerine doğru olanı seçtim.

Ona geri sıçramasına yetecek kadar yüksek sesle homurdandım. Sonra onu orada tek başına bırakarak kaldırımdan aşağıya indim.

“Arkadaşın kim?” diye sordu Celeste yanına geldiğimde.

“İblis,” diye cevapladım.

“Tatlı biriymiş,” kafasını çevirdi.

“Sizi böyle düşürüyorlar işte.”

“Tanıdık geliyor,” Celeste gözlerini kısmış ona bakıyordu.

“Hadi gidelim.”

Manikürlü elini tutup park yürüyüşümüz için yiyecek bir şeyler almak üzere onu kafeye doğru sürükledim. Ethan gidişimizi izliyor muydu, bilmiyordum. Arkama bakarsam onu taş a çevireceğimden emindim.

Düzenleme
Ny.ozlem

8 | İsim Oyunu

İblis

Gidişini izledim. Geri dönüp bakmasa bile izledim tabii ki. Kızının güzelliğini fark etmemek için de çok çaba harcadım.

Sayılır yani.

Neden sinirlendiğini anlıyordum. Ama neden *bu kadar* sinirliydi? Neden *sürekli* sinirliydi? Bana resmen hırlamıştı. Tıpkı kuduz bir rakun gibi.

Başka bir anda olsaydık güzel bir hırlama olabilirdi. Sapık beynimin şu an kaydığı bir anda olsaydık... Ama kendimi savunmam gerekirse kadınlar benim yanımda genellikle bu sesi çıkarmazlardı, tabii bu benim görevim değilse. Ve o zaman daha az kıyafet söz konusu olurdu.

Kahretsin. Neden onu yatakta düşünüyordum? Gür saçları kızarmış yüzüne dolanmış hâlde? *Neyim vardı benim böyle?*

Kızının tiyatro dersini çalmam ve geri vermemem yeterince kötüydü. Ben nasıl biri olmuştum böyle?

İç çekip başımı iki yana salladım. Merdivenlerden inmeye başlamadan önce postacı çantamın askısını ayarladım.

Kaldırıma varınca eski eşime bir mesaj attım.

Selam, dediğin gibi tiyatro dersine kayıt yaptırabildim.
Yalvarmama gerek kalmadı, bir kişilik boş yer varmış.

Belli belirsiz tanıdığım bir anne yanımdan geçerken bana yenilebilirmişim gibi şehvet dolu bir bakış fırlattı. Başımla selam verdim ama gülümsemedim.

Yapmam gerekeni yapmıştım. Peki neden kendimi böyle bok gibi hissediyordum?

Ancak metro durağına indiğimde istasyona doğru gümbürdeyerek gelen metroyu yakalamak için koşarken aklıma bir şey geldi. Onun adını biliyordum. Ona bunu söylemeliydim. *Sasha. Senin adını biliyorum.*

YAPILACAKLAR:

- Senden daha çok nefret etmemesini sağla.
- Sasha. Sasha'nın senden daha çok nefret etmemesini sağla.
- Sinirlendiğinde dudağını ısırsına bakma.
- Çocuklarını nasıl savunduğuna hayranlık duymayı bırak.
- Yeni CEO ile öğle yemeği.
- ~~Okul sonrasında yaşananlar için özür dile.~~
- Okul sonrasında olanları unut ve işe git.

9 | Öpücükler

Kaitlin

Sasha, bugün çocukları almak için tam zamanında buradaydı. Bart, öğretmenine bir beşlik çakıp annesinin elini tuttu ve birlikte köşeyi dönerek öğretmeniyle bekleyen Nettie'ye doğru hızla ilerlediler.

Onu da aldıktan sonra Sasha çocukları okul çıkışının kaotik kalabalığından başarıyla geçirip köşeye vardıklarında, hep birlikte duraksayıp toparlandılar. Sasha, Bart'ın dinozor desenli sırt çantasını omzuna attı, böylece Bart serbestçe hareket edebilecekti.

Nettie ise yine üzgündü.

Birkaç metre ötede, yaprakları henüz dökülmemiş bir kızıl-cık ağacının altında kızımın sınıfının dağılmasını bekliyordum. Çocuğumun öğretmeni gibi bu ağaç da hep geç kalıyordu.

Telefonumda eski iş arkadaşım olan emlakçı bir *influencer*ın fotoğraflarına bakıyormuş gibi yapıyordum ama onları izliyordum.

Başlarda Sasha'yla ben okul çıkışlarında ve okul bahçesinde düzenlenen etkinliklerde eski tanıdıklar olarak ara sıra sohbet ederdik. Dans dersleri, okul yemekleri ve uykusuzluk gibi klasik anne sohbetlerinin yanı sıra lise arkadaşlarımızdan haberler de paylaşırdık. Hoparlörlerden çalan bir doksanlar şarkısı duyduğumuzda göz göze gelip birbirimize gülümserdik. Bir zamanlar yaşanan çocukluk arkadaşlığımızın aniden sonlanmasına dair geriye kalan tüm gerginlik, nezaketin altına gömülmüştü artık. Bir defasında, kızlarımız için okul çıkışına oyun randevusu ayarlamıştım. Aslında bunu asıl isteyen bendim. Ama çocuklarımız birbirleriyle pek uyuşmamışlardı. Sasha'nın Nettie'si, sanki doğuştan otuz beş yaşında bir yetişkin ya da belki de bir ergendi. Ruby'le diğer çocukların hayali oyunlarına ve tırmanma heveslerine karşı ilgisizdi.

Biz henüz gençken Sasha ile görüşmeyi bıraktıktan sonra bile onu sık sık bir yerlerde görüyordum. Ve zamanla, aramızda her şey yolundaymış gibi davranmaya alışmıştım. Sanki iyiymişim gibi. Ama gerçekte, onun Upper West Side'daki o aşırı rahat dünyadaki çocuklarla nasıl bu kadar kolay bağ kurabildiğini hiçbir zaman anlayamamıştım. Beni ortada bırakıp gitmesini hâlâ onu suçlayarak hatırlıyordum. Oraya ait olmadığımı hissettiren çocukların, "Spor ayakkabıların havalı," demelerine veya "Ne tür müziklerden hoşlanırsın?" diye sormalarına yanıt vermeye çalışırken hep bocalardım. *Bilmem ki? Her tür olabilir.*

Dokuzuncu sınıfta, uzun bir aradan sonra bir gece Sasha'yla karşılaşmıştım. Kısa bir üst ve bol bir pantolon giymişti, dirseklerini birinin lüks apartmanının merdivenlerine dayamış, bir grup arkadaşının arasında rahatça takılıyordu. Bazıları benim de tanıdığım kişilerdi. Ona olan bağlılıkları hayranlık uyandırıcıydı. Ben hayatım boyunca kimseden o denli sadakat görmemiştim. Tabii kendim istemediğim sürece.

Sasha beni fark ettiğinde samimi ve büyük bir gülümsemeyle selam verip biraz sohbet etmişti. Grubun geri kalanı ise beni pek umursamamıştı. Sonra yine o kayıtsız neşesiyle kahkahalar atmaya dönüp ondan hoşlanan çocuklarla şakalaşarak sitemli bakışlar atmıştı. Çocuklar ellerinde aşınmış kaykayları ve sigaralarıyla kaldırımında volta atarken o bir süre sonra sırt çantasını omzuna atıp herkesi tek tek yanaklarından öperek veda etmişti, beni bile öpmüştü. Onun gitmesine sitem etmişlerdi ama o yine de gitmişti.

O yıllarda, sürekli aynı yerlerde karşılaştığımızda bana sanki hep gidiyormuş gibi geliyordu. Her zaman ilk veda eden o olurdu. Onları hep daha fazlasını ister hâlde bırakırdı.

O gece ben de dâhil herkes Sasha olmadan takılmaya devam etmişti. Ama o gittikten sonra bir şeyler eksilmişti. Hayatımızdaki parıltı kaybolmuştu.

Yıllar sonra bile okul etkinliklerinde Sasha'nın varlığı aynı şekildeydi. Bir an oradaydı, sonra birden yok oluyordu. Bir kış karnavalında, belki kızlarımız birinci sınıftayken, çocuklar doğaçlama karnaval oyunları oynarken boyanmış taş bahçesinin yanında onunla sohbet ediyorduk. Sasha hiçbir zaman gönüllü çalışmalara fazla ilgi göstermezdi ama Celeste ile süsleme işini üstlenmişti. Kabul etmeliydim ki okul bahçesi gerçekten büyülü görünüyordu; ıslıl ıslıl süslemeler, beyaz parıltılı şeritler ve sıradan yılbaşı süsleri bir peri masalını andırıyordu. Tabii Celeste bu işin profesyoneliydi, Sasha avantajlıydı. Sasha ise özel bir şey giymemişti, sadece nötr tonlarda, sıcak tutacak yünlü giysiler giymişti. Ben ise geyik boynuzlu bir taç takmış ve TikTok'ta gördüğüm bir trendden ilham alarak uyguladığım ısıltılı farımla kendimi biraz aptal gibi hissediyordum.

"Hiç Hugo'yla karşılaştın mı?" diye sordum laf arasında. Bunu uzun zamandır sormak istiyordum ama Sasha'yı uzun uzun konuşturmak imkânsızdı.

“Hugo mu?” diye sordu, kaşlarını çatarak. “Hangi Hugo?”

“Biliyorsun işte,” dedim gülümsemeye çalışarak. “Hugo Reyes! Kaç tane Hugo tanıyorsun ki? Ve *tanımaktan* kastım...” Kaşlarımı manidar bir şekilde kaldırdım.

Gerçekten kafası karışmış gibiydi. İçimdeki huzursuzluk arttı. Zaten kötü bir ruh hâlindeydim. Kocam, iş gezisini uzatacağını yeni söylemişti.

“Sanırım bir Hugo hatırlıyorum,” dedi. “Şu uzun, rasta saçlı, Saints ceketini hiç çıkarmayan çocuk muydu?”

“Hayır, hayır. Orta boyluydu. Kaykaycı. Saçlarını kazıtmıştı.”

Gerçekten unutmuş olabilir miydi? Ben asla unutmamıştım.

“Ahh,” dedi başını sallayarak. “Sanırım kimden bahsettiğini anladım.” Ama sadece beni geçiştirdiğini hissediyordum. Belki de hep böyle yapıyordu.

“Siz çıkıyordunuz,” dedim sabırsızlığımı gizleyemeyerek.

“Tanrım. Muhtemelen öyledir. O zamanları hatırlamakta çok kötüyüm!” Sasha gülümseyerek omuz silkti. “Belki fazla ot ve malt likörü yüzündendir. Ya da belki onunla Rebecca çıkıyordu, ben değil.”

Rebecca. O acımasız kız arkadaşlarından biri.

“Hayır!” diye diretmişim. “Hatırlıyor olmalısın! On birinci sınıfın baharıydı. Josh’tan yeni ayrılmıştın.”

“Vay be, senin bunu hatırlaman şaşırtıcı,” dedi. Tabii ki hatırlıyordum. O ve Josh ışık saçıyorlardı. Hepimiz Josh’ın onu aldattığını biliyorduk ama yine de herkes Sasha’ya imreniyordu. İşte *o kadar* sevimliydi. İlişkileri bittiğinde hem sevinmiş hem de üzülmüştük. Bu olayla, Sasha boşa çıkmıştı. Bu da onu Hugo’ya götürmüştü.

“Sizi Crane Club’ta bir partide birlikte görmüştüm,” dedim.

Onları birlikte görmüştüm. Hugo’nun dili Sasha’nın ağzının derinliklerindeydi, vücutları duvara yaslıydı ve aralıklı olarak

club ışıkları üzerlerine vuruyordu. Sasha'nın daracık bluzu, mini eteği ve botları vardı. Hugo'nun *sweatshirt*ü düşük belli kot pantolonunun üzerinden yukarı doğru itilmişti, *boxer*ının bel lastiği görünüyordu ve Sasha'nın eli onun karın kaslarındaydı.

O görüntü beynime kazınmıştı.

"Ah, tabii ya," dedi Sasha. "Crane Club."

Onu rahatsız ettiğimi hissedebiliyordum ama kendimi durduramıyordum.

"Gerçekten hatırlamıyor musun? Hiçbirini?"

"Hayır, sanırım hatırlıyorum. Birazını," dedi, soğuktan korunmak için şapkasını iyice indirerek. Güneş batıyor, günün sıcaklığına son noktayı koyuyordu. "Josh'tan sonra oldukça üzgündüm. Görüştüğüm bazı kişiler olmuştu. Muhtemelen Crane Club'ta." Sasha titredi. "Gidip Nettie'nin iyi olduğundan emin olayım."

"Tabii," dedim. Gülümseyememiştim bile.

El sallayıp başka birini ya da bir yeri aramak üzere uzaklaştı. Yine yapmıştı. Birden gitmişti. Bizi, beni daha fazlasını ister hâlde bırakmıştı.

Bu bizim son önemli konuşmamız olabilirdi.

Ve orada, tek başıma dururken bir an için onu çevreleyen bir çemberin kenarında dolanan on dört yaşındaki hâlime geri dönmüştüm.

Rebecca denen kızın kötü bakışları altında Sasha'ya selam veren on beş yaşındaki hâlime dönmüştüm.

On altı yaşındaki hâlime geri dönmüştüm. Mary J. Blige'in *Real Love* şarkısını yüksek sesle dinleyen hâlime.

Sarhoş ve reşit olmayan yaşıtılarım tarafından itilip kakıldığım çılgın bir kulüpte tek başıma durduğum hâlime. Az önce beni terk eden ve sevdiğime inandığım çocuğu, yine beni terk

eden ve bana nadiren zaman ayıran kızla öpüşürken görmenin acısını atlatmaya çalışıyordum.

O sırada biri “Felaket!” diye bağırdı.

Gerçek dünyaya dönmüştüm. Lisa, Noel Baba şapkasıyla yanımda duruyordu. Tıpkı benim gibi festival için giyinmişti. “Çikolatalı elflerimiz bitti!”

O an kim olduğumu hatırladım. Bir okul bahçesinde, kızımın okulunda, yetişkin bir kadındım. Ve bizim daha fazla çikolatalı elfe ihtiyacımız vardı.

“Ben hallederim,” dedim. Lisa peşimden geldi.

“Yapabilecek hiçbir şeyim yok,” dedi Sasha, Nettie surat asarken. “Tiyatro sınıfı dolmuş. Özür dilerim. Denedim ama başka alternatiflere de bakıyorum.”

Olaylar güzelleşmeye başlıyordu. Telefonumu cebime koydum.

Sasha’nın beni görmesine rağmen görmemiş gibi davrandığını fark ettim.

Nettie, “Neyse,” deyip döndü ve eve doğru yürümeye başladı.

Bart annesine bakıp, “Nettie bizsiz yürüyor,” dedi.

Sasha da onayladı, “Görüyorum.”

“Neden böyle yapıyor?”

“Sanırım sinirli.”

Bart durup izledi. “Bence üzgün.”

Sasha gözlerini sımsıkı kapattı. Bu duruşu biliyordum. Ağlamamaya çalışıyordu.

Ağlama, Sasha.

“Hadi ona yetişelim!” diye bağırdı Bart koşarken. Ve büyü bozuldu.

10 | Kaçaklar

Sasha

Mahallede çok güzel bir gündü. Güneş ısıldıyor, ağaçlar dünyada her şeyin yolunda olduğunu hissettiren sarı ve mercan rengi bir karışıma dönüşüyordu. Kızıl saçlı anneye doğru, *Hallederiz*, der gibi neşeyle başımı salladım..

Çocuklara veda öpücüğü verdikten sonra Celeste'in kocası Jamie'nin, Henry'yi okula bıraktığını gördüm. Ona el sallayıp yanından geçtim, o da bana el salladı. Dost bir yüz görmek iyi hissettiriyordu.

"Karın sana dünkü çıldırışından bahsetti mi?"

"Küçük bir sinir krizinden bahsetmiş olabilir."

"Küçük dediyse tabi..."

"Elbette. Öyle dedi diyelim."

"Hayır ama gerçekten," güldüm. "Beni kurtardı."

"Evet," dedi elini sakallı yüzünde gezdirip. "Yapar öyle şeyler."

O an gözlerinin altındaki torbaları fark ettim. İfadesinde kendi aynamda görmeye alışık olduğum ama Jamie'nin yüzünde görmediğim varoluşsal bir hâlsizlik vardı.

“Sen iyi misin?”

Omuz silkip, “Yorgunum birazcık,” dedi.

“Küçük bir sinir krizi mi?”

“Küçük bir sinir krizi.”

“Hayat işte!”

“Hayat,” deyip beni onayladı.

Farklı yönlerde doğru yürüdük.

Gerçek şu ki Celeste bir gün önce bana gerçekten yardımcı olmuştu ve bu sadece Şeytan Baba (Ethan denen adam için yeni lakabım) ile karşılaşmamdan sonra rahatlamam için değildi. Aynı zamanda beni okul sonrası tiyatro etkinliği dramasından uzaklaştırmış ve bana nazikçe hiçbir hayatın tam anlamıyla mükemmel olmadığını hatırlatmıştı.

“Okul sonrası tiyatro zaten berbat bir şey,” demişti. “Biliyorum. Geçen bahar Henry’nin *Pokémon* uyarlamasını izledim.” Bana doğru dönmüştü. “O dakikaları asla geri alamayacağım.”

“Biliyorum.” Başımı sallamış, gözlerimi ovuşturmuş ve kendim olmasam da gülümsemiştim. “Ama zavallı Nettie. Tiyatroya gitmeyi çok istiyordu.” Bunun yönetmen babasıyla bağlantı kurmanın soyut bir yolu olup olmadığını merak ediyordum.

“Sekizinci Caddede’deki Brooklyn Tiyatro Merkezi hakkında harika şeyler duydum. Ve okuldan da servisle alıyorlar!”

Celeste’in okula nadiren gelmesine rağmen bu tür şeyleri nasıl bildiğini bilmiyordum. Ama o her zaman bilirdi. Eve gelir gelmez anahtarlarımı kapının yanındaki komodine atmıştım (kaçınılmaz olarak onları bıraktığımı unutacağım yere), yüksek topuklu ayakkabılarımı tekmelemiş, içeri ışık girmesi için perdeleri açmıştım ve sonra yumuşak, leylak rengi Fas

halısına basarak Amerikan mutfğa doğru yürümüşüm. Daire çok büyük olmasa da güzel eşyalarla bunu telafi ediyordu. Neredeyse. Çocuklarımlın öğle yemeğinden sonra bıraktıkları yarım avokado, bir poşet bebek havuç, üst kısmı kenara atılmış krem peynir kabı dağınıklığıyla yüzleşip temizlemiştim. Son olarak granit tezgâhı silmiş, ardından güzel ahşap mutfak masamda dizüstü bilgisayarımın karşısına oturmuş ve tiyatro programını Google’da aratmışım.

Celeste her zamanki gibi haklıydı. Sadece evimizin hemen yakınında üçüncü ve dördüncü sınıflar için okul sonrası tiyatro kursu sunmakla kalmıyorlardı, aynı zamanda gelecek seansın teması Enola Holmes’tu. Çok iyiydi. Peki tek dezavantajı neydi? Pahalı olması. Şimdi tek yapmam gereken bütçem olup olmadığına karar vermektir.

Sanki her şeye gücü yeten Celeste, sihirli bir şekilde ortaya çıkarmış gibi sayfayı kaydurdım ve beklenmedik bir e-postanın beni beklediğini fark ettim. Bir organ satmak ya da Cliff ile iletişim kurmak zorunda kalmadan dersin ücretini ödememi sağlayabilecek potansiyel serbest bir iş fırsatı! Eski kocam çekilmez biri olduğu için ikisi de eşit derecede acı verici deneyimlerdi, artık pişmanlık ya da incinmiş duygular beslediğim için değildi. Cliff, Kanada ya da New Mexico’da ya da “harika vergi kredileri” olan başka bir yerdeki film setinde ciddi bir yönetmen olmakla meşguldü ve bunu bana bildirmekten hoşlanıyordu. Cliff’in film okulunda tanıştığımız zamanlarda mizah duygusu vardı. Yoksa bunu kafamda mı kurmuşum?

Merhaba Sasha,

Tanıştığımıza memnun oldum! Umarım sana yazmamın bir sakıncası yoktur. Hakkında harika şeyler duydum ve çalışmalarının bir kısmını inceledim (diğer bir deyişle Instagram hesabını kurcaladım). Harikasın!

Mart sayımızın kapak konusu olarak planladığımız kapsamlı bir dosyaya eşlik edecek video içeriği oluşturmayı içeren bir projemiz var ve bence bu iş için harika bir aday olduğunu düşünüyorum. Tek bir küçük sorun var, teslim tarihi oldukça yakın!

Eğer ilgileniyorsan ve müsaitsen, bu perşembe öğleden sonra ekiple tanışmanı çok isterim. Saat 16.00 uygun mu? Lütfen en kısa sürede geri dönüş yap.

En iyi dileklerle,

Derek Perez

Genel Yayın Yönetmeni

Escapade Dergisi

Çaresiz görünmeyeyim diye cevap vermek için kırk dakika bekledim. Ama çaresizdim.

Derek, merhaba!

İletişime geçtiğin için teşekkürler. Neyse ki beni mükemmel bir anda, projeler arasında kısa bir boşluğum varken yakaladın. Bu fırsat hakkında daha fazla bilgi edinmek isterim. Ve evet, perşembe öğleden sonra müsaitim. Dört gözle bekliyorum!

En iyi dileklerle,

Sasha

Derek görüşmeyi ertesi sabah onayladı.

16.00'da buluşmak için müsait olduğumu iddia etsem de elbette değildim. Çünkü o saat, çocukları okuldan alma saatimdi. İşte bu yüzden o sabah, çocukları bıraktıktan sonra koşu için parka doğru yürürken anneme mesaj atıp destek istedim. Ailem yardım edebilirse bakıcıya para ödemek için başka bir organımı daha satmak zorunda kalmazdım.

Anne, selaml Perşembe günü öğleden sonra çocuklara bakabilir misiniz? Önemli bir görüşmem var.

Gönder tuşuna bastıktan saniyeler sonra telefonum bir FaceTime aramasıyla çaldı. Bu, bugünlerde annemin yeni huyuydu. Her gün her an FaceTime görüşmeleri. Bu benim kâbusumdu. Özellikle de tuvaletteyken mesaj atarken çok rahatsız ediciydi.

Başka seçeneğim olmadığı için telefonu açtım ve cadde trafiğini engellemeden konuşabilmek için ekolojik kuru temizlemenin (normal bir kuru temizlemeci olduğundan şüpheleniyorum) yanında bir köşeye çekildim.

Tabii ki annemin görüntüsü ekranda belirir belirmez bir itfaiye aracı sirenlerini çalarak hızla yanımdan geçti.

“Seni duyamıyorum!” diye bağırdı annem.

“Bekle bir saniye,” deyip elimle beklemesini işaret ettim.

“Ne?!”

“Bekle!”

“Ne?!” dedi tekrar.

Telefonumu ya da kendimi karşıdan gelen trafiğe atmayı düşündüm.

“BEKLE!” Sessizliğe doğru bağırdım. Siren sesi durdu.

Köpeğini gezdiren bir kadın irkilerek elini göğsüne götürdü ve bana kötü bir bakış fırlattı. Köpek silkelendi ve yürümeye devam ettiler.

“O da neydi?” dedi annem. “Sanırım senin oradan geliyor-du.”

“Kesinlikle benim tarafımdaydı,” dedim. “İtfaiye aracıydı. Ben sokaktayım. Sen kanependesin.”

Gerçekten de annem, evlerindeki en az on yıllık olan modernist kanepede oturuyordu, çerçeveli gözlüklerinin ardından gözlerini kısarak bana bakıyordu, yanında ise *New Yorker*’ın bir sayısı duruyordu. İşte benim annem kısaca böyle biriydi.

“Doğru, doğru,” dedi gözlüğünü çıkararak. “Mesajını aldım.”

“Fark ettim.”

“Ne?!”

“Anne seni normal olarak arasam? Duymam daha kolay olur.”

“Hayır, böyle iyi. Sen gürültülü bir yerdesin. Neredesin? Daha sessiz bir yere geçebilir misin?”

“Hayır anne. Dışarıdayım. Burası New York. İkimizin de yaşadığı yer.”

“Doğru, doğru.”

“Neyse. Nasılsın?”

“İyiyim. Doktor boynum için yeni bir ilaç verdi. İşe yarıyor gibi.”

“Ne güzel!”

“Evet. Yaşlanma sakın. Hassaslara göre bir şey değil.”

“Elimden geleni yapacağım. Williamsburg’da yeni ve havalı bir gençlik çeşmesi olduğunu duydum.” Gülmedi.

“Her neyse. Perşembe günü müsaitim ama öğleden sonra üçten önce gelemeyiz.”

“Gayet uygun,” hızlıca başımı salladım.

“Doktor randevum var, sonra da halk kütüphanesinde sansür karşıtı danışma kuruluyla bir toplantım var,” diye devam etti annem. “Biliyorsun, Florida’da *Bülbülü Öldürmek* kitabını yasaklamaya çalışıyorlar. Bu bir rezalet!”

“Benim de bir toplantım var!” diye araya girdi babam görüş alanımın dışında bir yerden. “Ama bu bir kahvaltı toplantısı!”

“Bunun konuyla ne ilgisi var?” diye sordu annem babama, sırtı tamamen kameraya dönük olacak şekilde dönerek. Böylece ben de onun kazağının dikişine baktım.

“Sadece sohbete katkıda bulunuyorum.”

“Kiminle kahvaltı edeceksin?” diye sordu annem.

“Bill’le. Kolombiya’dan ayrıldığından beri onu görmedim.”

“Doğru. Nasıl olduğunu merak ediyorum. O sürekli evdeyken karısı aklını kaçırıyor olmalı.”

“Perşembe sabahı evde olmayacak. Kahvaltıda olacak. Benimle birlikte.”

“Selam arkadaşlar,” dedim ama varlığımı unutmuşlardı.

“Kahvaltı nerede?”

“Arkadaşlar?”

“Fairway.”

“Kulağa hoş geliyor. Yıllardır kızılıklı keklerini yememiştim. Belki bana bir tane getirebilirsin.”

“Arkadaşlar!” Ben bağırdığım sırada köpekli kadın geri döndü. Benden çekindiği belliydi. “Hâlâ telefondayım!”

“Ah, özür dilerim.” Annem omuz silkip bana döndü. “Nerede kalmıştık?”

“Perşembe. Öğleden sonra üç. Kulağa hoş geliyor!”

“Bu arada ne toplantısı bu?” Beni yine bu yola sokmalarına izin vermeyecektim.

“Yüz yüze her şeyi anlatacağım!”

“Son bir şey daha,” dedi annem okuma gözlüklerini takıp *New Yorker*’ı eline alırken. “Hanuka* için ne planladığını merak ediyordum.”

“Hanuka için mi?”

“Evet.”

“Bu yıl erken mi?”

“Özellikle değil.”

“Neden iki ay öncesinden konuşuyoruz o zaman? Hâlâ Yom Kippur’un** yaralarını sarıyorum.”

“Sadece ileriye planlıyorum.”

“Bunu da sonra konuşalım.” Ailemin yardımını hem çok takdir ediyor hem de bu kadar sık yardım istemek zorunda kaldığım için kendimden nefret ediyordum. Elbette onların programlarına ve bu çılgınlığa ayak uyduracaktım ama neden her şey çetin bir mücadele gibi geliyordu?

“Sen bilirsin,” dedi annem omuz silkip. “Perşembe görüşürüz!”

Telefonu kapatıp bir iç çektim ve koşu için parka doğru tek bir adım atmıştım ki telefonum tekrar çaldı. Ekranda *ANNEM* yazıyordu. Kutsal olan her şey aşkına.

“Efendim?”

“Yine ben!” dedi annem.

“Görüyorum. Hamursuz Bayramı için plan mı yapmak istedin? Sadece altı ay kaldı.”

Beni görmezden geldi.

“Sadece perşembe günü öğleden sonra üçe kadar gelemeyeceğimizi söylemek istedim.”

* Seleukos İmparatorluğu’nun elindeki Kudüs’ün MÖ 200’lerde Yahudiler tarafından geri alınmasının şerefine kutlanan bir Yahudi bayramı. -ed.n.

** Yahudiliğin en mukaddes bayramı. -ed.n.

“Evet,” dedim. “Bunu daha önce de söylemiştin.” Midem bulanıyordu. Hatırlamıyor muydu?

“Bahsetmiş miydin?” Kaşlarını çattı. “Şimdi ikinci kez söyledim.”

Başımı evet anlamında salladım. “Bunu onaylanmış say.”

“Tamam, tatlım.”

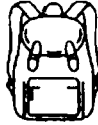
“Ahh, anne?”

“Evet?”

“Teşekkürler.”

“Rica ederim.” Telefonu kapattıktan sonra bir süre bekledim. O köpekliyi bir daha korkutmayacaktım.

Ama telefon bir daha çalmadı. Görünüşe göre şimdilik sorun yoktu. Yine de dürüst olmam gerekirse konuşma bende başka bir farkındalık yaratmıştı. *Annemle ilgili bir sorun mu vardı?* Bu kadar unutkan olmak ona göre değildi. İç çekip stres atmak için parka doğru yürüdüm.

Her gün koşardım ama koşucu değildim. Bu kadar ciddi ve kendini koşturmaya adanmış insanların olduğu bir mahallede bu önemli bir ayrımdı. Daha önce hiç 5K, maraton ya da yarı maraton denememiştim. Yanımda, çiğnenen enerji atıştırmalıkları taşımazdım veya telefonum için bir kılıfım yoktu. Yürüyüşüm hakkında hiçbir uzmana danışmamıştım. Ve koştuğum kilometreyi takip etmek için bir uygulama indirmiş olsam da bunu sadece ne zaman bitirebileceğimi bilmek için kullanıyordum. Ne olursa olsun tam olarak üçüncü kilometrede.

Gerçek şu ki koşmayı sevmiyordum. Ama durmayı seviyordum. Bitirmenin ve parktan bir şampiyon gibi çıkarken *podcast*

veya *power ballad*ın* tadını çıkarmanın hissi muhteşemdi. Herkes gibi ben de hayatım boyunca okuldaki sağlık öğretmenleri, yıllık muayenelerdeki doktorlar ve bekleme salonunda duran dergilerdeki fitness makaleleri tarafından egzersizin önemi hakkında sıkıcı derslere katlandım. Ancak boşandıktan sonra kanepeme yığılıp geçireceğim bir geleceğin hayaliyle yüzleşene kadar bu endorfin saçmalıklarının hiçbirini gerçekten özümsememiştim.

Her sabah, çocuklarım ne kadar harika olursa olsun kendimi üzgün ve başarısız hissettiğim, tek başıma ebeveynlik yaptığım başka bir güne gözlerimi kırpıştırarak uyanıyordum. Para, zaman kıtlığı ve yalnızlıkla endişelenerek gözlerimi açıyordum. Ama hiçbir zaman Cliff'in hâlâ dâhil oluyormuş gibi davrandığı zamanlardaki kadar yalnız hissetmemiştim. Aynı odada sizi görmezden gelen birinin sizi bir yabancı gibi hissettirmesi çok farklıydı. Üç bin kilometre öteden görmezden gelinmeyi tercih ettiğimi fark etmiştim.

Koşu yardımcı olmuştu.

Şimdi, ağaçlık alandan ana patikaya doğru koşup ısındıkça ritmimi artırıyordum. Sık sık rotamı değiştiriyordum ama yorgun olduğum günlerde ya da kendimi o kadar zorlamak istemediğimde akıntının tersine gidiyor, döngünün karşı tarafındaki devasa yokuş yukarı patikadan kaçınmak için diğer koşucuların çoğunun tersi yönde koşuyordum.

Bugün park koşucular ve bisikletçilerin yanı sıra okul öncesi öğretmenleri ile aynı tişörtleri giymiş, ortak bir ipi ya da arkadaşlarının elini tutmuş minik insan gruplarına rehberlik eden insanlarla doluydu. Serbest kalan çocuklar havaya yaprak fırlatıyordu. Şaşırtıcı değildi. Hava muhteşemdi. Soğuk bir elmanın ilk ısırığında hissedilen o hafif serinlik vardı ama bu serinlik,

* Heavy metal veya rock gruplarının yaptığı yavaş, romantik parçalar. -ed.n.

sıcak güneş ışığının ardından geliyordu Yeşilliklerin pembelere, turunculara ve sarılara dönüşerek ortaya çıkmaya başladığı bu erken sonbahar armağanını seviyordum.

Neredeyse her sabah kahvaltı ederken Bart, bana günün en sevdiğim rengini soruyordu. Benden bir renk seçmemi ve her zaman ona bağlı kalmamı beklememesini takdir ediyordum. Her günün farklı olduğunu anlıyordu. Bazı günler yeşil çay rengindeyken bazıları kıpkırmızı oluyordu. Koşarken özellikle gösterişli bir akçaağacın fotoğrafını çekmek için telefonumu beceriksizce kaldırdım. Daha sonra çocuklara gösterecektim. Bugün en sevdiğim renk buydu.

Ancak derin düşüncelerim, fotoğraf çekme çabalarım ve ünlülerle röportaj yapan ünlülerin *podcast*ini periyodik olarak kesen koşu uygulaması arasında beynimle vücudum koordine olamadı ve tökezledim. Neyse ki beton ve toprak yola çarpmadan önce doğruldum ama tam zamanında kafamı kaldırıp *onun* beni gördüğünü fark ettim. İblis Baba. Karşı yönden geliyordu. *Runner's Monthly*'nin katalog modellerine benziyordu, sadece bir tutam kıvrıcık saçı vardı.

Şok olmuş görünüyordu. Ben de öyle hissediyordum. Kim bilir neden şaşırmıştı çünkü aynı küçük mahallede yaşıyorduk ve kelimenin tam anlamıyla herkes burada koşuyordu. Gafil avlanmış gibi bana selam vermek için elini kaldırdı ancak yarı yolda vazgeçti sonra eliyle ne yapacağını bilemedi. Solumuzdaki mabet ağacının kokusunu almış gibi burnunu kırıştırdı, sonra birbirimizin yanından geçerken son anda konuşmak için ağzını açtı. Kararsızlık ve hızlı koşmanın karmaşasıyla sonunda duyabildiğim tek şey, sanki kapana kısılmış bir hayvandan gelen boğuk bir homurtuydu.

İşte o zaman, bu derin milisaniyelik bakışmanın ortasında ağzım bir *bulldog* gibi açık hâlde aptal aptal ona baktığımı fark ettim. *Lanet olsun*. Ona ters ters bakmak, onu terslemek ya da en azından *bir şeylerin üzerinde daha fazla durmak* için kaçırılmış bir fırsattı.

Önemli bir şey olmasa da olmuş gibi bir uğultuyla baş başa kalmıştım. Sanki aniden uyanmışım gibiydi. Kendimi toparlamaya ve başka bir şey düşünmeye çalıştım. *Sweatshirtü* değil. Kaydı silinen tiyatro dersini değil. Çocuklarımı nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı ve bu adamın bunu nasıl daha da kötüleştirdiğini değil. Boşanmanın hâlâ ilk günaha benzer bir başarısızlık gibi hissettirmesini değil. Tüm bunların acısı göğsümde hâlâ taze bir şekilde duruyordu, taşımam ve yoluma devam etmem gereken bir yükü.

Ethan'ı görmenin verdiği adrenalin azalmak yerine sinirsel bir damlaya dönüştü. Endişe içime doğru akıyordu.

Ya bu işi alamazsam? Annem yaşılanıyor mu? Ocağı açık mı bıraktım?

Perşembe günkü toplantım hakkında iyi düşünmeye çalıştım. Bunun için bir kıyafet planladım. İyi geçeceğini hayal ettim. Beni işe aldıklarını ve dört günlük bir çekim için açıklanamaz bir şekilde 2,5 milyon dolar ödediklerini düşündüm. Ama bu hayal bile beni tatmin etmemişti.

Bu adamın nesi vardı? Benim için her türlü huzuru yok etmeye yemin mi etmişti? Bir sonraki seviyeye yükselmek için bir şekilde aşmam gereken bir engel olarak mı hayatıma girmişti?

Onu düşündükçe daha da öfkeleniyordum. Koşum, kutsal bir zamandı! Ve onu daha önce burada hiç görmemiştim. Tıpkı perukla koşmayı başaran Ortodoks Yahudi kız ya da her koşuda yanından geçtiğim tam yarış kıyafetleri içindeki açıklanamaz

derecede solgun tenli seksen yaşındaki adam gibi. İblis Baba var olarak ne cüretle koşu zamanı beni rahatsız ederdi!

Ayrıca, bu koşu ne zaman bitecekti? Çünkü bu o kolay, rahat koşulardan biri değildi. Ofladım. Nefes nefese kalmıştım. Boynuma kramp girmişti.

Kalan mesafeyi kontrol etmek için aşağı baktım. Nasıl hâlâ bitmemiş olabilirdi? Tabii ki kafamı kaldırdığımda İblis Baba ile göz göze geldim. Yine! Karma mı bu?!

Bu kez daha hazırlıklı görünüyordu, sadece kaşlarını hafifçe kaldırarak gözlerime bakıyordu. Ama ben daha çok sinirlendim. Gerçekten mi? Beni geçmiş miydi? Benim on adım ilerlemem için geçen sürede, o parkurun dörtte üçünü tekrar mı koşmuştu? İki haftada bir yaptığım koşuyu hangi uzak diyara taşıyabileceğimi düşünürken (Green-Wood Mezarlığı'nda koşmak saygısızlık mı olurdu?) yanımda birinin koştuğunu görmekten çok hissetmiştim. Azrail gibi gölgesi benimkini geçmişti.

“Yanlış yöne koşuyorsun,” dedi Ethan. Belli ki U dönüşü yapmış ve şimdi benimle aynı yöne doğru koşuyordu. Ona doğru bakmadım.

“Yanlış yol diye bir şey yoktur,” dedim adımlarımın arasından. “Sadece yanlış insanlar vardır.”

“Çoğu insan benim koştuğum yöne doğru koşuyor. *Doğru* yoldan.”

“Lütfen diğer yöne doğru koşmaktan çekinme. Benden uzağa doğru.”

Hızlandım. O da bana kolayca ayak uydurdu.

“Benden hoşlanmıyorsun.”

“Bu senin için şaşırtıcı mı?”

“Sadece nefretinin boyutu.”

“Boyutu oldukça büyük.”

“Ona hiç şüphem yok.”

Birkaç adım sessizce yanımda koşmaya devam etti. Ve üzün-
tümünden dolayı onu neredeyse fiziksel olarak yanımda hissedebi-
liyordum. Tıpkı bir kaşıntı gibi.

“Biliyor musun, aslında ellerini önünde, daha yukarıda tuta-
rak koşmalısın.” Sanki boks maçına başlayacakmış gibi hareketi
gösterdi. Onu yumruklamak iyi bir fikir gibi görünüyordu.

“Garip bir şekilde,” dedim. “Senden tavsiye istediğimi hatırla-
mıyorum.” Cliff’in üniversitedeki bitmiş film projeme yazdığı
istenmeyen not aklıma gelmişti. *Bunu daha çok benim gibi yap-
mak isteyebilirsin.*

“Sadece söylüyorum,” Ethan rahatsız edici bir rahatlıkla
omuz silkti. “Ellerini yukarıda tutmak, düşersen yüzünü ve vü-
cudunu korumanı sağlar.”

Hiçbir şey söylemedim. Dürüst olmak gerekirse sadece nefes
almaya çalışıyordum. Bu benim normal hızımdan daha hızlıydı.
Ama yavaşlamamın imkânı yoktu.

“Çünkü gördüm. Az önce,” dedi başparmağıyla arkamızı
göstererek. “Az kalsın yere yapışıyordun.”

Tabii ki görmüştü.

“Ah, güzel,” dedim. “Tanıklar olduğunu duyduğuma çok se-
vindim.”

“Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum.”

“Olmadığını teyit edebilirim.”

Daha ileriye koştum. Hiç bu kadar hızlı koştuğumu hatırla-
mıyordum. Ağaçlar çevresel görüşümde bulanıklaşsa da bu sinir
bozucu adam odak noktamda kalıyordu. Ve sonra bir mucize
gibi koşu uygulamam kulaklıklarımdan cıvıldadı. “Mesafe: Üç
kilometre. Bölünme süresi: Sekiz dakika, elli dört saniye. Or-
talama tempo: Kilometre başına dokuz dakika, kırk üç saniye.”

Ani bir şekilde durup nefes nefese kalmış hâlde çömeldim.

Ethan hızını alamayıp beni geçtiğini fark etti, sonra durup geriye döndü ve yerinde koşmaya devam ederek yanıma geldi.

“Ne oldu?” diye sordu yukarıdan. “İyi misin?”

“Evet,” diye cevapladım güçlkle. “İyiyim.”

“Peki, neden durdun?”

“Çünkü işim bitti.”

“Bitti mi? Parkurun tamamını koştun mu?”

“Hayır. Ben üç kilometre koşuyorum. Parkur ise üç buçuk kilometre.”

“Gerçekten mi? Ama neden bitirmiyorsun ki? Çok az kalmış.”

Ona şaşkın bir ifadeyle baktım. “Çünkü istemiyorum! Aman Tanrım! Neden bunu tartışıyoruz? Sen kimsin?”

Kollarımı sertçe sallayarak hızlı adımlarla yürümeye başladım. Nefesim hâlâ düzensizdi ama en azından biraz toparlanmış durumdaydım. O ise koşmayı bırakıp yanıma gelerek benimle yürümeye başladı.

“Tamam, özür dilerim,” dedi ellerini saçlarının arasından geçirerek. “Sanırım işleri daha da kötüleştiriyorum. Bazen böyle oluyorum... Garip anlarda.”

“Bazen garip olmadığın da oluyor mu?”

“Ara sıra.”

“Pekâlâ. İyi şanslar. Ben gidiyorum.”

Arkamı dönüp yürümeye devam ettim.

“Bekle,” dedi ve elini hafifçe omzuma koydu. Dokunuşu son derece nazikti ama vücudumdan öyle güçlü bir elektrik dalgası geçmişti ki irkilip geriye doğru bir adım attım.

“Ne?!” diye haykırdım, tüm bedenim sarsılmıştı.

Yakınlardaki bir bankta oturan Yankees şapkalı, eşofmanlı iri adam bana sorgulayan bir bakış attı. *Her şey yolunda mı?* Adamın

bakışları, eğer istersem Ethan'ı ensesinden tutup çitlerin ötesine, hayvanat bahçesine fırlatmaya hazır olduğunu söylüyordu. Başımı hafifçe eğerek ona her şeyin yolunda olduğunu belirttim. Müdahaleye gerek yoktu. Ama böyle bir seçeneğin olduğunu bilmek güzeldi.

“Özür dilerim!” dedi Ethan bir kez daha ellerini havaya kaldırarak. “Bak,” iç çekti, ellerini indirdi, sanki onu da elektrik çarpmış gibi az önce omzuma değen elini hafifçe sıktı.

“Dün olanları... Ve kızını düşünmeden edemiyorum. O yüzden seni görünce fırsatı değerlendirmek istedim—”

“Koşu stilimi düzeltmem gerektiğini anlatmak için mi?”

“Hayır. Özür dilemek ve kendimi açıklamak için. Eğer buna açıksan.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Ona karşı hissettiğim öfkeyi sürdürmeye çalışıyordum ama işimi zorlaştırıyordu. Yarı çekingengülümsemesi, göz kenarındaki kırışıklıklar, suçlu bir çocuk gibi yere bakışı... Ve şimdi durduğumuz için kaslı kollarını, bacaklarını, terli tişörtünün vücuduna yapışmasını görmezden gelmek imkânsızdı. Aptalca bir şekilde yakışıklıydı. Gülümsemesinin hafif eğriliği bile durumu daha da kötüleştiriyordu. Saçımı düzelttim ama sonra ne yaptığımı fark edip derin bir nefes aldım. *Ahh*. Bu adam her kadının en büyük kâbusuydu.

“Tamam,” dedim toparlanarak. Bu adam için kendimi hazırlamayacaktım. “Devam et.”

Ethan patikanın kenarını işaret etti, ben de başımla onayladım. Yolun kenarındaki çimenlere geçtik, böylece diğer koşuculara engel olmuyorduk. Titreyen yaprakların arasından süzülen ışığın altında durduk.

“Kızına tiyatro kulübündeki yerini geri vermeliydim, biliyorum.”

“Ama vermedin.”

“Evet, vermedim. Çünkü... Biraz hazırlıksız yakalandım ve ayrıca... Eski eşimle... Durumlar biraz karmaşık.”

Eski eş ifadesini nasıl telaffuz ettiğine dikkat ettim. Kelimeyi söylerken hafif bir tutukluğu vardı, sanki hâlâ alışma sürecindeydi. Boşanmalarının henüz çok taze olduğu belliydi. Tabii ki bunu en iyi anlayan kişi bendim. Romantik olarak kopmuş olsak da hayat boyu bağlı kalacağımız birinin kararlarını hesaba katmanın karmaşıklığı, onunla yüzleşmemek için bazen kolay yolu seçmek istemek... Cliff’in tamamen ilgisiz biri olmasına bazen neden minnettar olduğumu hatırladım.

“Daha fazla sorumluluk almaya çalışıyorum ama bu benim için yeni bir şey. Kızımın tiyatroya katılamayacağını öğrenince eski eşimin öfkelenmesi yetmiyormuş gibi okul sonrası kayıtların ne kadar acımasız olduğunu fark etmemiştim. Sonra Bayan Choi bekleme listesinde bir yer açıldığını söylediğinde işleri düzeltmek için çok rahatladım. O yeri sana vermek eski eşimle uğraşmak anlamına gelirdi. Ki bu senin sorunun değil. Kusura bakma. Çok mu fazla detay verdim?”

İç geçirdim. “Hayır, sorun değil. Maalesef seni anlayabiliyorum.”

Bunu sindirirken yüzündeki ifadeyi izledim. “Anladım. Sonuç olarak, kolay yolu seçtim... Ama kızının pahasına. Eğer o yeri geri istersen, senindir.”

Onu bir süre dikkatle inceledim. Kahverengi gözlerindeki samimiyet belirgindi. Ona birazcık da acımıştım. Bir çıkarı mı vardı acaba?

Yani evet, kasları olduğu kesindi, bedenindeki tüm o kıvrımlar... Ama onlara bakmamaya çalışıyordum çünkü içimde istemediğim bir sıcaklık hissi yaratıyordu.

Dışarı daha çok çıkmalıyım.

Gizli bir planı varsa da bunu anlayamamıştım. O sadece boşanma suçluluğunun etkisiyle şimdi bir baba olmaya çalışan, daha önce ortalarda pek görünmemiş yarı-uzak bir babaydı.

“Hayır, sorun değil.” Başımı iki yana salladım. “Teklifin için teşekkür ederim ama bu noktada kızımı bir ileri bir geri savurmaktansa olduğu yerde bırakmayı tercih ederim. Kızının da hayatta yeterince değişiklik yaşadığına eminim.”

Başını onaylarcasına sallayıp bir iç çekti. Kızının üzgün yüzünü düşünmek ona da benim Nettie için hissettiğim sıkıntıyı yaşıyordu belli ki. Yakındaki bir dalın ucundaki yaprağı çekiştirdi. Yaprak hafifçe sallanıp yerine geri döndü. İkimiz de yaprağı izledik.

“Her neyse,” diye devam etti kendine gelip. “Sana bazı şeylerin daha çok üzerinde durman gerektiğini söylememeliydim. Ve seni yüzüstü bıraktığım için üzgünüm.” Duraksadıktan sonra sırtarak ekledi, “Özellikle de bu söylediklerimin giderek yanlış anlaşılabilir hâle geldiğini düşününce.”

İstemedenden de olsa gülümsedim. “Gerçekten de öyle.”

İkimiz de kıkırdadık. Sonuçta ebeveyn olsak da içimizde hâlâ birer ortaokul öğrencisi vardı.

O yine saçlarını karıştırdı, belli ki bir alışkanlıktı. “Baştan başlayalım,” dedi.

“Peki,” dedim. “Ben Sasha. Resmî olarak.”

Gözlerini kısıp bana baktı. “Kim olduğunu biliyorum.”

Bunu söyleme şekli beni şaşırtmıştı. Sanki gerçekten biliyormuş gibiydi. Sanki benim de onu tanımam gerekiyormuş gibiydi. Sanki beni gerçekten görüyor gibiydi.

Bir an için ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştım. Gerçek mi yoksa mecazi mi konuşuyordu? Afalladım. Kısa bir sessizlik oldu.

“Üzgünüm. Ben... Şey...”

“Daha önce tanıştık,” diye açıkladı. “Oyun parkında.”

“Peki,” dedim. “Üzgünüm. Yüzleri ve isimleri aklımda tutmakta kötüyümdür.”

Başını aşağı yukarı salladı. Belki de hayal görüyordum ama yüzünde hayal kırıklığına benzeyen bir ifade belirip hızla kaybolmuş gibi geldi. Ve bu beni şaşırttı. Bu adam benden nefret etmiyor muydu?

“Şey, ben artık gideyim,” dedim aniden ne yapacağımı bilemez bir hâlde. Çimlerin üzerinden en yakın çıkışa doğru yürümeye başladım. O ise patikada hızlanıp tekrar koşmaya başladı. Ama sonra bana döndü, geri geri koşarak seslendi.

“Koşarken ellerini yukarıda tutmalısın.” Dediğini yaparak doğru duruşu gösterdi.

“Sen de gereksiz tavsiyeler vermeyi bırakmalısın.”

Kafasını yana eğdi, hiç umursamamış gibi omuz silkerek, “Mantıklı,” diye cevap verdi.

Ve böylece, İblis Baba arkasını dönüp hızla uzaklaştı. Ben ise *podcast*imi başlattım ve koşumun ardından gelen tatlı yorgunluğun keyfini çıkardım.

11 | Toparlan

İblis Baba

Çocuklarımız küçükken tanıştığımızı gerçekten hatırlamıyordu. Bu iyi bir şey miydi, kötü müydü karar veremiyordum. İki türlü de kafamda kuruyordum.

Neden umurumdaydı ki? Bana neler oluyordu? Ben böyle biri değildim.

Dürüst olmam gerekirse yıllar önce ikimiz de evli olmamıza rağmen birbirimize bağlandığımızı düşünmüştüm. Bir ebeveyn, bir *kişi*, bir diğerine. Sanki gerçek arkadaş olabilirmişiz gibi.

Sasha ile sadece arkadaş olabilir miydim? Elbette. Ben evrim geçirmiştım. Neden olmasın ki?

Çünkü. İşte bu yüzden olamazdım. Şimdi onunla konuştuğumda bile kaşları o sevimli şekilde çatıldığında, yeşil gözleri kızgınlıkla ve adlandırması daha zor bir şeyle dolduğunda, uzanıp atkuyruğunu elime dolamak istemiştım.

Sanki tahtada yazanları siliyormuşum gibi bu düşünceleri zihnimden silmek için kafamı iki yana salladım. Beynimin

bunun ötesinde dolaşmasına izin veremezdim. Yapmayacaktım. Hepsini bir kenara bıraktım.

Ve koşumun geri kalanında bunu düşünmemeye çalışacaktım. *Onu* düşünmemeye. Esintiye karşı gözlerimi kapattım. Onun zihnindeki çatık kaşlı görüntüsünü de sildim. Bazı şeylerin üzerinde durmasını da. *Podcast*imin sesini açtım. İşe odaklandım. Kafamdaki gürültüyü azalttım.

Tempomu bozmuştum. Ama en azından özür dilemiştim.

YAPILACAKLAR:

- Koşuyu hızlıca bitir.
- Kendine gel.
- Sasha'yı düşünmeyi bırak.
- Beceremezsen daha çok dene.
- Daha.
- Çok.
- Dene.

12 | Selam Verecek Zaman Yok, Hoşça Kal

Kaitlin

Perşembe günü çocukları almaya gittiğimde Sasha'yı neredeyse tanıyamıyordum. Sasha'nın eski hâinden neredeyse eser yoktu; dik ama rahat yürüyüşü, saçlarını düzeltip büyük güneş gözlüklerinin ardından çocukların sınıflarının dışarı çıkmasını bekleyişi... Kendini iyi hissettiği belliydi. Çocukların tabiriyle, *kendinden emindi*.

Her zamanki *sweatshirt*ü ve spor ayakkabıları yerine üzerindeki leopar desenli bir *blazer* ceket, yüksek belli bol paça siyah bir kot pantolon ve süet botlarla bambaşka biri gibi görünüyordu. Belli ki bir yere gidiyordu.

Aşağıya, kendi dar kot pantolonuma baktım, bacaklarımı üst üste attım. Modasının geçtiğini biliyordum. Üstelik yıkanması da gerekiyordu. Ama rahatlardı ve sonuçta burası sadece bir okul çıkışıydı. Eskiden sıradan görünmek benim için bir kâbus olurdu. Neyin moda olup neyin olmadığını bilirdim. Sasha için hâlâ

çocuk oyuncuğu gibi görünüyordu. Ya da belki de çok çabalıyordu. Her iki durumda da bana yorucu geliyordu.

Gerekli olduğunu hissettiren bir şeyin bu kadar çabuk demode olabilmesi şaşırtıcıydı. Bu benim otobiyografimin başlığı olabilirdi.

Geçen yıl kızımın benimle vakit geçirmek için nasıl can attığını, benimse kendi dürtülerime nasıl kapıldığımı, hayatlarımızın ne kadar farklı göründüğünü düşünüyordum. Midem bulandı. Akşam yemeği için aldığım somon gözüme birden bozulmuş gibi göründü.

Telefonumu çıkarıp notlar uygulamamı açtım ve yapılacaklar listeme ekleme yaptım: *Ruby'ye yeni kıyafetler al*. Bu akşam H&M'in internet sitesine bakacaktım. Belki ben başaramamıştım ama onun için hâlâ umut vardı.

Sasha, yanından geçen bir köpeği sevdikten sonra beni fark edip yüzeysel bir gülümsemeyle selamladı. Telefonunda saati birkaç kez kontrol etti. Ayak parmaklarını ritmik bir şekilde yere vuruyordu.

Geç kalmıştı. Çok önemli bir randevuya geç kalmıştı.

13 | Hadi Kaçamak Yapalım

Sasha

Derek, *Escapade Dergisi*'nde tablolar hakkında tablolar yapıyordu. Bunu, toplantımızın ilk beş dakikasında anlamıştım. Aslında bunu, bana takvim etkinliği göndermesinden, ardından bir yedek takvim davetiyesi eklemesinden, toplantıdan bir gün önce bir onay e-postası atmasından ve bu sabah bir tane daha göndermesinden sonra tahmin etmeliydim. Adam tam anlamıyla düzen manyağıydı.

Buna saygı duyabilirdim.

Çocukları okuldan aldıktan sonra aceleyle eve götürmüş ve saat tam 15.00'te annemlerle çocuklara bakmaları için buluşmuştum. Ben de kendi toplantı öncesi kontrollerimi yapıp çantamda dudak parlaticım, kulaklıklarım ve kaygı giderici ilaçlarım var mı diye bakmıştım.

Tam eşyalarımı toplarken annem mutfaktaki beyaz dolapları kurcalamaya başlamıştı. Bart, masada oturmuş, rengârenk balık krakerlerinin içinde kaybolmuştu. Nettie ise odasında kitap okuyordu.

“Anne,” dedim kapıyı açık tutup koridordaki koyu gri paspasın üzerinden ayakkabılarımı alıp çıkmaya hazırlanırken.

“Evet, tatlım?” diye sordu.

“Neyi arıyorsun?”

“Bardakların yerini değiştirmişsin!” dedi seramik vazoların arasını karıştırırken.

“Hayır, hayır. Değiştirmedim,” dedim.

“Gerçekten mi?” Şimdi de benim titizlikle dizdiğim çay kutularının arasını karıştırıyordu. Mutfağımın en sevdiğim detayı olan turkuaz fayansların önünde duran çay kutularının.

“Bardaklar tam burada değil miydi?!”

Kısa, geniş ve tırtıklı kenarları olan bardaklar, Cliff’le bu apartmana taşındığımızdan beri aynı dolapta duruyordu. Tam dört yıldır. Onlar, bitmek bilmeyen tartışmalarımız sırasında da hep oradaydı. Sürekli seyahat etmesi, kariyerini benimkinden önde tutması, telefon bağımlılığı, çocuklarımıza bakmanın onun için bir seçenek bile olmaması, kanepeye yayılıp suçluluk duymadan beni temizlik yaparken izlemesi ve filmler hakkında eleştiriler yapması... Bana olduğundan farklı biri gibi görünürken de ordalardı. Ya da belki de en başından beri olduğu kişiydi.

Cliff gitmişti. Bardaklar yerinde kalmıştı.

“Peki o zaman, neredeler?” diye sordu annem, şimdi iyice sinirlenmişti. Sanki bardaklarla ben ona komplo kurmuşuz gibi.

Tezgâhın üzerinde olmadıkları kesindi. “Orada!” diye işaret ettim.

“Burada mı?”

“Hayır, bir sonrakinde.”

“Burada mı?”

“Hayır. Yukarıda.”

“Yukarıda nerede?” diye çıkıştı.

“Soldan iki dolap yanda,” dedi Bart ikimizi de şaşırtarak. Elindeki bir balık krakerini havada yüzdürüp suratını balık gibi yaptı.

Annem bardakların nerede olduğunu unutmuştu. Mideme garip bir şey çöktü, göğsümde huzursuz bir çarpıntı hissettim. Kalbimi yatıştırmak için elimi göğsüme koydum. Sonunda iki bardak bulup çıkardı ve onları lavaboda durulamaya başladı. Annemin bu alışkanlığı beni deli ediyordu. Zaten temizlerdi! Bu yüzden dolaptalardı! Hep oldukları yerde! En azından lavaboyu bulmayı başarmıştı.

“Bu toplantı neyle ilgiliydi?” diye sordu.

“Sadece olası bir iş. Teslim süresi yakın olan bir çekim,” dedim sinirli olmadığımı belli etmeye çalışarak. “Henüz detayları bilmiyorum.”

“Yani romantik bir randevu değil mi?” dedi birkaç hapi birden yutarken.

“Hayır, randevu değil,” diye yanıtladım.

“Randevu nedir?” diye sordu Bart.

“Fransızca bir kelime,” dedi babam kanepede oturduğu yerden, annemin birkaç gün önce okuduğu *New Yorker* sayısından kafasını kaldırarak. Dev gri kedimiz Larry, Jerry Orbach ile ölmüş dedemin bir karışımı gibi görünen koca göbekli evcil hayvanımız, sanki bu bilgiyi onaylıyormuş gibi uykusunda homurdandı. Babamın ve kedinin orada olduğunu neredeyse unutmuştum.

“Gitmem lazım,” dedim. Gerçekten de gitmem gerekiyordu. Her açıdan.

Tren yolculuğu boyunca vagonuma binen olası bir katili gözlemlemenin yanı sıra annemin son zamanlardaki kafa karışıklığını düşünmemeye çalıştım; üçte geleceğini birkaç kez söyleme-

si, mutfağımın yıllardır değişmeyen düzeni karşısında şaşırması, bariz bir şekilde kafasının karışması...

Ayrıca, aşk hayatım hakkında yaptığı imayı da aklımdan atmaya çalıştım. Ya da daha doğrusu, olmayan aşk hayatım. Son zamanlarda beni "Gratitude" adında bir çöpçatan uygulamasına üye olmaya ikna etmeye çalışıyordu. Burada insanlar sağa ya da sola kaydırmak yerine birbirlerini *kutsuyorlardı*. Bunun daha olumlu olduğunu söylemişti.

Ve ben, buna kesinlikle olumlu bakmıyordum.

İlk buluşmalardan nefret ederdim. Ve genellikle ikinci bir buluşmaya gitmek için önce bir ilk buluşmaya gitmek gerekiyordu. Bu yüzden, ömrümün sonuna kadar yalnız kalacaktım. Kolay bir çözümdü.

Cliff'le üniversitede tanışmıştık, bu yüzden bu engelle yüzleşmek zorunda kalmamıştım. Aynı derslere giriyor ve aynı yurttaki kalıyorduk. Ortak arkadaşlarımız vardı. Sanatsal filmler izleyip topluca dışarı çıkıp sarhoş oluyorduk. Sonunda, onun ısrarları sayesinde, bir gece ortak mutfağın buzdolabına yaslanmış hâlde *İneklerin İntikamı*'ni izlemek yerine öpüşüyorduk. Cliff hep, o gece *Arka Pencere*'yi izlediğimizi iddia ederdi. Tarihi yeniden yazmaya bayılırdı.

Cliff aslında benim tipim değildi. Lisede DJ'lerle, basketbolcularla ve sonrasında hızla sıkıcı hâle gelen melankolik bir müzisyenle çıkmıştım. Uzun süreli erkek arkadaşım Josh ise herkesin favorisiydi ve tam bir sosyal kelebektir. Ama üst üste kalbimi kırmıştı ve ben hâlâ üniversitede yaralarımı sarıyordum. İronik bir şekilde Cliff, güvenli olabilecek kadar asosyal gibiydi. Ama öyle değildi.

Şimdi konferans odasında keskin kenarlı cam bir masanın yanında oturuyordum. Pencereden dışarıya bakınca diğer

camlı gökdelenlerden yansıyan güneş ışığı gözümüzü alıyordu. *Escapade*'in genel yayın yönetmeni ve belli ki operasyonun beyni olan Derek, karşımdaki koltukta oturuyordu.

Arıtma su, şişe su, kaynak suyu, maden suyu, Hint suyu, Hindistan cevizi suyu, kolajenli su, *Vitaminwater** ve kahve teklif ettiler.

“Hımm, gerçekten biraz *Smartwater*** içmek isterdim,” diye şaka yaptım.

Şakam, masanın etrafındaki ekipten ve Derek'ten rahatsız edici homurtular ve sahte kahkahalarla karşılandı. Stephanie (biraz daha dekolteli bir Blake Lively'ye benzeyen yardımcı editör), Peter (flanel kumaş bir gömlek giymiş, beyaz, oduncu gibi bir kameraman) ve Jackie (siyah bir tulum içinde, kolyelerini asla doğru yapamadığım bir şekilde kat kat takan zarif, esmer bir set stilisti).

Derek, bana mecburi bir gülümseme sundu. Bu gülümsemeyi on üzerinden 6.3 olarak değerlendirdim. Teknik becerileri yerindeydi ama tutkusu eksikti.

Onu internette araştırmış olmama rağmen yüz yüze bakınca beklediğimden farklı görünüyordu. Daha küçüktü, ince yapıydı ve parlak siyah saçları vardı. Üzerinde kot kombini ve *oxford* ayakkabıları vardı. Enerjisi deve kuşunu andırıyordu, sanki her an fırlamaya hazır gibiydi. Ama gözlerinde sevecen bir ifade vardı. Ona hemen ısınmıştım. Sessizce onu kendime çekmeye karar verdim.

“Dediğim gibi, genellikle içeriklerimizi dışarıdan almıyoruz, ama önceki BY—”

* Düşük kalorili, meyve aromalı vitaminli su. -ed.n.

** Kalsiyum klorür, magnezyum klorür ve potasyum bikarbonat elektrolitleri eklenmiş, buharla damıtılmış İngiliz kaynak suyu. -ed.n.

“Yani baş yapımcı!” diye araya girdi Stephanie. Neon pembe rujunun dikkat çekici olduğunu düşünmüştüm, belki o da öyleydi.

“Evet, baş yapımcı. Neyse, o aniden bizi bıraktı, şu an bir yayıncı için içerik üretiyor. Hangi yayıncı olduğunu söylemeyeceğim—”

“Netflix!” diye anlamlı bir şekilde göz kırptı Stephanie.

Derek, boğazını temizleyerek devam etti. “Yani, biraz zor bir durumdayız. Son zamanlarda burada birçok değişiklik oldu ve işler biraz karışık. Kötü haber şu ki bunu toparlamamız için sadece birkaç haftamız kaldı. İyi haber ise—”

“Harika zaman geçireceğiz!”

Derek, Stephanie’ye dönüp ona uzun uzun baktı. O da omuzlarını silkerek ona baktı. *Ne yapayım ben buyum*, der gibiydi.

“Diyordum ki iyi haber şu, eğer ilgileniyorsan o tam zamanlı pozisyonu da doldurmak istiyoruz. Eğer bu süreç iyi giderse ve yeni editörümüzle sen bu işin sana uyduğunu hissedersen, ekibimizde seni kalıcı yapımcımız olarak görebileceğimiz bir fırsat sunabiliriz.”

“Anladım,” dedim sakın bir şekilde. “Bunu bilmek güzel.”

Ama aslında soğukkanlı davranıyordum. Aniden bu toplantı çok daha büyük bir anlam kazanmıştı. Kalbim hızla çarpıyordu.

Görünüşe göre, serbest video prodüksiyon işi bekâr bir ebeveyn için en uygun iş değildi. Uzun saatler, iş etkinlikleri, bir işi alabilmek için saatlerce yapılan sunumlar gerekiyordu. Ama sonra, 1990’ların sonlarında ve 2000’lerin başlarında film okulunda iyi bir fikir gibi görünen birçok şey şimdi gerçekten o kadar da iyi fikir gibi görünmüyordu. Cliff. Sanatlar. Düşük bel kotlar. O günlerde Cliff ve ben, yazar-yönetmen-yapımcı ola-

rak çok yönlü bir şekilde ünlü olacağımızı düşünürdük. Kendi çalışma saatlerimizi ayarlar, boğulacak şekilde para kazanırdık. Kesinlikle sigorta avantajları hakkında düşünmezdik. Çoğu insanın zirveye çıkmak için tırmanması gerektiğini biliyorduk ama biz zaten sınıfımızın zirvesindeydik. Tabii ki bu zorluklar bize işlemezdi.

New York'ta kalacak, Hollywood'a boyun eğmeyecek ve hem ticari hem de sanatsal başarımla övgü toplayacaktık!

Şimdi geriye dönüp baktığımda, eğer o zamanlar birlikte büyük başarılarla ulaşan film yapımcısı romantik çiftlere baksaydım, gerçekten bu tür çiftlerin her iki üyesinin de eşit kariyerler inşa edemediğini fark ederdim. Bunun nedeni oldukça açık gibi görünüyordu: Birisi finans, çocuklar ve gerçek yaşam karşısında bir tür kurban olur ve sağlık sigortası için ödeme yapması gerekirdi.

Peki bu kişi genelde kim olurdu dersiniz?

Cliff, sınıfımızdaki en yetenekli film yapımcısı değildi. İlk beşe bile girmiyordu. Bunu o zaman da biliyordum. Ama iyi bir iş bitiriciydi. Kendine güveni fazlasıyla vardı ve bu, daha önemli hâle gelmişti. Zamanla, gerçekten birinin bakması gereken bebeklerimiz olduğunda, bırakın bir stüdyo filmi yazmayı, basit bir Chevrolet reklamını yönetme şansı için bile beni seve seve bir arabanın altına atacağını fark etmiştim. O farkındalık ona karşı hislerimi iyileştirmemişti.

Beni sevdiğini, arkamda olduğunu sanıyordum ama aslında o, kazanmayı seviyordu. Ve gençken eğer ben hep bir adım gerisinde durursam bunu yapabileceğini düşünüyordu. Benim işim hızlıca para kazanmak için kurumsal videolar üretmeye dönüşmüştü. O ise daha sık Los Angeles'a giderek senaryo yazarlığı işi kovalıyordu. Gerisi çorap söküğü gibi kendiliğinden gelmişti.

Aslında Altın Küre olayı tamamen onun sorumluluğuydu. Kaderle ilişkilendiremeyeceğim kadar şaşırtıcı bir dikkatsizlik, saygısızlık ve rezaletti. O zamanlar kimle takıldığına zerre kadar aldırmıyordum ama herkesin gözü önünde aşağılanmayı da istemezdim.

Belki de üniversitenin film bölümündeki bazı insanlar, Cliff'in hepimizden daha yüksek bir başarı elde etmesine şaşırmışlardı. Ki bu başarı büyük ölçüde iki buçuk yıl önceki boşanmamızın ardından gelmişti. Onun yıllarca süren mücadelesi ve güvensizlik dönemlerinde ağlayacağı omuz olmam gerekiyordu. O dönemlerde sık sık kızarak çirkinleşir, beni kendisini engellediğim için suçlardı. Sonra tam ayrıldığımızda birdenbire şeker gibi bir film endüstrisi hayal dünyasına kapılmıştı. İşte o zaman paralar akmaya başladı. Ama o paralar benim tarafıma akıyordu çünkü zaten ayrılmıştık. Boşanmanın şartları finansal başarısı tam anlamıyla başlamadan önce belirlenmişti ve belki de o, bu kadar bolluğa kavuştuğunda anlaşılmayı tekrar gözden geçirmeliydim. Ama ondan yardım almak istememiştim. Her ne olursa olsun herkesin görmesi gereken bir şey varsa o da her halükârda onun iyi yerlere geleceğiydi. Bir kere bunu en çok isteyen kendisiydi. Bir de ona engel olacak can sıkıcı bir ahlak anlayışı yoktu.

Yani sigortası, düzenli çalışma saatleri ve aylık bir maaşı olan tam zamanlı bir iş mi? Gerçek bir İK departmanı olan kurumsal bir yayının şirketinde primler ve her yıl sonunda zorunlu tatil partileri mi? Şimdi bunu düşündükçe kendimi tahrik olmuş hissediyordum. Artık beni bunlar heyecanlandırıyordu. Bir anlığına aklıma geçen gün parkta karşılaştığım İblis Baba geldi. O çarpık gülümsemesi, karın kasları... Başımı iki yana sallayarak kendimi toparladım. Emeklilik fonun ve haftalık ekip toplantılarının varken ilk buluşmalara kim ihtiyaç duyardı ki?

Derek, bilgisayarını konferans odasının önündeki dev ekrana yansıtıp bizleri tarihler ve detaylar hakkında bilgilendirmeye başladı. Bunların hepsini avucumun içi gibi biliyordum. Burası konfor alanım, mutlu yerimdi. Set. Prodüksiyon. Işıklandırma. Çekim açısı. Bir ekip.

“Çekimin üç ila—”

“Üç ila dört gün süreceğini düşünüyoruz!” diye atladı Stephanie.

Derek’in gerçekten onu öldüreceğini düşünüyordum.

Sinirli bir şekilde dördüncü özet tablosuna geçti, bu da bir sonraki adımlara odaklanmıştı ve Jackie’den set dekorasyonu detayları konusunda bizleri yönlendirmesini istedi. Tam o sırada, eksik bir bilgi olduğunu fark ettim.

“Bunu kaçırdıysam çok özür dilerim ama çekimi nerede yapacağımızı söylemiştiniz?”

“Citrine Cay!” dedi Derek ve Stephanie aynı anda. Sonunda bir konuda aynı fikirdelerdi.

“Citrine Cay mı?” diye tekrar ettim. “Üzgünüm, eminim çok cahilce ama sanırım orayı daha önce hiç duymadım.”

“Burası bir ada!”

“Ah! Governors Island gibi mi?”

Başlarını iki yana salladılar.

“Roosevelt Island? Randall’s Island? Long Island? Staten Island?” New York bölgesinde bildiğim tüm adalar tükenmişti.

“Hayır, şapşal!” dedi Stephanie. “Tropik bir ada! Turks ve Caicos’ta!”

Ağzım açık kalmıştı. “Vay, gerçekten...” dedim fazla stresli olduğumu fark ettirmemeye çalışarak. “Karayipler!” Artık sadece ekstra çocuk bakıcılığı ve okul sonrası ekstra saatler organize

etmekle kalmayacaktım. Ama bunu bir şekilde halledecektim. Bunu halletmeliydim. Bu işe *ihtiyacım* vardı.

Stephanie öne doğru eğildi. “Burası harika bir özel ada! Henüz kimse gitmedi. Ay sonuna kadar ziyarete açılmayacak! O kadar eğleneceğiz ki!” Ellerini havaya kaldırıp umursamazca salladı.

“*Çalışacağız* demek istedi.” Derek’in dudakları büzülmüştü.

“Kesinlikle,” dedi Stephanie. Derek kafasını başka yöne çevirince bana başını salladı ve *shot* atıyormuş gibi yaptı.

“Her neyse, Stephanie haklı. Bu büyük bir özel etkinlik. Mülke ilk giden biz olacağız. Ve gerçekten muazzam! Modeller olmadan çekim yapmaya karar verdik, biraz alışılmadık olsa da manzaranın kendini göstermesine izin vereceğiz. Yani, burada bulunan ekip bizim ana kadromuz olacak. Ayrıca fotoğrafçımız Charlie de bizimle olacak. Dergimizin baş editörü de katılabilir, eğer programı uygunsa.”

“Tabii.”

“Eğer sormak istediğin bir şey yoksa, kendi aramızda tartışıp pozisyonla ilgili en kısa sürede sana geri döneceğiz. Ama sen harika bir aday gibi görünüyorsun. Çok—”

“Teşekkür ederiz!” diye bağırdı Stephanie.

“Vaktini ayırdığın için.”

El sıkışıp ayrılırken hiçbir sorunum yokmuş gibi kocaman bir gülümseme takındım. İçimde bağırsaklarım dans ediyordu. Dört gün ve üç gece için çocuk bakıcısı bulmak hiç de kolay değildi. Ama şimdi bu işin tam zamanlı olabileceğini bildiğim için bu işin olmasını çok istiyordum. Bu, finansal stresi büyük ölçüde hafifletecek ve serbest işler için bu kadar çabalamamı engelleyecekti.

Doğrudan eve gitmek yerine eski okul arkadaşımın East Village’daki bir *sake* barında içki içtim. İşe uğursuzluk getiririm diye

o kadar gergindim ki aklıma başka bir şey gelmese de bundan ona bahsetmedim bile. Bunun yerine o, eşinin aşırı sinir bozucu olması durumunda aldatmanın yine de etik olup olmadığını sordu (tabii ki etik değildi ama yine de yapacaktı).

Sonra, saat dokuz civarı eve dönüp ebeveynlerimi uğurladım. İçeri girdiğimde ikisinin de kanepede uyukladığını ve TV izliyormuş gibi davrandıklarını gördüm. Klasik. Bart'ın sindirim hareketleri ve Nettie'nin ergen tavırları hakkında bana bilgi verdiler, çocuklarımin ne kadar harika oldukları konusunda tarafsız görüş sunduktan sonra taksiye binip evlerine döndüler.

Çocuklar zaten uyuyordu. Eve sessizlik hâkimdi.

İşte yaşlandığınızı anlamanın bir yolu: Sarhoş bir şekilde eve gelir, bakıcıları gönderir, çocuklardan kalan kızarmış brüksel lahanalarından fazlasıyla yersiniz ve bu, mutluluğa yakın bir şey hissedersiniz.

Bu yalnız ânı kendimle bağ kurmak için bir fırsat olarak kullandım. Mutfak adasına yaslanırken heyecanlı olduğumu fark ettim. Gerçekten. Uzun bir aradan sonra ilk defa. Kalbim göğsümde çırpınıyordu. Bu işi alacak bir yol bulacağımı biliyordum çünkü bu çok önemliydi. Yıllardır, zamanım boş bir şekilde geçiyordu. Cliff'ten gelen zorunlu çeklere rağmen geçim sıkıntısı çekerek işten işe koşuşturuyordum. Yeterince işim olduğunda bile günün saatleri asla yeterli olmuyordu. Ve bu iş, belki de son zamanlarda yaptığım işlerden daha ilginç olabilirdi. Belki de biraz gerçek yaratıcılık şansı sunardı. Belki kedi fuları falan olmazdı!

Çocuklar doğduğundan beri böyle bir fırsatım olmamıştı. Yıllardır düzgün bir yetişkin seyahati de yapmamıştım. Diğer yetişkinlerle. Uçakta hiçbir acil durum ya da dökülen meyve suyu olmadan yalnız başıma oturmak bana cennet gibi geliyordu.

Açıklayamadığım nedenlerden ötürü, belki de bir şeylerin değişmekte olduğu hissine kapılmıştım; sanki ayaklarımın altındaki zemin yavaş yavaş yer değiştiriyor, sonunda bir dengeye oturuyordu. Bu mümkün müydü? Hayal etmeye cesaret edebilir miydim? İşler gerçekten kolaylaşmaya mı başlamıştı? Derin bir nefes verdim. Belki de daha sağlam bir zemine doğru ilerliyordum.

14 | Masa Bağımlısı

İblis Baba

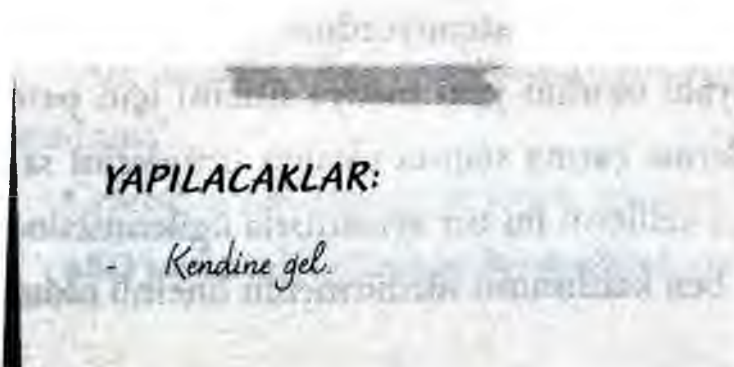
Öğle yemeğinden gün sonuna kadar masamdan ayrılmadım. *Zoom* görüşmeleri, e-postalar ve yapılması gereken planlar vardı. Mutlu edilmesi gereken patronlar. Çalışanlarıma beni rahatsız etmemelerini söylemiştim. Bu yasaldı. Cehennem kadar meşguldüm ve aşırı yoğunum. Sonunda gözlerim ağrıyor ve kararıyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse, bu iyi bir şeydi. Zihnimin yanlış yerlere sürüklenmesine engel oluyordu. Benden nefret eden bu yabancidan nasıl hoşlandığımla yüzleşmemi engelliyordu. Bu, ayrılığın yepyeni olduğu zamanlarda başka kadınlarla yaşadığım birkaç görüşme, gece geç saatlerde ya da yanlış başlangıçlarda olduğu gibi değildi.

Bu bir bakıma dikkat dağıtıcıydı.

Bu iş stresini kucaklamıştım.

Beni onu merak etmekten alıkoyuyordu.

15 | Turuncu, Kim Bu Yabancı?

Kaitlin

Celeste'in boyu, muhabbet etmek için çok uzundu. Hem zaten benimle konuşmak da istemiyor gibiydi.

Bugün okul çıkışında ortaya çıktığında aklıma gelen ilk düşünce buydu; sanki burada olması son derece normalmiş gibi davranıyordu, sanki *bütün yıl boyunca* ilk kez gelmiyormuş gibi. Üzerinde bakır rengi, inanılmaz bir tulum vardı. Çoğumuz o kıyafetin içerisinde bir mahkûm gibi dururduk.

Herkesin takip ettiği *momfluencer*ların paylaştığı terakota renk yün kazaklar ve amber *babybjörn*ler sayesinde bu rengin, bu sezonun rengi olduğunu biliyordum. Ama Sasha ile Celeste bu hafta neden bu kadar şıktı? Gözlerimi devirdim. Umurumda bile değildi. En azından olmasını istemiyordum.

Bugün cumaydı, yani okulun yeni medya sistemi için para toplamak amacıyla derme çatma standta okulun ürünlerini satıyordum. Bazen diğer velilerin bu tür ayrıntılarla ilgilenmesine izin veriyordum ama ben katılımımı sürdürmenin önemli oldu-

ğunu düşünüyordum. Ayrıca bu, işlerin doğru bir şekilde yapılmasını sağlamak için tek yol, kontrol edebileceğim tek alandı.

Zaten zamanım o kadar değerli değildi. Dün, sadece düzgün bir *selfie* çekmek için kırk beş dakika harcamıştım. *Facetune* ve filtrelerle bile yorgun hâlimi gizleyememiştim.

Celeste, okul çıkışına birkaç dakika erken geldiği için ürünlerimi incelemek üzere standı yaklaşıyordu. Aniden üzerinde okul amblemi olan bir atkı takmış bir şekilde katlanabilir masanın arkasında dururken kendimi aptal gibi hissetmiştim. Sanki bu fark yaratacakmış gibi yeni dudak nemlendiricimi çıkarıp sürdüm.

Kafam karışmıştı.

Celeste, tişörtleri ve kupaları karıştırıyordu; parmakları bir örümcek gibi uzun ve zarifti. Kusurlarını aradım. Çıkık elmacık kemikleri. Mükemmel, gösterişsiz manikürlü elleri. Büyük antika bir elmas yüzük. Saçlarını ucu bile düzgündü. Her zaman parlak, altın rengi bir teni vardı.

Başım dönüyordu.

İşte o an, göz kaleminin bir tarafının dağıldığını fark ettim. Sanki ağlamış gibiydi. Burnu biraz kızarmıştı ama sevimli bir şekilde. Bir şeyler oluyordu. *İlginç*.

“Hey, affedersin... Kalemlik ne kadar?” diye sordu.

“Yirmi dolar. İçinde okulun amblemini taşıyan sevimli kalemler ile bir silgi de var.” Sanki QVC’deymişim* gibi birini alıp gösterdim. Son zamanlarda uykusuz kaldığım için sürekli QVC izliyordum.

“Ah, ne tatlı! Okul maskotunun sincap olduğunu bile bilmiyordum!”

Celeste’in haberinin olmaması şaşırtıcıydı.

* ABD merkezli bir televizyon alışveriş kanalı. -ed.n.

“Sanırım Henry buna bayılır,” dedim. “Hayvanları seviyor, değil mi?”

Bana kocaman gözlerle baktı. Oğlunun ismini bildiğim için şaşırmıştı. Ama tabii ki biliyordum. Her şeyi hatırlardım.

“Evet, gerçekten! Hafızan iyiymiş!”

“İlkokul birinci sınıftaki doğum günü partisinden hatırlıyorum... Hayvanat bahçesindeydi.” Henry’nin katıldığımız tek doğum günü partisiydi. Bütün sınıfı davetliydi. Bir kadın kamuflaj tulumuyla kafeslerden sürüngeleler çıkarıp çocukların onları sevmelerine ve tutmalarına izin veriyordu. Nettie’nin hiçbirine dokunmamayı tercih ettiğini de hatırlıyordum.

“Ben memelileri seviyorum,” demişti, her zaman olgundu. Bu, Sasha ve Celeste’i kahkahalar içinde bırakmıştı.

Celeste ödeme yapıp kalemligi yılan derisi kabartmalı çantasına koydu. Beyaz bir bez çanta kullanmıyordu tabii ki.

“Bu hafta sonu Canavar Balosu için gönüllü müsün?” diye sordum. “Yoksa bu kocanın işi mi?” Bir an tüyleri diken diken oldu, sanki bir böcek onu ısırması gibi.

“Aslında, fotoğraf kulübüne gönüllü oldum. Sasha ile. Nettie’nin annesi, biliyordur.”

Neden bilmiyordum ama Sasha’yı bana tanıtmaması beni deli etmişti. Sanki Sasha’yla ben, o ve kocası bizim hayatımıza girmeden çok önce birbirimizi tanıyırmışız gibi.

“Harika!” Yüzüme zoraki bir gülümseme takındım.

“Ah, işte çocuklar geliyor!” dedi Celeste. “Yetişmeliyim.”

Başımı onaylarcasına salladım. “Hoşça kal, Celeste.”

O, bana bakarak hızla uzaklaşırken gözlerinde bir panik vardı. Adımı hatırlamadığını anlamıştım.

“Teşekkür ederim! Eee... Görüşmek üzere. Hoşça kal!” Öğretmenler çocukları okuldan çıkarıp kapıya dizdiklerinde Sasha karşıya doğru koşuyordu. Dalgın ve endişeli görünüyordu.

Sasha, seni üzen ne?

Ama Celeste’i gördüğünde çatılmış kaşları gevşedi ve yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. İki kadın birbirine sarıldı.

“Bir hafta içinde iki kere!” Sasha, sanki loto kazanmış gibi bağırdı, üçüncü sınıfların durduğu sokağa doğru giden ebeveyn seline katıldı.

“Bunu nasıl başardın? Jamie’nin korkunç dişleri mi yine? Adamın kök kanal tedavisi olmasını dilemek istemem ama seni görmek...”

Celeste güldü. Sesi, kilise çanlarının çalması gibiydi. Kusmamak için tüm gücümü topladım. Lisa yanıma fırladı, bakışlarını Celeste ve Sasha’ya yöneltmişti.

“Biliyor musun,” dedi. “Tam onunki gibi turuncu bir tulumum var! Target’tan aldım. Aynısı mı acaba?”

Çiçekli polar elbiseli Lisa’ya sonra da Celeste’e baktım. Gerçekten iki çok farklı kişilerdi. Ama Lisa bu farkı bilemeyecek kadar şanslıydı.

“Belki,” diye mırıldandım. Sonra sıradaki veliye gülümseyerek arkamı döndüm.

16 | Kontrol Altında

Sasha

Akşamüstüydü. Hava mevsime göre alışılmadık derecede sıcaktı. Ve ben, iki kostümlü çocuğumla okula doğru yürürken oldukça iyi bir ruh hâlindeydim.

Bart, lav kırmızısı şapkasıyla bir yanardağ gibi giyinmişti. Bu çocuk patlamalara bayılıyordu

Nettie ise Angelina Jolie'nin *Maleficent*'ine bürünmüştü. Koyu göz kalemi, kırmızı ruj ve siyah saçla ergenlik döneminin hayaletini görmemek elde değildi. Okul bahçesinin kapılarından içeri girdiğimizde oyunlara ve ikramlara ücretsiz geçiş sağlayan biletlerimizi alır almaz Nettie arkadaşlarını buldu ve Bart'ı da peşinden sürükledi. Bart ise doğal bir felaket gibi geriden geliyordu.

Geçen yıl, okulun açık hava Canavar Balosu'nun (Bu, Cadılar Bayramı öncesi yapılan ve çocukların kitap karakterlerine ya da öğrendikleri bir konuya uygun kostümler giydiği bir etkinlikti) olduğu gece hava soğuktu. Adım atar atmaz titremeye

başlamıştık, rüzgâr bize vuruyor ve cadı şapkalarını uçuruyordu. Kısa bir süre sonra yağmur yağmaya başlamıştı.

Bu özel bir işkence türüydü. Ama bugün hava güneşliydi. Ve ben hazırlıklıydım. En sevdiğim kot pantolonumu ve *vintage The Toxic Avenger* tişörtümü giymiştim (tam temaya uygun!). Üzerime kat kat giysi alıp gün batımında Celeste ile paylaşmak için bir mataraya *burbon* doldurmuştum.

Ona bir içki borcum vardı. Ya da yirmi.

Cuma sabahı, Derek bana Turks ve Caicos'taki işi resmen teklif ettiğine dair bir e-posta göndermiş ve iki uçuş seçeneği sunmuştu. Ekibin geri kalanını da e-postaya eklemişti ama ben kabul edeceğimi belirten bir yanıt yazdıktan sonra Stephanie bana ayrı bir e-posta göndermişti.

“Çok eğleneceğiz, kızım!”

Beni korkutmaya başlıyordu. Onun gibi mi olmak isterdim, yoksa ondan kaçmak mı? Gerçekten, onu hayal kırıklığına uğratacağımdan emindim. Benim toleransım düşüktü ve bu işi mükemmel yapmak istiyordum. Onun “alaycı” hâllerine çok uygun biri değildim.

Bu kadar kısa bir sürede hemen harekete geçip çocuk bakıcısı ayarlamaya koyuldum. Ailem ve bakıcılarla birlikte yeterli bir çözüm üretebileceğimi düşünüyordum.

Ama olmadı.

Bakıcı bulmak, diğer her şey gibiydi. Bazen kolayca hallolurdu. Diğer zamanlarda ise New York'ta emlakçı olmadan daire aramak gibiydi; bunaltıcıydı, boşunaydı ve neredeyse seni pes edip New Jersey'ye taşınmaya zorlardı.

Ebeveynlerim aynı tarihlerde bir eğitim konferansına gideceklerdi. Ve annem, yeni dalgın kişiliğiyle, önce yanlışlık olduğunu aslında bakıcılık yapabileceklerini söylemişti! Sonra ikinci kez arayarak hayallerimi yıkmıştı ve aslında ilk seferinde söylediğinin doğru olduğunu belirtmişti. Belki de sorun yoktu. Kendime itiraf etmek çok kötü hissettirse de ona gerçekten güvenip güvenemeyeceğimden emin değildim.

Hiçbir düzenli bakıcımız da boş değildi, hatta yüksek bir ücret karşılığında bile. Mutfak masamda oturup elimi başıma koyarak çözüm arıyordum.

Fikirlerim tükendiğinde düşünülemez bir şey yaptım. Onu aradım.

“Sash?”

“Merhaba, Cliff.”

“Vay, *sesini* duymak ne güzel!”

“Ah. Öyle mi?” dedim. “Buna sevindim.”

“Genelde ya mesaj atıyorsun ya da e-posta gönderiyorsun. Ki bu daha az müdahaleci, doğru. Ama bu şekilde insanlarla gerçek bir bağ kurmuş olmuyorsun. Anlıyor musun?”

Ne özgün bir düşünce ama.

“Evet, tabii.” Ne demek istediğini anlıyorum ve modern çağdaki her diğer akıllı yetişkin de bunu biliyordu.

“Aslında, tam olarak bu konuyu Ryan ile konuşuyordum,” dedi Cliff.

“Ryan mı?”

“Ah, pardon. Arkadaşım Ryan Reynolds. Onu tanıyor musun? Birlikte bir film üzerinde çalışıyoruz.”

“Evet. Tanıyorum.”

“Onu seversin. Gerçekten çok havalı. Çok doğal. Oldukça nazik.”

“Evet. Çünkü o Kanadalı.”

“Evet, evet. Bir saniye bekle.” Birkaç hışırdamadan sonra çatal bıçak sesleri duydum.

“Hey, ben bir yulaf sütlü *matcha latte* alabilir miyim?” Uzaklardan bir kadının sesi duyuluyordu, *Muppet Babies*’teki yetişkinler gibi boğuk geliyordu.

“Seçenekler neler?” dedi Cliff.

Fısıldamalar, mırıldanmalar.

“Hımm. Sanırım adaptojen vanilya tozu ve chaga mantarı tozu deneyebilirim. Teşekkür ederim, tatlım!”

Kedimiz Larry’ye bakarak gözlerimi devirdim. Cliff’i hiç sevmeydi. Sıkkin bir ifadeyle bakıyordu. *Sana ne demiştin?*

“Pardon,” dedi Cliff. “Şu an Sony’den bir yöneticiyle önümüzdeki ay çekeceğim pilot bölümü konuşmak için Café Authentique’teyim. Sonra Ryan ile buluşup Himalayalar’a yapacağımız seyahati planlamam gerekiyor. Orada projelerine beyin fırtınası yapmayı seviyor. Yani, üzgünüm ama uzun süre konuşacak vaktim yok.”

Gerçekten, bu konuşmadan benden daha fazla sinirli olan tek kişi, Cliff’in yanında gerçek hayatta oturan ve sakin bir şekilde mantar *lattesini* içmeye çalışan kişiydi.

“O zaman çabuk olalım,” dedim oldukça anlayışlı bir şekilde. Gururumu ayaklar altına alıp büyük soruyu sormaya hazırlandım. “Gerçekten epeydir beklediğim bir fırsatla ilgili teklif aldım ve çocuklar için bakıcı bulmakta çok zorlanıyorum. Senin New York’a gelip birkaç gün onlarla vakit geçirmen mümkün mü? Bizim için hayat kurtarıcı olurdu, eminim onları görmeyi çok istersin.”

Yavaşça bir nefes verdi. Hafif bir ıslık sesi çıktı.

“Vay, Sash. Gerçekten çok sevindim. Harika! Hak ettiğin bir şey bu.”

“Teşekkürler, Cliff.”

“Gerçekten. Sen inanılmaz bir yeteneksin. O kurumsal videolarda harcanıyorsun.”

“Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Peki, yardımcı olabilir misin?”

Nefesimi tuttum.

“Ah, hayır. Kesinlikle olamam,” dedi. “Şu anda aylar öncesinden planlama yapıyorum.”

Sanki ünlü bir estetisyenden cilt bakımı randevusu almaya çalışıyormuşum gibiydi. Her günü doluydu. Ve ben her şeyimle berbat durumdaydım.

“Nasıl olduğunu bilirsin,” diye ekledi.

“Bilir miyim?”

Eskiden Cliff’i bu şekilde davranırken yakalardım. Bir zamanlar Cliff’in saçmalıklarını yüzüne vururdum. Ne kadar bencil davrandığını söylerdim. Birkaç gün detoks *smoothies*inden uzak kalıp çocuklarıyla vakit geçirmenin onu öldürmeyeceğini, çocuk sahibi olduktan sonra hem onları hem de beni kendi başımıza bırakmasının ne anlama geldiğini yüzüne çarpardım. Ama bir noktada eski kocamın bir pislik gibi davrandığını fark etmiştim çünkü gerçek bir pislikti. Ne kadar itiraz etsem, ne kadar çabalasam da bu gerçeği değiştiremezdim.

Bu bazen hâlâ kalbimi kırıyordu. Nettie ve Bart için üzülüyordum.

“Çocuklara sevgilerimi ilet,” dedi. “Bahar tatilinde onları görmek için sabırsızlanıyorum!”

“Beş ay sonra mı?”

“Muhasebecim çocuk destek ödemelerini zamanında gönderiyor, değil mi? Yeterli bez parası var mı?”

Bu beni tamamen tüketiyordu. Elimle yüzümü ovuşturdum. “Cliff, Bart iki yıldır bez takmıyor.”

“Doğru. Bunu biliyordum. Yani laf gelişi *bez parası*.”

Nasıl olmuştu da “laf gelişi” diyen biriyle sevişmek istemiştin?

“Her neyse, kapatmam lazım. Bu beklenmedik telefon akışımı bozdu. Bu yönetici gelmeden önce biraz dengemi bulmam gerek.”

“Dengeni bul. Tabii.”

“Ama hey, Sash. Sen halledersin! Harikasın bebeğim. Sevgiyle ve aydınlıkla kal.”

Nasıl olmuştu da “Sevgiyle ve aydınlıkla kal,” diyen biriyle sevişmek istemiştin?

Başka çarem kalmadığı için telefonu kapattım, mutfak masasına yanağımı yasladım ve Larry gelip yüzümde hayat belirtisi arayana kadar o şekilde kaldım.

O harika pas rengi tulumuyla Celeste’le okul çıkışında karşılaştığımda ondan yardım istemek gibi bir niyetim yoktu. Ama kalabalığın arasından geçip köşede durduğumuzda ve çocuklarımız “sosisli etiket” adını verdikleri uyduruk bir oyun oynarken sohbet etmeye başladığımızda kendimi çoktan şikâyet ederken bulmuştum.

“Yani ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Ya işi bırakacağım ya da çocukları tanımadığım birine bırakacağım. Ki bu hem benim hem de onların hiç hoşuna gitmeyecek.”

“Eski kocan gerçekten çok kötü biri.”

“Sadece ‘biri’ mi sence?”

Celeste omuz silkti. “Bırak bizde kalsınlar.”

Ona baktım. “Ciddi misin?”

“Tabii canım.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“Yapamam.”

“Neden?”

“Yapabilir miyim yani?”

“Yapabilirsin.”

“Ama ya..?”

“Ne?”

“İki fazladan çocukla uğraşmak çok sinir bozucu olmaz mı?”

“Henry bayılacaktır.” Omuz silkti. “Hem sadece dört gün. O süre boyunca da okulları var. Toplama baktığında çok da fazla uyanık saati birlikte geçirmeyecekler.”

“Celeste.” Yüzüne hayranlıkla baktım. Bir anda kullandığı cilt serumunu sormak istedim ama sırası değildi. “Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Emin misin? Vaz geçersen kırılmam.”

“Kesinlikle,” dedi gülümseyerek. “Senin bu fırsatı kaçırmana izin veremem. Ayrıca, eski kocan tam bir pislik.”

“Gerçekten öyle. Bu arada, eşinle konuşman gerekmiyor mu? Kabul etmeden önce?”

“Jamie mi?”

“Evet. Hani kocaman, kaslı olan kocan. Kendi dondurmasını yapmayı seven. Bazen muz gibi garip aromalı yapan.”

İç geçirdi. “Hayır.” Yüzünde bir anlığına karmaşık bir ifade belirdi ama ne olduğunu anlayamadım.

“Geçen gördüğümde biraz garip görünüyordu,” dedim. “Bir sorun mu var?”

“Biraz. Belki böyle bir değişiklik ona da iyi gelir.” Gözlerini uzaklara dikti, sonra tekrar kendine geldi. “Neyse, memnuniyetle yardım ederim. Yeter ki bazı önemli soruları yanıtlasın.”

“Tabii ki!”

“Birincisi, son zamanlarda İblis Baba’yla yine bir atışma oldu mu?”

Güldüm, biraz da şaşırmıştım. Neden yakalanmışım gibi hissetmişim? Sanki aklımda istemsizce beliren görüntüleri görmüş gibiydi.

“Çocuklar hakkında sorular soracağını sanmıştım.” Celeste aristokrat burnunu kırıştırdı.

“Onlar mı? Hayır. İlginç değiller. Hem zaten onları tanıyorum.”

Bu sırada daha fazla ebeveyn okul çıkışına gelmeye başlamıştı. Cep telefonlarına bakanlar, kapılara göz atanlar, tanıdık yüzler arayanlar... Küçük kardeşler ya bebek arabalarında atıştırmalık yiyordu ya da minyatür bahçelerin çevresindeki çitlerde dengede durmaya çalışıyordu. Gerçek şu ki son zamanlarda ben de kalabalığa biraz daha dikkatli bakıyordum. Belki Ethan’ı görebilmek için. Neden bilmiyordum. Belki de sadece meraktan.

Parkta karşılaştıktan sonra onu birkaç kez daha çocuğunu sabah okula bırakırken görmüştüm. Birbirimize kibarca başımızı sallamıştık. Onun hiç okuldan almaya gelmediğini fark etmiştim ama bu şaşırtıcı değildi. Daha sinir bozucu olan, bunu fark etmemdi. Anaokulu yıllarından beri heteroseksüel iki ebeveynli ailelerde genelde sabah çocukları okula babaların bıraktığını biliyordum çünkü bu işlerini bölmezdi. Okuldan alma işi ise annelere kalırdı. Atıştırmalıklar hazırlamak, oyunlar oynamak için işi erken bırakanlar annelerdi. Ethan neden farklı olacaktı ki? Cliff okula hiç bırakmazdı bile. Neden bu adamı düşünüp zaman harcıyordum ki?

“Etrafta birkaç kez gördüm,” dedim. “Ama son zamanlarda elimden herhangi bir şeyi çalmadı. Neden sordun?”

“Sadece biraz entrika arıyorum.” Kalabalığı süzdü, burnunu kırıstırdı. “Herkes çok uslu burada.”

“Ah. Ne yazık ki dedikodum yok.” Bu teknik olarak doğrudu. “İkinci soru ne?”

Celeste önce sağa sonra da sola baktı. Ardından bana biraz daha yaklaştı ve sesini alçalttı. “Şuradaki okul eşyaları satan kadın var ya, sarışın olan, hafif kahverengi saçlı, palto giyen.”

Başımı kaşıdım, omzumun üzerinden çaktırmadan bakındım. Tam bir ajan hamlesiydi. Sonra kimden bahsettiğini anladım ve yüzümü buruşturdum.

“Ah, Kaitlin’i mi diyorsun?”

“Ah! Adı bu muydu? Farklı görünüyor. Sanki daha az derli toplu gibi? Onu nerden tanıyorduk?”

“Liseden biraz tanıyorum. Pek yakın değildik.” Bir kez daha ona baktım. Gözlerini kaçırdı. Belki de Celeste haklıydı. Normalde çok derli toplu, tiki bir havası olurdu. Bugün sanki saçını bile taramamış gibiydi. Yargılamak istemezdim ama... Aslında ben ondan biraz uzak duruyordum. Bana nasıl baktığı, konuştuğu beni hep huzursuz ediyordu. Kesinlikle bir ÇİA’ydı. Belki beni anne olarak yetersiz buluyordu? Belki de beni sevmiyordu?

Bir festivalde, diğer okul annelerine beni “ortaokuldan yakın arkadaşım” ve “dokunulmaz lise kızı” olarak tanıttığını hatırlıyorum. Sonradan da bunu sık sık düşünmüştüm. Sekizinci sınıftan önceki yaz takılmıştık biraz ama öyle “yakın” olmamıştık. Daha çok, yeni bir yerde insan kendi “gerçek” arkadaşlarını bulana kadar yanında olan geçici arkadaşlıklardan biriydi. İsimsiz bir anlaşmaydı. Hem “dokunulmaz” olduğumu söylemesi de garipti çünkü o yaşta herkes gibi ben de kendimi hep savunmasız hissediyordum. Demek iyi rol yapmıştım. Tabii Cliff’ten sonra

kendimi korumanın daha etkili yollarını bulmuştum. Gerçekten dokunulmaz olmak için.

“İşte!” dedi Celeste. “Bir türlü hatırlayamamıştım.”

“Eyvah.”

“Evet, ‘Henry şöyle, Henry böyle,’ diyordu, ben de ‘Sen kimdin ki?’ dedim. Çok aptalım!” Utançla gözlerini kapadı.

“Hoşuna gitmiştir.”

Gerçek bir pişmanlıkla yüzünü buruşturdu. “Umarım belli etmemişimdir.”

“Muhtemelen etmişsindir.”

“Muhtemelen.” İç geçirdi.

“Ama dürüst olmak gerekirse onu tanıman için bir neden yok. Ben bile tanımıyorum.”

O sırada tekrar Kaitlin’e baktım ve onun da bana baktığını gördüm. Refleksle gülümsedim, o da hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Ama bakışmamız devam ettikçe gülümsemesi soldu ve gözleri farklı bir hikâye anlatıyor gibiydi.

Artık her şey yolundaydı. Yolculuğuma çıkabilecektim. Drama derslerini ve kirayı ödeyebiliyordum. Ben yokken çocuklarımla kalabileceği güvenli bir yer vardı. Ve pazartesi günü, *Escapade* ekibiyle birlikte Citrine Cay çekimini ciddiyle planlamaya başlayabilirdim.

Bu akşam için yapmam gereken tek şey Celeste’le birlikte Canavar Balosu’nda takılmak, bazı tatlı (ve bazı o kadar da tatlı olmayan) çocuklara fotoğraf kabinini kullanmalarında yardım etmek ve gizlice mataramdan birkaç yudum almaktı. Cennet gibiydi!

Ama işler tabii ki öyle gitmiyordu. Çünkü bir karışıklık olmuştu. Elbette olurdu. İstasyonumuzda çoktan çalışmaya başlamış olan Celeste'e yaklaştığımda üzerinde örgü bir kazak, keşke benim olsa dediğim bir denizci pantolonu ve yüzünde kaderine razı olmuş bir ifade vardı.

"Kayıt formunda bir karışıklık olmuş," dedi gözlerimin içine bakarken. Bakışları söylenmemiş küfürlerle doluydu. "Görünüşe göre, adın benimle birlikte fotoğraf kabininde değil. Bu yüzden Lisa burada, benim partnerim olarak kaydolmuş."

Lisa! Hiç Durmadan Konuşan Anne'nin adı da netleşmişti. Bu, ufak bir teselliydi en azından.

"Harika zaman geçireceğiz!" diye sırttı Lisa.

Celeste ise dudaklarını ısırdı.

"Ah, tamam," dedim. Moralim bozulmuştu ama o kadar da değildi. Artık bir görevim yoktu. Ortalıkta takılabilir, tanıdığım iki ebeveynle sohbet edebilir, Celeste'i de ziyaret edebilirdim.

"Sanırım işsizim artık!"

"Tam olarak değil," dedi Celeste gözlerini kocaman açarak.

Ve evrenin bana atacağı tokata hazırlandığını hissedebiliyordum.

"İşte buradaymıssınız!"

Arkamı döndüm, her sabah okulun kapısında duran yönetici arkamda dikiliyordu.

"Başlamak için hazır mısınız?"

"Neye başlamak için?"

Kaşlarını kaldırdı.

Celeste'in gözlerindeki acıma ifadesi artık netleşmişti. Kendisi için değildi o bakış. Benim içindi. Çünkü bana Canavar Balosu'nun en lanetli görevi verilmişti.

Pamuk şekerciydim.

Daha uzun bir kuyruk, daha amansız talepler, daha dağınık bir stand olamazdı. “Yardımcı olmak” için (aslında işleri daha da berbat etmek için) gelen yapış yapış çocukların en çok uğradığı başka bir alan daha yoktu. Ve tüm stand bana aitti. Görev iki kişilikti ama o kadar nefret ediliyordu ki tabii ki kimse kayıt yaptırmamıştı.

Geçen yıl bu iş için kandırılan zavallı baba, dördüncü sınıf “yardımcılarına” o kadar sinirlenmişti ki onları kovmuş, ağlatmış ve sonra öfkeli ebeveynlerle uğraşmak zorunda kalmıştı. Söylentilere göre sonunda o da ağlamıştı. Bir daha da eskisi gibi olmamıştı.

Bu gece rahatlamak yoktu. Keyifle yudumlanan içki yoktu, eğlenceli sohbetler yoktu. Çocukların şekerlerini aşırarak yoktu. Yorulanlar için dinlenme yoktu. Sadece dönen şekerler vardı.

Kırk beş dakika sonra pamuk şekerin çoğu çocukların ağızından çok benim saçımdaydı. Pastel pembe ve mavi iplikler yüzümde ve vücudumda mumyalanmak üzereymişim gibi etrafıma sarılmıştı. Telaşlıydım, yapış yapıştım, şeker bulutlarını o beyaz çubuğa düzgünce sarma sanatında hiç iyi değildim.

Yaptığım pamuk şekerler silindirden çok soyut sanat eserlerine benziyordu. Yamuk yumuk ve topak topaklardı ama artık bunun insanlığın gerçek hâlini daha iyi yansıttığına karar vermiştim. Tabii ki bazen çubuğundan düşüp yere yapışıyor ve bu da birkaç çocuğun feryat figan ağlamasına neden oluyordu. Ama biraz zorluk iyiydi. Mükemmeliyet bir illüzyondur. Tavrımı koymuştum.

Celeste ve birkaç tanıdık ebeveyn beni ziyarete geldiler. Ama dayanışma ya da sohbet edecek vaktim yoktu. Bart’ın sosislisine ketçap sıkmasına yardım edecek hiç vaktim yoktu (ki zaten o da yanlış seçimdi, hardal açık ara üstündür). Aç, huzursuz bir kala-

balık basket potalarının oradan falcı çadırına kadar uzanıyordu. Ve doyurulmaları mümkün değildi.

Bu yıl dördüncü sınıflar yardım etmeye değil, kenardan beni tiye almaya gelmişti.

“Buna pamuk şeker mi diyorsun?!” diye gülererek bağıyorlardı şeker ellerimde süper yapıştırıcı gibi eriyip akarken.

“Bu ters olmuş!”

“Babaannemin peruğuna benziyor!”

Ben de onlara delirmiş biri gibi dil çıkarıyordum.

Sıradakiler de homurdanmaya başlamıştı. “Bu çok uzun sürüyor,” dedi altı deniz kızından biri, birinci sınıflardan bir uğur böceğine.

“Sabırlı olun!” diye bağırdım tıpkı Disney’deki kötü bir karakter gibi. Yavaşça delirmeye başlıyordum çünkü bozduğum tüm pamuk şekerleri kendim yiyordum. Ve çoğu bozuktu. Şeker krizine girmiştım, bunun sonu iyi olmayacaktı.

Tam o sırada sıranın başına o geldi. Elbette. İblis Baba. Başarısızlığımın ön sıradan tanık olmaya gelmişti. Yankees şapkası, her zamanki kusursuz rahat stili, mükemmel gri kapüşonlusu, mükemmel siyah tişörtü, yıpranmış Levi’s kot pantolonu ve iş botları. Yarama tuzu basmaya hazırды.

Kalp atışlarımın hızlanmasını şekerin etkisine bağlıyordum.

“Merhaba,” dedim. *Umarım sesim düşmanca çıkmıştır,* diye düşündüm.

“Merhaba?” dedi. Başını yana eğerek bu hâlimi inceliyordu. Beni sarsmasına izin vermeyecektim. Karton çubuğu makinede döndürdüm, sonra ona şekilsiz ve pembe bir zehir topu uzattım.

“İki bilet lütfen.”

Şekerimsi şaheserime baktı. “Bu berbat,” dedi.

“Farkındayım,” dedim bir şekilde kafama konmuş olan yarsa kulaklı tacın altından öfkeyle.

“Tümöre benziyor.”

“Tümöre benzeyen sensin.”

Bu cevap karşısında gözlerini kocaman açtı.

“Tamam, ciddiylim. Şeker, çocukları mutlu etmeli, korkutmamalı.” Sanki ısıracaktı gibi pamuk şekeri dikkatle inceledi.

“Zaten çocuğunu da yanında göremiyorum. Yani büyük adam ol ve kabullen. Ne çıkarsa bahtına.”

“Benim için değil!” diye itiraz etti. “Onun için alacaktım, geri götürecektim. Şimdi emin olamıyorum.”

“Biraz fazla dramatiksin bence.”

“Bence sen sayısız çocuğun travma yaşamasına neden olacaksın.”

“Hey!” diye bağırdı beşinci sınıf bir *Kaptan Düşükdön*. “Neden bekliyoruz?!”

“Hey sen! Azıcık saygılı ol!” diye bağırdım.

“Tamam, tamam,” dedi Ethan, elini kaldırarak beni durdurmak ister gibi. “Sakin kalmaya çalış. Hemen dönerim.”

“Tabii ya! Hepsi öyle der!” diye arkasından bağırdım. O bana garip bir bakış attı ama ben bile ne demek istediğimi bilmiyordum.

Beni iyice sinirlendirmişti.

Sıradakilere hizmet etmeye çalışırken Ethan döndü ve tek kelime etmeden masanın arkasına, yanıma geçti.

(A) Bana çok yakın duruyor.

(B) Neden bu kadar yakın?

(C) Neden ben bu hâldeyken, vahşi bir pamuk şeker yaratırken o bana bu kadar yakın?

(D) Neden umursuyorum?

Ekstra soru: Neden birdenbire sıcakladım?

Şaşkın ve kuşkucu şekilde gözlerimi kıstım. “Burada ne yapıyorsun?”

“Sana yardım ediyorum.”

“Bana yardım mı ediyorsun... Yoksa işimi mi devralıyorsun?”

“Bu ayrımı yapabilecek durumda mısın gerçekten?”

Haklıydı ama bunu itiraf etmem için bana işkence etmeleri gerekliydi. Saçımı düzeltmeye çalıştım ama yapışkan şeker iplikleri arasında parmaklarım kayboldu.

“Yardıma ihtiyacım yok.”

Yüzüme bir pamuk şeker ipliği gerilmişti. Ethan elini kaldırdı, onu alacakmış gibi oldu ama sonra vazgeçip elini geri indirdi. Şekeri üfleyip atmaya çalışırken yanlışlıkla boğazıma kaçırdım ve boğuldum. Ortaya çıkan öksürük krizi hiç hijyenik değildi. Kalabalık bana tifo olmuşum gibi bakıyordu.

“Evet,” dedi İblis Baba. “Görünüşe göre her şey kontrolün altında,” diye fısıldadı kalabalığın duymaması için kulağıma doğru eğilerek.

“Sadece yardım etmeme izin ver.” Yakınlığı beni allak bullak etmişti, nefesini boynumda hissedebiliyordum. Cildimin altında bir şeyler kıpırdıyordu. Şeker gibi mi kokuyordu yoksa burun deliklerime pamuk şeker mi kaçmıştı?

Tekrar doğrulup etki alanımdan çıktığında onu geri çekme isteğime direndim. Bana ne oluyordu? Bu hissi silkelenip attım. Şüphelerimden sapmayacaktım!

“Neden bana yardım ediyorsun ki?”

“Belki de iyi bir insan olduğum içindir he?”

“Kesinlikle ondan değil.” Gözlerini devirdiğinde kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Sana neden güveneyim?”

“Çünkü bunu izlemeye dayanamıyorum artık.” Sinirli kalabalıkla beni işaret etti. Daha fazla itiraz etmeden beni kenara doğru çekti.

“Sen sipariş, kâğıt koni ve bilet işine geç.”

Ona boş boş baktım. Aklım almıyordu.

“Ne renk istediklerini sor. Biletlerini al. Bana bir koni uzat, ben de şekeri makineye döküp yaparım. Üretim bandı gibi.”

İçimden homurdanarak kabul ettim. Ne kadar da patronvari!

Ama birkaç dakika sonra, gerçekten nefes alabiliyordum. Hâlâ yoğundu, talep çoktu ama en azından idare edilebilir bir hâle geliyordu.

Ve tabii ki Ethan can sıkıcı derecede yetenekliydi.

Onun pamuk şekerleri mükemmel şekillerde oluyordu; kabarık, neşeli, zahmetsiz, pürüzsüz. Gıcık herif.

Tartışmaya da sohbe de vakit yoktu. Yaklaşık bir saat sonra bir ara verme zamanı geldiğini söyledi.

“Ara mı?” Hâlâ upuzun olan sıraya göz attım. “Yapamayız.”

“Ah, yapabiliriz.”

Katlanır masanın altındaki bir kutudan bir karton parçası ve kalın bir kalem alıp üstüne kocaman harflerle *BEŞ DAKİKAYA DÖNECEĞİZ!* yazdı.

Sonra bunu makinenin önüne koydu.

Sırada bekleyen şeker canavarları tarafından homurtular yükseldi, özellikle de süper kahraman kostümlü bir baba, “Ne oluyor be?” diye homurdandı.

Ama Ethan elini kaldırdı. “Hey. Sakin ol, *Iron Man*. Bu ülkede işçi yasaları var. Buna ‘tuvalet molası’ deniyor.”

Kalabalık homurdanmaya devam ediyordu ama bu durumu kabullenmekten başka çareleri yoktu. Ethan ve ben standdan uzaklaştık. Ve bu, özgürlük hissi gibiydi! Bahçenin arka köşe-

sindeki boş katlanır sandalyeleri işaret etti. Çantamı kaptıktan sonra oraya doğru yürüdük.

Kaçmayı başardığım için öylesine sevinçliydim ki onunla *baş başa* olduğumu bile umursamıyordum.

Bir sandalyeye yığılırken, “Vay be,” diye söylendim yüksek sesle. Kesinlikle küçük çocukların duyabileceği mesafedeydim ama umurumda değildi. Pamuk şeker nöbeti beni katılaştırmıştı. “Hayatımda ilk defa oturmak bu kadar iyi hissettirdi.”

“Zorlayıcıydı,” diye başını salladı. “Hele pamuk şeker yapma konusunda beceriksizsen.”

Ona ve onun aptal, tatlı suratına sinirle baktım. Gözleri parlıyordu. Gülümsediğinde tek bir gamzesi belirliyordu.

Ama bu düşünceler kesin pamuk şeker sersemliğinden dolayı ortaya çıkıyordu.

“Neden gönüllü oldun bu intihar görevine?” diye sordu. “Sadece şan için mi?”

“Olmadım!” diye itiraz ettim. “Aslında bunun... Bir parçası olmam gerekiyordu.” Ancak o an çevreme bir bakma fırsatı bulabilmişim. O kadar odaklanmışım ki etrafımı bile fark etmemişim. Karanlık çökmüştü. Etrafta ışıklı çubuklarla koşuşturan çocuklar vardı, âdeta dolaşan takımyıldızlar gibilerdi. Hoparlörlerden Taylor Swift çalıyordu. Bir köşede beşinci sınıf kızları toplu hâlde zıplıyordu. Normal işlerde çalışıp normal Canavar Balosu görevleri olan ebeveynler, gruplar hâlinde takılıyor, sohbet ediyor, dertleşiyor, gülüyor, sıcak içeceklerini yudumluyorlardı. Büyülü bir havası vardı.

“Vay canına,” dedim. “Demek diğer taraf böyle yaşıyor.”

Ethan kıkırdadı, sesi hıçkırık gibiydi. Aptalca ve beklenmedik bir şeydi. Ama güzel bir şekilde. Acaba İblis Baba biraz da olsa insani biri miydi?

“Üzgünüm seni çocuğundan alıkoydum,” dedim.

“Ah. O arkadaşlarıyla birlikteydi. Ben sadece utanç verici bir fazlalıktım.” İç çekti. “Aç mısın?”

“Evet. Ama dur! Daha iyi bir fikrim var!” Çantamı karıştırıp mataramı çıkardım. “Aha!”

Kaşını kaldırdı, etkilenmiş bir şekilde başını aşağı yukarı doğru salladı. “İyi hamle.”

Kötü bir örnektim ve bundan hoşlanıyordum. Bir yudum aldım ve sonra tüm ihtiyatımı bir kenara bırakıp ona uzattım. Minnettar bir şekilde matarayı benden aldı.

“Sen ne oldun? Yarasa mı?” diye sordu kafamdaki tacıma bakarak. Gözlerini yavaşça vücudumda gezdirdi, sonra kendine gelip bakışlarını uzaklaştırdı. Şaşırtıcıydı. Şimdiye kadar etkileşimlerimizde neredeyse masumdu.

“Bilmiyorum,” dedim, onun bakışının üzerimde bıraktığı sıcaklıktan hâlâ kurtulamamış hâlde. “Kimin kulakları bunlar hiçbir fikrim yok.”

“Bu epey özensiz bir kostüm.”

Gözlerimi devirecek gibi oldum. Ne çok fikri vardı. “Aslında kostüm bile değil. Hem senin kostümün ne? Sıradan bir Brooklyn babası mı oldun?”

“Vay. Sıradan mı? Sert bir yorum.”

Omuz silktim. Ne görüyorsam onu söylüyordum. Başını sallam gibi yaptı, sonra yana döndü. Boynundaki kaslar dönerken gerilmişti, teni hâlâ yazdan kalma bronzluğunu koruyordu. Derken boynunda dev bir kanlı kesik gördüm ve tabii ki salak gibi irkilerek bağırdım. *Amatörce bir hamle*. O ise kıkırdadı.

“Nasıl yani?! Bu neden bu kadar gerçek görünüyor? Gizli bir makyaj sanatçısı falan mısın?”

“Bu benim ilk rodeom değil diyebilirim.”

“Peki sen nedin? Testereli bir katilin kurbanı mı? Kafası kopacak bir süvari mi?”

Başını iki yana salladı. “Ben bir espiri katiliyim.”

Başımı ellerimin arasına aldım. “Haaaayır. Bak işte, güzel bir şeyi alıp baba şakasına çevirdin.”

Omuz silkti, gözleri parlıyordu. “Çünkü ben bir babayım.”

Suratına dikkatle baktım; sert çene hattı, burnunun üzerinde onu daha da yakışıklı gösteren küçük bir yara izi, göz kenarlarında kırışıklıklar, dolgun dudaklar... “Peki, bu pamuk şeker hünelerle nasıl geçimini sağlıyorsun?”

“Bunu gerçekten soruyor musun?”

“Bu gece ağzımdan çıkan hiçbir şeyden ben sorumlu değilim,” dedim. “İnsanlığım ve düşünme yetim elimden alındı.”

“Haklısın,” dedi kollarım başının üstünde gererek. Kaslı kollarına bakmıyordum. Kesinlikle bakmıyordum.

“Eee? Anlat. Pamuk şeker ustalığının sırrı ne?”

“Sanırım doğuştan yetenekliyim.”

Başımı eğdim. Değildi. “Zooort. Araştırmalara göre doğru cevap bu değil.”

Matarayı geri verirken kıkırdadı. Bir yudum daha aldım. Boğazımı yakmıştı ama güzeldi. Şimdi oturduğumda, havanın epey serinlediğini fark etmiştim. İçkiyi ona geri verdim, bir şey demeden aldı. Çantamdan montumu çıkarıp üzerime geçirdim, sıcacıktı. Bu anın içinde ısınmışken, garip şekilde mutluydum.

Tuhaf.

“Gerçeği mi söyleyeyim?” dedi.

“Elbette.”

“Daha önce bu standda görev yaptım.”

“‘Görev yaptım’ mı? O ifade eskimedi mi?”

“Adil olmak gerekirse ben bir erkeğim. Ve şovu ben yönettim.”

“Ne zaman?”

“Geçen yıl.”

“Geçen yıl mı?”

Başıyla onayladı.

“Bekle, ne?!” Koltuğumda doğruldum. Parmağımı yüzüne doğru uzattım. “O sendin! Pamuk şeker babası sensin. Efsane oldun! Hem yeteneklerinle hem de destansı sinir krizinle!”

“Abartma,” deyip kaşlarını çatı. “Sadece alışmam zaman aldı diyelim.”

“Duyduğuma göre mavi şeker kalmayınca neredeyse bir anaokulu babasıyla yumruk yumruğa gelmişsin!”

“Duyduklarının hepsine inanma,” diye homurdandı. “Ama o adam gerçekten bir pislikti.”

Gülmeye başladım. Birdenbire her şey çok saçma gelmişti. Ebeveynlerin dandik okul şenliği şekeri için bu kadar delirmesi! Onun ve diğer babanın yumruklaşmak üzere olması!

Ethan da kıkırdamaya başladı. Kısa sürede gözümüzden yaşlar geldi. Duramıyorduk. Komik miydi yoksa şeker yoksunluğu serbest düşüşünde miydim, bilmiyordum. Belki de resmî bir detoksa ihtiyacım vardı. Her neyse, uzun zamandır böyle gülmemiştim ve o da benimle birlikte gülüyordu.

Yüzümdeki gözyaşlarını pamuk şeker kalıntılarıyla sildim. Şu anda nasıl karmaşık görünüyordum kim bilir. Ve gülmemiz nihayet azalmaya başlarken iç çektim.

“Neden gönüllü oldum diye sormuştun!” diyebildim sonunda. “Peki sen geçen yıl neden bu işkenceyi üstlendin?”

Ama sormadan cevabı zaten bildiğimi hissediyordum.

“Eski eş,” dedik aynı anda. Sonra tekrar güldük. Bu adam baş belası olsa da birlikte vakit geçirmek çok güzeldi.

“Bunu sana mı yıktı? Hem de sormadan?”

“Öyle yaptı.”

“O yüzden mi boşandınız?”

“Bu da başka bir sebep tabii.”

“Vay canına. Kadın senden *nefret* ediyor.”

O bana biraz utangaç bir şekilde bakarken son bir yudum daha aldım. Gölgelelerin içinde, elma şarabı standında tanımadığım bir kadın gördüm. Bize baktığını fark ettim. Siyah kısa saçları, şık, taba rengi bir trençkotu vardı. Acaba Ethan'ın eski karısı mıydı? Bilmek istemediğime karar verdim.

Ethan'a tekrar baktığımda bana bir şey sormak istiyormuş gibi bakıyordu. Bakışı öyle yoğundu ki yerimde kıpırdandım. Yıllardır kimse bana böyle bakmamış gibi hissetmiştim. En azından bu şekilde.

“Sen de boşandın mı?” dedi sonunda. “Yani, dürüst olmak gerekirse biliyorum.”

Yüzüm kızarmıştı. Herkes biliyordu. Beni tanımayanlar bile. Altın Küre olayını görmüş müydü acaba?

“Üç yıl olacak neredeyse,” dedim.

“Evliyken eşini böyle bir işe yazdırır mıydın?” diye sordu Ethan. “Ondan o kadar nefret ediyor muydun?”

Bir an düşündükten sonra başımı iki yana salladım. Bu nasıl anlatılırdı ki? “O, öyle bir eş değildi,” dedim. “Ve o türden bir eski eş de değil. Onu yazdırabilirdim ama bu geleceği anlamına gelmezdi.”

Başını salladı. “Brooklyn’de yaşamıyor anlaşılan.”

“Hayır. Ve çoğu zaman buna seviniyorum.”

“Demek boşanmanızın sebebi bu. Aynı eyalette yaşamak istememeniz.”

“Eh, o zaten burada olmak istemiyordu,” dedim. Belki alkol biraz çarpmıştı ama ilk kez kendimi sansürlemiyordum. “İn-

sanlar her zaman somut bir neden istiyor neden yürümediğine dair, anlıyor musun? Ama bu hiçbir zaman tek bir neden olmaz. Aklıma gelen ilk yirmi nedeni sayabilirim. Azımsanmayacak bir neden de sürekli, ‘Ne yapalım, olan oldu,’ demesiydi. Bir insanın dayanabileceği bir sınır vardır.”

“Her zaman birçok neden olur,” diye katıldı Ethan bana.

“Ne yapalım, olan oldu.” Hafifçe bacağını tekmeledim. San-ki ölümcül bir yara almış gibi yaptıktan sonra da gülümsedi. Ve o gülümseme, okul bahçesinin ışıklarıyla yüzünü öyle güzel aydınlatıyordu ki göz ardı etmek imkânsızdı.

“Ama evet,” kafamı dağıtmak için devam ettim. “Sık sık Los Angeles’a iş için giderdi. Ve o iş seyahatleri sıklaştı, ta ki burada olduğundan daha çok orada vakit geçirene kadar.”

“Hepimizin başına gelebilir,” dedi Ethan teselli edercesine.

“Gerçekten mi?” dedim. “Umarım onun başına da gelir.”

Konuşmayı sindirirken kısa bir sessizlik oldu.

Ethan siyah asfalt zemine bakıyordu, kaşları çatıktı. Sonra tekrar bana döndü. “Az önce neden yardım etmek istediğimi sormuştun ya hani.”

Başımı salladım, nereye varacağını bilmiyordum. Nefesimi tuttuğumu fark ettim.

“Gerçek şu ki biri araya girmeliydi. Yoksa uluslararası bir krize sebep olacaktın belli ki. Ama dürüst olayım, insanlarla konuşmamak için de yardım ettim. Bu küçük bir topluluk. Boşanma konusu... Zor.”

Ah. Bunu anlayabiliyordum. “Gerçekten zor.”

Ethan’a pamuk şeker standında fazladan coşkuyla yaklaşan bazı anneleri, hatta birkaç babayı hatırladım. Onun için zor olan dışlanmak mıydı? Yoksa artık bekâr olduğunu bilen velilerin onunla flört etmeye çalışması mı?

Sormaya fırsat bulamadan konuşmasına devam etti. Dikkatimi tekrar ona döndü, garip bir şekilde heyecanlıydım. “Anlatmıştım galiba, eskiden okul etkinliklerine pek gelmezdim. Çok çalışırdım. Şimdi işler farklı. Belki eski eşim de o yüzden bu pamuk şeker işkencesini bana vermişti.”

“O zaman hak etmişsin,” dedim. “Anlıyorum. Hiçbiri kolay değil.”

Ethan gözlerime baktı. Hafifçe gülümsedi. Bu bakış oldukça etkileyiciydi, külot indiren cinstendi. “Eski kocanla işlerin yolunda gitmemesine üzüldüm,” dedi anlamlı bir şekilde. “Sana böyle davrandığı için üzgünüm.”

Güldüm ama garip şekilde duygulanmıştım da. Çünkü şaka yapıyordu ama aynı zamanda ciddiye de.

Göz temasından kaçınmak için başımı yukarı kaldırdım, yıldızlarla kaplı gökyüzüne baktım. Ya da belki onlar uçak ya da gezegenlerdi. Bunları bilmiyordum.

Dikkatle tekrar Ethan’a baktım. Bana bulmacaymışım gibi bakması yerimde kıpırdanmama neden oluyordu. İleri eğilip güçlü ön kollarını dizlerine yasladı. Başını bir anlığına indirdi. Tehlikeli şekilde yakın duruyordu, pamuk şekeri kokusu yerine çimen gibi kokan parfümünü alabiliyordum. Ama yerimden kalkamadım. Sonra bakışlarını yukarı doğru kaldırdı, içimde kıvılcımlar bırakarak göz göze geldik. “İkimiz de artık zamanı geldiğini biliyoruz,” dedi.

Hazırlıksız yakalanmıştım. Nedensiz bir panik hissi bedenimi ele geçirmişti, ardından uyluklarımın arasında bir sıcaklık hissettim. “Zamanı mı?! Neyin zamanı?”

Başını pamuk şeker sırasına doğru salladı. Biz yokken kalabalık Gremlinler gibi çoğalmıştı. Ne demek istediğini anladığımı

anda içimde rahatlama ile hayal kırıklığı arasında karmaşık bir his dalgası belirdi.

“Lanet olsun.” Buraya neden ve nasıl geldiğimi tamamen unutmuştum. “Aç kalabalık.”

Ayağa kalkarken, “Hazır mısınız?” diye sordu. Beni de kaldırmak için elini uzattı. Ama onun elini tutmam mümkün değildi. Bunun yerine mataramı son bir kez ona doğru uzattım.

“Güç toplaman için,” dedim.

Şaşırmış görünüyordu ama yine de matarayı aldı. Ona uzatırken parmak uçları el bileğime hafifçe değdi. Sanki Jane Austen dönemindeymişim de üşütmüşüm gibi tüm bedenimden bir ürperme geçti. Bir anlığına donduk, birbirimize bakakaldık. Gözlerimi ondan alamıyordum.

Bu da neydi şimdi?

Dudakları sanki bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı.

“Selam, anne!” Nettie’nin sesi büyüğü bozmuştu. Ya da laneti. Ya da pamuk şekerinin, *bourbonun* ve Cadılar Bayramı büyüsünün bana yaptığı her neyse artık. Her ne olduysa, bana bir kaçış fırsatı sunmuştu. Arkamı döndüğümde kızımı gördüm; Malefiz makyajı hafif dağılmış, beni bekliyordu. “Pamuk şeker standına geri mi dönüyorsun?”

“Evet. Muhtemelen sonsuza dek oradayım artık. Neden?”

“Kuyruğa girmeden pamuk şeker alabilir miyiz diye Bart’la merak ettik de.”

Ethan’a ve sonra da Nettie’ye gülümsedim. “Ah, tabii ki, tatlım. Sen VIP’sin.”

Günler geçmiş gibi hissettirse de muhtemelen sadece birkaç saat sonra peri-tek boynuzlu at-cadı-prenses-Violet-Baudelaire karışımı son kişi mavi pamuk şekeri kaptığında görevimiz tamamlanmış oldu. Kırmızı biletlerle kaplıydık, sanki kasabanın en popüler gösterisindeydik.

Ethan'la okul bahçesinin ortasında farklı yönlere doğru ayrılmak üzereyken gururumu yutarak, "Hey, yardım ettiğin için teşekkürler," dedim.

"Sorun değil," dedi o büyüleyici yarım gülümsemesiyle. "Ama ben yardım etmedim. İşe el koydum."

Kafeye geri götürdüğüm malzeme kutusuna uzanıp bir kâğıt külâh aldım ve ona fırlattım ama kilometrelerce farkla ıskaladım.

"İyi atış," dedi alayla. Düşen külâhı yerden alıp elimdeki kutuya geri yerleştirdi. Elini kutunun kenarında biraz fazla uzun tuttu. Aramızda bir tür bağlantı oluşuyordu, hissedebiliyordum.

Göz kırpıştırarak ona baktım.

"İyi geceler," dedi en sonunda.

Benim gecem zaten iyi geçmişti.

Düzenleme

Ny.ozlem

17 | Pamuk Şeker İstiyorum

İblis Baba

Eğer Canavar Balosu'nda ödüller verilseydi, kendini tutma konusundaki ödülü ben alırdım. *Şaka yapmıyorum.*

Elbette, Sasha'yı pamuk şekere bulanmış hâlde ve o *vintage Toxic Avenger* tişörtü içinde (ki tişörtte biraz gözümlü kaldı doğrusu) gördüğümde yardım etmeye karar vermiştim. Bu sadece temel bir insanlık göreviydi. Kadın resmen boğuluyordu.

Ama *yapmadığım* pek çok şey vardı. Mesela yanağındaki o küçük pamuk şekeri baş parmağımla nazikçe silmemiştim. Mola sırasında aramızda bir şey var gibi hissettiğimde onu kendime çekip şekerli dudaklarından öpmeyi aklımdan geçirememiştim bile. Ta ki eve gidip de üzerinden saatler geçene kadar. Dürüst olmak gerekirse daha sonra epey düşünmüştüm. Ve gece veda ederken pamuk şekerle kaplı olsa bile çok güzel görünüyordu. Sadece bir saniyeliğine arkasından bakmakla yetindim. Sonra ben de uzaklaştım.

Gördünüz mü? Kendimi tuttum.

YAPILACAKLAR:

- Her sene pamuk şeker standına
kaydol.
- Profesyonel bir pamuk şeker
üreticisi ol ve bunda kendini
geliştir.

18 | Akşam Vakti

Kaitlin

Sasha, pamuk şeker görevini âdeta romantik bir karşılaşmaya dönüştürmüştü. En azından, turuncu sim ve tutkala bulanmış hâlde yönettiğim sanat ve el işi masasından bakınca öyle görünüyordu. Bunu nasıl başarıyordu? Herkes o işin bir eziyet olduğunu bilirdi.

Ama tabii ki o beceriyordu.

Göğsümde bir öfke kabarıyordu.

Festival sona erdikten sonra Instagram'a yüklediğim Ruby'nin Marie Antoinette kostümlü fotoğrafına baktım. Üç saatte sadece on üç beğeni. Bu muydu yani? O paylaşım için gerçekten emek harcamıştım!

Diğer ebeveynlere karşı yüzüme dostane bir ifade yerleştirip toparlanmayı bitirdim. Çıkışa doğru yürürken okul bahçesinde elinde bir kutuyla ilerleyen Sasha'nın yanından geçtim. Farklı yönlerde, kendi evlerimize doğru gidiyorduk. Birbirimizi görmezden gelmek garip olurdu.

“Bu akşam iyi iş çıkardın!” dedim.

Bana gülümsedi, ben de ona. Bu kez diğerlerinden daha içtendi.

“Teşekkürler, Kaitlin! İyi geceler!” Sasha *mutlu* görünüyordu. Mutluluk hâlâ var olan bir şey miydi?

Gece sona ermişti. Saat henüz sekizdi ama hepimiz yorgunduk. Hepimiz yanan bir gezegenin ebeveynleriydik. Bizim geç saat anlayışımız buydu. Çocuklar yorucuydu. İş yorucuydu. Ayakta kalmak yorucuydu. Ama onun kızarmış yanaklarında bir canlılık vardı. Gözlerinde ışıldayan bir şeyler vardı.

Ve aniden, unutmuş olduğum bir anıya hazırlıksız yakalanmışım, Sasha’nın aynı ifadeyi taşıdığı bir an. Bir anlığına o zamana, on yedi yaşındaki hâlime geri döndüm.

Geç olmuştu ya da erkendi. Artık sokağa çıkma yasağımızın olmadığı bir yaşıydık. Hâlâ kısıtlamaları olanlar, arkadaşlarında kalıyordu. O zamanlar New York çok daha başıboş bir yerdi. Nedenini asla anlayamayacağım bir şekilde, arkadaşlarımız yetişkin kulüplerde büyük çaplı, alkol dolu partiler düzenleyen tam teşekküllü organizatörler gibi davranıyordu.

Kapıda korkutucu ve acımasız bir kız tarafından geri çevrilmediğiniz sürece devasa korumaların siyah deri ceketlerinin arasından kayıp, olasılıklarla dolu bir oyun alanına girebilirdiniz. Oyun alanı diyordum çünkü içeridekilerin hepsi birer çocuktuk; yakışıklı erkekler, statü sahibi kızlar. Hiçbirimiz yasal içki içme yaşında değildik.

Hoparlörlerden *Biggie Smalls* yankılanıyordu. *A Tribe Called Quest. De La Soul.* Zeminde yapış yapış olmuş *cosmopolitan* kokteyli ve malt likörü izleri vardı. Erkekler buram buram Cool Water ve Fahrenheit kokuyor, üzerine de keskin bir Gillette deodorant kokusu sinmiş oluyordu. Bu partiler, ergenlik

çağı sosyalleşmemizin can damarıydı. Ve bu geceki tam anlamıyla bir klasikti.

Beş altı kız arkadaşımızla birlikte dalgalanan bir çember hâlinde dans ediyorduk. Dans eden erkekler arada bir uğrayıp içimizden birine kısa bir süre için sokuluyordu. Sessiz bir konuşma olurdu. *Benimle gelmek ister misin?* Genellikle *hayır*. Bazen *evet*.

Sonunda müzik bizi terlemiş ve serotonine boğulmuş hâlde kulüpten çıkmaya ve sanayi bölgesindeki ara sokaklara sürük-lüyordu. Grafitiyle kaplı metal kepenklerin açılmayı beklediği depoların önünden geçiyorduk. Güneş doğmak üzereydi.

Grubumuzun en atılganları taksi çevirirken geri kalanımız geride kalıp sigara içiyordu. Bazıları erkeklerle flört ediyor, ilkokul çocukları gibi kıkırdayarak körebe oynuyordu. Sasha, ince ceketini omuzlarına çekmiş, bir binanın duvarına yorgunluktan gözleri yarı kapalı şekilde yaslanmıştı.

Artık nadiren aynı ortamlarda bulunuyorduk. O zaman bile pek konuşmazdık. Ama birdenbire bana dönmüştü. “Çok eğlenceliydi. Değil mi?”

Kiminle konuştuğunu görmek için arkama baktım. Kimse yoktu. Sadece çöple dolu bir kaldırım, ezilmiş McDonald’s bardakları, sigara izmaritleri ve gri beton vardı.

İçimden bir parçam onu görmezden gelip yürümeye devam etmek, onu ne kadar umursamadığımı göstermek istiyordu. Ama bir yanım hâlâ onun ilgisini istiyordu. “Kesinlikle.” Başımı salladım. “Bu güzel bir geceydi.”

Yanakları dans etmekten kızarmıştı. Bizler ter içindeydik, dağınık at kuyruklarımızın dipleri kabarmıştı. Ama o içten içe ışıldıyordu. “Ne güzel bir gece.”

Sanırım havadan bahsediyordu. İlkbahardı ve kışın son izleri de nihayet kayboluyordu. Zaten dans etmekten terlemiştik, havanın soğukluğunu umursayacak hâlde değildik. Endorfin ve egoyla doluyduk. “Şu aya bak.”

Yukarı bakmayı hiç düşünmemiştim. Kendimle meşguldüm. Ama baktığımda ayın devasa olduğunu fark etmiştim. Muhtemelen dolunaydı. İçi ışık doluydu, tıpkı bizim olduğumuz gibi. Olasılıkla. Umutla. Dünyanın bize sunacakları hakkında yanlış varsayımlarla.

Sasha uyuklu bir şekilde esnedi. Ve ben, nihayet onun dikkatini çektiğim bu anda ağzımı açmıştım. Bu ânı defalarca kez hayal etmiştim. Ona o yaz ne kadar yakın olduğumuzu hatırlatmak için. Bana neden beni umursamazca kenara attığını sormak için. Belki de onu suçlamak için.

Beni terk edişi hakkında. Beni görmezden gelişi hakkında. Ve Hugo hakkında. Beni terk ettikten saatler sonra onu öpmesi hakkında.

“Sasha,” dedim. Gözlerini tekrar bana çevirmişti. Tam o sırada en yakın arkadaşlarından biri olan Rebecca, o sadık kızlardan biri, onu kolundan çekip ilk bekleyen taksiye bindirmişti, tabii ki.

“Kim bu kız ya?” demişti, sesini duyabileceğim kadar yüksek çıkarmıştı. Kesinlikle kasıtlıydı. Birçok kez tanışmıştık. Ortak arkadaşlarımız vardı. “Burada ne işi var?”

Geri kalanımız kendi taksilerimizi bulana kadar yirmi dakika daha beklemiştik, trafiğin olmadığı caddelerde hızla kuzeye doğru yol almıştık, gecenin coşkusu giderek azalmıştı.

Ama giderken Sasha camın ardından bana el sallamıştı. Parmakları bir sinek kuşunun kanat çırpışı gibi hafifçe titreşmişti. Ben karşılık verene kadar o çoktan gitmişti.

19 | Yağmurdan Kaçarken Doluya Tutulmak

Sasha

Celeste ile Canavar Balosu'nda takılamasam da balo sonrasında eve doğru iki sokak boyunca birlikte yürüyebiliyorduk. Ay devasaydı ve onun hakkında konuşmadan duramıyordum. *Gece gökyüzünü hep sevmişimdir.*

Bu sabah okuduğum *Yıldızlarda Sizin İçin Ne Var?* başlıklı tıklama tuzağı bir makaleden dolayı Avcı Ay'ı olarak adlandırıldığını biliyordum. Bart ayın bizi takip ettiği konusunda ısrar ediyordu ve hava karardıktan sonra dışarıda olmanın büyüünden güç alan Nettie ve Henry de bu oyuna katılacak kadar aptal ve memnunnlardı. Çocuklar kıkırdamalarla dolu bir ksilofon gibi ay ışığında ilerliyorlardı.

"Pamuk şeker görevini aldığına inanamıyorum!" dedi Celeste. Berbat olduğunu düşünüyor gibiydi ama biraz da komikti.

"Aslında ben artık pamuk şekerim. Şeker ile bir oldum."

"Ve İblis Baba'nın da katıldığına inanamıyorum! Bunun olma olasılığı nedir?"

“Ah, o katılmadı.” Başımı iki yana salladım.

“Bekle, ne?” Yürümeyi bırakıp bana baktı, ben de durdum.

“Hayır, sadece yardım etmeyi teklif etti,” dedim, sonra değerli bir bilgiye sahip olduğumu fark ettim. Ellerimi başımın üzerine kaldırıp dudaklarımı büzdüm. “Bil bakalım geçen seneki meşhur pamuk şekerci baba kimmiş?!”

Celeste’in ağzı açık kalmıştı. “Yok artık! O şeker kutusunu, dördüncü sınıftaki babanın üzerine boşaltan kişi o muymuş? Buna inanamıyorum!”

“Değil mi? Çılgınca. Onun bir şehir efsanesi olduğunu düşünmüştüm.”

Yürümeye devam ettik. İleride, çocuklar karşıya geçmeden önce bizi beklemek için durmuşlardı. Onlara bakarken içim sevgiyle dolup taşmıştı, neredeyse boğazım düğümlenmişti. Işıl ışıl bir spot ışığında daireler çizerek dans ediyorlardı. Gece dışarıda olmanın heyecanıyla coşmuşlardı. Çocukça bir umursamazlıktı. Arkadaşımı seviyordum. Çocuklarımı da seviyordum. Hayatımı birçok açıdan seviyordum. Keşke şu işi alabilseydim, belki o zaman biraz gevşeyip hayatımın tadını çıkarmaya fırsatım olurdu. Belki daha fazlası için yer açılırdı.

“Yine de İblis Baba’nın yardım etmesi biraz nazikmiş,” dedi Celeste ben dikkatimi tekrar toparlarken. “Özellikle geçen seneki rezaletten sonra.”

“Sayılır.” Başımı yana eğdim. “Sanırım beceriksizliğim tetikledi onu.”

Celeste kaşını kaldırdı ama ben fark etmemiş gibi yaptım. “Belki de,” dedi gölgelerin belirginleştirdiği şüpheli ifadesiyle. Bu gece, içimden o adamın üzerine atlamak istediğim o ânı görmezden geleliyordum ama çoktan mantıklı kısmımı devreye sokmuştum. İlgiye açtım, sekssiz kalmıştım. Motorumu ne çalıştırmazdı ki?

“Tanrım,” dedi Celeste. “Bana neden bu kadar tanıdık geliyor bu adam?”

“Bilmiyorum. Bana gelmemiştii. Ama yıllar önce tanıştığımızı söylüyor.”

“Bu delirtecek beni!”

Omuz silktim. “Belki geçen yıl sana pamuk şeker yapmıştı?”

“Pamuk şekeri severim.” Başıyla onayladı. “Kesin ondan.”

Pazar sabahı, çocuklara yakında çıkacağım seyahati anlattığımda yerde oturmuş sevimli orman hayvanlarını eşleştirmeleri gereken bir hafıza oyunu oynuyorlardı. Bart sadece dinazor desenli iç çamaşırını giymişti, en sevdiği kıyafeti oydu. Nettie’nin üzerinde bir gecelik ve açıklanamaz bir şekilde naylon spor şortu vardı. İkisinin de saçları karmaşaydı.

“Sincap,” dedi Nettie tahtaya bakarak. “Ve... Iyy! Yine şu çizgili sincap. Kahrolası çizgili sincap!”

Nettie, yumruğunu havaya savurdu. Bart, sanki Nettie *stand-up* yapan Sarah Silverman’mış gibi kahkahalara boğuldu. Ayağa fırlayıp kollarını havaya kaldırdı. “Defol git, çipçip!”

Kanepeye oturdum. “Hey çocuklar, oyununuzu bir saniyeliliğine bırakabilir misiniz?” Üç kez daha sormam gerekmişti, sonunda durup bekleyerek bana bakmışlardı. Nasıl tepki vereceklerinden emin değildim.

Açıklamaya başladım. İş seyahati. Üç gece. Turks and Caicos.

Sorular sordular, ben de yanıtladım. *Evet, orası kumsalları olan bir yer. Hayır, bütün Hindistan cevizlerini getiremem. Evet, Hindistan cevizli şeker getirebilirim.*

“Bekle,” dedi Nettie. “Yani biz bütün bu süre boyunca Henry’nin evinde mi kalacağız?”

Başımla onayladım, nefesimi tutarak bu bilginin zihnine yerleşmesini izledim. Bart da nasıl tepki vereceğine karar vermek için onu izliyordu.

“Evet!” diye sevindi Nettie, ayağa fırlayıp daireler çizerek dans etti. Büyüyordu. Kolları bacakları artık sırik gibiydi.

“Sizin heyecanlanmanıza çok sevindim.” Gerçekten de sevinmiştim. Bu durum biraz olsun stresimi azaltıyordu.

Nettie durdu ve bana sanki saçma bir şey söylüyormuşum gibi baktı. “Tabii ki heyecanlıyız, anne! En iyi arkadaşımızın evinde kalacağız. Değil mi, Bart?”

“Evet!”

“Ve ayrıca, anne,” dedi. Oturduğum yere doğru yürüyüp koluma elini koydu. “Bunu hak ediyorsun.”

Onun bir anda kırk beş yaşındaymış gibi konuşup sonra sekiz yaşına dönmesine asla alışamayacaktım. Celeste ona “büyümüş de küçülmüş” diyordu. Nettie’nin bunu nereden öğrendiğini bilmiyordum ama gözlerim dolarken başka tarafa baktım.

“Tilki,” dedi Bart oyuna geri dönmüş hâlde. “Ve... Çizgili sincap! Kahrolası çizgili sincap!” Bu kez çizgili sincabı bilerek seçtiğinden neredeyse emindim. Ama istediği etkiyi yaratmıştı. İki çocuk yine kahkahalara boğuldu.

Hafta boyunca onlar okula döndükten sonra video çekiminin koordinasyonu ile uğraştım. Yapımcı olarak tüm unsurları önceden organize etmekten ve olası aksiliklere karşı hazırlık yapmaktan sorumluydum. Sonra da seyahat sırasında ekibi yönlendirerek hem otelin hem de aynı anda yapılacak fotoğraf çekiminin kamera arkası görüntülerini yakalamalarını sağlayacaktım. Tam anlamıyla detaylı bir işti.

Otelin genel müdürüyle iletişim kurarak çekim takvimini, ekip yemeklerini ve ulaşımı planladım.

Otelin sahibi, Martin Bernard adında, emekli bir aktör ve yüz milyonlarca doları olan bir adam çıkmıştı. Birçok ünlü oyuncu ve CEO'yu yatırımcı olarak işe dâhil etmişti. Elbette hikâyede önemli bir yer tutacaktı. Onun basın danışmanıya önceden irtibata geçmiştim çünkü o sahada olmayacaktı. Bu kadın son derece ketumdu; bunun gizlilik gereği mi, yoksa ağır ilaç etkisi mi olduğu belirsizdi.

“Yardımın için çok teşekkür ederim, Barbara,” dedim. “Martin hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Alo?”

“Hayır, hepsi bu, tatlım.” Ağzından çıkan her şey, sanki ipek çarşafların arasında sabahtan akşama uzanıyormuş gibi, film yıldızı havasında nefes nefeseydi.

Fotoğrafçı Charlie ve kameraman Peter’la bağlantıya geçtim. Tüm bu yayının fikir annesi olan ve yazısını da kaleme alacak olan Stephanie ile lojistikleri netleştirmeye çalıştım ama onun asıl merakı başka konulardaydı: *Aperol spritz* sever miyim, fentanil toz hâlindeki uyuşturuculara açık mıydım? Cevap şu şekildedeydi: *Aperol spritze* bayılırım. Uyuşturucuya hiç mi hiç açık değilim.

Kendimi Dropbox uygulamasındaki dev bir klasörde harap ederken buldum, otelin keşif fotoğraflarını didik didik ediyordum. Ve otel muhteşemdi. Kaçış fantezisinin vücut bulmuş hâliydi. İlk baktığımda gerçekten ağzım açık kalmıştı, elimle ağzımı kapamıştım. Gerçekten buraya mı gidecektim?

Keskin hatlı sonsuzluk havuzları, güneş ışığında parlayıp sonra okyanusun bekleyen kollarına dökülüyordu. Rustik ama

kusursuz ahır yapıları, solgun nötr tonlardan oluşan bir gökkuşağında zen yayıyordu. Kim bu kadar çok kumtaşı tonunun olduğunu bilirdi ki? Organik sebze bahçeleri kusursuz geometrik çizgilerle dizilmişti. Ortak alanlarda, yerel bir kadın kooperatifi tarafından dokunmuş yastıklar ve battaniyeler, renkli dokunuşlar sunuyordu. İnce bir çizgide yürüyorlardı ama sonuçta şıklığa yöneliyorlardı. Spa binası bir Goop markasının mağazası olarak da kullanılabilirdi.

Heyecanlı ve gergindim. Ve çarşamba günü hem çok yavaş hem çok hızlı gelmişti.

Çocuklar Henry'deki uzun soluklu pijama partilerini kutlamaya devam ediyorlardı. Çizgili bir defter sayfasına en çok neyi dört gözle beklediklerini yazmışlardı. Bart, onların evinin arka bahçesinde ebelemece oynamak istiyordu, Nettie ise Pokémon kartlarını karşılaştırmak istiyordu. Görünüşe göre Jamie'nin meşhur tereyağlı patlamış mısırı da listenin başında yer alıyordu. Gerçi Bart ona sadece "Henry'nin babası" diyordu. (Çocuklar hafta içi bir film gecesi olsun diye totem yapıyorlardı.)

Ama salı gecesi Bart'ı yatağa yatırırken kararlılığı sarsılmıştı.

"Anneciğim," dedi. "Bize kim yemek verecek?"

"Celeste ve Jamie."

"Peki neyi sevdiğimizi nereden bilecekler?"

"Şey, ben onlara söyledim. Sen de söyleyebilirsin. Ayrıca eğer ihtiyaç duyarsan, biliyorsun ki Nettie sana yardımcı olur."

Bir an düşündü. "Peki kahvaltayı kim verecek?"

"Tatlım, Celeste ve Jamie verecek. Tüm öğünlerinizi ve atıştırmalıklarınızı onlar verecek. Hatta ben yarın sabah sizi okula

bıraktıktan sonra markete gideceğim, en sevdiğin şeyleri alıp Henry'nin evine götüreceğim.”

“Cheerios alacak mısın? Bir de Crispix?”

“Alacağım.” Yumruklarıyla gözlerini ovuşturarak gülümsedi. Uykusu gelmişti. Gözlerini kapatmasına birkaç dakika kalmıştı.

“Yaşasın! Cheerios'u çok seviyorum.”

“Biliyorum tatlım. Ben de seni çok seviyorum.”

Kendimi zorlayarak ayağa kalktım.

“Anneciğim, Cadılar Bayramı'nda evde olacak mısın?” diye sordu Bart.

Nettie de bunu bana birkaç kez sormuştu. Cadılar Bayramı bizim evde büyük bir olaydı. Bir gece önce seyahatten dönmüş olacaktım, bu da ertesi gün herkesi kostümleriyle hazırlayıp kapı kapı dolaşmaya çıkmak için bana tam vaktinde bir fırsat veriyordu.

“Evet! Cadılar Bayramı'nı kaçırmam mümkün değil.”

“Söz mü?”

“Yemin ederim, söz.”

Tekrar eğilip yanaklarına, başına, karnına öpücükler konurdum, ta ki kıkırdayıp kıpırdanana kadar. Elma ve süt gibi kokuyordu. Lokum gibiydi. Sanırım işler yolundaydı. En azından öyle umuyordum. Ayağa kalkıp kapıyı sessizce kapatmaya başladığımda “Anneciğim,” dedi, “Neden bunu hak ettin?” dedi.

Kapı aralığında durdum. “Anlamadım?”

“Nettie öyle dedi. ‘Bunu hak ettin,’ dedi. *Hak etmek* ne demek?”

Bazen onun ne kadar küçük olduğunu unutuyordum.

“Bir şeyi hak etmek, onu kazanmış olmak demek.”

“Bu iyi bir şey mi, kötü mü?”

“Aslında değişir. İkisi de olabilir.”

“Peki Nettie bunu iyi anlamda mı, kötü anlamda mı demek istedi?”

“İyi bir anlamda, tatlım. Bana karşı nazik davrandı. Eğlenceli bir seyahati kazandığımı söyledi.”

Bart bunu bir süre düşündü. “Bence Nettie haklı,” dedi yan dönüp Elmo oyuncağına sokularak. “Sen dünyadaki en iyi annesin.”

O sözler üzerime kar gibi yağdı. Ağlamaya başlamadan önce Kapıyı sessizce kapattım.

Soğuk yağmur çiselerken çocukları bırakmaya giderken geç kaldığımı anladım çünkü Kızıl Saçlı Anne’nin köpeği önden gidiyordu. Hem de gergin görünüyordu. Kadın, aynı anda hem şemsiye taşımaya hem de bebek arabasını itmeye çalışıyordu, ki bunun imkânsız olduğunu bizzat yaşamış biri olarak biliyordum. En küçük çocuğu, sakız pembesi bir yağmurluk giymişti, yüzü de en az yağmurluğu kadar pembemsiydi. Bebek arabasında tüm gücüyle feryat ediyordu.

Nettie de benim gördüğümü görüyordu ve bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Derin bir nefes aldı. “Anne, geç kalmak istemiyorum!” dedi hızla önden yürürken. Çocuklarıma veda etmek istediğim biçim bu değildi.

Yine de ikisini de öpüp kucaklayarak okula doğru uğurlayabildiğim için bunu bir zafer sayıyordum. Onlar binaya girip gözden kaybolduklarında kaldırıma baktım, neredeyse hiç veli kalmamıştı. Bomboştı. Sanki okula bırakma saati hiç yaşanmamıştı. Köşede takılan o her zamanki oyalanan grup bile dağılmıştı.

Hızla markete uğramam gerekiyordu. Sonra eve dönüp valizi mi toparlayacak ve havaalanına geçecektim. Marketin içi fırtı-

nadan bir kaçış gibiydi, sönük ışıkları ve tanıdık geçmiş tarihli ürünleriyle âdeta bir sarılma gibi içimi ısıtıyordu.

Telefonum çalıyordu, onu bulmak için cebelleştim. Eski usul kablolu kulaklıkları aceleyle kulağıma takıp gerçeklikle bağımı yitirmişim gibi defalarca kez *alo* dedim. Kablosuz olanlardan vazgeçmiştim. Sürekli kulaklarımdan düşüyorlardı. Celeste, kulak kanallarımın anormal derecede küçük olduğunu söylüyordu. Bana kalırsa diğer herkesinki abartılı büyüktü.

Tabii ki arayan annemdi. Ve tabii ki FaceTime'dan arıyordu. Soğuk içeceklerin olduğu reyonda bir köşeye sindim. “Anne, merhaba.”

Bu sefer yatağından arıyordu. Belli ki yeni uyanmıştı, ki bu garipti çünkü genelde erken kalkardı. Desenli yastıklara yaslanmıştı. Açısı hiç iyi değildi, çenesi kadrajın tam ortasıdaydı.

“Merhaba!” dedi. “Nasılsın?”

“İyiyim.”

Gözlerini kıstı. “Garip görünüyorsun.”

“Bunu sen mi söylüyorsun?”

“Ne?”

“Boş ver, anne.” Yağmurluğumun başlığını çıkardım. “Sabah dokuz olmadan garip görüldüğümün söylenmesine bayılırım.”

“Üzgünüm,” dedi ama hiç de üzgün görünmüyordu.

FaceTime ekranında kendime bir göz attım. Saçım biraz dağınıktı ama geri kalan her şey yerli yerinde gibiydi. Bu montu giyince kendimi sevimli bulurdum hep. Gözlerim gibi hâkî yeşili. Ama... Belki de yanılıyordum.

“Marketteyim,” dedim bir iç geçirerek. “Havaalanına gitmeden önce son birkaç şey alıyorum.”

“Havaalanı mı?!” dedi annem kaşlarını çatıp. “Nereye gidiyorsun?”

Bu soru birçok açıdan şaşırtıcıydı. (1) Gitmekte olduğumu biliyordu çünkü çocuklara göz kulak olmaları için meşgul olduklarını öğrenmeden önce onlara söylemiştim. (2) Bu geziyi, gözeneklerimizi tıkamayan ama adını bir türlü hatırlayamadığımız o güneş kremi hakkında tartışırken ve bir de bana kendimle ilgilenmenin kötü bir ebeveyn olduğum anlamına gelmediğini söylerken birçok kez konuşmuştuk. (3) Beş saniye öncesine kadar beni aramasının sebebinin, iyi yolculuklar dilemek olduğunu varsayıyordum.

“Anne,” dedim, paniklememeye çalışarak. “Turks ve Caicos açıklarındaki o özel adaya gidiyorum ya hani? Dergi çekimi için?”

“Ha, doğru ya,” dedi hiç de inandırıcı olmayan bir tonda. İçimdeki artan endişeyi bastırmaya çalıştım.

“Neden hâlâ yataktasın? Boynun yine mi ağrıyor?”

“Hayır. Sadece tembel bir sabah işte. Aslında, yeni başladığım ilaç sayesinde boynum çok daha iyi. İyi ki Carol doktorunu önerdi.”

“Ah, harika. Çok sevindim!”

Sohbetten keyif alsam da bu yerel süpermarketin koridorları daracık ve elmalar, patatesler ve domatesler için geçmek isteyen insanlara yol vermek adına şimdiye dek iki kez soğuk raflara yapışmak zorunda kalmıştım.

“Şeyy...” dedim, yoluma devam ederken fazla olgunlaşmış kivilerin yanından geçip pahalı böğürtlen kutularını eliyor, pamuk şeker üzümünü inceliyordum. Sonra vazgeçtim. Pamuk şeker... Acısı tazeydi. Daha çok erkendi.

“Şeyy...”

“Anne, lafını bölmek gibi olmasın ama özellikle bir şey için mi aradın?”

“Hımm. Güzel soru. Hatırlamıyorum!”

Gözlerimi kapattım. Derin bir nefes aldım. *Her şey yoluna girecek.*

“Şey... Daha birkaç saatim var, henüz çıkmıyorum. Hatırlarsan buradayım,” dedim. Tahıl gevreklerinin olduğu koridora yöneldim. Alt raftan bir Cheerios kutusu aldım ve sonra gözlerimle Crispix aramaya başladım.

“Neden aradım, Ron?” diye sordu annem babama.

“Babam da mı orada?” dedim. O adam hep görünmez gibi dururdu. Telefona baktım, annem ekranı yana eğmişti. Babam yanında, okuma gözlüğüyle uzanıyordu.

O kadar dalgındım ki kulaklık kablosunu çantamın tokasına dolamayı başarmıştım. Diğer elimde alışveriş sepeti olduğu için kabloyu kurtaramıyordum. Bu yüzden kendimi garip bir yoga pozisyonuna sokmuş, kurtulmaya çabalarken bulmuştum. O sırada arkamdan biri boğazını temizledi, geçmek istiyordu. Dünyanın en dar koridorları.

“Pardon, pardon,” dedim, hızla dönerken raflara yapıştım. Başımı kaldırdığımda kendimi İblis Baba ile burun buruna buldum. Elbette. Canavar Balosu’ndan beri onu yalnızca şöyle bir görmüştüm ama kafamda sık sık belirmesi beni tedirgin ediyordu. Şimdi yüzü birkaç santim ötemdeydi. Saçları ıslaktı. Belli ki şemsiyesiz yakalanmıştı sağanağa. Ve en sinir bozucu tarafıysa, ıslaklık ona gerçekten yakışıyordu. Göğsüm kıpırdadı.

“Islanmışsın,” dedim, tam bir salak gibi.

“Islak mı?” dedi annem. “Niye ıslak olayım ki?”

Doğru ya. Hâlâ annemlerle telefondaydım.

O da bir görüşmedeydi. “Evet,” dedi karşıdaki kişiye Air-Pod’unu düzelterek. “Bu mantıklı.” Bana başıyla selam verdi. Islak olduğunu omuz silkip kabul etti.

Utançtan yerin dibine girerek ona yol vermeye çalıştım ama o da tahıl rafını işaret etti, kendisi de alışveriş yapıyordu. Mecburen döndüm ve onunla omuz omuza durarak Crispix'i aramaya devam ettim.

Sonunda kutuyu gördüm. Elbette en üst raftaydı. Ulaşılması imkânsız bir yerde. Tıpkı öz saygım gibi.

"Sasha'yı neden aradığını hiç bilmiyorum," dedi babam aneme ben parmak uçlarımda durarak o mavi kutuya ulaşmaya çalışırken. Sanki o bir santimlik çaba, kutuyla aramdaki on beş santimi kapatabilecekmiş gibi.

Bir kol başımın üzerinde belirdi. Güçlü bir el kutuyu kolaylıkla yerinden aldı.

"Yeter ki onu memnun etmek adına vizyonumuzdan ödün vermeyelim," dedi Ethan kutuyu bana uzatırken. Oysa birkaç saniye önce sıradan bir kahvaltı gevreğiydi, şimdi ise âdeta radyoaktif bir maddeydi.

"Kim var yanında?" dedi annem. "Celeste mi o?"

"O bir adam, Celeste değil!" dedi babam.

"Çok uzun boylu ama," dedi annem.

"Bu yüzden sesi erkek gibi mi çıkıyor?"

Ethan başparmağıyla onayladı. Sanırım yüzümden bir şey anlamamış olmalıydı çünkü görüşmesini sessize aldı ve "İyi seçim," dedi. Crispix'i kastediyordu.

Başımı salladım. "Bizim evin olmazsa olmazı," dedim dudaklarımı sessizce oynatarak. Anlayıp anlamadığına dair hiç fikrim yoktu.

Birden kendimi sanki sessiz bir filmin içindeymişim gibi hissetmiştim. Ama altyazılar yoktu ve olan biteni takip edemiyordum.

"Bart için," diye fısıldadım. "Şehir dışına çıkıyorum." Bu, olayı bilmeyen biri için hiçbir anlam ifade etmiyordu, ki muh-

temelen bu yüzden ifadesi gerçekten şaşkındı. Ama ne düşündüğünü öğrenmeye zamanım yoktu. Aynı anda en az dört, belki beş konuşma sürüyordu. Kulaklık kablom koluma takılmıştı. Koridor o kadar dardı ki neredeyse Ethan'ın ıslak göğsüne yaslanmış durumdaydım. Ciddi ciddi terlemeye başlamıştım. Ve boynundan aşağı süzülen o tek yağmur damlasından gözlerimi alamıyordum.

Birdenbire kendimi susamış hissettim.

Ve yapılacak tek şeyi yaptım. Ona asker selamı verdim. Evet, *asker selamı*. Sonra birkaç adım geri çekildim, arkamı döndüm ve yanaklarım alev alev yanarken uzaklaştım.

“Biliyor musun tatlım?” dedi annem. “Biz kapatalım artık. Konuşmak için pek uygun bir zaman değil. Kalkıp işlerimizi yapmamız lazım.”

“Anne. Beni sen aradın!”

“Ben mi? Sanmıyorum.”

Artan paniğimi bastırıp bunu eve dönene kadar unutmaya karar verdim.

20 | Markette

İblis Baba

Bende bir sorun mu vardı, yoksa asıl problem onda mıydı karar veremiyordum. Her halükârda Sasha'yla normal bir etkileşim kurmamız imkânsızdı.

Onu kahvaltılık gevrek reyonunda gördüğümde kulaklıklarına dolanmış hâlde duruyordu, ben ise sırılsıklamdım. Ki o da burnunu kırıstırarak buna dikkat çekmişti. Ama benim savunmam şuydu: Hangi yetişkinin yağmurluğu olurdu ki? Onun olurdu. Evet, onun. Ve garip bir şekilde de yakışmıştı. Gözleri gibi yeşildi. Beni gördüğünde ise o gözler dehşetle açılmıştı. En azından bana öyle gelmişti.

Sorunun ne olduğunu anlayamamıştım ama onun benimle karşılaşmaktan pek de memnun olmadığı çok açıktı.

Oysa pamuk şeker standında bir bağ kurduğumuzu sanmıştım. Bu da büyük ihtimalle her şeyi tamamen yanlış yorumladığım anlamına geliyordu. Ki bu hiç de harika sayılmazdı. Birdenbire kalbim sıkıştı. Ama artık tren çoktan raydan çıkmıştı. Bu yüzden, en iyisini ummaktan başka çarem yoktu.

YAPILACAKLAR:

- Telefona geri dön.
- Alışverişi bitir.
- Sasha'nın kesin olarak gittiğinden emin olduktan sonra gevrek kutusunu yerine koy. Zaten hiçbir zaman gevreğe ihtiyacın olmamıştı.
- Onu gördüğünde yanında olabilmek için uydurduğın zavallıca bahaneleri bırak.
- Asker selamı veren birine yakın olmak istemenin nedenini çöz. (Bu arada, bunun cinsel çekim belirtisi olmadığından eminim.)

21 | Altında Ne Var?

Kaitlin

Çıkış saatinde okul kapılarının dışında kıyafet bağışı kampanyasını yürütüyordum. Çevredeki diğer okullar ceket ve mont topluyordu ama çoğu insan mültecilerin ve evsizlerin en çok iç çamaşırı ve çoraba ihtiyaç duyduğunu bilmiyordu. Biz işi doğru yapıyorduk; etiketleri üzerinde, hiç kullanılmamış iç çamaşırları ve çoraplar topluyorduk.

Gerçek şuydu ki, başkalarına yardım etmenin beni biraz iyi hissettireceğini sanmıştım ama hâlâ üzerimde kara bir bulut doluyordu. Hatta bu durum cildimin altında bir şeyler karıncalanırken fazladan bir öfkeyi bastırmakla uğraşıyordum. Lisa'nın sarımsak kokulu nefesi tarafından saldırıya uğramış gibi hissediyordum. Yoldan geçip katkıda bulunmayan velilere karşı içim zehirle doluyordu. Ve bu lanet okula o kadar çok zaman ayırmış olmama öfkeleniyordum, çünkü okulla uğraşırken kendi iç çamaşırı çekmecemin dibini görmüş, çamaşır işlerinde feci şekilde geri kalmıştım. Bu sabah elimde kalan seçenekler, acı verici bi-

çimde uygunsuz La Perla marka file bir tanga ile 2004'ten kalma, artık esneyip kendini salmış Hanky Panky marka bir tangaydı. Resmen benimle dalga geçiyorlardı.

Ortalığın biraz durulduğu bir anda sosyal medyayı kontrol ettim. Son üç günde üç takipçi kaybetmiştim. Ve artık kim olduklarını ve neden gittiklerini öğrenmeye kafayı takmış durumdaydım. Lisa, hepsinin bot olduğunu ve bu yüzden gittiğini söylüyordu. Ama ben bundan o kadar emin değildim. İşte o anda Celeste'in kocasını fark ettim. Biraz ötede oyalanarak oğullarının çıkmasını bekliyordu. Üzerinde asker montu, yüzünde gereğinden fazla sakal vardı, bana sorarsanız tabii. Ama kimse sormuyordu. Bana kalsa, on kilometre çevremdeki her erkeğin "Brooklyn sakalından" kurtulması gerekirdi. O sakalların arasında nelerin sıkışıp kaldığını düşününce... Iyy.

Yine de çekici sayılabilirdi, yani sanırım. Karar vermek zordu. Ama Celeste'in onu dış görünüşünden çok o olağanüstü neşeli tavrı yüzünden seçtiğini varsayıyordum, ama bugün o neşeden eser yok gibiydi.

Bugün bana selam vermedi. Fruit of the Loom marka birkaç uzun çorap paketi bıraktığında göz göze geldik ama sonra hemen gözlerini kaçırdı.

Bir şey mi yapmıştım? Onu kıracak bir şey mi söylemiştim? Hakkımda kötü bir şey mi duymuştu? Ne yaptığımı mı öğrenmişti?

Yoksa beni kotumun altındaki, son çare olarak giydiğim iç çamaşırlarımı düzeltirken mi görmüştü?

Oysa genelde en neşeli velilerden biriydi. Sakalının ya da çene tüylerinin ardında gördüğümü sandığım dişlerini gösterdiğinde insan istemeden gülümserdi. Benim gibi o da insanların isimlerini hatırlardı.

Celeste'le tanışıp birbirlerine âşık olduklarını hayal etmeye çalıştım. Üniversitede, hâlâ bir tür yumuşak başlılık ve hırs eksikliğinin tolere edilebildiği zamanlarda mı olmuştu bu? “Rahat” olmanın hâlâ bir değer taşıdığı yıllarda mıydı? Yoksa sadece bir motosikletin bile yeterli olabileceği dönemlerde, yirmili yaşlarının başlarında mıydı? Motosiklet kullanan biri gibi görünüyordu. Belki de çalıştıkları iş yerinde tanışmışlardı. Bir zamanlar belli bir otoritesi vardı da sonra Celeste'in kariyeri yükselişe geçince bu otoriteden vaz mı geçmişti? Üzülerek mi? Sevinerek mi? Yoksa sadece umursamazca mı? Belki de başından beri evde kalacak ebeveynin baba olacağı belliydi. Celeste'in ev hanımı olmayacağı kesindi. Bu yıl okul başladığından beri sadece birkaç hafta geçmişti ama kadın şimdiden iki kez “çocuklar saat kaçta bırakılıyor ve kaçta alınıyor” diye sormuştu! Üstelik bu onların dördüncü yılıydı! Artık öğrenmiş olması gerekirdi.

Lisa, kutuya eklemem için bana birkaç çift daha yün çorap uzattı, kocamın da giydiği bir markaydı. Onu ilk tanıdığımda neyi hoşuma gitmişti? Ondan ne beklemiştim? Hatırlayabiliyordum mu?

Elbette, yakışıklıydı. Hâlâ öyleydi, hatta yaş aldıkça daha da yakışıklı olmuştu. Ben ise giderek büyük halam Leslie'ye benzemeye başlamıştım. Yakında huysuz bir yaşlı kılığında ortalıkta dolanacaktım. Ya da tam tersi, botoxlu kitleye katılıp kalkık kaşlar ve şişmiş elmacık kemikleriyle yaşımı belirsiz kılacak, otuzla yetmiş beş arasında bir yerde gezinip duracaktım.

Kocamla tanıştığımda havalı bir işi vardı. O kısmı kesinlikle seviyordum. Onunla birlikte davetli olarak katıldığım görkemli etkinlikler oluyordu, Getty Images logoları fotoğrafların üzerine basılmıştı ve kırmızı halıdaki ipin girişe engel olduğu gibi fotoğrafları gizliyordu.

İlişkimizin başlarında, dışarıdan bir çift olarak nasıl göründüğümüzü ikimiz de önemsiyorduk sanırım. Ben New York'ta doğup büyümüştüm, o ise gelecek vadeden bir yabancıydı. O zamanlar insanların gözlerinin üzerimizde olduğunu düşünüyorduk. Ve gerçekten yükseliyorduk. Özenle hazırlanmış kokteylleri ve uzun geceleri seviyorduk, kariyer ivmesini ve Hamptons hafta sonlarını, arkadaşlarımızın mirasla ulaştığı daha yüksek vergi dilimlerini ve gösterişli giyim markalarını. B listesi ünlüler bizi içerden biri gibi görüyorlardı. Ben lacivert, kolsuz elbiseler ve nötr tonlarda sandaletler giyiyordum. Bacaklarım çıplaktı ve pilates sayesinde formdaydım. Lise partilerindeki gibi kendimi fazlalık hissetmiyordum. Bu dünyada bir karşılığım vardı artık, zarif ve derli topluydum. Belki biraz fazla ciddiydim. Belki de hayatımda ilk kez yeterli hissetmiştim. Kontrol bende gibiydi.

Hamile kalmasaydım evlenir miydik gerçekten? Yoksa bu, sadece yirmili yaşlarımızdan kalma bir aşk hikâyesi mi olurdu? Romantik bir ders? Hep kendime, zaten o yolda olduğumuzu söylüyordum ama en karanlık anlarımda, gerçekten merak ediyordum.

Çünkü sonra o ilgisini kaybetmişti. Bana değil, görünürlüğe karşı ilgisini. Büyümüş müydü, yoksa sadece umursamamaya mı başlamıştı?

Birlikte yarattığımız o hoş görüntüyü umursamayı bırakmıştı bunun yerine bana, çocuklara bakıcı ayarlayabildiğimiz zamanlarda köşe başındaki manikür salonlarında dizime düşen *Us Weekly* dergileriyle baş başa kaldığım akşamlar kalmıştı. O ise poker oynamaya ya da sıradan arkadaşlarıyla beyzbol izlemeye gidiyordu. Hem de locadan değil, tribünden. Ortalama arkadaşlar. Sıradan arkadaşlar. Bizi film galalarına değil, Super Bowl partilerine ve aile dostu oyun gecelerine çağıran insanlar. Şehrin

kenar mahallelerinden birine, modası çoktan geçmiş bir semte taşınmıştık.

Sonra bakıcı ayarlamak da fazla zahmetli gelmeye başlamıştı. Parıltılı etkinlikler angaryaya dönüşmüştü. Tek başına gidiyor, saat dokuzda evde oluyordu. O eski “iyi hayatımız” cazibesini yitirmişti.

Yani hepsi bu muydu? Ben de mi cazibemi yitirmiştim? Neden bu konuda bana kimse söz hakkı vermemişti?

Sasha ve Cliff’te de mi aynı şey olmuştu? Kadın onun gözünde cazibesini mi kaybetmişti? Yoksa tam tersi miydi?

Çocuklar artık sırayla dışarı çıkıyordu. Celeste’in kocası, Henry için sahte bir gülümseme takındı ama teninin o gri tonu hâlâ duruyordu. Aynı, sabahları aynada kendimde gördüğüm gibi. Öğretmene el salladı, sonra Henry ve Sasha’nın iki çocuğuyla birlikte kaldırımından yukarı yürümeye başladı.

Kızım Ruby, Henry’e bayılıyordu. Onun ailesiyle plan yapmam için yalvarıp duruyordu. Ama sormak için bir türlü uygun zaman bulamamıştım. Neden bir oyun buluşması ayarlamak içimde bir öfkenin kabarmasına neden oluyordu? Çocuklar Sasha’yı gerçekten seviyor muydu, yoksa Ruby sadece “havalı çocuklarla” takılmak mı istiyordu? Yeni kırmızı halı fırsatımız bunlar mıydı artık?

22 | Aşkın Büyüsü

Sasha

Bacak mesafesi olmayan bir uçaktaydım. Gümrüksüz satış kataloğu, kimsenin izlemediği bir güvenlik videosu, tuzlu krakerle kurabiye arasında yapabileceğimiz bir seçim hakkımız ve deniz kabuğundan sarkan küpe takan bir kabin görevlisi vardı. Koridorda bir bebek koşturuyor ve peşinden, “*Affedersiniz, affedersiniz,*” diye mırıldanan, uykusuzluktan sersemlemiş ebeveynler gidiyordu.

Sağdaki pencereden bakıldığında köpüklü turkuaz sular, üzerine beyaz kum şeritleri serpilmiş gibi görünen sığılıklar ve maket gibi duran devasa oteller vardı. Uçağın kapılar açılana kadar beklemesi için bir pist vardı. Ada kokan ve ada zamanıyla işleyen, yarı açık bir bagaj teslim alanı vardı. Hava sıcaktı, güneşliydi, nefisti.

Ve tüm bunlar beklenmedik şeyler değildi. Ama dizel yakıtı kokan bir minibüsle özel jet terminaline yapılan yolculuk ve oradan bir deniz uçağına geçiş kesinlikle beklediğim bir şey de-

ğildi. Okyanusun yüzeyinden havalanan bir uçak. Suyun üstünde gidebilen bir uçak.

Genel yayın yönetmeni Derek dün gitmişti, bu yüzden altı kişilik uçağı Stephanie, Peter, Jackie ve pilotla paylaşıyordum. Pilot, klasik bir kaptan şapkası takan ve üzerinde *Turks & Caicos: Doğasıyla Güzel!* yazan sarı bir tişört giyen yerli bir adamdı. İsim kartında *Jimmy Baptiste* yazıyordu ve gülümsemesi bulaşıcıydı.

Kendimi eski model bir taksinin daracık koltuğuna bağlanmış gibi hissediyordum. Pek de sağlam sayılmazdı. Ama, *Eğer ölürsem Nettie ve Bart'a ne olur?* düşüncesine girmeden önce korkularımı bastırdım. Bu deneyimi kendi kendime sabote etmeyecektim.

Uçak o kadar alçaktan uçuyordu ve su o kadar berraktı ki küçük yuvarlak pencereden bakınca suyun yüzeyinin hemen altında ağır çekimde süzülen vatozları görebiliyordum. Sanki yukarıdan bir doğa belgeseli izliyor gibiydim. Sanki ben o belgeselin içindeydim! Yüksek gelgitte küçülen, yeşil peruklarla süslenmiş minik kum adacıkları görebiliyordum. Uçağın sol tarafında Jackie yüzgeçli bir yaratık fark etti.

“Bu—” dedi, panikle.

“Gri resif köpekbalığı!” diye açıkladı pilot Jimmy neşeyle, sanki bahsettiği özel bir köpek cinsiymiş gibi.

Jackie'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Peki bunlar—”

“Saldırgan değiller,” dedi. “Nadiren saldırırlar.”

“Nadir demek sıfır olasılık demek değil,” diye tekrar etti Jackie kendi kendine bir mantra gibi.

“Ama ne biçim bir son olurdu!” dedi Stephanie, pembe altın rengi pilot model gözlüklerinin ardından önündeki boş koltuğa ayaklarını uzatmış hâlde. Dünyada hiçbir derdi yokmuş gibiydi.

Kameramanımız Peter ise yeşile dönmüştü ve bagaj teslimi sırasında sayısız prodüksiyon ekipmanımızın kaydını tuttuğu kısa an dışında yolculuk boyunca tek kelime etmemişti. Şimdi ellerini dua eder gibi kenetlemiş bir şekilde öne eğilmişti.

“İyi misin?” diye fısıldadım.

“Uçakları sevmem,” dedi. “Hele küçük uçakları hiç sevmem.”

“Peter uçmaktan korkuyor!” diye bağırdı Stephanie, manikürlü elini bir sineği kovar gibi savurarak onun endişesini hiç saydı. Fobiler sıkıcıydı ona göre.

“Ama ne biçim bir son olurdu!” diye tekrar etti.

Yanımdaki yolculara bakınca manzaranın ne kadar etkileyici olduğuna bakmaksızın hiçbirimizin bir “son” istemediğimizden emindim. Jackie başını sallıyordu, bu işin böyle olacağını hiç düşünmemiş gibiydi.

Çok geçmeden vahşi görünümlü bir adadaki küçük bir piste doğru yalpalayarak inmeye başladık. Uçak yere indiğinde seke seke ilerlemeye başladı. Peter elleriyle yüzünü kapatarak “Aman Tanrım!” diye bağırdı. Sorunsuz bir şekilde durduğumuzda Peter, o pozisyonda birkaç dakika daha kaldı. Ona toparlanması için alan tanıdık.

Uçaktan inmemize izin verilir verilmez sanki işe yarıyormuş gibi hepimiz kemerlerimizi çözdük ve Jimmy’nin yardımıyla sırayla, piste yerleştirilmiş taşınabilir bir merdivenden indik.

Yere ayak basar basmaz etrafıma baktım. Başka hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Başta sadece kurak toprak, yabani çalılar ve nemli tropikal havanın kucaklayışıyla çevrilmiş hâlde biz vardık. Önümüzde sadece büyük beyaz bir Georgia tarzı evin arka tarafı görünüyordu, muhtemelen resepsiyon binasıydı. Çatısında lavanta renginde asfalt kiremitler, pencerelerinde turkuaz kepenkler vardı.

Gözlerimi kapattım ve bir anlığına derin bir nefes aldım, omuzlarım gevşedi. İş için buradaydım. Risk büyüktü. Bu işe ihtiyacım vardı. Ama hazır buradayken keyfini çıkarsam fena mı olurdu?

Grupça kapıya doğru yürümeye başladık. Küçük bir iguana önümüzden geçip gitti. *Ne tatlı! Vahşi yaşam!* Ama etrafı çalılıklar ve stratejik olarak dikilmiş palmiye ağaçlarıyla çevrili kapıya yaklaştığımızda o küçük iguanacıkların daha iri bir akrabası yolumuzu kesti. *Adaya hoş geldiniz!* Peter ve Jackie aynı anda çığlık attı, ansızın şaşkına dönmüşlerdi. Jackie gerçekten kendisi de bir iguanaymış gibi kaçtı. Ama sonra elini göğsüne koyarak nefes nefese geri geldi.

“Bunu beklemiyordum,” dedi bana.

Başımı sallayarak onu onayladım.

“Bunu beklemiyordum,” dedi Jimmy’e. Pilot kahkahalarla gülüyordu.

İçerisi şimdiye dek gördüğüm hiçbir otel resepsiyonuna benzemiyordu. Sanki cennette bir evdi. Her şey bembeyazdı, yumuşacıktı. Mekânın tamamı yarı açıktı ve içeri davetkâr bir esinti giriyordu. Palmiye yaprağı şeklinde kanatları olan bambu bir tavan pervanesinin altında beni dünyanın en yumuşak minderleriyle dolu hasır bir kanepeye yönlendirdiler. Orada elime üzeri şemsiye ve taze ananas parçalarıyla süslenmiş, parlak kırmızı bir rom *punch* uzatıldı. Tadı tam anlamıyla tatil gibi hissettiriyordu.

Demek diğer insanlar böyle yaşıyor.

Her şey benim için çok normalmiş gibi davranıyordum. Sıradan bir günmüş gibi. Stephanie bizi karşılamaya gelen müdürle sohbet ediyordu. Peter yanımda toparlanmaya çalışarak içkisine şükrediyor gibiydi. Jackie, ana odanın yanındaki hediyelik dükkânında organik pamuk kaftanlara bakmaya başlamıştı bile.

Telefonumu çıkarıp Hint kamışından yapılmış sehpa üzerinde duran rom *punch*ın artistik bir görüntüsünün birkaç fotoğrafını çektim. Kucağıma teslim edilen bir dosyadaki, odamda sigara içmeyeceğime veya odaya zarar vermeyeceğime dair taahhüt formlarını imzaladım. Otelin Wi-Fi ağına bağlanmak üzereyken üzerindeki isimlikte *Michael O'Connor* yazan, ütülü üniformalı yaşlı bir adam geldi ve beni odama götüreceğini söyledi. Uzakta, bagajlarımın benden önce golf arabasına yüklendiğini gördüm, bu araba şimdiye dek sahip olduğum tüm arabalardan daha güzeldi.

“Akşam yemekte görüşürüz!” diye cıvıladı Stephanie bana göz kırparak. O an, kendimi ortaokulda “doğruluk mu, cesaret mi?” oynarken bir çocuğun beni yatak odasına götürdüğü zamanki gibi hissettim. Sonra ne olacaktı acaba? Kurbanlık koyun gibiydim ve buna razıydim.

Tam o sırada, telefonum ötmeye başladı. Mesaj geliyordu.

“Ah, kusura bakmayın,” dedim çantamın tokasını açmaya çalışarak. Bu ses kirliliğini susturmaya çabalıyordum.

Telefonumu çıkardım, Celeste’den bir mesaj vardı. Çocuklarla ilgili bir şey olabilir diye hemen açtım.

Sash! Kırmızı alarm!

Mesajı okuyunca yüreğim ağzıma geldi.

İblis Baba’nın bana neden bu kadar tanıdık geldiğini sonunda hatırladım!

Tam o anda, mekânın enerjisinde bir değişim hissettim. Ortama yeni ve önemli biri girmişti. Başımı kaldırdım. Ve orada, Ethan karşımda duruyordu. Ethan. Bu ıssız adada. Kısacık şortu içinde ölümcül çekici görünüyordu. Telefonumu yere düşürdüm.

“Merhaba Sasha,” dedi, sanki ikimizin burada, özel bir adada, iguanalarla çevrili oluşu gayet sıradanmış gibi.

Michael telaşla eğilip telefonumu yerden aldı, silkeleyip bana uzattı. Onu donuk bir hâlde alıp mırıldandım. “Teşekkür ederim.” Hangi gezegendeydim ben? Ölmüş müydüm? Ve eğer ölsüysem, burası cennet miydi yoksa cehennem mi?

“Senin burada ne işin var?” diye sordum.

Michael kafası karışmış hâlde, “Odanıza eşlik ediyorum, hanımefendi?” dedi.

“Ben onun burada ne işi olduğunu soruyorum,” dedim Ethan’ı işaret ederek.

“Ben mi?” dedi Ethan.

Michael’in bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu.

“Evet! Sorduğum şey buydu. *Senin* burada ne işin var?”

Ethan cevap vermeden önce Derek çıkageldi. O da şort ve tişört giymişti ama onunki tamamen siyahtı ve bir şekilde ortama uymuyordu. Sanki kıyafeti matem tutuyordu.

“Harika!” dedi Derek. “Tanışmışsınız! Odamdan çıkıp size şirin bir tanıtım yapmak için gelmiştim.”

“Peki, buyur sen yap tanıtımını,” dedi Ethan sırtarak, ellerini cebine sokup topukları üzerinde hafifçe sallandı. Sanki bunu bütün gün yapabilirmiş gibi.

“Tamam! Ethan, bu Sasha Rubinstein. Son anda yetişip hepimizi kurtaran harika video yapımcısı, sürekli övgüyle bahsettiğim kişi.” Sonra bana döndü, gözlüklerinin ardından güneşe karşı kısarak baktı. “Sasha, bu da Ethan Jones. Yeni baş editörü-

müz. Bu çekimi olağanüstü bir şova dönüştürecek ve dergimizi küllerinden yeniden doğuracak olan kişi! Daha önce başka bir yayında da birlikte çalışmıştık, mükemmelliğine bizzat şahidim.”

Ağzım açık kalmıştı. Telefonum yeniden öttü. Aşağı baktım.

O *ESCAPADE*'in yeni BE'sil Daha önce başka bir dergide kreatif direktörken onun için *styling* yapmışım!

Başımı kaldırıp Ethan'a baktım.

“Seni görmek güzel,” dedi, gülümseyerek.

Sert bir ifadeyle baktım ona. “Ciddi misin?”

Derek bir şeylerin ters gittiğini sezmişti. Muhtemelen fazlasıyla belli oluyordu.

“Yoksa siz zaten tanıyor musunuz?” diye sordu.

“Biraz,” dedi Ethan. “Çocuklarımız aynı okulda. Geçenlerde Sasha'ya parkta biraz koşu tüyosu vermişim. Sanırım bir nevi koşu koçuyum.”

“Bu kesinlikle doğru değil,” dedim hemen.

Derek, Ethan'a ardından bana baktı, sonra derin bir nefes verdi. Belli ki biz onu strese sokmuştuk.

“Rom *punch*?” diye sordu kulağında çiçek olan bir garson tepside içkilerle yanımıza yaklaşarak.

Derek bir bardak aldı, içindeki her şeyi bir dikişte bitirdi ve bardağı tepsiye geri koydu. Onu henüz tanımış olmama rağmen bunun karakterine aykırı olduğunu anlayabiliyordum. O PowerPoint sunumlarının adamıydı, *piña colada*nın değil.

Neden bu kadar gergindi?

“Bir saniye izin istiyorum,” dedi ve herhangi bir yöne doğru uzaklaştı. Michael bile yavaş yavaş geri çekilip golf arabasının

sürücü koltuğuna yerleşmişti. Ethan ve ben, tabiri caizse, odayı boşaltmayı başarmıştık.

Artık yalnızdık, pratikte. Elimi yanağıma sürdüm ve iç geçirerek toparlanmaya çalıştım.

“Çok kafam karıştı. Ne oluyor? Bu bir tesadüf mü?” Ama biliyordum ki değildi. Çünkü Ethan’ın yüzünde en ufak bir şaşkınlık belirtisi yoktu. Şaşıran bendim. Dengesi bozulan, oyunun dışında kalan bendim.

“Hayır,” dedi omuz silkerek. “İyi bir yapımcı olduğunu duydum, biz de biri lazım olunca Derek’e seninle görüşmesini önerdim.”

Ona sabırsız bir bakış attım.

“Ciddiyim! Baktım, neler yaptığını gördüm. Sordum soruşturdum. Mükemmeldi. Zamanlama da kader gibiydi.”

Kader mi? “Peki neden hiçbir şey söylemedin? Ben bu çekim için işe alındıktan sonra?”

“Dürüst olayım mı? Biliyorsundur sandım. Kim bir dergi işi için başvurup da editörün adını araştırmaz ki?”

Ben! Ben işte! O kişi bendim. Bu işe o kadar ihtiyacım vardı ki umursamamıştım. Kendimi dünyanın en büyük aptalı gibi hissediyordum. Ve istemesem de Ethan’ın bunu bilerek ayarladığına dair bir hisse kapıldım.

Birden pamuk şeker kıvamındaki yakınlaşmamızın hükmü kalmamıştı. Tekrar *sweatshirt* olayı günlerindeki o sinirli hâlime geri döndüm.

“Benim hiç bahsetmemiş olmam tuhaf gelmedi mi sana?” dedim.

“Biraz,” dedi. “Ama belki de iş ve özel hayatını ayrı tutmaya çalışıyorsundur diye düşündüm.”

“Peki ama seni *Escapade* ofislerindeki mülakatta görmedim ki!”

“Ah, evet. Ben o sırada ofise kilitlenmişim, sürekli görüşmeler yapıyordum.”

Gözümün önüne yine utanç verici bir sahne geldi. Gözlerimi kapatıp o ânı görmemeyi denedim. “Markette seni gördüğümde seyahate çıkacağımı söyledim sana! Sanki bilmiyormuşsun gibi!”

“Evet, o da biraz tuhaf geldi. Ama doğrusu o bütün karşılaşma garipti. Yani, bana asker selamı çaktın sonuçta.”

Demek onu fark etmişti. İçimdeki bir parça öldü.

Elimi indirdim. Gözlerimi bir anlığına onunkilere kilitledi. Rom *punch*ımdan teslim olmuş hâlde bir yudum aldım. Karmaşık duygular yaşıyordum ama en çok da kafam karıştı.

Ve yalnız değildim.

“Sen gerçekten bilmiyor muydun? Ben olduğumu?” Ethan neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Sanki bilmeme rağmen geldiğimi sanmıştı. Gelmemi istemiş olabilir miydi? Bunu çözmeye cesaretim yoktu.

“Gerçekten bilmiyordum,” dedim güçlkle. “Ben her şeyin sadece Canavar Balosu çerçevesinde kaldığını sanıyordum. Celeste tanıdık geldiğini söylemişti ama...”

“Celeste kim?”

“Celeste Alameddine? Uzun boylu, heykelsi, güzel bir kadın? Hep birlikte olduğum şu kadın? Okul etkinliklerinde hep yanımda olur? Sen onunla set stilisti olarak çalışmışsındır muhtemelen?”

Kafasını zorlayarak hatırlamaya çalıştı, sonra başını sallamaya başladı. “Ah! Celeste! Tabii ya. Harika biri. Onun okulda veli olduğunu bile bilmiyordum.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?” dedim. Ama aslında cevabını biliyordum.

“Yani, altı ay öncesine kadar hiç okula bırakmaya gelmiyordum. Hâlâ da almaya gelmiyorum. Pek ortalarda gözükmüyorum.”

Ve bu beni tekrar sinirlendirmişti. Nedenini bile bilmiyordum. Erkek olduğu için miydi? Çünkü her iki işi de ben yapmak zorunda kalıyorum diye miydi?

“Merhaba Sash,” dedi Stephanie. Bir anda yeni takma adıyla birlikte yanı başımda belirmişti. Dirseğini omzuma dayadı, başını bana doğru eğdi. “Demek *Ethan*’la tanıştın. Korkusuz liderimiz! Harika biri değil mi?” Hayatımda ilk kez birinin kırpıklarını kırıştırarak cilve yaptığını görüyordum.

“Harika,” dedim.

“Bayan Rubinstein?” diye sordu Michael golf arabasından inip tekrar bana doğru dikkatlice yaklaşarak. “Sizi odanıza götürebilir miyiz? Bayılacaksınız!”

Ona sevgi dolu bir bakış attım, sanki bu durumdan beni kurtardığı için bir azizdi. Bunu anlamış olacak ki gözlerini kocaman açtı ve sonra bana göz kırptı.

“Teşekkür ederim, Michael,” dedim, gözlerimi Ethan’dan ayırarak. “Evet! Beklettiğim için kusura bakmayın.”

Arkamı döndüm ve ona bir daha bakmadım. Kaçış arabasına bindik ve kaçışımızı gerçekleştirdik.

23 | Cennet Şehri

Baş İblis

Siktir. Siktir, siktir, siktir.

O seyahatten bahsetmeliydim. Elbette bahsetmeliydim. Şimdi bunu çok net görüyordum. Ama Sasha'yla düzenli konuşan insanlar değildik sonuçta. Ve gerçekten de bildiğini varsaymıştım.

İkimizin de bildiğini sanmıştım. Eğer öyle olsaydı her şey bambaşka bir hâle gelirdi.

Ama o kesinlikle bilmiyordu. Ne bugün, ne de benim ofise kapanıp onu görüşme sırasında etkilememek için dışarıda kalmayı tercih ettiğim zaman. Ve yüzündeki ifadeye bakılırsa bu sürpriz Sasha'nın hoşuna gitmemişti.

Şu an *malum kişi* konumuna gerilemişim.

Derek de bana sinirliydi. Villasının salonunun karşı köşesinden bana öfkeyle bakıyordu. Ama en azından burada saklanmama izin veriyordu. Modern tarzda şeftali rengi bir kanepeye yaslanmış, turkuaz sulara bakarken biramdan bir yudum aldım ve alnımı boшта kalan elimin üzerine yasladım.

“Derek. Onu tanıdığımı söylemiştim sana.”

“Hayır. ‘Onun işinde iyi olduğunu duydum,’ demiştin. Tanıdığını değil.”

“*Tanımıyorum* da.”

“Pekâlâ ama yüz ifaden onu tanımak istediğini söylüyordu.”

“Benim tek istediğim bu çekimin yolunda gitmesi.”

“Güzel,” dedi, karşıdaki sandalyeye geçerken. “Demek ki hemfikiriz. Sadece profesyonel kal, standart prosedürdeki Ethan ol ki her şey yoluna girsin.”

Başımla onayladım. *Kesinlikle*. Dudaklarımı ısırdım.

Derek genelde bu tarz konularda açılacağım biri değildi ama şu an burada olan oydu ve en azından ketum biri olduğunu, akli başında bir tavsiyede bulunacağını biliyordum.

Ona gizlice bir göz attım. “Ama sence o..?”

Derek öfkeli gözlerini tavana dikti. “Ethan! Onun ne düşündüğünü nereden bileyim!”

“Ama sence o şey gibi mi...”

“Şaşkın, en hafif tabirle,” dedi. “Ve kızgın. Hem de bayağı kızgın.”

Başımı salladım. Bana karşı genelde kızgındı zaten. “Şaşırmış derken... Beni tanımak istememesi gibi bir şaşkınlık mı yoksa...”

Derek bir iç çekti, iyice gevşemişti. “Şaşırmış derken, sanki seni tanımak *istiyor* ama bunu istemek *istemiyor* gibiydi... Belki de bu yüzden bu kadar öfkeli ve huzursuz.”

Bu sözler beni biraz cesaretlendirmişti ama aynı zamanda geri çekilmem gerektiğini de hatırlatmıştı. Sasha’nın işini yapmasına izin vermeliydim, yolundan çekilmeliydim, onun liderliğini takip etmeliydim.

“Daha önce seni böyle görmemiştim ve zamanlama gerçekten kötü,” dedi Derek karşımdaki şezlonga kendini bırakarak.

“Normalde çok sıkı bir adamsındır. O hâlini daha çok seviyorum.”

Sözlerini umursamıyormuş gibi yapmaya çalıştım ama başaramadım. Rol yapmak bile gelmiyordu içimden.

“Evet,” diye inledim umutsuzca biramdan bir yudum alırken. “Biliyorum.”

YAPILACAKLAR:

- Zamanı geri al ve Sasha'ya seyahatten bahset
- Zaman makinesini çalıştır ve iş ilanını ona önceden haber ver.
- ~~Seyahatin geri kalanında ortalıkta görünme.~~
- Seyahatin geri kalanında tamamen iş modunda kal.

24 | Kanepe Miskinliği

Kaitlin

Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Sabahın erken saatlerinden beri dinmek bilmemişti. Ve ben bir türlü işe koyulamıyordum.

Çalışmak yerine kanepede uzanmış, tekrar tekrar Sasha'nın fotoğraflarını kaydırıyordum. Geleceğe dair cevapları neden geçmişte aradığımı merak ediyordum. Ama bunu yapmaya devam ediyordum işte.

Liseye geri dönmek şu âna kadar bana pek yaramamıştı. Hayatımın âdeta kül olup savrulmasına neden olmuştu. Ama yine de ısrarla aynı şeyi yapıyordum.

Sasha ile Bart'ın Bronx Hayvanat Bahçesi'nde yanaklarını patlamış mısırla doldurdukları fotoğrafı en az beş kez görmüştüm. Sasha neredeyse hiç paylaşım yapmazdı. Neden sürekli yeni bir şey var mı diye baktığımı ben de bilmiyordum.

Bazen eski kocasının profiline bakmak eğlenceli oluyordu. Küçük düşürücü övünmeler ve palavradan şükran dolu cümlelerle doluydu. Ara sıra Ryan Reynolds çıkıyordu karşıma.

Ama sonra sanki özellikle olmuş gibi hikâyelere sihirli bir şekilde bir fotoğraf düştü: ananas şişine geçirilmiş bir tür tropikal kokteyl. *Şanslı Sasha*. Açıklama sadece güneş ve güneş gözlüğü emojilerinden ibaretti. Beğen tuşuna basmadım.

“Anne!” diye bağırdı kızım sanki bu sözü çoktan dört kere söylememiş gibi. Oturma odasının ışığını açtı ve ancak o zaman, rahatsız eden parlaklığa karşı gözlerimi kısarak bakarken karanlıkta uzandığımı fark ettim.

“Ruby. Ne?!”

“Acıktım. Telefonunu bırakabilir misin?”

Sanki ebeveyn olan oymuş gibi.

Tabii ki haklıydı. Geç olmuştu. Ve aklımdan yemek hakkında tek bir düşünce bile geçirmemiştım.

“Geliyorum, geliyorum,” dedim kendimi kanepeden doğrultarak. Telefonumu şimdilik bir kenara bıraktım.

25 | Ada Hayalleri

Sasha

Michael haksız sayılmazdı. Tatil köyü gerçekten muhteşemdi. Ve ben de sevmiştim. O kadar etkileyiciydi ki karmakarışık duygularımı bir anlığına neredeyse unutuyordum. En azından unutmaya çalışıyordum.

Tozlu yolda sarsılarak sahile yaklaşırken derin bir nefes alıp şaşkınlığımı geride bıraktım. Sahilden biraz içeride sıralanmış, on kusursuz villa gördüm. Her birinin önünde birer palmiye ağacı ve yontulmuş yabani çalılarla çevrelenmiş bir peyzaj vardı. Çatıları sivriydi ve resepsiyon binasındakiyle aynı kül grisi arduvazla kaplıydı ama yapıları neredeyse Japon tarzını andırıyordu; alçak, düz ve keskin simetrik hatları vardı. Beyaz dış cephe ile siyah camlı pencereler tam bir zıtlık oluşturuyordu. Karanlık ve aydınlığın bir oyunu gibiydi.

Fotoğraflarını görmüştüm ama burayı canlı görmek bambaşka bir seviyedeydi. Burada kalacağıma inanamıyordum.

Michael golf arabasını durdurdu, araçtan inmeme yardım etti ve beni, porselen saksılardaki kaktüslerle çevrili beyaz çıtalı bir kapıdan içeri yönlendirdi. İçerisi âdeta bir enerji patlamasıydı! Kalbim çarparken bile yüzüme bir gülümseme yayıldı. Yüksek tavanın altında devasa bir açık salon ve mutfak yer alıyordu. Koltuk, halı, granit yan sehpa ve tezgâhlar nötr tonlardaydı ama aksesuarlar kendinden emin ve hayat doluydu. Turuncu duvar tabloları, Fransız mavisi çizgili battaniyeler, sarı ayaklı hammaktan sandalyeler, üzerlerinde ışıklandırılmış el yapımı vazolar ve figürinlerle dolu, farklı yüksekliklerdeki *Alice Harikalar Diyarında* misali raflar...

Michael bana şık *espresso* makinesini, uzaktan kumandalı perdeleri, devasa düz ekran televizyonu ve ücretsiz içeceklerle dolu paslanmaz çelik buzdolabını gösterdi. Mutfak tezgâhında dilimlenmiş papayadan kiviye kadar tropik meyvelerden oluşan ihtişamlı bir tepsinin yanında bir şişe şarap vardı. Çikolatalı trüfler, krakerler ve peynirle tamamlanmış bir tabak da konmuştu.

Ben âdeta Alice'tim ve burası Harikalar Diyarı'ydı. Buraya ait değildim ama kabul edecektim. Küçülür, büyür ve uyum sağlardım. Harika ama yanlış bir rüyaydı.

Villanın iki duvarı tamamen camla kaplıydı, bu da güneş ışığını yere yayıyordu. Bu görüntü beni Larry gibi kıvrılıp yatmaya davet ediyordu. Belki de kendimi bir köşeye çekip gerçeklikten saklanmalıydım. Ethan'la yaşadığım durum göz önüne alındığında kendimi onurlandırılmış mı yoksa küçük düşürülmüş mü hissetmem gerektiğini gerçekten bilmiyordum. İkisinin arasında gidip geliyordum. O yüzden bir süreliğine endişelerimi bir kenara bırakmaya çalıştım.

Ana oda, üç yatak odasına açılıyordu. Bir tanesi girişe yakın, diğer ikisi ise uzaktaki duvarın yanındaydı. Michael beni bu

uzak odalardan birine götürdü, kapıyı açtı ve birkaç gün boyunca sığınağım olacak odaya ilk adımı atmam için kenara çekildi.

İster istemez kocaman gülümsedim. Tıpkı salon gibi bu oda da aydınlık ve ferahtı. Tavana kadar yükselen pencereler ve limon rengi saydam perdelerle döşenmişti. Yatak büyük boydu ve bolca kabarık yastıkla donatılmıştı. İçine gömülüp kar meleği yapmak istiyordum. Ama Michael'ın göstereceği daha çok şey vardı ve işine ciddiyetle yaklaşıyordu.

“Bu oda, isterlerse yanındakiyle bağlantılı hâle getirilebiliyor,” dedi gardırobun yanındaki kapalı kapıya işaret ederek. “Küçük çocuklu aileler için ideal.”

“Eyvah. Benimkini evde unuttum,” diye şaka yaptım. “Bir şey unuttuğumu biliyordum.”

“Unuttuğunuz her şeyi temin edebiliriz,” dedi. “Makul sınırlar içinde.” Kaşlarını kaldırdı. Michael komikti!

Beni James Bond filmlerindeki anakartlara benzeyen bir aydınlatma sistemiyle tanıştırdı. Nasıl çalıştığına dair anlatılan hiçbir şeyi aklımda tutamayacağımı biliyordum. Onun yerine tüm düğmelere basıp dua edecektim.

Banyoda duvarlar sedefli metalik, mozaik karolarla kaplıydı. Oldukça lüks hissettiriyordu. Banyo ürünleri limon otu ve fesleğen kokuyordu. Güneş kremi tüpünü açıp kokladım. Umursamazlık gibi kokuyordu.

O sırada, Michael içi ışıklandırılmış “çeşitli ürünler” çekmecesinden bahsetti. O ilerlerken ben içeri göz attım; organik pamuk topları, geri dönüştürülebilir duş bonesi, bambu kulak çubukları, güneş sonrası aloe vera jeli, neon pembe kulak tıkaçları, lavanta esanslı yastık spreyi hatta prezervatifler bile “hipster” tarzındaydı ve adil ticaret ürünlerindendi! RAW adında bir markaydı.

İçimden bir çığlık attıktan sonra hızla Michael'a yetişmeye çalıştım.

Kendime itiraf etmekten çekinerek sadece bana ait, birkaç gün boyunca kimsenin kirli çoraplarını yere bırakmayacağı ya da duvara dış macunu bulaştırmayacağı bu güzel mekânda olmaktan ne kadar mutlu olduğumu fark ettim.

“Bu villadaki tüm misafirlerin ortak kullanımı için dışarıda duş da var,” dedi Michael. “Ama girişi ortak alandan.”

“Dış duş mu?” diye haykırdım adamcağızı ürküterek. “Bayırlırım!”

Gerçekten açık hava duşlarını çok severdim.

“Şayet ihtiyacınız olan her şey varsa, sizi yerleşmeniz için yalnız bırakayım,” dedi. Para teklif ettiğimde ise nazikçe geri çevirdi.

“Burası bahşış kabul etmeyen bir otel,” dedi gururla. “Tam maaş alıyoruz.” Alt metin netti: *Burası bildiğiniz tatil köylerinden değil. Artık Kansas'ta değilsiniz. Hatta Saint Thomas'ta bile değilsiniz.*

Nakit olarak teşekkür edemeyeceğim için abartılı ve muhtemelen utanç verici bir şekilde teşekkür ettim. O da beni saadetimle baş başa bırakarak ortadan kayboldu.

Ardından yatak odamın kapısını kapattım ve etrafa göz gezdirdim. Bir mucize sonucu doğru uzaktan kumandayı kullanarak tavandan yere uzanan ön pencerenin perdelerini yukarı çektim. Perdeler yukarı doğru kayarken gözlerimin önüne katman katman bir manzara geliyordu. Uçsuz bucaksız gökyüzü, turkuaz deniz, bembeyaz kum ve klorlu berraklık. İnsanlardan arınmış David Hockney mavisi bir havuz vardı ve onun ötesinde, bitki örtüsü ve mercan resiflerinin su altındaki dansıyla batik desenli gibi görünen bir okyanus uzanıyordu. Keskin hatlı iki

minimalist şezlong, pırıl pırıl bir şemsiyenin altında âdeta beni çağırıyordu.

Burada hiçbir şey tek düze değildi. Her şey dokunulamayacak kadar güzeldi.

Cliff’le balayımızda Kosta Rika’ya gitmiştik. Orası o zamanlar hâlâ biraz vahşiydi. En iyi otellerden birinde kalmıştık, bir zamanlar Smithsonian’a ait bir gözlemeviydi ve elli yılın en büyük patlamasını yaşayan aktif bir yanardağın karşısındaydı. Geceleri Cliff uykuya daldıktan sonra ben benzer şekilde yastıklarla desteklenmiş bir hâlde yatıp erimiş lavların parlak turuncu parıltılarla aşağı doğru akışını izliyordum. Şimdi o yer ve zaman hem aklıma geliyor hem de aradaki fark beni çarpıyordu. Orası öngörülemezliğiyle büyüleyiciydi. Cesaret edilemeyecek kadar korkutucuydu. Bizim cesaretimize ve ilişkimize, hatta aramızdaki çekime uygun düşüyordu. Huzursuz, telaşlı, aceleciydi.

Burası ise öyle sakinleştiriciydi ki şu anki endişeme karşı bir panzehir gibi hissettiriyordu. İhtiyacım olan şey buydu. Ve tabii ki Cliff’in olmaması her zaman bir avantajdı. Manzarayı kendi kusurlarımla bozacak olmaktan neredeyse korkuyordum ama bunun gerçek olduğuna inanmak için yakından bakmalıyım. Kokteyller ve akşam yemeğinden önce fazla vaktim yoktu.

Birkaç dakika sonra kapıdan çıkarken üzerimde bir bluz, kot şort ve şapkam vardı. Stephanie’yi, Natalie Martin tarzı bir elbiseyle kanepede uzanırken görmek beni şaşırtmamıştı. Bohem rüyasını yaşıyordu. Ayaklarını sehpanın üstüne uzatmış, cömertçe doldurulmuş ücretsiz şaraptan içiyordu. Bu kadın kendine yer açmaktan korkmuyordu. Gözlerimle üçüncü oda arkadaşımız olması muhtemel Jackie’yi aradım ama henüz gelmemişti.

“Ah, merhaba!” dedi Stephanie hem neşeli hem tembel bir edayla. “O şirin şapkayla nereye böyle?”

“Sadece su kenarına ineceğim. Sen de ayaklarını sokmak ister misin?” Kabul etmemesini umuyordum ama kibar davranıyordum.

Stephanie’ye karşı bir şeyim yoktu. Hatta eğlenceli biri gibi geliyordu. Benimle bu kadar hevesle vakit geçirmek isteyen herkesi severdim. Ne kadar çok yanında vakit geçirsem, hiçbir şey için özür dilemeden hareket etme tarzından o kadar etkileniyordum. Ama içinde bulunduğum durumu sindirebilmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. İblis Baba mevzusu. Sahile inmem gerekiyordu. Ayak parmaklarımın arasına kum dolmalıydı. Kendimi kaybetmemeye çalışmalıyım.

“Yok,” dedi esneyerek. “Sanırım onun yerine tüm bedenimi havuza sokacağım. Gel!”

“Yüzdükten sonra saçımı düzeltmek için vaktim kalmaz.”

“Ah, keratin bakımı, bebeğim!” Tıpkı bir L’Oréal Paris modeli gibi saçlarını sağa sola savurdu. Nem oranına rağmen saçları oldukça düzgün görünüyordu. “Hatırlat da sana bilgileri gönderim. Bildiğim bir kuaför var.”

Şüphem yoktu.

Ön kapıdan çıktıktan sonra kendimi çölde ilerleyen Arabistanlı Lawrence gibi hissetmiştim. Villamızdan sahile olan mesafe sandığımdan daha fazlaydı. Ama kum, ayaklarımın altında sıcak ve yumuşaktı. Şekil alıyordu ve bu hissi, bu rahatlığı en son ne zaman yaşadığımı hatırlamıyordum bile. İç çekerek derin bir nefes verdim. Her ne olursa olsun bu an bana verilmiş kocaman bir hediye idi.

Suyun kenarına yaklaşırken uçaktan gördüğüm kadar berrak olduğunu, hatta bu noktadan bile o kadar net göründüğünü fark ettim. Yüzeyde neredeyse hiç kıpırtı yoktu. Kesinlikle dalga falan da yoktu. Minicik sarı balıklar, sürüler hâlinde yanımda yüzüyordu. Onlara tam not verdim. Ayak parmaklarımla suyun sıcaklığı-

ğına baktım ve âdeta banyo suyu kadar sıcaktı. O an mayomu giymediğime pişman olmuştum. Saçımın ne önemi vardı ki?

Suya dizlerimin biraz üzerine kadar girdim. Ve bir süre etrafımdaki güzelliğin içinde durup onu içime çekerek orada durdum. Her şeyden önce, şimdiye kadar bulunduğum en sessiz yerdı burası. Tatil köyü henüz açılmadığı için adanın tüm nüfusu sadece küçük ekibimizden ve otel personelinden oluşuyordu. Fotoğrafçı Charlie gece geç saatlerde gelecekti. Ne bir gemi vardı, ne yelkenli, ne sandal, ne de kano. Görünen başka bir otel de yoktu. Yüzen kimse yoktu, sörf yapan da, deniz kabuğu toplayan çocuklar da... Araba yoktu, müzisyen yoktu, çalan bir çalma listesi yoktu, arkadaşlar arasında atılan kahkahalar ya da bağırışlar yoktu. Belki de uyanık hayatımın en sessiz anıydı bu.

Ne yazık ki bu, kendi düşüncelerimi net ve gür şekilde duyabileceğim anlamına geliyordu. Ve onlar, sessiz olmaktan çok uzak şekilde hızla zihnime üşüştü. Annemin unutkanlığı. Çocuklar. Para ya da parasızlık.

Ve en çok da Ethan.

Tam onun iyi biri olabileceği ihtimalini düşünürken kendimi tekrar ondan nefret ederken buluyordum. Kendime şu soruyu sormam gerekiyordu: Neden bu kadar sarsılmış hissediyordum? Belki de bana devasa bir iyilik yapmıştı. Beni bulmuş, bir fırsat vermiş, bu inanılmaz işte görev almamı sağlamıştı. Ve yine de... Onun bronzlaşmış boynunu yakalayıp sıkmak istiyordum.

Bir yanımda aptal gibi hissettiğimi biliyordu. Üstünlüğümü yitirmiş gibiydim. Kontrol elimden alınmıştı. Ama başka bir şey daha vardı. Beni içten içe kemiren, benimle sinsice uğraşan bir his: Bu işi *hak ettiğimi* sanmıştım. Beni yeteneğim için seçtiklerini düşünmüştüm. Sevimli tavrım için. O görüşmede giydiğim sorumluluk sahibi ama tatlı Rachel Comey outlet kazağım

için... Şimdi ise bu bir sadaka gibi geliyordu. Onlara beni işe almaları için baskı mı yapmıştı? Diğerleri böyle mi düşünüyordu? Bu düşünce, utançtan otel yatağının altına saklanmak istememe neden oluyordu, ki bu da zor olurdu çünkü yatak bir platformdu.

Ama aynı zamanda kendimi kandırılmış gibi hissediyordum. Neden bana, beni bu iş için önerdiğini söylememişti? Neden önce bana sorup, isteyip istemediğimi öğrenmemişti? Neden hayatımın kontrolünü izinsiz bir şekilde eline almıştı? Ne cüretle! Bu erkeklerin küstahlığı ne böyle?!

Cliff'ten sonra kendime söz vermiştim. Bir daha hiçbir partnerin dünyamı bu kadar şekillendirmesine izin vermeyecektim. Ne kadar yavaş, ne kadar sinsice bunu başarmış olursa olsun. Niyetleri ne kadar iyi görünürse görünsün. Otomatik pilota geçmeyecektim.

Ama fark ettim ki en büyük endişem, tam zamanlı iş teklifiydi. Artık Ethan'ın doğrudan yöneticim olmasa da patronum olacağını bildiğime göre bu işi hâlâ ciddiyetle düşünmem mantıklı olur muydu? Onlar beni gerçekten işe alır mıydı? Eğer bu proje iyi giderse onunla çalışabilir miydim? *Birlikte* çalışabilir miydik?

“Birlikte” kelimesi, Ethan'la aramda geçen herhangi bir şeye dair kullanıldığında midemi bulandıran, rahatsız edici bir his yaratıyordu. Ve kendime gerçekten korkutucu bir soruyu sormak üzere cesaretimi toplarken birden bacağımın alt kısmına kelebek kanatları gibi bir şey dokundu.

O kadar kendi içime dönmüştüm ki gözlerimle görmeyi bile unutmuştum. Nerede durduğumu unutmuştum. Bu olağanüstü yerde... Şimdi alarma kapılmış bir şekilde başımı eğdiğimde bacaklarımın etrafında daireler çizen küçük bir vatoz gördüm. Belki de yavruydu. Ne yapacağımı bilemeden irkildim. Onu

korkutup kaçırmamak için kıpırdamamaya çalıştım. Bu neydi böyle? Nasıl bir büyüydü bu? Bu hayranlık uyandıran yer de neresiydi? Dünyanın bir ucunda mıydım? *Moana*'nın içindeki biri miydim?

Bir anlığına önceki bütün kaygılarım geri plana atıldı. İçimdeki ilk dürtü, bu mucizevi ânı paylaşmaktı. Başımı çevirip başka bir insan aradım. Ama elbette yalnızdım. Ve bu hayatımın bir temasıydı zaten. Ama fark etmezdi. Hayat bana güçlü bir bakış açısı kazandırmıştı. Bu gezegende, bu yerde, bu anda bulunmak, şu an burada olmak ne büyük şanstı!

Vatoz arkadaşım üç kez daha yanımdan geçti, kadifemsi yüzgeçleri tenime değdi. Aklıma mama için sürtünen kedim Larry gelmişti ve onun huysuz suratını hatırlayınca kahkahamı zor tuttum.

Çok geçmeden yavru vatoz uzaklara yüzdü, karararak derinleşen suyun içinde gözden kayboldu. Mercanların ve deniz yosunlarının gölgesinde sonsuza dek yitip gitti. Güneş batmaya başlamıştı. Bulutların altı grileşmişti. Gökyüzü önce alev rengi bir turuncuya, ardından sarıya döndü. Güneş iyice alçalırken önce bir parıltı olan görüntü, giderek gerçek bir daireye, ışıktan bir noktaya döndü.

Hava aniden kararmaya başlamıştı. İçimde derin bir minnettarlık yükseldi. Ve dürüst olmak gerekirse vatozun yakınında birkaç köpekbالیğı arkadaşı olabileceği düşüncesi de içimi kemi-riyordu. Tiz bir çığlıkla sudan çıktım ve villaya doğru koşmaya başladım.

Villaya doğru koşmak. Bu ifade kulağa harika geliyordu. Bu deneyim, bu fırsat öylesine özeldi ki bir adamın bunu mahvetmesine izin veremezdim. Hem de bu fırsatı önüme seren adamın... Bu çelişki beynimde dolanıp duruyordu. Bu durumu çözebilecek kadar parlak biri değildim.

Bu yüzden şuna karar verdim: Ethan'ı unut. O can sıkıcı derecede düzgün tişörtleri ve ayakkabıları. O düzgün saçları. Gözlerinin kenarındaki kırışıklıkları. Geniş omuzları ve kaslı sırtı. Ben de profesyonel olabilirdim. Kibar olabilirdim. Benim de güzel saçlarım olabilirdi! Gerçi... Nem yüzünden bu biraz zordu.

Onu ve bu konuyu tamamen görmezden gelebilirdim.

Bütün ekibi olağanüstü iş ahlakım ve üstün becerilerimle etkileyebilirim. Beni işe almamaları imkânsız olabilirdi. Ve bunu yaparken sürecin tadını da çıkarabilirdim. Aynı anda birçok şeyi yapabiliirdim.

Ne de olsa ben bir kadındım.

Ethan, elbette yine kusursuz bir tişört giymişti. Bu seferki gri renkteydi ve ben, fit vücuduna ne kadar yakıştığını ya da pazılarını ne kadar güzel vurguladığını fark etmemiştim. Çünkü ben çekicilik falan görmüyordum. Ben bir profesyoneldim.

Kafam yerinde, diye telkin ettim kendime. *Kendime güveniyorum*. Çünkü çocuklar tarafından bölünmeden yıllardır ilk kez bu kadar uzun süre düş almıştım. Çünkü üzerimdeki çiçekli elbisem, sandaletlerim ve pembe rujumla gayet havalı duruyordum. Düşündüğüm gibi *influencervari* görünmüyordum. Çünkü odadan çıkmadan önce Celeste'le mesajlaşmış, çocuklarımin hayatta ve gayet iyi olduklarını öğrenmiştim. Yarın onlarla FaceTime yapacaktım. Ve en önemlisi, artık bir vatozla arkadaş olmuştum. Hadi bakalım!

Küçük ekibimiz bambudan taburelerin çevrelediği, kısa sazdan çatısı olan zarif bir barın önünde kaynaşıyordu. Görünüşe göre en son gelen bendim. Taş merdivenlerin tepesine vardığım-

da, Stephanie adımı *İhtiras Tramvayı'nda* rol alıyormuşuz gibi haykırdı. “Sashaaaa!”

Profesyonel Sasha böyle şeylerle ilgilenmediği için fark etmemiş gibi yapsam da göz ucuyla Ethan'ın beni görünce başını iki kere çevirdiğini fark ettim. Onun beni daha önce yalnızca okula bırakışlarında ya da park yürüyüşlerinde gördüğünü, yani gerçek bir insan gibi hiç görmediğini o an anladım. Gözleri önce yüzümde sonra yavaşça bedenimde gezindi, sonra kendine gelip bakışlarını geri çekti.

Al sana, pislik!

Bakışları beni güneş gibi ısıtmıştı. Ama o an bunu görmezden gelmeyi seçtim ve onun yerine kendimi gururlu hissettim. Sonuçta bir zafer kazanmıştım, değil mi?

Grubumuza yeni katılmış bir üye vardı, onu hemen tanıdım. Tatil köyünün sahibi Martin Bernard. Elbette onu film okulu yıllarımda Cliff'in favorisi olan ya da en azından röportajlarında öyle söylediği, sayısız klasik mafya filminde izlemiştim. Garip olan, hiçbir röportajında *Porky's Revenge!* filmine olan derin sevgisinden bahsettiğini okumamış olmamdı.

Stephanie, kocaman altın halka küpeleri ve takma kirpiklerini vurgulayan ağır bir kedi gözü makyajıyla kolumdan tutup beni Martin'in yanına sürükledi. Martin muhtemelen altmışlarının ortalarındaydı, güneşten derisi buruşmuştu ama hâlâ etkiyici şekilde yakışıklıydı. Çoğu ünlü gibi küçük ve kendini bir şey sanan türden biri değil de tam tersine hayranlık uyandıracak kadar heybetli biriydi.

“Martin'le tanışmalısın! Martin, bu Sasha! *Escapade*'in yeni dâhi video prodüktörü.” Bu şekilde tanıtılmak hoşuma gitmişti. Artık kulüpte idim ve dâhiydim! Stephanie hızla favori insanım olmaya doğru ilerliyordu.

Martin, delip geçen bakışlarını bana çevirdi. O bakışlar altında hafifçe kıpırdandım. İnsanların tempoyu ona bırakmasına alışkın biri gibi ağır ağır elini kaldırıp elimi tuttu. Avucu sıcak ve nasırlıydı. Ağzını o kadar yavaş açtı ki hepimiz donup kaldığını ve bir daha asla konuşamayacağını düşünüp öne eğildik. Sonunda, “Memnun oldum,” dedi. “Cennete. Hoş. Geldiniz.”

Daha önce hiçbir insanın bu kadar belirgin şekilde heceleyerek konuştuğunu duymamıştım. Her kelime âdeta keskin bitişli bir kadeh Riesling şarabı gibiydi. Ağzının hareket edişi o kadar garipti ki cevabımı unutmuştum. Stephanie dirseğiyle beni dürttüğünde aniden dikildim, güç düğmeme tekrar basılmış gibiydi.

“Te-teşekkür ederim!” dedim gülümseyerek. “Ne büyümlü bir yer yaratmışsınız.”

Martin, sanki bu manzarayı milyon kez görmemiş, sanki planlarını onaylamamış gibi açık hava restoranının ışıklarını, ince taş işçiliğini, Fas fayanslarını ve meşaleleri, çevresindeki doğayı ağır ağır süzdü. Sonunda, “Gerçekten,” dedi. “Büyümlü. Çok doğru bir kelime seçimi yaptınız.”

“Bu öğleden sonra suya girdim ve bir vatoz gördüm!” dedim, sonra etrafımdakilere bakarak vurguladım. “Etrafımda daireler çizerek yüzdü!”

“*Gerçekten mi?*” ve “*Ne güzelmiş,*” gibi mırıldanmalar yükseldi ama kimse pek de etkilenmiş görünmüyordu. Ben yeniydım. *Daha şık ve kayıtsız olmayı öğrenmeliyim,* diye aklıma not ettim.

“Adada çok çeşitli, eşsiz canlılar var,” dedi Martin. “Ve şimdi... Bir tane daha var.” Bana yukarıdan bakarak gülümsedi, görünüşe göre o *eşsiz canlı* bendim. “Beni buraya çeken pek çok mucizeden biri de buydu. Elbette biraz da benim Midas dokunuşumla, bu yeri böylesine yüce bir yere dönüştürebilme vizyonu.”

Söz konusu dokunuşu devam ettirircesine hâlâ elimi bırakmamıştı. Ve ben artık elimi geri istiyordum. Yardım için olabildiğince belli etmeden sağa sola göz gezdirdim ama herkes ona odaklanmıştı. İmdat çağrım kimseye ulaşmamıştı.

Tam tersine, “Ne olağanüstü bir vizyon!” diye hayranlıkla iç geçirdi Stephanie ellerini birleştirip omuzlarını kaldırarak. Ama Martin’in gözleri hâlâ benden ayrılmamıştı.

“Yarın sana daha fazla mucizeyi göstereceğim, şahsi rehberin olarak,” dedi bana. “Özellikle *senin* onları takdir edeceğini hissedebiliyorum.”

“Ah, eee... Şey,” dedim her zamanki gibi büyük laflar karşısında.

Bu insanları daha neredeyse hiç tanıımıyordum. İlk günümdü. Yapmak isteyeceğim en son şey, buranın sahibini gücendirerek her şeyi berbat edip bizi iş başlamadan otelden attırmaktı. Ama bu konuşmadan hoşlandığım da söylenemezdi. Ve elimi de artık istiyordum.

Aşırı mı tepki veriyordum?

“Aslında,” dedi yanımda beliren, alçak ve tanıdık bir ses. “Yarın tüm gün boyunca web sitemiz ve sosyal medya içerikleri için çalışıyor olacak.”

Martin bunu duyduysa, tek tepkisi kaşının hafifçe kalkması oldu. Ama ben başımı çevirip baktığımda Ethan’ın artık yanımda durduğunu gördüm. Yüzü rahattı, ifadesi nötrdü. İçkisinden gayet sakin bir yudum aldı. Ama boşta kalan eli yumruk hâlindeydi.

Kendim için konuşmalıydım. Sınırlar koymalıydım! Bu ataerkil saçmalığı ancak böyle alt edebilirdim.

“Doğru,” dedim. “Tüm gün boyunca elim kolum bağlı olacak.”

Kötü kelime seçimi. Martin'in gözleri büyüdü. Artık onunla flörtleştığimi sanıyordu. Hatta, elimi daha da sıkı kavradı. “Bunu görmek isterim,” dedi sonundaki *m* harfini uzatarak.

Artık menajerinin sessizliği ve iç çekişleri beni şaşırtmıyordu.

“Hazır görmeden bahsetmişken Martin, akşam yemeği başlamadan önce restoranı gezdirmen mümkün mü?” diye bastırdı Ethan. “Tasarım sürecini tam olarak anlayabilmek isterim.”

“Belki sonra.”

Yeter artık. Bu adama kaba davranmak istemiyordum ama #MeToo hareketi* sürecini uyuyarak mı geçirmişti? Ayrıca elleri terlemeye başlamıştı ki bu da midemi bulandırıyor. Üzerine kusmak istemezdim.

“Ayyy!” Çantamı almak için elimi onunkinden çekip eğildim. Bunu o kadar hızlı yapmıştım ki daha çantayı düşürmeden tepki vermiştim. İşte bu yüzden Martin oyuncuydu, ben değil.

Fark etmemişti bile. Kaçmak isteyebileceğim fikri onun aklına bile gelmiyordu. Muhtemelen kutsal dokunuşundan sonra elimi kaplatmaya götüreceğimi falan sanıyordu. Ben ise dezenfekte ettirmeyi tercih ederdim.

“En iyisi ben baş editöre restoranı gezdireyim,” dedi çenesini Ethan’a doğru sallayarak. Bu ince bir alay mıydı yoksa bana erkek işlerinin ne kadar önemli olduğunu vurgulama çabası mıydı emin olamamıştım. “Kötü bir eleştiri alma riskine girmeyelim, değil mi?” diye güldü. Her türlü eleştiri onun için de düşünülemez bir şeydi belli ki. İki adam lambalar ve kireç taşları hakkında konuşmak üzere birlikte uzaklaştılar.

Derin bir nefes verdim ve banyoya gitmek üzere döndüm. Elim keselemek istiyordum.

* İngilizce “ben de” anlamına gelir. Sosyal medyada cinsel saldırı ve cinsel şiddete karşı başlatılan bir harekettir. -ed.n.

“Vay be, kızım,” dedi Stephanie gitmeme fırsat bırakmadan. Kolumu sevgiyle sıktı. “Seni biraz sakın sanmıştım ama bakıyorum da beyaz balınayı kapmışsın. Adam resmen senin için yaratılmış!”

Bir anlığına, tamamen mantıksız şekilde Ethan’dan bahsettiğini sandım. Yüzüm alev alev oldu, itiraz etmek üzereydim. Gerçi sinyali anlaşıp yardım etmeye çalışan tek kişi oydu, bunu da kabul etmeliydim. Ama sonra Stephanie’nin Martin’i kastettiğini anladım, sanki o adamı etkilemek bir başarıymış gibi bahsediyordu. Dilim tutulmuştu. Şaka mı yapıyordu anlamamıştım. Ama o sırada bardaktaki buz küpüne bakıp, “Bir içki daha almam lazım! Sen de ister misin? Kesin istersin! Gidip getiriyorum. Zencefilli *mojitoları* efsane!” dedi ve koşarak uzaklaştı.

Bir film yıldızı tarafından ayartılmak, her ne kadar iğrenç biri olsa da değişik bir deneyimdi.

Son zamanlarda bir anne olarak kendimi cinsel bir varlık olarak düşünmekte zorlanıyordum. O parçam artık bana iki kat uzaktı, sanki bir zamanlar izleyip hem utandığım hem eğlendiğim bir film karakteri gibiydi. Benim yaşımdaki pek çok kadın gibi sokakta yürürken artık çoğu zaman yok sayılıyordum. Henüz tamamen görünmez değildim ama *Geleceğe Dönüş*’teki kardeşler gibi yavaş yavaş siliniyordum. İlk silinen göğüslerim ve kalçam oluyordu.

Aslında çoğunlukla emekli itfaiyeciler, tesisatçılar ve büyükanne yaşındaki kuaförlerle, benim gibi dağınık ebeveynlerin yaşadığı Brooklyn’deki küçük mahallemde bana bakacak kimse yoktu. Ama bir başkasının beni bu şekilde “kusursuz” hatta arzu edilebilir görmesi komik geliyordu. Hem de ben kendimi öyle görmezken.

Yemek servisi başladığında Martin'in ilgisi tekrar üzerimdeydi. Tanrı yardımcım olsun.

“Gel, yanıma otur,” dedi Martin göz kırparak sağındaki boş sandalyeyi işaret ederken. “Onur koltuğu.”

Beni “yaşına uygun” biri olarak görüyor olabileceği aklıma geldiğinde daha da fazla gücendim. Henüz kibarca reddetmeye hazırlanıyordum ki Derek araya girdi. “Ne yazık ki bu akşam benimle takılmak zorunda. Yarın için gözden geçirmemiz gereken bazı sıkıcı detaylar var ve maalesef bekleyemez.”

Martin homurdandı ama bunu zarafetle kabul etti. “O zaman yarın,” dedi teatral bir edayla. “Yarın ve yarın ve yarın...” Umudu sesi bana Shakespeare’le pek haşır neşir olmadığını düşündürmüştü. Ya da bilinçli olarak hayatın boşluğuna ağıt yakıyordu, kim bilir.

Herkes yerine yerleşmeye başlarken Derek’e, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük bir baş hareketiyle onayladı, sanki gizli görevdeydik. “Ne zaman istersen.”

Derek’in işi kriz anlarını yönetmekti. Ekibinin yanmasına asla izin vermezdi.

“Buraya gel!” dedi Jackie çok daha sıcak bir davetle.

Bardağı mı masa düzeninin yanına yerleştirerek sahiplenici bir hareketle rahatlamış şekilde yanına oturdum.

“Off,” dedi Jackie kaşlarını kaldırarak.

“Kesinlikle,” dedim onun bakışını taklit ederek.

Martin konusundaki sohbetimiz bu kadarla kaldı. Fazla söze gerek yoktu. Ama epey bariz bir bilgiyle ayrıldım oradan. *Ünlü aktör + milyarder = küstah bir pislik.*

Neyse ki hem Martin’i hem de çok farklı nedenlerle uzak durmaya çalıştığım Ethan’ı düşünmemi engelleyecek çok şey

vardı. Dikkatimi cesur damaklara hitap eden adanın acı sosuyla servis edilen mango salatalı balık *tacolarına* verdim. Arkamdan gelen İblis Baba'nın kahkahasını duymamaya çalışarak tamamen Jackie'ye odaklandım. Alabama'da bir vaizin kızı olarak büyümüş, şimdi Washington Heights'ta yaşıyordu. Uzun süreli kız arkadaşından yeni ayrılmıştı ama kısa süreli bir erkek arkadaşı vardı. Set stilisti olarak çalışmadığı zamanlarda kendi takılarını lehimleyip Etsy'de satıyordu ve hepsini almak istiyordum.

Temelde, benden yüz kat daha bilgiliydi.

Aslında bu ekiptekilerin çoğu benden daha çok şey biliyordu. Jackie ile uçak yolculuğundan sonra hâlâ solgun olan Peter'dan en az on yaş büyüktüm. Bu yüzden, çocuklarımın fotoğraflarını göstermemek için kendimi tuttum, ki çok cazipti. Beni daha da yaşlı gösterirdi. Bunu ikinci geceye sakladım.

Koca bir porsiyon limonlu *crème brûlée*'yi mideme indirdikten sonra masadan ilk kalkan ben oldum. Sırtımı Ethan'a dönük şekilde oturmaktan artık sıkılmıştım.

"Partiyi bozduğum için üzgünüm," dedim yerimden kalkarken. "Yarın çalışabilmek için uyumam gerek. Erken çağrı saati!"

"Yuuuh!" dedi Stephanie neşeli bir sırıtışla. Martin'in yanına geçmişti ve ikisi de epey sarhoş görünüyordu. "Bir içki daha iç! İç, iç, iç!"

Birden lise yıllarımdaki gece kaçamaklarını hatırladım. Her zaman diğerlerinden daha erken sokağa çıkma yasağım olurdu ve gruptan ilk ayrılan ben olurdum. Kaldırımda yürürken arkadaşlarımdan takılmaları ve ısıkları arkamdan gelirdi. Eğer saat çok geçse, park hâlindeki arabaların arkasından biri fırlamasın diye trafik şeritlerinin ortasından yürürdüm. Uzun zamandır aklıma gelmemişti. Bambaşka bir hayat gibiydi.

"Yapamam!" dedim omuz silkerek. "Üzgünüm!"

Eskiden özür dilemezdim. Kendi isteğimle gidiyormuşum gibi yapardım.

“Sasha Hanım.” Her zaman olduğu gibi orada olan Michael minyatür bir fener uzattığında buna çok sevinmişim.

“Gerçekten mi?” dedim.

“Bayağı karanlık,” dedi. “Otantik ortamı korumak ve iguanaların göç yolunu rahatsız etmemek için yol boyunca hiç ışık yok. Bu, yolunuzu bulmanıza yardım eder.”

Ben yolumu bulabiliyor muydum? Bu yer beni hâlâ şaşırtmaya devam ediyordu.

“Ben seninle yürürüm,” dedi Ethan sandalyesini geriye iterek.

“Ah, iyiyim ben,” dedim.

“Zaten gitmem gerekiyor. Bitirmem gereken işler var.”

Kaçış yoktu. Onunla yalnız kalma fikri midemde kelebekler uçuşturuyordu ama aynı zamanda ona soğuk davranmaya çalışıyordum. Herkese açık şekilde tartışmak istemiyorsam, kabul etmek zorundaydım. Ve Profesyonel Sasha bunu yapmazdı.

Yanıt vermeden önceki kısa duraksamam Derek’i tedirgin etmişti. Sandalyede öne doğru eğilmiş, her hareketimizi dikkatle izliyordu, müdahaleye hazırды. Bizi potansiyel sorunlu bireyler olarak tanımlamıştı.

“Pekâlâ,” dedim iç çekerek. Sanki cennet gibi bir kumsalda değil de kesin ölüme yürüyormuşuz gibi. “Hadi gidelim.”

Merdivenlerden inerken restoranın ışıklarıyla aydınlanan okyanusa bir bakış attım. Neredeyse tamamen durgundu, yalnızca küçük balıkların yüzeyin altında yarattığı kabarcıklar vardı. *Merhaba minik vatoz!*

Aslında mutluydum, ya da neredeyse... Başka biriyle olsaydım kesin öyle olurdum. Ama kendimi Ethan’dan tuhaf şekilde uzak tutarken buldum.

“Feneri ben taşıyayım mı?” diye sordu.

“İyiyim böyle,” dedim.

Michael şaka yapmıyordu. Gerçekten çok karanlıktı. Fenersiz kaybolurduk.

“Bak, Sasha,” dedi Ethan. “Ben—”

“Gerek yok,” dedim arkamı dönmeden. “Sorun yok.” Adımı söyleyişinde bir şey vardı, içim ürperiyordu. Ya da kendime telkin ettiğim gibi belki sadece gece esintisindendi.

“Peki. İyi olmana sevindim,” dedi. “Ama açıklamak isterim—”

“Önemli değil! Herkes kendi yoluna baksın!”

“Bu da ne dem—”

“Ben iyiyim. Sen iyisin. Hepimiz iyiyiz!”

“Tanrım!” dedi yolda durarak, ellerini başına koydu. “Sadece konuşmama izin verebilir misin?”

Ona sert bir bakış attım ama durdum ve ona döndüm.

“Üzgünüm,” dedi. “Ama sen gerçekten çıldırtıcı bir insansın.”

“Bu özrün bir parçası mı?”

“Hayır.”

Elimi sallayarak konuşmaya devam etmesini işaret ettim. Bana doğru bir adım attı. Ve bir anda elbisemin sıcaklığın etkisiyle bedenime yapıştığını fark ettim.

“İş teklifi olayını sana söylemeden yaptığım için üzgünüm. Geriye dönüp bakınca tuhaf bir şeydi.”

“Evet.” Başımı salladım. “Tuhaf. Sen de tuhafsın.”

“Peki.” Gözleri kısıldı. “Abartma şimdi.”

Ethan’la konuşmamayı planlamıştım ama madem karşımdaydı, ben de sormaya karar verdim. “Ama neden yaptın ki?”

Elini saçlarının arasından geçirdi, tişörtü hafifçe yukarı kalkmıştı, kusursuz pantolonunun üzerinden *boxer*ının beli ve bronz

teninden bir kısım göründü. Parmağımı o çizgide gezdirdiğimi hayal etmekten kendimi alamadım. Bana dokunacak kadar yakındı. İçime bir sıcaklık dalgası yayıldı.

Neler düşünüyorum ben?

Bir elimle diğerini tuttum, bakışlarımı zorla yüzüne çevirdim. Neyse ki kendi iç hesaplaşmasına o kadar dalmıştı ki bunu fark etmedi. Neyse ki zifiri karanlıktı ve feneri ben tutuyordum, böylece pancar gibi olmuş yüzümü göremiyordu.

Bacaklarımı birbirine bastırarak yapışık tuttum. *Kendine gel.*

“Sanırım *sweatshirt* olayından ve okul sonrası tiyatro drama-sından ötürü suçluluk duydum,” dedi.

“Ne draması? Ortada bir drama yoktu.” Hiç de savunmacı değildim. İç çamaşırım da kesinlikle nemli değildi.

“Hayır yani, okul sonrası drama kulübü.”

“Haa, anladım.”

“Ve sana bir şey vermek, yardımcı olmak istedim çünkü istemeden senden bir şey almış gibi hissettim. Ama iş teklifini söyleseydim hayır derdin diye düşündüm. Hayır derdin, değil mi?”

“Hayır derdim.”

Al işte, der gibi elini yana doğru savurdu.

İçimde bir öfke kabarıyordu. “Ama Ethan, anlamıyorsun! Eğer hayır demek isteseydim, bu benim hakkımdı. Kendi kararımı verme seçeneğim olmalıydı.”

Daha önce defalarca kör olmuş, görememiştim. Artık bilinçli kararlar vermem gerekiyordu. Başkalarının iradesine göre yaşayamazdım. Zaten buraya böyle gelmişim. Tek başıma ebeveynlik yaparak, hayalini kurduğum kariyerin sadece silik bir gölgesiyle, kendime hiç zaman ayıramadan ve mali kaygılar içinde kıvranarak.

Dudaklarını ısırdı. Yavaşça başını salladı. Onu ikna etmiş-tim. Her nasılsa bir tartışmanın ortasında beni duymuştu. Bunu başını öne eğişinden anlayabiliyordum.

Kabul etmeliyim ki biraz da etkilenmiştim. Bir tartışmanın ortasında hatalı olduğunu kabul etmek mi? İşte bu, bana göre çekiciydi.

“Sasha,” dedi, adım söyleyince içimde bir dalga daha kabardı.

“Elbette o hakkın olmalıydı. Yardımcı olmaya çalıştığımı sanmıştım ama... Tam anlamıyla batırdım.” Bir adım daha attı, artık aramızda en fazla bir karış vardı. Karanlıkta yüzümü görebilmek için dikkat kesildiğinde, “Gerçekten üzgünüm,” dedi.

Gerçekten üzgün olduğunu hissedebiliyordum. Göz göze kilitlenmişken kısık bir sesle, “Biliyorum,” dedim.

Bir an sessizlik oldu, bu ânı içimize çektik.

“Bir şey ifade eder mi bilmem ama,” dedi tereddütle yutkunarak, “Sen işi kabul ettiğinde, benim editör olduğumu bildiğini sanmıştım. Bildiğini ve buna rağmen geldiğini... Bilerek seçtiğini düşünmüştüm.”

Sözlerinin alt metni bana bir yük treni gibi çarptı. Benim, onun burada olduğunu bilerek kabul ettiğimi düşünmüştü. Bu adada birlikte olacağımızı varsaymıştı. Bu, benim de uzun zamandır görmezden gelmeye çalıştığım bir şeyi kabul etmesiydi. Onu okul sabahlarında aramamı, Pamuk Şeker Vakası’nı zihnimde tekrar tekrar yaşamamı açıklayan bir şeydi.

Belki de *sweatshirt* kavgasından beri. Belki park yolunda konuştuğumuzdan beri. Kesin olarak Canavarlar Balosu’ndan beri.

Bu adamdan nefret edebilirdim ama ondan nefret etmeyi de seviyordum.

Şimdi, lambanın loş ışığında konuşmadan birbirimize bakıyorduk.

Göğsünün inip kalktığını görebiliyordum. Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama zihnimle bedenim aynı fikirde değildi. Ve şu an, kontrol bedendeydi. Suçlusu sıcak esinti, suçlusu zencefilli *mojitolar*, suçlusu yıllardır süren cinsel perhizimdi. Ama ağzımdan çıkanlara rağmen gözüm onun dolgun dudaklarına odaklanmıştı. Ve kendimi toparlayamadan parmak uçlarıma yükseldim, ona yaklaştım, aramızdaki mesafeyi kapatmak üzere eğildim. Nefesini tenimde hissedebiliyordum.

Bakışları dudaklarıma kaydı. Heykelleşmiş gibiydi, kıpırtısız, sanki hareket ederse beni ürkütmekten korkuyordu.

Tereddüt etti, bir adım atmamı bekledi.

Her şeyi unutarak ona teslim oldum.

Daha da yaklaştım, aramızda sadece bir milim mesafe kalmıştı. Geri dönmek için artık çok geçti. Zaman durmuş gibiydi. Havaya kıvılcımlar saçılıyordu.

Devam ettim. Aramızdaki boşluğu kapattım. Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım ve o da karşılık verdi. O anda içimde elektrik çarpmış gibi bir sıcaklık yayıldı. Beni sersemletecek kadar güçlüydü ve geriye kalan son kararlılığımı da eritmişti. Mekân ve nezaket artık birer kavram değildi. Sadece onun dudakları ve benimki vardı, birlikte derinleşen bir düşüşteydik.

Ama sonra, tam o anda, tiz bir ses bizi o büyülü andan kopardı. Stephanie'nin boğuk kahkahası, rüzgârla taşınarak kulağımıza kadar ulaştı.

Anında ayrıldık. Ben bir adım geri attım. Sersemlemiş bir hâldeydim. Elimi dudaklarıma götürdüm.

Ne halt ediyorum ben?

Tüm bedenim karıncalanıyordu. Utançla, olasılıklarla, onunla... Uzun zamandır ilk defa biriyle öpüşmüştüm ama yine de

biliyordum, genelde böyle hissettirmezdi. Hem daha yeni başlamıştık.

Bu da her şeyi daha da zorlaştıracaktı.

Lanet olsun.

“Ya-yatmalıyız,” dedim gözlerimi kaçırarak. Neden hiçbir şeyi basit bir şekilde ifade edemiyordum? Ve neden bu adam söz konusu olduğunda kendi kurallarına sadık kalamıyordum?

“Yani *ben* yatağa gitmeliyim,” diye geveledim, patıkaya dönerek ondan ve az önce olanlardan uzaklaştım. “Sen... Kendi yatağında ne istiyorsan yapabilirsin. Yani, tabii ki.”

Rezillikten yerin dibine giriyordum.

“Ben de yatmak isterdim,” dedi. “Ama elim kolum bağlı.”

Of! Hışımınla öne yürüdüm. “Çok komik!”

“Bence de.”

“Bak,” dedim villamın kapısına vardığımızda arkamı hızla dönüp ona bakarak. Bir adım geri attım, kendime hâkim olabilmek için aramıza mesafe koydum. “Ben profesyonel olmaya çalışıyorum! Bu iş... Benim için gerçekten önemli bir fırsat.”

Bir süre durakladı, sonra yüzündeki ifadeyi ciddiyete dönüştürdü. “Haklısın. Elbette. Buna saygı göstereceğime söz veriyorum. Benim için de önemli.”

“Güzel.” İçeri kaçmak için döndüm.

“Bir şey daha,” dedi. Durakladım ve gözlerimi ona çevirmeye zorladım, göz teması kurmakta zorlanıyordum.

“Gerçekten vatoz mu gördün? Orada öyle dururken?”

“Ah.” İç çektim. “Evet. Gördüm.”

“Harika olmalı.”

Beni yumuşatmak içinse, işe yaramıştı.

“Hayatımda gördüğüm en olağanüstü şeydi.”

“Eminim öyledir.” Sesinde en ufak bir alaycılık yoktu.

Bir an sessizlik oldu.

“Burası o kadar güzel ki,” dedim sonunda.

“Evet,” diye katıldı. Ama bana bakıyordu.

“Hey,” dedim el fenerini ona uzatarak. “Villana gitmek için bunu alman gerekmiyor mu?”

Kaşlarını çattı, dudaklarını araladı. Biraz önce öptüğüm o dudakları.

Ama tam o sırada Stephanie “Böö!” diyerek karanlıktan fırlayıverdi, beni yerimden zıplattı. “Selam millet!”

Elim göğsüme gitti, yüreğim deli gibi çarpıyordu. “İçmeye ne oldu?” diye sordum.

“Eh, herkes ‘sorumluluk sahibi’ olmaya karar verdi, Martin zaten fazlasıyla demlenmişti, ben de... İşte iki ev arkadaşımın yanına döndüm.”

“İki ev arkadaşı mı?” dedim bir şeylerin farkına varmaya başlayarak.

“Evet!” dedi. “Üçümüz birlikte kalıyoruz bu villada!” Beni geçip kartını okuttu ve kapıyı açtı.

“Ah,” dedim bir kez daha afallayarak. “Biz Jackie’yle kalıyoruz sanmıştım.”

“Hayır.” Başını salladı. “Oda yerleşimlerini ben yaptım. Burası eğlence villası! Onlar diğer tarafta tertipli ve oturaklı olabilirler!”

Gözlerim Ethan’a kaydı. Sanki, *Benim suçum değil*, der gibi ellerini havaya kaldırdı.

Stephanie tezgâha yöneldi, kendine bir kadeh daha şarap doldurdu. Onun peşinden içeri girdim, Ethan da arkamdan geldi. Şimdi onun yüzüne bakmam imkânsızdı. Gözlerimde fazlası vardı.

Doğrudan odama yöneldim, kapı koluna elimle dokundum, ortadan kaybolmaya hazırdım. Kibar ve “normal” görünmek

için döndüm, dik durdum. “İyi geceler!” dedim fazlasıyla neşeli bir ses tonuyla. Stephanie yudumunun ortasında el salladı.

Ethan sadece birkaç adım ötemdeydi, bitişik odanın kapı koluna elini koymuştu. Benim odamla *bitişik* olan oda. Aramızdaki iç kapıyı düşünmeye bile dayanamıyordum. Neler oluyordu *bana*?

Cesur olmaya çalışarak gözlerinin içine baktım ama kendi karmaşamdan onun ifadesini çözemiyordum.

“İyi geceler,” dedi boğuk bir sesle odasına girerken.

“Tatlı rüyalar!” diye karşılık verdim utançtan yerin dibine geçerek.

26 | Malum Kişi

Baş Editör

Üstümdekileri çıkardım, sandalyeye fırlattım çünkü bu gece umurumda değildi ve yatağı yığıldım. Kendime, ince bir duvarın diğer tarafında Sasha'nın da aynı şeyi yaptığını düşünmem gerektiğini telkin ediyordum. Çiçekli elbisesini başının üzerinden çıkardığını düşünmeyecektim. Çilli omuzlarının ve askıların altından sızan o pembe sütyenin üzerinden...

Saçlarını düşünmeyecektim. Deniz havasından kabarmış, daha dağınık hâllerini. Akşam yemeğinde kahkahayla başını geriye atarken o boynunun kıvrımını.

Martin onun peşini bırakmadığında onu ölesiye yumruklamak istemişim.

Bir kolumu gözlerimin üstüne kapattım ve inledim.

Stephanie çıkagelmeseydi ne olacağını düşünmeyecektim.

Loş fener ışığını. Sahili. Sasha'nın hanımeli gibi kokan tenini. Gözlerinin benim acelemi yansıtan bakışlarını. Öne eğildiğinde aralanan pembe dudaklarını. Dudaklarının benimkilerle buluştuğı o kısacık anda içimde yankılanan sarsıcı elektriğı...

Sonuçta ben de yalnızca bir insandım.

Bu yüzden onu durdurmamıştım. Ama onun öncülük etmesine izin vermiştim. Bu da bir şey sayılırdı, değil mi?

Aramızda tuhaf bir sessiz iletişim olduğunu düşünmüştüm. Böyle bir şeyi eski eşimle hiç yaşamamıştım. Sasha'yla sanki onu yıllardır tanıyormuşum gibi hissediyordum, oysa temelde tanışalı sadece birkaç hafta olmuştu.

Ama belki de Derek haklıydı, gerçi bunu ona asla söylemeyecektim. Sasha ne hissediyorsa, buna teslim olmak istemiyordu. Ve buna *saygı* duymalıyım. Saygı duyacaktım.

Bu işkence olsa bile.

Onunla bu fırsatın arasına girmek, isteyeceğim en son şeydi. *Malum kişi* olmak, isteyeceğim en son şeydi.

YAPILACAKLAR:

- Sasha'ya oda yerleşimlerini ayarlamadığını açıkça anlat.
- Çekime odaklan. Çalış. Hatırladın mı?
- Hazır yeri gelmişken kurumsala bir güncelleme e-postası at.
- Daha fazla zaman olsaydı o parlak pembe dudaklarının nasıl bir tat vereceğini düşünmeyi bırak.
- Neredeyse bildiğin o ânı düşünmeyi bırak.
- Git ve lanet olası uykuya dal artık.

27 | Abur Cubur Krizi

Kaitlin

Sasha ortalarda yoktu.

Paylaştığı fotoğrafa bakılırsa hâlâ tropik bir yerdeydi. Bu sırada ben ise iki takipçi daha kaybetmiştim.

Hayatımdaki en büyük gelişme buydu.

Sasha ne sabah ne de öğleden sonra okula gelmemişti. Bunu biliyordum çünkü ben her ikisinde de oradaydım.

Peki başka kim oradaydı? Celeste. Onu saat üçte, çocukların ona selam vermek yerine “Atıştırmalık nerede?” talepleriyle karşıladıkları bir anda, çantasına telaşla uzanırken görmek hem garipti hem de içten içe hoşuma gitmişti. Ne bulduysa mecburiyetten alıp çantasına atıvermişti belli ki.

Tabii ki onun çantası bir Goyard’dı. Benimkine gelince Berkshires’taki bir doğal gıda dükkânından bedava verilmiş, solmuş bir bez çantaydı. Bu âna kadar onu “havalı” sanıyordum. *Yeterince* havalı.

Çocuklar okuldan çıkmıştı.

Celeste, küçük olanın sırt çantasını aldı. Sasha'nın en küçüğü, Bart. Görünüşe göre dünyadaki en tatlı çocuktı ve inanılmaz derecede uyumluydu. Elbette öyleydi. Ayaklarının dibinde dans ederek çilekli meyve rulosunu piyango kazanmış gibi havaya kaldırdı.

Bir bakıma Nettie şimdiden, tanıdığım ilk Sasha'yı andırıyordu. Güzel, zeki, fazla havalıydı. Gözleri hiçbir detayı kaçırmıyordu. Ama onda annesinde hiç olmayan bir ciddiyet vardı, kaygısız değildi.

Belki de bizim çocuklarımızın artık öyle bir lüksü yoktu. Ayaklarının altındaki toprağa tümüyle güvenebilme lüksü. Bizim sahip olduğumuz gibi.

Gerçi ben hiçbir zaman kaygısız biri olmamıştım.

Kızım Ruby, son zamanlarda panik ataklar geçirmeye başlamıştı. Bu konuda bir gizem yoktu. Çok fazla değişiklik olmuştu. Onu neyin kaygılandırıldığını anlayabilseydi, bu yardımcı olurdu belki ama o bunun yerine kaygılarını dış dünyaya yansıtıyordu. Bir filmin fazla korkutucu olmasından, bir doğum günü partisine gittiğinde kendini garip hissetmekten, balığının ölebileceğinden korkuyordu. Dışarıda olsak bile her gece yatmadan önce hem annesine hem babasına mutlaka "iyi geceler" demek zorundaydı. Yıllar sonra ilk kez gece lambası istemişti.

Benim de bazen gece lambasına ihtiyacım oluyordu.

Ama benim karanlığımdaki iblisler yatağın altına saklanmıyordu. Onlar kafamda yaşıyordu (ve görünüşe göre çamaşır yıkama günü geldiğinde iç çamaşırı çekmecemde de). Telefonumda yaşıyorlardı. Döngüye giren anılarda, durmaksızın yeniden yargıladığım kötü kararlarımda, bana bir faydası olmayan ama yine de dönüp dolaşıp aklıma gelen ilişkilerde, hâlâ içimi acıtan eski aşağılanmalarda yaşıyorlardı. Uykusuz gecelerimde parmakları-

mın altında kayan, başkalarının kendini kutladığı sosyal medya paylaşımlarında yaşıyorlardı. Ve şu cümleler yankılanıyordu kafamda: *Ben buraya nasıl geldim? Nerede yanlış yapıyorum? Bu gerçekten ben miyim? Hayatım bu mu?*

Ruby daha iyi kararlar alacaktı. Tüm umudumu o sepete koymuştum. Bunun sadece geçici bir şey olduğunu söylüyordum kendime. Dünya şu anda zor bir dönemden geçiyordu. Mutlaka toparlanacaktı. Değil mi?

Ama Bart hâlâ neşesini koruyacak kadar küçüktü. Nettie ve Henry kaldırımında önden koşarken onlara yetişebilmek için küçük adımlarla tempolu yürüyordu. Arada bir durup kızcılık ağaçlarının etrafını çevreleyen tuğlaların üstünde ip cambazı gibi yürümeye çalışıyordu. Bart bana daha kolay zamanları hatırlatmıştı. Ne anlama geldiklerini henüz bilmeden önce bile insanı bunaltan günleri.

28 | Çekim Günü

Sasha

Aptal bir sebeple, koşu için sabah 6.30'a alarm kurmuştum.

Dün gece, gün doğumu çok daha anlamlı gelmişti. Şimdi ise yastıklarım, o gösterinin kendisiyle yarışır hâldeydi.

İki çocuğum vardı. Asla geç uyanamıyordum! Peki, şimdi neden kendi rızamla erkenden kalkıyordum?

Ama kalkmıştım işte! Hava sıcaktı! Ve spor sütyenim, bol kesim tişörtüm ve eski tarz kadife şortumun içinde dışarıya adımımı attığımda hava yoğundu ama bir düş gibiydi. Karanlık henüz dağılmaya başlamıştı.

Görünüşe göre kaybolmayacağıma ve dev bir iguana tarafından yenmeyeceğime emin olabileceğim tek bir patika vardı. Villaların arkasından kıvrıla kıvrıla tepelere doğru çıkan, çalılıkların arasından geçen, etkinlik kulübesine yönelen (ki bu kulübe denmeyecek kadar büyüktü, içinde yepyeni bisikletler, rüzgâr sörfü tahtaları, kayaklar ve fosforlu can yelekleri olan dev bir ahır gibiydi), oradan da restoran ve *spanın* yanından geçen toprak bir yoldu.

Karanlık yavaş yavaş dağılırken ve ışık tersine bir kısma düğmesi gibi ilerlerken yıpranmış bitkilerden seyrek palmiye ağaçlarına, sivri kayalardan bana kadar her şey dağınık bir altın ışıltısıyla boyanıyordu.

Bu saatlerde, bu yerde öyle bir durgunluk vardı ki gündelik hayatın bir parçası değildi. Sadece bu birkaç çalınmış dakikaya özgüydü. Kendime, *Beni bu âna getiren bazı kararlarım doğruymuş*, dedim. Yaptığım her tercih yanlış değildi.

Ortam o kadar sakindi ki bu huzuru kucaklamaya ve müziksiz koşmaya karar verdim. En azından başlangıçta. Ve bu yeni, zen hâlimle uyum içindeydim. Nefesimin ritmi, yosun ve deniz kokan hafif esinti, ayaklarımın altında beliren golf arabası izleri... Her şey tamamdı. Bu iş kesinleşmişti. Ben aydınlanmıştım. Evrenle bir bütün olmuştum!

Ta ki arkamdan gelen bir gümbürtü giderek yükselene kadar. Dev bir iguana mıydı bu? Ben tam zamanında arkamı dönerek Ethan'ı bir siluet hâlinde yanımdan geçerken görüp, hatta hissedene dek. Tepedeki virajda dönüp bana baktı, ellerini kaldırıp kol pozisyonumu düzeltmeye çalıştı, sonra hiçbir şey olmamış gibi dönüp yoluna devam etti.

İşte o anda tüm aydınlanmam sönüp gitmişti. Tam da o saniyede, güneş şafağın son izini bastırarak her şeyi silmişti.

Lanet olsun! Bir anlık huzur bile bulamayacak mıydım? Daha da önemlisi, dün gece onu *neredeyse* öptüğümü, kendi kafamda bile inkâr edebilir miydim?

Kulaklıklarımı taktım, Taylor Swift'in erkeklerin ne kadar berbat olduğunu anlatan şarkılarından oluşan karışık bir liste açtım. *Haklısın Taylor. Haklısın.*

Bu patika çok uzun değildi, yani Ethan'ın beni tekrar geçmesi sadece an meselesiydi. Geçerken normal davranmaya karar

verdim. Nazikçe gülümseyecektim. Başımı sallayacaktım. Bu meseleyi büyütmeyecektim.

Koşumun geri kalanını onun geri dönüşüne hazır, gergin hâlde geçirdim ama bir daha hiç görünmedi. Belki o tur onun son turuydu.

Bir adım fazlası olmadan üç kilometreyi tamamlayıp geri dönerken terlemiş ve yanaklarım kızarmış bir hâlde villaya yürüdüm. İblis Baba nasıl olduysa çoktan düşunu almış, üstünü değiştirmişti bile; o mükemmel asker yeşili tişörtünü giymişti. Havuz başındaki şezlongda, sanki bir *GQ* dergisinden fırlamış gibi uzanmış, telefonundan bir şeyler okuyor ve o fiyakalı makineden kahve içiyordu. Tabii ki o makineyi kullanmayı biliyordu.

Sanki beni bekliyormuş gibi kafasını kaldırdı. Tabii ki bekliyordu.

“İyi koştun mu?”

Tam anlamıyla rahattı ya da rahatmış gibi yapma konusunda olağanüstü bir performans sergiliyordu. Sanki dün gece hiçbir şey olmamıştı.

Bu iyi bir şeydi sanırım. Üzerini örtüyordu. Ama en azından bana karşı biraz arzu göstermesi gerekirdi.

“Evet,” dedim ellerimi kalçama koyarak tam anlamıyla nefesimi toparlarken.

“Parkur bitmeden aniden durdun mu yine?”

“Bu ‘ani’lik meselesi göreceli,” dedim.

“Sen ne kadar koşuyordun?”

“Üç kilometre. Neden? Sen kaç kilometre koştun?”

“Altı.”

Kaşlarımı çattım. “Bu aşırı. Hem de nesnel olarak.”

“Kendimi zorlamayı severim.”

Ben de onun ukala kıcını zorlamak isterdim. Bir uçurum kenarında. Ya da en azından havuzda.

Bana bir an baktı. “Biliyor musun, artık kablosuz kulaklıklar var.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. AirPods diyorlar. Markette kablolarla dolanmıyorsun.”

Kuşkusuz, yanaklarım kahvaltılık gevrek reyonunu hatırlayınca daha da kızardı. Ethan bana selam vermişti. Ve ben yerin dibine girmeyi ciddi ciddi düşünmüştüm.

“Ne garip,” dedim bunun yerine. “Oysa kendimi bu dünyada yaşayan, bazı şeyleri bilen ve kendi kararlarını veren yetişkin bir insanmışım gibi hissediyordum ama.”

“Elbette.” Omuz silkti, gözlerini tekrar telefonuna çevirdi. “Sadece biraz sorgulanabilir kararlar.”

Neredeyse üstüne atlayacaktım. O sırada küçük siyah bir iguana çalının altından fırladı ve önümde durdu. Bana bir bakış attı. Sanki temkinli yaklaşmayı tercih ediyordu.

“Bunun için çok erken,” diye homurdandım ve villa girişine yöneldim.

“Şaka yapıyorum,” dedi Ethan arkamdan. “Her şeyi kontrol altında tuttuğunu biliyorum.”

Gözlerimi devirdim ama istemsizce gülümsedim de. Sırtım dönük olduğu için bunu asla bilemeyecekti.

Karışık duygular içindeyim. Bundan nefret ediyordum, değil mi?

“Berbat durumdayım,” diye fısıldadım ve içeri girdim.

Gün, hiçbir aksilik olmadan geçmişti. Tabii ki sekiz bin aksilik eklenip çözülmüş olsa da... Çekimin, en تنها uçtaki kullanılmayan villalardan birinde başlaması planlanıyordu. Bu mekân, bizimkinin benzeri gibiydi. Tek farkı, çok daha geniş olmasıydı. Aynı nötr tonlar, cesur bir şekilde patlayan renklerle süslenmişti. Martin, bu birincil mekânda dergi ve web sitesi için dijital bileşenler kapsamında ana model olarak yer alacaktı. Diğer görsellerin büyük bir bölümü ise toprak ve okyanusun vahşi genişliklerini, kesintisiz ufuk çizgilerini, iç ve dış mekân arasındaki geçişleri resmedecekti. Doğa içeri girecek ama kapıdan içeri girmeden önce ayakkabılarını siler gibi davranacaktı. Dergi için Stephanie de *Keşfedilmiş Cennet* adında bir köşe yazısı kaleme almıştı ve bu yazıda yeni lüksün, abartılı şatafat ve gösterişle değil de bozulmamış doğayla, gerçek sükûnet ve yalnızlıkla, sadece üç kişinin bile yaşayabileceği kadar samimi bir mekânla ilgili olduğu anlatılıyordu. Âdeta neredeyse pürüzsüz bir *Cennet* gibi. Üst düzey editoryal ürünlerin özündeki her şey gibi bu da en temelinde dileklerin gerçekleşmesiyle ilgiliydi.

Stephanie'nin destekleyici video çekimlerimiz için tasarladığı konsept ise bu uzak noktanın yani gerçek bir ıssız adanın, en elit jet sosyete tarafından bile görülüp dokunulmadan önceki kamera arkası görüntülerini sunmayı amaçlıyordu. Temelde, dergi çekiminin gerçekleşirken kaydedilmesini sağlıyorduk.

Peter, villanın içinde ışıkları kurmakla ve ses düzenlemesiyle meşguldü. Jackie, mekânı kendi zevkine göre şekillendiriyor, eşyaları ekleyip çıkarıyor, mobilyaları santimetrelerce kaydırıktan sonra tüm resmi gözlemlemek için geri çekiliyordu.

Fotoğrafçı da artık oradaydı, doğru ışığı yakalayabilmek adına deneme çekimleri yapıyordu. Arkasından baktığımda eski tarz bir Jane's Addiction tişörtü giydiğini fark ettim. Ama öyle

sıradan bir tişört değildi, mükemmel bir tişört giyen adamlar arasında yer alıyordu.

“Charlie,” dedim kendimi tanıttıktan sonra yanına yaklaşıp. Elini uzatıp benimkini sıkıca sıktı. “Nihayet, yüz yüze tanışmak güzel.”

Bu adam aşırı derecede yakışıklıydı. Neredeyse Ethan’a gölge düşürüyor gibiydi. Fındık rengi gözleri ve koyu renkli bir teni vardı. Uzundu. İnce yapılıydı. Ve samimiyetine şaşırmıştım. E-posta ve telefon üzerinden de çok hoş biri olduğunu düşünmüştüm fakat genellikle mankenlerinden daha fazla poz veren moda fotoğrafçılarına alışkındım. Bu adam ise her türlü gösterişten uzaktı.

“Ethan’ın bana anlattıklarına göre çok iyi ellerdeyim,” dedi Charlie gülümseyerek.

“Ah. Ethan’ın sana söylediklerine kesinlikle güvenme,” dedim.

“Emin misin?” diye başını eğdi. “Çünkü o seni gerçekten harika buluyor.”

Kendimi elimdeki dosyalarla meşgul ediyormuş gibi davranıp kızarmamaya çalıştım.

Listenin üzerinden defalarca geçip her şeyin yolunda olduğunu onaylayıp video çekimimizin en iyi noktasını Peter ile tartışırken Ethan ortaya çıktı. Şımarık adımlarla Charlie’nin yanına yaklaştı, ona omuz attı ve kucaklaştılar. Bu durum, erkek olmadığım ve insanlara normal şekilde kucaklaşabildiğim için içimi ferahlatmıştı. Birkaç dakika sohbet ettikten sonra odayı gözden geçirip mekândan memnun kaldığını belirterek bana doğru geldi.

“İhtiyacın olan her şey tamam mı?”

“Durumumuzu tuhaf bir şekilde iyi olarak değerlendirebilirim,” dedim başımı sallayarak. Aslında, ıssız bir adada çekim

planlarken oraya varmadan önce her aksilik senaryosunu düşünmek gerekiyordu. Yalnız bir dükkân, sadece güneş kremi, havlu ve plaj giysileri satıyorken burada çengelli iğne ve bant bulmak mümkün değildi. “Fotoğrafçı da harika.”

Ethan bana yan yan bakarak, “Harika mı? Yani demek istediğin...” dedi.

“Her şeyi kontrol altında tutuyor.” Omuzlarımı silkerek ekledim. “Ayrıca, o çok iyi biri.”

“‘İyi’ derken ‘yakışıklı’ manasında mı?”

“Senin derdin ne?” deyip ona doğru döndüm.

Buna nasıl cüret ederdi! Ben Profesyonel Sasha’ydım. Fotoğrafçıların yakışıklılığına dikkat etmezdim! Pardon, yakışıklılıklarına ve *uzun* boylarına.

“Söylemeye çalıştığım şey...” dedi Ethan. “Kadınlar da erkekler de Charlie’yi beğenir. Belki senin tipin de odur?”

Sanki cevabımın hiçbir önemi yokmuş gibi umursamaz bir tavırla ellerini ceplerine soktu. Ama dudağını ısırma şekli başka bir şey anlatıyordu.

Onunla oynamak fazlasıyla kolaydı.

“Diyelim ki öyle,” dedim. “Benim tipim. Seni neden ilgilen-dirir?”

“Sadece sohbet ediyorum,” dedi Ethan omuz silkerek. Utangaç bir şekilde ensesini kaşıdı. Oynadığımız her neyse, bu turda kazanan bendim! Tabii ki bu, Profesyonel Sasha’nın umurunda değildi.

“Her neyse,” dedi Ethan. “Bu arada biz birlikte basketbol oynuyoruz.”

“Öyle mi?” dedim. “Onu oyun dışı mı bıraktın?”

“Ne?”

“Ona sert faul falan mı yaptın?”

“Anlamadım?”

“Smaç bastın da suçluluk duygunu yatıştırmak için ona bir iş mi verdin?”

“Ah, anladım,” dedi Ethan gözlerini devirerek. “Benim sana yaptığımı düşündüğün gibi. Suçluluk karşılığında iş imkânı. Çok komiksin.”

“Komiğimdir.”

“Bazen kazara.”

Ona öldürücü bir bakışı fırlattım. Neden hemen yanımda duruyordu? Burada hava neden bu kadar sıcaktı? Dikkatimi toplayamıyordum. O taze biçilmiş çimen kokusunu andıran parfümüyle güzel kokuyordu. Gerçekten de gül rengi olan güneş gözlüğümü taktım. *Sınırlar*.

Odada karşıdan Derek’in bizi izlediğini, ellerini ovuşturduğunu gördüm. Neden bu kadar endişeliydi acaba?

“Yine de ilginç,” dedi Ethan.

“Ne ilginçmiş?” diye sordum.

“Bana bakıyorsun ve smaç basabileceğimi düşünüyorsun.” Trisepsini kasarak gösterdi.

“*Tanrım.*”

Tam o sırada Stephanie içeri girdi. Nihayet. Gözlükleri simsiyahtı ve bu da zaten gereken her şeyi anlatıyordu. Ama oradaydı, elinde kahvesiyle. Bizi görünce kupasını kaldırarak selam verdi.

El salladım.

Bir saat ve otel personeline yöneltilmiş sayısız rastgele istekten sonra her şeyimiz hazırды, başlayabilirdik. Tek eksik Martin’di. Bu da hesaba katmadığımız bir olasılıktı. Muhtemelen alkol sorunu olan, egolu, emekli bir film yıldızı.

Stephanie, Martin’i uyandırmak için otel personelini, yani Michael’ı yanına alıp yola çıkmayı gönüllü oldu. Kırk beş da-

kika sonra artık günün programının gerisinde kaldığımız resmî olarak kesinleştiğinde, Stephanie ve Martin golf arabasıyla birlikte geldiler, yüzlerinde aynı mide bulandırıcı ifade vardı.

Dışarıdaki toz bulutu kelimenin tam anlamıyla yatışmıştı.

“Her zaman o son kadeh vuruyor insanı,” dedi Stephanie bana, makyaj sanatçısı Martin’i hazırlamaya başlarken. “Hep o son kadeh.”

Martin’i bir an önce hazır hâle getirmemiz gerekiyordu. Charlie sürekli saatine bakıyor, ardından da cam kapılardan gökyüzünü kontrol ediyordu. Turks ve Caicos Adaları’nın en hareketli bölgesi Provo’nun yerlisi olan asistanı, kurulumu tekrar tekrar kontrol ediyordu. Ama Martin bugün hiç havasında değildi. Yanına yaklaşan herkese hırlıyordu. Otelin spasında çalışan personelden seçilmiş makyaj sanatçısı gözyaşlarını zor tutuyordu.

“Senin derdin ne?!” diye bağırdı Martin hepimizin duyacağı kadar yüksek bir sesle. “Ben bu hâlimle beş para etmez bir fahişe gibi görünüyorum!” Sanırım *seks işçisi* demek istemişti.

Normalde öncelikle esas olay yani fotoğraf çekimi yapılırdı, ardından da kamera arkası görüntülerini olabildiğince fark edilmeden ve sessizce çeker, geçerdik. Ama Charlie, Peter ve ben bir araya gelip sıralamayı tersine çevirmeye karar vermiştik. Belki Martin önce biraz ısınır, kahvesi etkisini gösterdikten sonra iş birliğine daha yatkın olurdu.

Makyaj sanatçısını işi bırakmanın eşiğinden döndürdükten sonra Peter, Martin’e mikrofon takmak için izin istedi ve ufak birkaç soruyla başladı.

Turks ve Caicos’a bu yeri bulmadan önce hiç gelmiş miydiniz?

Neden burayı seçtiniz de mesela Los Angeles’a daha yakın olan Hawaii ya da Meksika gibi bir yeri seçmediniz?

Beyaz perdenin efsanesi olan bu adam hiç oralı olmadı. Stephanie'nin bizim için hazırladığı daha resmî sorularla hepimiz denemeler yaptık. Hepimiz. Ethan bile. Martin kıpırdamadı bile. İş birliği yapmadı. Annesinin kollarında gevşeyip kendini bırakan bir çocuk gibiydi.

Plan gereği sona kalan bendim. Takımın son umut vadeden kişisiydim. Elbette tecrübeli bir yapımcıydım. Ama daha da önemlisi, 2021'de yaşanan o *Elmo* krizine rağmen iki küçük çocuğu tek başıma büyütmüş biri idim. Akıl almaz tepkiler veren hiçbir bebek beni alt edemezdi.

Eames model bir sandalyeyi Martin'in karşısına çektim. Hâlâ güneş gözlüklerini takıyordu. Kıllı kollarını devasa göğsünde kavuşturmuştu. Karşımda inatçı bir kütük gibi oturuyordu.

"Martin, merhaba. Nasılsın?" dedim.

Bana burun kıvırdı. "Umursadığınızı fark etmemiştim. Beni bu amatörlerin eline bıraktın! Hani sen yönetecektin bu işi?"

"Özür dilerim, Martin," dedim anlayışla kaşlarımı çatıp. "Elbette en iyisini hak ediyorsun, hem de benim kişisel ilgimi. Çekimin sorunsuz ilerlemesiyle ilgileniyordum. Ama artık buradayım, seninleyim."

Homurdandı ama omuzlarının gevşediğini gördüm. Ona, aslında kamera arkası için kayıt yaptığımızı ve bu görüntülerin yıldızının o olacağını anlatmaya başladım. "Bu mülkü, bu yeri senden daha iyi bilen kimse yok," dedim. "Hiç kimse burayı senin kadar derinlemesine ve etkileyici bir dille anlatamaz."

Bu sözleri söylerken içimden kusacak gibi oldum ama zorlu oyuncularla uğraşırken bu da işimin bir parçasıydı. Ben hem düzenleyici hem de ara bulucu görevindeydim.

"Ee, orası öyle tabii," diye homurdandı. "Ama bunu mağara adamı bir kameramana anlatacak değilim ya!"

Peter, Vassar mezunuydu. Kesinlikle bir mağara adamı değildi.

“Anlıyorum,” dedim. “Artık sadece seninle ben varız.”

Kaşlarından biri havaya kalktı. Başım yana eğdi, gözlerini kıstı. “Sonunda baş başa kaldık.”

Korkarım bu onun *davetkâr* bakışıydı. Ve ben davetinin yanına bile yaklaşmak istemiyordum. Peter’a çekime başlaması için gizlice işaret ettim. O da diğerlerine sessiz olmalarını işaret etti.

“Martin,” dedim. “Böylesine ikonik bir oyuncu olarak hiç şüphesiz dünyanın dört bir yanında inanılmaz yerleri görme fırsatın olmuştur. Peki, seni özellikle buraya çeken neydi? Bu benzersiz mülkü yaratma fikrine ne ilham verdi? Adayı ilk gördüğünde ne düşündün?”

“Hiç düşünmedim,” diye tersledi. “Zaten mesele tam olarak bu. *Hissettim*. Ben her şeyin ötesinde buna inanırım. Bir şeyin hissettirdiğine güvenmeye. Vücuduna nasıl girdiğine.”

Sandalyenin kolunu okşayış şekli fazlasıyla rahatsız ediciydi. Bana bir çizgi film süper kötüsünü hatırlatıyordu. Ki aslında biraz öyleydi. Kötü niyetli bir megalomandı.

“Elbette, ıssız bir ada bir tür klişe ya da... Bir fantezi,” diye devam ettim. *Fantezi* kelimesini kullanır kullanmaz irkildim. Tuzağına düşmüştüm. Tepkisini hemen görmüştüm, kaşlarını kaldırmıştı ama ben yoluma devam ettim. “Senin gözünüzde bu adayı özel kılan şey nedir?”

“Bu ada gerçekten... Bakire,” diye mırıldandı. Dokunulmamış bir yeri bozmanın ayrıcalığından falan söz etmeye devam edecek sanmıştım ama söyleyeceğini söyleyip sustu. Şükürler olsun.

Röportaj böyle devam etti. İğrenç imalarla doluydu. Umudum, bu sözlerin bağlamdan koparılıp kurgulanarak kullanılabilir hâle gelmesiydi.

Sonunda, ona yerel halkla ilgili kolay bir soru sordum. Mülkün çevre dostu girişimlerini ve el işçiliği kolektifleriyle olan iş birliklerini anlatma fırsatıydı bu. “Biliyorum ki senin tasarımcılarınla mimar ekibin buradaki çevreyi ve siyah iguana gibi yerli türleri korumak için epey düşünce ve emek harcadınız. Burası yalnızca sürdürülebilir değil, aynı zamanda LEED* sertifikalı. Çevresel unsur neden sizin için bu kadar önemliydi? Peki ya buradaki kültür? Yerel halkı nasıl dâhil ediyorsunuz?”

“Buradaki insanlara bayılıyorum!” dedi. “Ve onlar da bana bayılıyor!” Yan gözle, nihayet panik hâli geçmiş olan yerli mak-yaj sanatçısına baktım.

“Bizi çok sıcak karşılıyorlar ve burada olmamızdan memnunar. Özellikle de topraklarını koruma misyonunu üstlendiğimiz; onu bakımlı, verimli ve canlı tutmak için çalıştığımız için. Bu insanlarla çalışmak Hollywood gibi yerlerde yolunu bulmaya çalışmaktan çok daha kolay,” dedi ve mikrofona eğilip sesin yakalamayacağı bir şekilde, “Yahudilerle çalışmak,” diye fısıldadı.

Donakalmıştım. Yanlış duymuş olmalıydım. “Afedersiniz, anlayamadım?”

“*Yahudiler*. Nasıl olduğunu bilirsin.”

Ayağa kalktım. Bu benim kırmızı çizgimdi. “Ben kelimenin tam anlamıyla bir Yahudiyim,” dedim. Beni tepeden turnağa süzdü.

“Problem değil,” dedi.

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Kesinlikle değil.” Ve böylece sözde aşkımız sona erdi.

* Amerikan Yeşil Binalar Konseyi (U.S. Green Building Council) tarafından oluşturulmuş sürdürülebilir yeşil bina sertifikasyonu. -ed.n.

Elimizdeki görüntüleri almıştık ve Charlie, baskı için gereken ilk fotoğrafları çekmişti. Kareler, canlı ve ıslıl ıslıl görünüyordu. Eğer Martin hem fiziksel hem de kişilik olarak korkunç görünseydi bu dünyada hâlâ adalet olduğuna inanırdım. Ethan, bu adamın ne kadar berbat biri olduğuna dair bir şeyler hissediyor muydu acaba diye merak etmiştim.

Günün geri kalanı, Tanrı'ya şükür ki, Martin'siz geçmişti. Adanın diğer ucundaki konutuna çekilmişti ve biz de öğle yemeği molası vermiştik. Restoranda, tropikal çiçeklerle süslenmiş masalar üzerinde renk cümbüşü bir açık büfe bizleri bekliyordu.

Büfe sırasında yanımda duran Ethan, çalışması gerektiğine dair bir şeyler mırıldanarak villaya götürmek üzere kendisine bir tabak hazırlıyordu. Tabii ki sadece salata ve meyve almıştı. Tabağında bir tane bile kızartma yoktu. Oysa benimki tam bir gastronomik aydınlanmaydı. On farklı türde kızartma vardı.

Önce benim tabağıma sonra kendi tabağına baktı. Kaşlarını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi.

Akıllı adam. Ama aynı zamanda laf sokmak için bu kadar uygun bir fırsatı kaçırmaması da pek onun yapacağı bir şey değildi. Yüzünü gizlice inceledim. Kaşları çatılmıştı. Stresli görünüyordu. Çekim sırasında da kenarda hararetle telefonunda bir şeyler yazıyordu. Neler olduğunu sormak istesem de haddimi aşmamak için sustum.

Peçeteye sarılı çatal bıçağını aldı ve merdivenlere yöneldi. Gidişine üzülmemem gerekirdi. Yokluğu benim için işleri daha az karmaşık hâle getirebilirdi. Sessizce yemeğimi yiyebilirdim. Ama yine de gitmesine biraz canım sıkılmıştı. Kiminle alay edecektim şimdi?

“Biz zavallı halkı terk mi ediyorsun?” dedim merdivenlere doğru yürürken.

“Seçeneğim yok,” dedi, duraksamadan. “Elim kolum bağlı.”

Bir puan İblis Baba'ya. Bunu hayatım boyunca, en azından onun yanıdayken hep duyacağımdan emindim.

Ekibin geri kalanı tropikal meyveler, deniz salyangozu kızartmaları, Hindistan cevizli karides ve papaya salatasıyla tabaklarını doldurdu. Tatlı-ekşi bir sos, tabakta turuncu leke bırakan acı biber sosu ve salamura yapılmış pembe soğanlı sirke-limon sosu vardı. Bu sonuncusunu damar yoluyla almak isteyebilirdim.

Zorunlu bir saatlik mola verilmişti ve hâlâ biraz geride olsak da bu hoşuma gitmişti. Martin sonrası biraz gevşemeye ihtiyacım vardı. Söylediklerini *Escapade* ekibine bildirip bildirmemeyi düşünüyordum hâlâ. Çünkü kimsenin duyup duymadığından emin değildim. Bir yandan, bu sözler kesinlikle kabul edilemezdi. Öte yandan, tüm projeyi havaya uçurmak ve daha büyük bir fırsatı riske atmak da istemiyordum. Çalışma arkadaşlarıma söylersem ve hiçbir şey yapmazlarsa hem onların gözünde hem de kendi ahlaki değerlerim çerçevesinde nerede olurum?

Jackie, Derek ve Stephanie ile birlikte büyük bir şemsiyenin gölgesindeki masaya oturdum, ardından soğuk bir meyveli çay sipariş ettim. Üzerinde taze yeşil nane dallarıyla geldi. Cennet gibiydi. Martin tam bir pislikti ama burası gerçekten özel bir yerdi.

“Yanınıza oturabilir miyim?” dedi Charlie dolu tabağıyla masaya yaklaşarak ama benimkine göre daha ölçülü miktarda yemek almıştı.

Hepimiz, nezaketli insanlar olduğumuz ve itiraf edelim ki Charlie çok çekici biri olduğu için ona yer açmak için hızlıca toparlandık. Elbette ki Profesyonel Sasha'nın umurunda değildi bu durum.

“Seninle nihayet yüz yüze tanışmak harika,” dedim yanımdaki yerine yerleşirken. “Daha önce buradakilerle birlikte çalıştın mı hiç?”

“Aslında sanmıyorum,” dedi Charlie grubu şöyle bir süzerek.

“Hatırlardın,” dedi Stephanie bir ananas parçasını kürdandan dişleriyle sıyrarak.

“Eminim öyledir,” diyerek güldü.

“Ethan seni nerelerde sakladı bu zamana kadar?” diye sordu Stephanie.

“Aslında bu onun suçu değil,” dedi Charlie. “Yıllarca genellikle dalış dergileriyle çalıştım. Bir sürü su altı ve su üstü çekimi. Bu yüzden Turks ve Caicos’a çok geldim ama *Escapade*’le hiç çalışmamıştım.”

“Yani dalış yapıyorsun?” diye sordu Derek.

“Ne zaman yapabilirsem.”

“Ve Ethan’ı basketbol maçlarından mı tanıyorsun?” diye sordum.

“Yani, kısmen evet. Haftalık bir maçtan. Ama daha önce de onunla editöryel işler yaptım. Ve iyi arkadaş olduk.”

Hepimiz onaylarcasına başımızı salladık ve Charlie artık sonunda çatalını alıp öğle yemeğine dalmak için bir fırsat yakaladığını düşünüyordu ki lafa atıldım. “Peki nasıl bir basketbolcu? Laf sokan cinsten mi? Sert oynayan mı? Bencil oynayan mı?”

Tabağımdan başımı kaldırdım.

Hepsi bana sanki çizginin dışına çıkmışım gibi bakıyordu. Umarım Ethan’la ilgili fazla meraklı olduğumu değil de basketbola anormal derecede ilgili olduğumu düşünüyorlardı.

Ki hiç de öyle *değildim*. Bu sorular tamamen araştırma amaçlıydı.

“Vay be,” dedi Charlie tam anlamıyla gülümseyerek. “Seninle karşı karşıya gelmek istemem! Hayır, o iyi bir atlet ve... Evet, biraz da laf sokar. Ama bunu zaten biliyorsundur, değil mi? Siz koşu partneri değil misiniz?”

Bu söz beni hazırlıksız yakalamıştı ve yanıt verirken sanki gizli bir ilişkiyi inkâr ediyormuşum gibi hissetmiştim. “Biz mi? Ben ve Ethan? Hayır. Yani, hiç. Hiç ama hiç. Bir nebze bile değil. Yani, hayır.” Daha fazla konuşmamak için ağzıma büyük, kızartılmış, yuvarlak bir şey tıktırdım.

“Ah, pardon. Bu sabah odama giderken sizi birlikte koşudan dönerken gördüğümü sanmıştım.”

Başımı iki yana sallayarak inkâr ettim ama ağzımı dolduran yiyecek yüzünden konuşamıyordum. Tanrıdan tek dileğim, hepsinin başka yere bakması ve bu lokmayı tükürebilmemdi. Elimle anlamsız bir hareket yaptım. “Mmm— Hay— Eee,” diye mırıldandım. “HAYIR!” dedim sonunda, kimse bu rezaleti görmesin diye ağzımı elimle kapatarak.

Jackie kıkırdadı, kulağındaki kendi yaptığı halka küpeleri hafifçe sallandı. Masanın altından onu şaka yollu tekmeledim.

“Peki ama koşuyorsun, değil mi?” dedi Charlie.

“Evet,” dedim sonunda yutmayı başardığımda. “Ama gerçek bir koşucu değilim. Daha çok, ne bileyim... ‘Hafif koşucu’ gibiyim. Ethan ise bayağı ciddi görünüyor.”

Masadaki herkes başını sallıyordu.

“Koşu konusunda kesinlikle takıntılı,” dedi Derek anlamlı bir bakışla.

“Aman Tanrım şu koşu meselesi yok mu! Beni hiç başlatma bile!” Stephanie gözlerini devirdi. “Kenya’daki yalın ayak koşucularla ilgili o yazıyı yazdığından beri sürekli adım ritmiymiş, adım uzunluğuymuş, kalp atış hızıymış, vesaire vesaire.” Uyuymuş gibi yaptı.

“Ethan sürekli insanları da dâhil etmeye çalışıyor,” dedi Jackie. “Yani, neden vaaz verir gibi davranıyor? Sen koş ve beni

kendi hâlime bırak! Ben pilatesle devam ederim. Dizlerimi korumak istiyorum.”

Artık hepimiz kıkırdamaya başlamıştık.

“Vay canına. Bu bayağı aydınlatıcı oldu,” dedim. “Parkta bir kere karşılaşmıştık ve kollarımı nasıl tutmam gerektiğiyle ilgili bana bir tavsiye vermeye çalıştı, o günden beri de konuyu bırakmıyor!”

Bir gerçeğe değinmiştim. Çünkü şimdi hepsi kahkahalara boğulmuştu. Derek bile sessizce kıkırdıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Ve işin komik yanı, bu kahkahaların altında bir içtenlik vardı. Hepsi onunla dalga geçerken tek düşündüğüm şeydi: *Bu adamı seviyorlardı.*

Charlie başını sallayıp gülümsüyordu. “Aman Tanrım. Şu an kendimi hain gibi hissediyorum. Ama hepsi doğru!”

Kahkahalar yavaş yavaş iç çekişlere dönüştüğünde tekrar yemeklerimize döndük. Önceki vakamdan sonra artık küçük lokmalar almaya çalışıyordum. Belki de öğle yemeğim bitmişti. Belki de çikolatalı parfe ve mini limonlu tartların olduğu tatlı masası beni çağırıyordu.

“Yalnız, Ethan’ı biraz savunacak olursam,” dedi Charlie tam ayağa kalkmak üzereyken, “Kenya yazısı döneminde bazı zor şeylerle uğraşıyordu galiba. Koşu, onun için bir başa çıkma yöntemi olmuş gibi görünüyor.”

Kımıldayamadım. Yerime yapışmıştım âdeta. Birincisi, bu bana kendimi hatırlatmıştı. İkincisi, dedikodu varken kim tatlıya ihtiyaç duyardı ki?

“Doğru,” dedi Derek ciddi bir şekilde başıyla onaylayarak.

“Hımm,” dedi Jackie onaylayarak.

“Öyle mi?” diye sordu Stephanie başını yana eğerek. “Aynı zamana mı denk gelmişti? Dergide sanki yıllardır varmış gibi geliyor ama aslında o kadar da uzun olmamış olabilir.”

İlgimi çekmişti. Ama hiçbir şey bilmiyordum. “Ne aynı zamana mı denk geldi?”

“Ah, bilirsin işte,” dedi Jackie. “O zorlu dönemler. Ethan’ın editör olarak başlamasıyla ve o koşu yazısıyla aynı zamana denk gelenler.”

“Zorluklar mı?”

“O kadınla.”

Şimdi anlamaya başlamıştım.

“O cadoloz kadın,” dedi Stephanie.

Ve şimdi tamamen anlamıştım.

“Muhtemelen konuşmamalıyız...” dedi Derek.

“Ve yine de konuşuyoruz,” dedi Stephanie. “O anlar,” diye devam etti Charlie’ye doğru eğilerek. “O da boşandı.”

Buradaki “o” bendim. Ve şimdi bütün gözler onun, yani benim üzerimdeydi.

“Evet,” dedim. “Doğru. Boşandım.” Ellerimi havada salladım.

Derek kaşlarını kaldırdı. “Evli olduğumu sanmıştım,” dedi pat diye söyleyerek. Rahatlamış görünüyordu. Neden rahatlamıştı? “Çocuklardan dolayı. Affedersin.”

“Ah. Hayır. Yani, evliydim. Ama artık mutlu bir şekilde evli olmayan biriyim.”

İşte bu kısmı, insanlar boşanma kelimesini duyduklarında tuhaflaşmasını hiç sevmiyordum.

Günün en sıcak anında, şemsiyeye ve tatlı esintiye rağmen hava bayağı sıcaktı. Güneş gökyüzünün tam ortasında, hükümlüğü ilan ediyordu âdeta. Uyluklarım sandalyeye yapışmıştı.

Hepsi bana hem meraklı hem de anlayışlı gözlerle bakıyordu. Stephanie hariç. O, en ufak bir pişmanlık duymadan bana doğru eğilmişti.

“Senin kocan da mı bir pislikti?” dedi. “Senin eski kocan yani.”

“O da derken?”

“Yani Ethan’ın boşandığı o şeytani kadın gibi.”

Gerçekten, Tanrı’ya şükür ki bu kadın vardı. Filtresiz Stephanie. Düşündüğünü olduğu gibi söyleyen kadın.

Keskin bir kahkaha attım. “Ah, doğru ya. Evet. Benimki de bir pislikti. Hâlâ da pislik. Sürekli, aralıksız bir biçimde.” Bazen Cliff için bahaneler uydururdum. “*Elinden geleni yapıyor,*” derdim. “*Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor. Karmaşık bir insan. Kötü biri değil.*” Ama bugün değil, Cliff. Bugün değil. Stephanie’de beni rahatlatan bir şey vardı. Manikürlü elini koluma bastırdı.

“Seninki senarist değil miydi? Öyle büyük bir adam. Hani şu dev Ryan Reynolds projesini yönetecekti falan? Sürekli kulağıma çalınıyor.”

Hayal âleminden çıkıp dona kaldım. Biri araştırmasını yapmıştı.

“Ne var?” dedi Stephanie, Derek ona uyarı dolu bir bakış atarken. “Onu Google’layan tek kişi ben miyim?”

Bahsettiği “o” yine bendim.

“O da seni aldattı, değil mi?”

“Cevap vermek zorunda değilsin,” dedi Charlie yüzünü tiksintiyle buruşturarak. Ama bana öyle bir bakıyordu ki cevabı aslında öğrenmek istediği belliydi. Normalde Altın Küre ya da o yanında getirdiği kadın hikâyesi gündeme geldiğinde yerin dibine girmek isterdim. Kalabalığın önünde küçük düşürülmekten hoşlanmıyordum. Ama “o da” ifadesi beni fazlasıyla cezbetmişti, umursayacak hâlim kalmamıştı.

“Sorun değil,” dedim buzlu çayımdan bir yudum alarak. “Aslında, eski kocam... Yapacağını yaptığı sırada ilişkimiz çoktan bitmiş sayılırdı. En azından bildiğim kadarıyla. Neden *o da* dedin? Ethan’ın eski karısı onu aldatmış mı?”

Bu beni şaşırtmıştı. Hem de çok. Nedenini tam bilmiyordum. Belki Ethan’ın bırakılmayacak biri gibi görünmesindendi. Belki bir tişört içinde ya da market koridorunda sıırsıklamkenki hâлиндendi. Belki de kolay terk edilebilir biri gibi görünmemesindendi. Ki, o an fark etmiştim, belki de ben öyle hissediyordum. Onun karısını hayal ettiğimde sessizce öfkeli bir kadın canlanırdı gözümde. Ethan’ın yardım etmeyişine içerleyen biri. Ama bir çapkın değildi.

“Evet. Aldattı. Lisede çıktığı bir herifle. O sosyal medyada tekrar bağlanma hikâyelerinden biri işte. Duygusal ilişki gerçeğe dönüşüyor. Orta yaş krizi. Bildiğin klasik. Sen de bilirsin zaten.”

Bilir miydim? Sanırım. En azından bu kalıbı tanıyordum. Ama Ethan’ın evliliğinin bu şekilde bozulduğunu hiç mi hiç hayal etmemiştim. Gözümde önce flörtleşmeler olurdu, sonra laf sokmalar, ardından didişmeler, derken ayrı hayatlara geçilirdi. Belki ayrı yataklara? Değerlerin değişmesini, çatışan ebeveynlik tarzlarını, her akşam “Akşama ne pişirsem?” diye kara kara düşünmenin o sessiz çaresizliğini canlandırırdım. Daha fazla sorum vardı. Hem de çok. Tam sormak üzereydim ki Jackie kulakları sağır eden bir çığlık attı.

Gözlerim olan bitene yetişene kadar o çoktan sandalyesinin üzerine çıkmış, şemsiyeye can simidi gibi tutunmuştu. Kocaman bir iguana ona büyük bir ilgiyle bakıyordu. Kafasını Jackie’yle yer arasında ileri geri sallıyordu, âdeta bir robot gibiydi.

“Ayağımın üstünden geçti!” diye ciyakladı.

Ona hak vermek gerekirse yerdeki gerçekten iguanaların başkanı gibi bir şeydi. Dev gibiydi. Ve Jackie'ye özel bir ilgi gösteriyor gibi duruyordu, alerjisi olan birine sokulan kediler gibi. İguanayı savunmak gerekirse insan nevrozlarına alışkın olmayan bir yaratık için Jackie'nin davranışları da oldukça tedirgin edici olabilirdi.

“Ah,” dedi Michael sanki bir anda belirivermiş gibi yaklaşıp. “İguana koruma alanındaki dostlarımızdan biriyle tanışmışsınız. Nesli tükenmekte olan bir tür. Bay Bernard onların korunmasına yardımcı oluyor.”

Jackie, türü bizzat yok etmeyi ister gibi görünüyordu.

“Lütfen onu buradan uzaklaştırabilir misiniz?” dedi.

Telefonuma baktım. Hay aksi. Bizim de kalkmamız gerekiyordu. İşe dönme zamanı gelmişti.

Bir sonraki çekim yerimiz, gösterişli bir spaydı ve bu, Martin'in yokluğuyla birleşince işi daha sakin hâle getirmişti. Ardından yeniden restoranda ve etkinlik kulübesinde çekim yapacaktık.

Hava ve ışık bizimle iş birliği içindeydi. Görünüşe göre eşiyile birlikte pastacılık maceralarını anlatan, oldukça çok takipçili bir Instagram hesabı olan Derek, derginin sosyal medya platformları için dikey videolar çekmekle görevlendirilmişti. Yaptığı çekimler ilk bakışta oldukça havalı görünüyordu.

Charlie, üstünkörü bir incelemeden sonra kuşe baskı için hazırlanan fotoğraflardan memnundu. Ne yazık ki Peter ve ben video içeriğinden o kadar da heyecan duymamıştık. Nedense, burayı bu kadar güzel yapan şey, yani o yalın, nötr ve arınmış hava ekrana bir türlü yansımıyordu. Sadece düz ve çorak görü-

nüyordu. Whole Foods'un hazır yemekleri kadar tatsızdı. Sanki boşlukları çekiyormuşuz gibi hissettiriyordu.

Durgun fotoğraflar modelsiz işe yarasa da videolarımızda bu mümkün değildi.

Peter, Stephanie, Derek ve ben kamera ekranının başına toplanmış, kafalarımızı sallıyor, dudaklarımızı ısırıyor ve iç çekiyorduk.

“Ruhu yok,” dedim.

“İguanaların fotoğraflarını çekebiliriz,” diye önerdi Peter.

Jackie ürperdi.

“İşte ıssız bir adada çekim yapmanın sorunu bu,” dedim. “Elindekilerle yetinmek zorundasın.”

“Yanında birkaç model olan var mı?” diye sordu Stephanie. Spa mağazasının güzellik ürünleri bölümünden aldığı kuvarslı taşlı masaj aletini alınının üzerinde ileri geri gezdirdiyordu.

“Ne yazık ki cebimde süper model yok,” dedim.

“Tamam. O zaman katalog modelleri olsun.”

“Ben bir dönem modellik yapmıştım,” dedi Peter.

“Çok komik!” dedi Stephanie ve ben de sırıttım. Ama Peter’ın yüzünde en ufak bir tebessüm yoktu.

“Ah,” dedi Stephanie yüz ifadesini hemen düzelterek. “Tabii, elbette yapmışsındır.”

“Steph, onu yerine koy,” dedi Derek kristal masaj aletini işaret ederek. “Onlar misafirler satın alsın diye orada duruyor. Denememiz için değil.”

Stephanie gözlerini devirdi ama biraz mahcup bir edayla güzellik aletini kadife kutusuna yerleştirip gelecekte onu satın alacak masum bir konuğu beklemeye bıraktı.

Ve işte tam o anda, kafamda bir ampul yanar gibi oldu.

“Tamam, sanırım bir fikrim var. Beni dinleyin,” dedim.

Tüm gözler bana çevrilmişti. En azından Ethan'ın karışmıyor oluşuna minnettardım. Arka duvara yaslanmış, telefonunda bir şeyler yapıyordu. Çalışıyordu sanırım. E-postalarını kontrol ederkenki yüz ifadesi vardı. Yavaş yavaş öğrenmeye başladığım birçok yüz ifadesinden biriydi. Kafamı toparlamaya çalıştım.

“Buranın ve burayı öne çıkarma şansımızın asıl püf noktası, henüz şımarıklar tarafından bozulmamış olması, değil mi? Biz buradayız. İlk gelen biziz. Daha o yüzde birlik kesim bile gelmeden.”

“Tamam?” dedi Stephanie. “Sonra?”

“Sonrası... Herkes perde arkasına bir bakış atmayı sever. Peki ya biz de onlara bunu versek? Video ve dijital içerik kısmı için biraz eğlensek ve Stephanie'nin *gua sha* kullanışını, kızılötesi sanada uzanışını göstersek? Jackie'yi bardan gizlice kokteyl alırken? Derek'i tatlı büfesinde? Ve oradan devam etsek?”

Jackie burnunu kırıştırdı. “Bunu izlemek isteyecek biri olur mu ki?”

“Tabii ki olur!” dedi Stephanie saçını omzunun üzerinden atarak. Şaka yapar gibiydi ama bir yandan da ciddiye di.

“Bence işe yarayabilir,” dedi Derek. “Bu süper lüks yerde kafana göre takılma havasının yarattığı o hayal etkisi... İzlemesi bağımlılık yapabilir. Kutu açma videoları gibi düşünün.”

“Zaten elimizde başka seçenek de pek yok. Ve en kötü ne olabilir? Kötü görünürse diğer görüntülere geri döner, onları küçük parçalara ayırıp daha dinamikmiş gibi sunarız.”

Herkes başını salladı. Bense görüldüğümde çok daha az emindim. Ya bir felaket olursa? Ya bu takımla kendimi kanıtlama fırsatını berbat edersem?

Ya... Ethan'ı etkileme şansımı da berbat edersem?

Stephanie'nin spa çekimi için makyajı tazelenirken kendimi yarı Ms. Marvel, yarı Miss Muffet gibi hissediyordum. Kahraman mıydım? Yoksa koca bir sahtekâr mı? Bunu zaman gösterecekti.

En azından Stephanie, kabarık beyaz bornozuyla uzanmış hâliyle ortamın ruhuna oldukça uygundu. Elektriklenmemiş saçları yüzünü güzelce çevreliyordu. Ayrıca rolünü abartarak oynamakta da başarılıydı. Fotoğraflar güçlüydü. Umarım herkes bu kadar iyi olurdu.

Spa çekiminden sonra restorana geçmeye hazırlandığımızda Stephanie toparlanıp Martin'in evinde yapacağı büyük röportaj için yola çıktı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at," dedim bez çantasını toplarken.

Martin'in onunla yalnız kalması konusunda ısrarcıydı, böylece "açılacağını" söylüyordu. Muhtemelen zararsız biriydi ama yine de içime sinmemişti.

"O iş bende," dedi, göz kırparak. O gittikten kısa süre sonra cebimdeki telefon titredi. Güneşe alışmaya çalışan gözlerimi kırpıştırarak dışarı çıktım ve telefonu açtım. "Alo?"

"Merhaba, canım!" Arayan, Martin'in halkla ilişkiler sorumlusu Barbara'ydı. Bu numarayı biliyordum. Karşındakinin ismini hatırlayamadığında insanlara "canım" denirdi, tıpkı okul çıkışında bana "annecik" diyen öğretmenler gibi.

"Merhaba, Barbara," dedim sesime bilerek keskinlik katarak. "Nasılsın?"

"Harikayım! Sen nasılsın? Seni bir yoklamak istedim."

"Ben iyiyim. Bak, bu biraz garip ama bilmen gerek. Martin bana daha önce son derece saldırgan, antisemitik* yorumlarda bulundu."

* Yahudilere karşı düşmanlık veya ayrımcılık yapmak. -ed.n.

“Evet, evet,” dedi nefes verir gibi.

“Ve kadınlara karşı da oldukça uygunsuz davranıyor.”

“Doğru, evet.” Bu, beklediğim yanıt değildi. Konuşmanın doğasına da hiç uymuyordu. Bu yüzden, “Bunu duymak seni şaşırttı mı?” diye sordum.

Kısa bir sessizliğin ardından Barbara, “Şeyyy...” dedi. Sesi sönük bir balon gibi sönmüştü. Düşüncesini tamamlamayacağını anlamam birkaç saniyemi aldı.

“Ee,” dedim bu boğucu sessizliğe karşılık olarak. “Bugün onun fotoğraf çekimi ve video röportajı kısmını tamamladık ve ihtiyacımız olan her şeyi aldık.”

“Harika,” dedi Barbara, yine o nefesli tonuyla. “Ben kaçsam iyi olur! Tadını çıkar canım!” Ve sonra arama sona erdi.

Telefona bir süre baktım ama suç onda değildi. İnsanlar böyle korkunç davranışlardan işte böyle kurtuluyorlardı. İşte böyle hiçbir engelle karşılaşmadan devam edebiliyorlardı. Herkes düzeni bozmaktan korkuyordu.

Restoran üç yanı denizle çevrili bir yerdeydi. Gece karanlıktan bir şey görememiştim, gündüzleri ise fark edemeyecek kadar fazla meşguldüm. Ama şimdi, gözlerimi ufka diktim ve turkuaz sulara daldım; parıldayan, kabaran sulara. Bir aydınlanma umuduyla. Bazı insanlar bu manzarayı meditasyon gibi bulurdu. Bende ise yalnızca mavi frambuaz aromalı bir Blow Pop’a karşı bastırılmaz bir arzu uyandırıyor.

Yakınlarda bir yerden bir iguana sürünerek çıktı. Gerçekten nesli tükenmekte miydi? Bana onlardan dört milyon tane varmış gibi geliyordu! İguana, oturma yerine doğru tırmandı. Turuncu minderlerin üzerinde, tüm o tarih öncesi görkemiyle muhteşem görünüyordu. Âdeta minyatür bir Godzilla’ydı. Jackie dehşete

kapılırdı ama ben bu arkadaşşı sevmiştim sanırım. Nettie ve Bart da severdi herhâlde. Hızlıca bir fotoğrafını çektim.

Sonra aramızda kısa bir bağ kuruldu, türler arası bir bakışma. Ben bakışma yarışmasını kaybetmiştim. Ne de olsa yapılacak işler vardı. Bu iguananın asla göremeyeceği ya da anlayamayacağı işler. Oksijen bakımlarına ilgi duymuyorsa tabii.

Bu iguanayla birlikte oturup Turks ve Caicos coğrafyası hakkında bilgi oyunu oynamak gibi saçma bir istek geldi aklıma. *Belki benim vatozumu tanıyor*dur, diye düşündüm. Ama tam o sırada Derek beni tekrar içeri çağırdı.

Günün sonunda, bitmiş tükenmişim. Çok yorgundum.

Hâlâ biraz gerideydik ama gün ışığını kaçıırıyorduk. Bu yüzden, saat beşte Charlie'yle kısa bir değerlendirme yaptıktan sonra çekimi bitirme kararı aldım.

Diğerlerinin çoğu, ihtiyaç duydukları büyük *margaritalar* için bara yönelmişti. Peter bile katılmaya razı olmuştu. Çekim sonrası yapılan bu küçük sohbetleri ve restoranın nar taneli *guacamolesini* severdim. Ama bu kez beklemeliydi. Çocuklarımla görüntülü konuşma randevum vardı ve onların dağınık yüzlerini çok özlemiştim.

Villaya dönerken kimse beni yuhalamasa da Jackie üzgün bir ifadesiyle beni, ağır çekimde bir el sallamayla uğurladı. Derek ise nadir olduğu için daha da değerli olan sıcak bir gülümseme sunmuştu. Stephanie, Martin'le yaptığı röportajdan beri ortalıkta görünmüyordu. Yakında ortaya çıkmazsa bir arama ekibi oluşturmayı düşünebilirdim.

Hava hâlâ sıcaktı elbette ama ekipmanları toplayıp vedalaştıktan sonra güneş batmaya başlamıştı. Güneş gözlüğümü yü-

zümnden yukarı kaydırıp başıma yerleştirdim, böylece renklerin gerçek tonlarını görebilirdim. İşten çıplak ayakla kumla kaplı ahşap yollarda eve yürümek olağanüstü bir şeydi. Henüz bir buçuk gün bile geçmemişti ama motor gürültüsü ve araba radyoları olmayan, yabancıların konuşmalarının kulak kabartılarak dinlenmediği, tek aşındırıcı etkinin ayak tabanlarını törpüleyen kumlar olduğu bir dünyaya alışmaya başlamıştım.

Villanın penceresinden içeriye yayılan sarı ışığı görebiliyordum. Dışarısı içeriden daha karanlık hâle gelmeden hemen önceki o ânı yakalamak için zamanında oradaydım. Burada sonbahar yoktu. En azından benim bildiğim gibi bir sonbahar değildi bu. Kuruyan yapraklar ya da teni kesen serin rüzgârlar yoktu. Elbette örgü şapkalar ve eldivenler de. Ama günün bu saati, yine de sonbahar gibi hissettiriyordu. Daha önce hiç yaşamamış olsam da nostaljik bir yanı vardı. Ve bir yerlerden, muhtemelen restoranın açık hava barbekü alanından bir şömine kokusu gelip duyularımı baştan çıkarıyordu. Aa, evet. Michael adanın esintisinden ilham alan marşmelovlardan bahsetmişti.

İçeri adım attığımda Ethan'ı derin koltuklardan birinde oturup dizlerinin üzerindeki dizüstü bilgisayarına bakarken buldum. Daha önce hiç görmediğim bir okuma gözlüğü takıyordu. Ekranı bakarken kaşlarını çatmıştı. Onu hâlâ burada bulmayı beklemiyordum ama göz göze geldiğimizde bu karşılaşma doğal ve tanıdık gelmişti. İyi hissettiriyordu. Bana küçük bir gülümseme gönderdi.

“Gözlükler güzelmiş,” dedim.

Kaşlarını yeniden çatı, bunu bir hakaret gibi algılamıştı. Aslında öyle demek istemiştım belki ama işin doğrusu, gözlükleri beğenmiştim.

Ve aklımda belirmesine karşı koyamadan belki onu da beğenmiştim?

Gözlüğünü çıkarıp onu sanki yabancı bir cisimmiş gibi inceledi. Sanki kendi kendine yüzünde belirmiş gibiydi.

“Evet. En sonunda pes ettim.”

“Akıllıca. Kör olmaktansa.”

“Sanırım öyle,” diye homurdandı. “Siz işi toparladınız mı?”

“Toparladık,” dedim güneş gözlüğümü başımdan çıkarıp çantamla birlikte mutfak adasının üzerine bırakarak. “Biraz gerideyiz ama yarına yetiştiririz sanırım.”

“Ve?”

“Ve ne?”

“Sence nasıl geçti?”

Böyle değerlendirme sohbetlerine alışkın değildim. Evde iki küçük çocuk ve bir devasa kediyle yaşıyordum. Günüm hakkında bana soru soracak başka yetişkin yoktu. Ondan önce de Cliff’in kendisinden başka hiçbir şeye ilgisinin olmamasına alışmıştım. Günümün nasıl geçtiğini soran bir adam değildi o. Elbette Ethan düşünceliydi ve aynı zamanda projeyi de önemsiyordu. Bunlar normal davranışlardı. Ama o an, yıllardır ya tek başıma ya da bir başkasının gölgesinde yaşadığım gerçeği üzerime çöktü. Başımı eğip geçirdiğim yıllar... Kimsenin “Sen nasılsın?” diye sormadığı çok fazla akşam geçmişti ...

Bu o kadar açıktı ki... Ve beni seven herkes bana bunu anlatmaya çalışmıştı. Annem ve babam. Celeste. Hatta kısa süre önce, “Neden hiç kimseden hoşlanmıyorsun?” diye soran Nettie bile. Ama işte, tam da o anda, bu tertemiz keten koltuğun köşesine, Ethan’ın sandalyesinin yanına otururken bu bilgi kök saldı içimde. O anda söylenenlere gerçekten inanmıştım.

Bu yüzden konuşmayı unuttum. Yukarı baktığımda Ethan’ın beni dikkatle incelediğini gördüm.

“İyi misin?”

“Evet! Pardon,” dedim. “Bence iyi geçti.”

“Peki. İyi olduğuna emin misin?”

“Kesinlikle,” dedim onun ilgisinden yumuşayarak. “Sadece yorgunum.”

Arkama yaslandım ve aramıza biraz mesafe koymak için bir iç çektim. Güçlü kalacaktım. O gözlükler umurumda değildi.

“Charlie’yle çalışmaktan hâlâ memnun musun?”

“Charlie mi? Kesinlikle. Harika biri!”

“Harika,” dedi Ethan ifadeyi tekrarlayarak.

“Neden sordun?”

“Hiç,” dedi omuz silkip. “Charlie harika biri.”

“Aynen,” dedim gözlerimi kocaman açarak. Ethan garip davranıyordu, ben de durumu daha da garipleştirmeye karar verdim. “O da benim harika olduğumu düşündüğünü söylemişti.”

Ethan’ın yanakları kızardı. Yakalanmış gibiydi. Bir kez olsun dengeyi kaybeden taraf ben değildim. Aynı anda başını salladı ve omuz silkti.

“Yani, ne bileyim işte... İşinde iyisin.”

“İyi mi demek istedin, yoksa harika mı?”

Bu adamı rahatsız etmekten daha eğlenceli bir şey var mıydı? Yeni hobim buydu.

“Evet. Peki. Harika.”

Kendimi tutamadım, ayağımla onun ayağına hafifçe dokundum.

“Yani sadece isim mi harika?”

Gözlerime baktı ve sırtıttı. “Pamuk şekerlerin için söylemedim tabii.”

Bir an boyunca bakıştık. Kendi iyiliğim için neden daha uzağa oturmamıştım? Ethan boğazını temizledi, kendini toparladı. Sanırım benim iyiliğim içindi. O da ölçülü davranmaya çalışıyordu.

“Diğerleriyle yemeğe çıkmak istemedin mi?”

“Çocuklarımı aramam gerekiyor.”

“Ah. Ben de. Birazdan.”

Ethan dizüstü bilgisayarını kapattı ve ayağa kalkarak esnedi.

Bir anlığına görünen karın kasları beni sonsuza dek rahatsız edecek türdendi.

“Bir bira alacağım sanırım. Sen de ister misin? Ya da... Stephanie biraz şarap bıraktıysa.”

“Sanırım şişeyi bitirdi.”

“Tüm tesiste bir yudum bile kalmadıysa diye demiştim zaten.”

Bu söz beni güldürdü. Güldüğümde rahatladım. Ve ne kadar gergin olduğumu ancak o zaman fark ettim.

“Bir bira alırım,” dedim. “Teşekkürler.”

Altlıkları masaya yerleştirdim. Ethan, üzerinde renkli etiketler olan yerel bir marka olan Turk’s Head biralarıyla geri döndü. Her şey neredeyse evcimen bir hava taşıyordu.

“Stephanie’nin bir dahaki sefere bize biraz şarap bırakmasına,” diye kadeh kaldırdı.

“Stephanie’nin güzel bir röportaj yapmasına ve Martin’le bir daha asla konuşmak zorunda kalmamasına!”

Ethan, *Ah şu adam*, der gibi başını iki yana salladı. Aynı anda biralarımızı yudumladık.

“Bugün ufak bir aksilik yaşandı,” dedim bir yudum aldıktan sonra. Bira serin ve ferahlatıcıydı.

“Öyle mi? Ne oldu?”

Ayaklarını yakındaki pufa uzattı. Lanet olsun. Adamın ayakları bile güzeldi.

Cam kapılardan biri aralıktı ve hafif esintiyle birlikte havalandırma sisteminden gelen hafif Hindistan cevizi kokusu, bir

anlığına kendimi tatilde gibi hissettirdi. Ethan'la. Bu düşünce midemde kelebekler uçuşmasına neden oldu.

"Peter'la videonun biraz... Cansız olduğunu düşündük," dedim kekeleyerek. "Ama sanırım bir çözüm bulduk."

Ethan gülümsedi. "Yani sen bir çözüm buldun."

"Bunu nered—"

"Oradaydım. Her şeyi gördüm. Kendi fikirlerin için övgü almaktan çekinme. Girişim gösterdin."

"Evet, tamam. Biliyorum. Teşekkürler öneri için. Ne yaptın, iş yerinde kendini ifade etmekle ilgili bir makale mi yazdın?"

Burnunu kırıştırdı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bana koşu hakkında yazdığın makaleden sonra sürekli tavsiye verdiğini söylediler. Başta klasik erkek davranışı olarak akıl verdiğini sanmıştım ama anladım ki tavsiye vermek senin işinmiş zaten, öyle söylediler."

Gözlerini kıstı. "Kim söyledi? *Onlar* kim?"

"Bilirsin işte, Jackie, Derek, Stephanie, Charlie..."

"Aman Tanrım," dedi kirli sakalına eliyle dokunarak. "Başka ne dediler?"

"Hiçbir şey," dedim hemen. *Özellikle başarısız evliliğinin ayrıntılarını kesinlikle söylemediler.*

Ama ben dünyanın en kötü yalancısıydım. Anında anlamıştı zaten.

"Aman Tanrım. Ciddi misin? Ne dediler? Kesin kötü bir şey. Suratına bak! Yanakların her şeyi söylüyor."

Ellerimi yanaklarıma koydum. "Nereden bileceksin? Belki de bir alerjidir! Alkol beni kızartıyor."

"Canavar Balosu'nda bir matara *burbon* içmeni izledim, hiç kızarmadın."

"Heey! O matarayı sen de yarıya kadar içtin!"

“Üçte birini.”

Paylaştığımız kasabada yaşanan bu ânı nedense rahatlatıcı gelmişti. İçsel bir şaka gibiydi. Birbirimize sırtıyorduk. Neden gülümsüyorduk? Biramdan bir yudum daha aldım. Dilimde tatlı ve acı bir tat bıraktı. Bir anlığına o tadı ağzımda tuttum.

“Hayır, ciddi. Ne dediler?” diye yineledi. Ayaklarını yere indirip öne, uyluklarının üstüne doğru eğildi. Şortunun yukarı çekildiği yerden tenindeki bronzluk çizgisi görünüyordu. Bunu görmezden gelmeye çalıştım. Ama o bana fazlasıyla yakındı. Ve hormonlarım yeniden sahnedeydi.

“Bilmeye ihtiyacım var. Ancak öyle adil olur.”

“Adil mi?”

“Evet. Bana dair ne söylediklerini bilmeliyim. Yoksa bu konuşma... Dengesiz olur.”

“Öyle bir şey yok.”

“Var aslında.”

“O zaman, bazılarına göre dengesizlik zaten mevcut çünkü sen, yani, benim patronum sayılırsın...”

“Benim senin patronun olduğumu mu düşünüyorsun?” dedi irkilerek.

“Hayır. Biliyorum, bu Steph ve Derek’in işi esasen. Ama sen onların patronusun! O hâlde geçiş özelliğine göre...”

Ethan başını yana eğdi. “Hey, Sasha,” dedi.

Aman Tanrım. Keşke adımı söylemese. İçimde uygunsuz bir şeyin pinpon topu gibi sekmesine neden oluyordu. Bacak bacak üstüne attım. Tüm karıncalanmalara kulaklarımı tıkadım.

“Evet?” dedim güçlükle.

“Geçiş özelliği nedir?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama yine de haklı olduğumu düşünüyorum.”

“Elbette öyle düşünüyorsun,” dedi.

Bu sözler suçlayıcı gibiydi ama gözleri başka bir şey söylüyordu. Bakışlarımı yakaladı. Gözlerimi kaçırmam gerektiğini biliyordum ama yapamıyordum.

Birden ortama sessizlik hâkim oldu. Aramızdaki hava yoğunlaştı. Mıknatıslar hem çekip hem itebilir miydi? Konuşmam gerektiğini hissediyordum ama sesim çıkmıyordu. Hareket etmem gerekiyordu ama taş kesilmiştim. Ethan dudaklarını yaladı. Büyülenmişim.

Dün gece dudaklarının benimkine hafifçe değdiği o an aklıma gelince tekrar yaşamak istedim.

Ve tam o anda, yeniden bir trans hâlinde öne eğildim, o da benimle birlikte eğildi. Yavaş yavaş yaklaştık; kirpiklerinin siyahlığını, gözlerinin aslında nasıl katmanları olduğunu, içinde evrenler taşıdığını fark edecek kadar yakındık. Kendimi o derinliğe bırakmaya hazırdım.

Bakışları göğsüme indi, sonra lav gibi dudaklarıma çıkarken tenimi yakıp geçti. Beynim direnmeye çalışsa da bedenim çoktan kararını vermişti. Gözlerimi kapadım, gerçekliği bir kenara bıraktım ve içimden *Yap gitsin*, dedim ki bir alarm çaldı. Bunun kafamda olmadığını anlamam birkaç saniye sürdü. Gerçek bir alarmdı, Ethan’ın telefonundan geliyordu. Yine köşelerimize sıçradık. Yine. Ve bu tekrar eden ses artık acı verecek kadar tanıdıktı.

Ethan telefonunu almak için kalkarken derin ve titrek bir nefes verdim. Ne oluyordu burada? Bilmiyor muydum? Ya da bilmek mi istemiyordum? Aslında oldukça netti.

“Saat altı buçuk,” dedi, elini saçlarının arasından geçirerek dikleştirdi. “Kızımı aramam lazım.”

“Ah, kahretsin!” dedim ayağa fırlayarak. “Benim de çocuklarımı aramam lazım.”

Çantamı tezgâhtan kaptım ve bitişik odalarımıza geçerken neredeyse birbirimize çarpıyorduk. Ellerim onun göğsüne düz bir şekilde yerleşti.

“Pardon, pardon!” dedim, ellerimi hızla geri çekerken. Tam anlamıyla dengesizliğin vücut bulmuş hâliydim. Olmamış olan şey, olmuş olandan daha garipti. Kendi odamda, kapı güvenle kapalıyken başımı ellerimin arasına aldım ve sessizce bir dizi küfür mırıldandım. Gerçekten titriyordum. Sonra kendimi yatağın üstüne attım, biraz toparlandım ve çantamdan telefonumu çıkardım. Ama numarayı çevirmeye daha yeni başlamıştım ki kapı çaldı.

Ethan başını içeri uzattı. İblis Baba. *Yatak odamdaydı.*

Doğrudum.

“Hey,” dedi. Yatakta oturuyor olmamdan dolayı bir örtünme içgüdüğü hissettim ama üzerimde hâlâ aynı bluz ve kot şort vardı. Bir dakika önce salonda onunla birlikteyken ne giyiyorsam aynılarıydı.

“Birazdan tekrar dışarıda buluşalım, sonra da oda servisi söyleriz, olur mu?”

“Oda servisi mi?”

“Evet. Yani, yemek. Odaya getirilen türden. Grup yemeğini atladık ya. Aç olmalısın.”

Doğruydu. Öğle yemeğinden beri neredeyse sadece şekerleme ve muz cipsi yemiştım. Set ikramı olarak elimizde olanlar onlardı. Panik ve adını koymayı reddettiğim başka bir şeyin (ona “Bob” diyelim) altında aslında açlıktan kıvrandığımı fark ettim.

“Evet,” dedim. “Açım ben.” Yoda’ya mı dönüşmüştüm? Ethan bana sanki aklımı kaçırmışım gibi baktı.

“Sanırım siparişi şimdi versem iyi olur, böylece beklemeyiz,” dedi. “Ne istediğine dair bir fikrin var mı?”

“Hamburger olabilir?”

“Hamburger mi?”

“Kesinlikle hamburger.”

Kapıyı kapatırken başıyla onayladı.

Ve ben, avuçlarımın altındaki o kaslı göğsünün hissini aklımdan atmaya çalışırken, “Bob”u görmezden gelmeye çalışarak başımın fena hâlde dertte olduğunu fark ettim.

29 | Ateşle Oynamak

Ethan

Bu kadın benim zayıf noktamdı. Aklımı kaçıırıyordum.

Tüm gün sette olmamıza rağmen ki bu arada orada harikalar yaratmıştı, sete geldiğinde yanakları kızarmıştı ve ışı ışı ışı. Ve o şortların içinde... Bacaklarını tamamen sergiliyordu.

Sonra sanki bunu her gün yapıyormuşuz gibi gelip yanımıza oturmuştu. Doğaldı, rahattı. Yani, aynı zamanda tamamen baş edilmezdi. Ama bu yönünü de seviyordum. Ayrıca bu rahatlığın ve dürüst olmam gerekirse bu kıvılcımın eski eşimle aramızda asla olmayan bir şey olduğunu fark ettim. Birbirimize saygımız vardı, hatta benzer yanlarımız bile. Ama bu yoktu.

Sasha bir odaya girdiğinde ben uyanıyordum. Her anlamda dikkat kesiliyordum. Onunla saatlerce konuşabilirdim. *Sonsuza kadar.*

Sonra ayağımı izlemeye başlamıştı, bacaklarıma bakmıyormuş gibi numara yapıyordu. Üzgünüm ama bu o kadar açıktı ki. Bana doğru eğildi, bluzu öyle bir açılmıştı ki bakmamak için irademe zor hâkim oldum. Ve gözleri, o kedi gözleri, kısıldığının

da ki yine beni öpmek üzereydi, değil mi? Bunu reddetmem mümkün değildi.

Biliyorum, bana profesyonel kalmamız gerektiğini söylemişti. Biliyorum, Derek de beni bu konuda uyarmıştı. Ama söylenenle yapılan birbiriyle örtüşmüyordu. Ve dürüst olmak gerekirse belki bu kötü bir şeydi ama... Buna rağmen çok mutluydum.

Charlie, Derek dışında bu konuda içimi döktüğüm tek kişiydi.

“En son ne zaman birini bu kadar çok sevdin?” demişti bavulunu açarken. “Bence bunun üzerine git.”

Sasha için bir şeyleri berbat etmek istemiyordum. Dergideki ekibim için bunu mahvetmeyi göze alamazdım. Ama aramızda gelişen şeyi de görmezden gelmek istemiyordum.

Her neyse, artık akşam yemeği vaktiydi. Ve ben açlıktan geri beriyordum.

YAPILACAKLAR:

- ~~Sasha'ya onun hakkında konuştuğumu~~
~~söylediği için Charlie'yi öldür.~~
- Sasha'ya onun hakkında konuştuğumu
söylediği için Charlie'ye teşekkür et.
Belki de bu işime yaramıştır?
- Ergen modundan çık ve duygular
hakkında onunla bir erkek gibi
konuşmaya başla.
- O öpücüğü tamamla.

30 | Uygunsuz Patatesler

Sasha

Kapıyı güvenle kapattıktan sonra Celeste’i aradım. Ekranda belirdiğinde biraz telaşlı görünüyordu. En azından Celeste standartlarına göre. Mutfak tezgâhının önünde duruyordu, telefon bir yere yaslanmıştı, o ise akşam yemeği için salatalık doğruyordu. Bu, çocukların yiyeceği sebzelerin evrensel simgesiydi. Saçları başının tepesine toplanmıştı ve her zaman çok fazla makyaja ihtiyaç duymasa da yüzünde hiç makyaj yoktu. Joan Jett tişörtünün önünde kan kırmızısı bir leke vardı.

“Celeste. Merhaba!”

“Merhaba, Sash!”

“Nasılsınız?”

“İyi, iyi. Her şey iyi.”

Bu, gerçek olamayacak kadar fazla neşeli bir “iyi”ydi. Başımı yana eğdim, belki bakış açımı değiştirirsem daha iyi anlayabilirdim.

“Kulağa pek iyi gelmiyor.”

“İyi... İyi yani!”

“Peki. İyi o zaman.”

Birbirimizi sessizce süzdük. İlk kim pes edecekti? Tabii ki ben! Her zaman olduğu gibi.

“Celeste! Dürüst ol. Çocuklarım korkunç mu davranıyor? Söyleyebilirsin.”

“Aman Tanrım, hayır. Hiç de değil. Düşünsene, ödevini söylemeden yapan bir çocuk!”

Nettie. O konuda gerçekten iyiydi. Bu konuda kendime hiç pay çıkarmıyordum. Pili takılı gelmişti âdeta. Büyüyünce onun gibi olmak istiyordum.

“Bence Henry üzerinde de iyi bir etkisi oluyor.”

“Peki ya Bart?”

“Hayatının en güzel zamanını geçiriyor. Henry’nin eski Jurassic Park LEGO’larını keşfetti. Belki bir daha asla ayrılmaz.”

“Yemek yiyor mu bari?”

“Pretzel* sayılıyor mu?”

“Ben uzaktayken mi? Sayılır!”

“O zaman evet! Tıka basa yiyor.”

“Sen iyi misin peki, gerçekten?” diye sordum. Aptal değildim. En iyi arkadaşımın biraz dengesiz olduğunu anlayabiliyordum.

“İyiyim.” Gülümsemesi soldu.

Gözlerimi kıstım, sessizce ne olduğunu sordum.

“Sen eve döndüğünde anlatırım,” dedi.

Bu, anneler arasında bir şifreydi. *Çocuklar beni duyabilir. Bu anlatamayacağım kadar uzun bir hikâye. Şimdi anlatırsam kendimi tutamam ve şu an kendimi kaybedemem, o yüzden daha sonra uygun bir zamanda anlatabilir miyim?* Her ne oluyorsa, Celeste şu an anlatamıyordu.

* Alman simidi. -ed.n.

“Anlaşıldı.” Mesajı almıştım. Onun lehine, ben de içinde bulunduğum muğlak durumun detaylarını paylaşmıyordum.

“O annem mi?” diye ekrandan gelen küçük bir ses duyuldu.

“Evet!” dedi Celeste.

“Gel bakalım Bart, telefonumu odana götüreyim, tamam mı? Annenle rahat rahat konuşabilesin diye.”

“Benim odam hangisiydi?” diye sordu. Klasik. Başımı ellerimin arasına alıp güldüm.

“Nettie! Nettie! Annem telefonda!” diye bağırdı.

“Tamam, bir saniye,” dedi sekiz yaşındaki kızım.

Ekranda birkaç tuhaf görüntüye tanıklık ettim, telefon Celeste’in misafir odasına taşındı ve sanırım yan sehpanın üzerindeki kitap yığınının üstüne yaslandı. Bart’ın yüzü kadrāja girdi. Ya da en azından bir kısmı.

“Anneciğim!”

“Merhaba Bonk!” dedim. Onu yemek istiyordum. “Nasılsın?”

“İyi,” dedi yatağa otururken. Üzerinde çoktan en sevdiği vahşi hayvanlı pijamaları vardı. Elmo’yu kucakladı ve o eski püskü kırmızı şeye sarıldı.

“Okul nasıldı bugün? Özel bir şey yaptınız mı?”

“Hımm, unuttum.” Tavana bakarak düşündü. “Aa, Chris ve Palmetto’yla zombi savaşçılarını oynadım!”

“Palmetto mu? O kim?”

“Anne! Hani işte! Sınıfımda. Kırmızı masada oturuyor.”

“Sınıfında Palmetto diye biri mi var?” Bu Brooklyn’e özgü detayı nasıl kaçırmıştım, bilemiyordum.

“Evet. En azından sanırım adı öyle.”

“Eminim öyledir.”

Bu anne versiyonumla başa çıkabiliyordum. Bu ben, anlaması kolay bir versiyondur. Uzakta, Nettie’nin odaya girip ka-

pıyı kapattığını gördüm. Üzerinde birkaç hafta önce birlikte aldığımız siyah bir kazak ve İspanyol paça bir kot vardı. İki gün önceye kıyasla daha olgun ve daha güzel görünmesi mümkün müydü?

“Merhaba anne!” diye gülümsedi.

“Eğleniyor musun, Net?”

“Kesinlikle. Harika!”

“Henry’yle aranız nasıl?”

“Çok iyi. Bu arada, sana o küçük anlar yazı etkinliğinden bahsetmiştim ya? Tahmin et kiminki sınıfta öğretmen tarafından sesli okundu?!”

“Nettie’ninki!” diye bağırdı Bart.

“Off, Bart!” diye homurdandı Nettie ona dönerek. “Ben an-neme anlatacaktım. Bu benim paylaşacağım bir haberdir!”

Bart omuz silktri. “Aman neyse.”

Nettie gözlerini devirdi. “Neyse. Daha ben anlatmadan kaba bir şekilde lafım kesilmeden önce diyordum ki...”

Bart’tan önce ebeveynlerin çocuklarının okul günlerini anlatmadığından yakındığına bir türlü anlam veremezdim. Nettie her zaman her detayı anlatırdı. Ve tam anlamıyla HER BİR DETAYI. Yani önümüzdeki on dakikayı sınıfındaki erkek çocukların kötü davranışları, teneffüste oynadığı yakar top maçındaki zaferi ve kurmakta oldukları ama henüz hiç müşterisi olmayan bebek bakıcılığı kulübüyle ilgili iki arkadaşları arasındaki kavgayı anlatmakla geçirdi. Bart, Henry ve kendisinin izlediği su samuru animasyon filminin tamamını anlatmaya girişecekti ki Celeste kafasını uzatıp çocuklara yemeğin hazır olduğunu söyledi.

“Gitmeliyiz!” dedi Nettie ayağa kalkarken. “Hadi Bart.”

“Bir şey soracağım,” dedim. “Listendeki eğlenceli şeylerden herhangi birini yapabildiniz mi? Jamie’nin meşhur patlamış mısırından yediniz mi?”

“Hayır, aslında,” dedi Nettie kaşlarını çatarak. “Jamie’yi ilk gün bizi alırken gördükten sonra hiç görmedik. Sanırım bir yere gitmiş.”

Sonra telefona doğru eğildi, gözlerini kocaman açtı ve fısıldadı. “Biraz garip.”

Kafamda alarmlar çalmaya başlamıştı ama Celeste’in sınırlarına saygı duymam gerekiyordu. En azından bugünlük.

“Peki,” dedim. “Hey Nettie. Celeste’e karşı nazik ol, olur mu?”

“Elbette anne! Bu işin ne kadar zor olduğunu biliyorum,” dedi omuz silkip.

“Zor olan ne?” diye sordum.

“Yalnız bir kadın olmak!” dedi. “Seni seviyorum!”

Nettie o havalı çıkışı yaptıktan sonra Henry’yi bulmak üzere oradan ayrıldı ve Bart geride kaldı. Bana gülümsedi ve yaramazlıkla parlayan gözleriyle telefona doğru ağır ağır baktı. O bakışı tanıyordum. Kırmızı düğmeye, yani beni yüzüstü bırakmaya basmak için can atıyordu.

“Seni seviyorum, Bart!” dedim bağlantıyı kesmeden önce.

“Ben de seni seviyorum, anneciğim! Aa!” dedi parmağı düğmenin üzerinde gezinirken. “Sormayı unuttum...”

“Evet?”

“Seyahatin güzel geçiyor mu?”

Kalbim erimişti. Kelimenin tam anlamıyla bir su birikintisine dönüşmüştüm. Bu kadar sevimliliğe dayanmak imkânsızdı. O an fark ettim ki çocuklarımı küçümsemiştim. Aslında son birkaç yıldır sandığım kadar yalnız değildim.

Telefonu kapatınca Celeste’e bir mesaj attım.

Seni seviyorum. Teşekkür ederim. Umanım Bart'ın yağlı parmak izlerini silmek için yanında bir ıslak mendil vardır. Nerelere dokunduğunu kim bilir. Ve ne zaman konuşmaya hazır olursan, ben buradayım.

Aldığım tek karşılık bir başparmak emoji oldu.

Şimdilik bu kadarıyla yetinmem gerekiyordu.

Cesaretimi toplayıp odadan çıktığımda yemek çoktan gelmişti. Kurt gibi açtım. Ethan ya da muhtemelen buraya uğrayıp gitmiş olan Michael, akşam yemeğimizi verandadaki masaya zarifçe sermişti.

“Dışarıda yemek yemek hoş olabilir diye düşündüm,” dedi Ethan masayı işaret ederek.

“Gerçekten hoş,” dedim.

İçimden, *Fazla hoş*, diye geçirdim.

Etrafta loş ışıklar yanıyordu, hafif bir deniz meltemi esiyordu. Güneş kremi kokusu hâlâ havada asılıydı. Adaya özgü bitkiler her yerdeydi. Resmen bir palmye yaprağının altında yemek yiyorduk. Sandalyeye oturduğumda ayakkabılarımı çıkardım ve ayak parmaklarımı serinlemiş kuma gömdüm. Her an karikatürden fırlamış bir iguananın ortaya çıkıp bize serenat yapmasını bekliyordum.

Tek kelimeyle *romantikti*.

Neyse ki atmosferi mahvetmek konusunda epey yetenekliydim.

“Bir sürahi rom *punch* göndermişler,” dedi Ethan otururken. “İster misin?”

“Evet,” dedim ve ardından “Hayır,” dedim ama tekrardan “Evet,” dedim.

Kötü bir fikirdi. O kadar kötüydü ki artık iyi sayılırdı.

“Bu cevabı benim için açıklaman gerekecek.”

“Evet. Teşekkür ederim. Biraz rom *punch* almayı çok isterim.”

Kırmızı içkiyi bardağıma dökerken buzlar sevinçle şıkırdadı. Ben de servis tabağımın metal kapağını kaldırdım. Hamburger devasa bir büyüklükteydi, şükürler olsun. Ama yanında salata vardı. *Salata mı?* Bir günlük marul gibi soluverdim. Ethan beni hemen anlamıştı.

“Paylaşmamız için yanma patates de söyledim,” dedi ve masanın ortasındaki başka bir metal kapağı kaldırdı. Altından bir orduyu doyuracak kadar patates çıktı ya da sadece beni. *Voilà!*

Gerçek bir kahraman.

Onun kalp dostu bir şey, mesela yaban somonu falan söyleyeceğini düşünmüştüm. Belki de bana dana eti üretiminin sera gazı salınımına etkisiyle ilgili uzun bir ders vermeye hazırlanıyordu, arter tıkanıklıklarından bahsetmiyordum bile... Ama meğerse o da aynısından sipariş etmişti.

“O hamburgere bakış şeklin beni biraz korkutuyor,” dedi Ethan. “Ama aynı zamanda mutlu ediyor.”

“Zevk ve acı. Aynı madalyonun iki yüzü.”

Rom *punch*ımdan büyük bir yudum aldım. Hafif değildi.

“Sakıncası yoksa ben...” dedim, başlangıç çizgisinde diz çökmüş yarış düdüğünü bekler gibi.

“Tabii ki.” Ve yemeğe başlamıştık! Sonraki birkaç dakika fazlasıyla vahşi ve neredeyse müstehcendi. O hamburgeri yerken kendimden geçmişim. Kendime geldiğimde Ethan, dudaklarında muzur bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

“Vay canına.”

“Ne oldu?”

“Hiç. Sadece etkilendim, hepsi bu.”

“Beni utandırma!”

“Asla!” dedi ellerini kaldırarak. “Sadece gerçeği görünce anlıyorum, o kadar.”

“Aman Tanrım,” dedim, elimi sallayarak söylediklerini geçiştirdim. “Patateslere saldırırken beni hiç görmedin bile.”

“Sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Ben de.”

Biraz daha rom *punch* içtim. Sonra biraz daha. Bu içki tehlikeliydi. Tatlı ama sertti. *Tıpkı benim gibi*, diye düşündüm ve içimden kahkahayı patlattım. Bu, başımın belada olduğunun ilk işaretiydi.

“Kızın nasıldı?” diye sordum, yarı ayık bir hâlde.

Sormalı mıydım, bilmiyordum. Kafam güzel olduğunda dilim daha cesur oluyordu. Ona çocuğuyla ilgili şimdiye kadar tek bir soru bile sormamıştım. Ne sınıfını, ne ismini... Ve bunun bilinçli bir tercih olmasa da her şeyi ayrı tutmak istememden kaynaklandığını fark etmiştim. Buradaki zamanımız ayrıydı. Evdeki karmaşık hayatlarımız ayrı. Detayları bir kez öğrenince geri dönüşü yoktu.

“İyi,” dedi Ethan gülümseyerek, ışıklar yüzünün güzel hatlarını nazikçe aydınlatıyordu. Gerçekten çok yakışıklı bir yüzdü. “Ben uzaktayken her gün konuşuruz.”

“Çok mu seyahat ediyorsun?” *Gördün mü ama nasıl da konuyu değiştiriyorum?* Rom beni kurnaz yapmıştı. Bu teoriyi geliştirmem gerekiyordu.

“Artık daha az. Eskiden sürekli seyahat ederdim. Çoğu akşam da iş etkinliklerine katılırdım.”

“Yavaşlaman mı *gerekti*, yoksa sen mi yavaşlamayı *seçtin*?”

“Sanırım ikisi de,” dedi, ellerine bakarak. “Eskiden parıltılı hiçbir davete ya da geziye hayır demezdim.”

“Eminim eşin buna bayılıyordu. Her gece dışarıda olmanı.” Ona parmağımı salladım. “Bahse girerim asla okuldan alma sorumluluğu sana yüklenmiyordu.”

“Hâlâ o sorumluluğu almıyorum. Ama artık en azından bırakma görevini ben yapıyorum.” Mahcupça sıırttı. “Dürüst olmam gerekirse, geriye dönüp bakınca sanırım evliliğimden kaçmaya çalışıyordum. Şimdi işler biraz değişti, daha çok evdeyim ve her şeyin ne kadar dengesiz olduğunu fark ediyorum. Ve neleri kaçırdığımı.”

“Peynirli makarnayı.”

“Efendim?”

“Kaçırdığın şey. Esas olarak o. En azından eski kocam bizim evde en çok onu özlüyor.” Ortamı yumuşatmaya çalışıyordum ama onun bakış açısını duymak da ilginçti. Yenilenmiş bir işkolik baba.

“Peynirli makarnayı severim,” dedi.

“Bilirsın,” dedim. “Önemi varsa söyleyeyim, biz ebeveynler çoğu zaman yetersiz hissettiğimizi düşünürüz. Sanki hep yanlış yapıyormuşuz gibi.”

“Bunu hep düşünüyorum,” dedi başını sallayarak.

“Ama sonra üniversiteden arkadaşım Bruiser’ın da çocukları olduğunu hatırlıyorum ve diyorum ki, *Ben ne kadar kötü olabilirim ki?*”

Gülümsedim. Birlikte güldük. Ve masanın karşısında ona bakarken itiraf etmeliyim ki, kesinlikle adam müthiş yakışıklıydı. Ama sadece bu değildi. Onunla konuşmayı gerçekten seviyordum. Hem rahat, hem de eğlenceliydi.

“Ciddiyim,” dedim. “Özgürlükten vazgeçmek zor. O gece hayatını ve maceraları bırakmak kolay değil.”

“Öyle. Ama artık yaşlandıkça daha evcimen biri oldum.”

Benim için de aynıydı. Ama yine de Ethan'la aramızdaki farkı düşünmeden edemiyordum. Görünürde benzer şartlarda, benzer dünya görüşlerine sahip olsak da. Çocuklardan ayrı kalmamanın zorluğunu konuşurken, ebeveyn olmanın insanı nasıl değiştirdiğini paylaşıırken, Ethan ne kadar başını sallasa da aslında ne demek istediğimi tam olarak *anlayamadığını* fark etmiştim. Onun seyahat edip etmeme kararı bir tercihti, bir mecburiyet değildi. Ben *özgürlüğümden* Nettie doğar doğmaz vazgeçmiştim. O ise oraya *ulaşmak* zorunda kalmıştı. Ve o yolculuk da “kişisel gelişim” diye adlandırılıyordu. Evde daha fazla kalmayı tercih etmesinden söz etme şekline bakınca kariyerinin her zaman evden daha öncelikli olduğunu anlayabiliyordum.

Hâlâ eski karısı, aldatan biri olup olmaması fark etmeksizin, o şehir dışına çıktığında çocuklara bakıyordu. O yokken kızının yaşadığı en büyük değişiklik, anne babasının velayet günlerini değiştirmesi oluyordu. Kendi yatağında, kendi eşyalarının arasında uyuyordu, brokolisi her zamanki gibi pişiriliyor, her zamanki atıştırma çeşitleriyle besleniyordu. Ethan'ın muhtemelen gitmeden önce hiçbir şeyi organize etmesi gerekmiyordu. Ne çocuk bakımı, ne yemekler, ne ödev hatırlatmaları ya da okul programları. Komik Çorap Günü gibi büyük etkinlikler için çorap tedarik etmesi bile gerekmezdi. Boşanmış olmasına rağmen zihinsel yükünün büyük kısmını taşıyan biri vardı hayatında. Bu durum bir cinsiyet meselesiydi ama aynı zamanda benim özel “sorumsuz eski eş” problemimle oluşmuş bir uçurumdu.

Sanki bir şükürler olsun ânı gibi telefonum mesaj sesiyle öttü. Aşağı baktım ve bir anda irkilerek mesajın Cliff'ten geldiğini fark ettim. Böyle bir anda! Kulakları mı çınlamıştı ne! O koca, aptal kulakları. Bir hafta içinde ikinci kez. Bu kutsal hediye neye borçluydum acaba?

“Off!” dedim, rom *punchtan* sonra daha da yüksek ve abartılı bir şekilde inleyerek.

“Ne oldu?” diye sordu Ethan.

“Eski kocam...”

“Ne istiyor?”

“Ne istemiyor ki?”

“Ebeveynlik yapmak mı?” dedi Ethan, o da belli ki biraz çakırkeyifti.

“Aynen öyle! Sesli okumamı ister misin?”

“Lütfen oku.”

“Sash! Bebeğim!” dedim okurken midem bulanmış gibi yaparak. “Acaba Martin Bernard’la birlikte bir Karayip adasında mısın?”

“Off. Bunu nasıl biliyor?” diye sordum Ethan’a.

Omuz silkti. Onun da bir fikri yoktu. “Senin arkadaşlarından biriyle konuşuyor mu?”

Başımı iki yana sallayarak güldüm. Boşanmadan sonra arkadaşlar bana kalmıştı. İyileri en azından.

Evet, gerçekten bir adadayım. Bunu nereden bildin?

Hemen ekranda yazdığını gösteren noktalar belirdi. Yıldız kokusunu alan tazi gibi iz üzerindeydi. Cliff, iş fırsatlarını asla kaçırmazdı.

Escapade’i Instagram’dan takip ediyorum. Oradan bir fotoğraf paylaştılar, sen de fotoğraftaydın. Nasıl oldu bu?

Onlar için içerik üreliyorum.

Vay be. Sash. Harikal Biz aslında Martin Bernard'ı Ryan Reynolds projesine dâhil etmeyi düşünüyörüz. Kariyerini yeniden canlandırmak istiyor ve...

Başımı kaldırdım, Ethan sabırla bekliyordu. “Bunu hemen kaldırmam gerek, yoksa telefonu okyanusa fırlatacağım.”

“Katılıyorum,” dedi. “Ben de kendi telefonumu kaldırayım.”

İkimiz de cihazlarımızı sanki poker masasında bahis koyuyormuşuz gibi masanın ortasına, ekranları aşağı bakacak şekilde koyduk. Bir an durup bulunduğum yeri takdir ettim. Başımı geriye yasladım. Ilık rüzgâr tenime değerek sanki yeni bir başlangıç yapmışım gibi hissettirdi. En son ne zaman bu kadar rahatlamıştım?

“Eski kocan tam bir,” Ethan duraksadı. “fazlalık.” Az daha “bok” diyecekti. Daha isabetli olurdu.

“Aynen öyle! Berbat biri.” Başımı sallayarak ellerimi havaya kaldırdım. “Sorumluluk bilmeyen, sahtekâr ve beni aldatan bir şerefsiz. Ama sen zaten bunun nasıl olduğunu bilirsin işte.” Ağzımdan dökülene kadar gaf yaptığının farkına varmamıştım. Kahrolası *rom*! Ağzımı elimle kapattım ama ikimiz de artık işiştten geçtiğini biliyorduk.

“Aha!” dedi Ethan yerinden kalkıp beni işaret ederek. “Daha fazla şey söylediklerini biliyordum!”

Suçlu bir ifadeyle omuz silktim. “Kızdın mı?”

“Hayır.” Başını iki yana sallayarak yerine oturdu. Gerçekten kızmadığını anlayabiliyordum.

Objektif olarak gerçekten sevimli olduğunu fark ettim. Gözleri şimdi daha derin bakıyordu. Aramızdaki esprilerle dudakları seğirmişti, yanağında tek bir gamze vardı. Profesyonel Sasha'nın umurunda olacak türden bir şey değildi. Gerçi Profesyonel Sasha az önce bir litre içki içmişti. Şu an ofis dışındaydı. *Cevaplardaki gecikme için özür dileriz. Acil durumlar için lütfen başka biriyle iletişime geçin.*

Lanet olsun. Sanırım ondan gerçekten hoşlanıyordum. Hoşlanıyor muydum? Neredeyse iki kez onu öpmüş olmam, bu yönde bir işaret olabilirdi. Ama neyse ki herkes ondan hoşlanıyordu. Bir anlamı olmak zorunda değildi.

“Şu bir gerçek ki çalışanların seninle çalışmayı gerçekten seviyor,” dedim. “Bu, şimdiye kadar yaptığım işler arasında açık ara en iyisi.”

Ethan gülümsedi ama sonra alnı endişeyle kırıştı. “Ve bu benim kariyerimde büyük bir adım. Sadece, bu işi elimde tutabileceğimi umuyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ah, önemli bir şey değil,” dedi alnını ovalayarak.

“Bana öyle gelmedi.” Düşünmeden diğer eline dokundum, masanın üzerinde avuç içi aşağı dönük duran eline. Rahat Ethan'ı geri getirmek istiyordum. “Söylesene, ne oluyor?”

Yavaşça yüzümden elime baktı. Ben de elimi geri çektim. Bir anlık sessizlik oldu, birbirimizi süzdük. İstesem de istemesem de içimde havai fişekler patlıyordu.

O da aynısını hissediyor muydu?

“Ne diyordun?”

“Ha, evet,” dedi boğazını temizleyerek. “Dergi yeni bir yayıncı tarafından satın alındı ve önümüzdeki haftalarda kurumsal yönetim kimlerin kalıp kimlerin gideceğine karar verecek. Eki-

bimin büyük ölçüde kalacağından eminim, onları korumak istiyorum ama benim işim daha az güvence altında. Hâlâ yeni sayılırım ve yönettiğim gidişatı beğenip beğenmemeleri önemli.”

Ahh. Şimdi her şey çok daha anlamlıydı. Derek’in kaygısı. Ethan’ın stresi. “Yani bu... Neye bağlı?”

“Bu haber dosyasına ve fotoğraf çekimine, muhtemelen. Yani, her şey birer etken ama bu ana metin olacak ve burada neler çıkaracağımızı görmek istediklerini hissediyorum. Bir de okuyucuları cezbedip cezbedemeyeceğimizi.”

“O yüzden mi sen de geldin bu çekime? Gözetlemek için. Son zamanlarda daha az seyahat ediyorum demiştin oysa.”

“Yani,” başını çevirip etrafına baktı, sonra bana döndü, bakışları sıcak ve yoğun. “Kısmen.”

Yerimde kıpırdadım, o bakış sanki içimden geçip beni titreyen bir köze çevirmişti. Bunları düşündüm, onun için ne kadar çok şeyin riske atıldığını değerlendirdim. Ama buna rağmen bana bir şans vermişti.

Neden? Burada ne yapıyorduk biz? Şu an bu konuları analiz edemeyecek kadar çakırkeyiftim. O yüzden rom *punch*tan bir yudum daha aldım. Bilinçli bir tercihle bulanıklığın ortasında kalmaya karar verdim.

“Her neyse, tüm bunlar benim ekibimin neden bütün dedikodularımı sana anlattığını açıklamıyor.” Ethan gözlerini devirdi.

“Bir teselli olacaksa, seni mağdur gibi gösterdiler.”

“Bu nazik olmuş. Ama senin okul bahçesinde söylediğin gibi işler karışık. Evliliklerin yürümemesi için milyonlarca sebep var.”

Ah. Bunu söylediğimi unutmuştum. Ama o unutmamıştı.

“Peki,” dedim, gözlerimi ona dikip. “Bir tane söyle.”

“Ne?”

“Bir sebep. Evliliğiniz neden yürümedi, tek bir sebep söyle.”

“Vay canına,” dedi. “*Yürümedi* demek fazla sert bir tanım.”

“Peki o zaman,” dedim öne eğilerek. “Evliliğinizin dostane biçimde infilak etmesinin tek bir sebebini söyle.”

“Çok daha iyi,” diye iç çekti, elini saçlarının arasından geçirdi.

O anda bicepsinin kasıldığını fark etmedim çünkü söylediklerine odaklanmıştım. Ne diyordu?

“Gerçekten bunu konuşmak istiyor musun?” dedi. “Hani hep derler ya, bunları konuşmamak gerekir diye.”

“Kim diyor? Ne zaman? Kime?”

“Bilmem.”

“Bu konulardan hiç mi bahsetmiyorsun?”

“İnsanlara yeni bir dert yüklemek istemiyorum.”

“Hıh.” Çenemi elimle destekledim. “Yani ‘insanlara yeni bir dert yüklemek’ derken duygularından bahsetmemeyi mi kastediyorsun?”

“İkisi de aynı kapıya çıkıyor.”

“Yani, ilk randevuda boşanmalardan bahsetmemek gerek derler ama... Bu bir ilk randevu değil ki! Hatta randevu bile değil.”

Bana uzun ve dikkatli bir bakış attı. Başını iki yana salladı. Sonra yeniden iç çekti. “Peki. O zaman bir tane sebep söyleyeceğim.” Yerinde hafifçe kıpırdandı, düşünmek için biraz durakladı. “Sanırım artık onunla ilgilenmiyormuşum gibi hissettirdim. Ve haklıydı. Fiziksel anlamda değil. Daha temel bir seviyede. Aynı şeyleri önemsemiyor, aynı şeylerden hoşlanmıyorduk. Aldattığını öğrendiğimde öfkelenmişim çünkü bu sadece bana değil, çocuğumuza ve beraber kurduğumuz hayata da saygısızlıktı. Ama umursamamıştım. İşte o zaman anlamıştım.”

“O zaman neyi anlamıştın?”

“Bittiğini.”

Bunu birlikte sindirdik. Sessizce, o ağırlığın oturmasına izin verdik.

“Peki sen ne zaman anladın bittiğini?” diye sordu.

“Artık eve gelmemeye başladığında.”

Ethan dudaklarını birbirine bastırdı, ben de omuz silktim. Sonra ikimiz de kahkahaya boğulduk, hem de ne kahkaha.

“Oldukça net bir işaret!” dedim gözlerimden yaşlar süzülürken.

“Kesinlikle,” diye homurdandı.

Ve biriyle bu şekilde eski evliliğimin yangınını gülerek konuşmak iyi hissettirmişti. İnsanların yumurta kabukları üzerinde yürüyormuş gibi davrandığı o gergin hâlden çok daha iyiydi.

Sonunda kahkahalarımız hafifleyip soldu. Elimle yanaklarımı sildim, bu sefil hâlimiz bile komikti.

“Peki eski kocan LA’de neyi bu kadar seviyordu?” diye sordu Ethan, LA’yi pek de sevmezmiş gibi.

“Şey, hava durumunu, *sushi*yi, In-N-Out’un yemeklerini ve kanyon yürüyüşlerini.”

“In-N-Out için kimseyi suçlayamazsın.”

“Evet. Suçlanamaz. Gerçi patates kızartmalarının iyi olduğunu iddia ediyor. Halbuki hiç de öyle değil.”

“Berbatlar mı?”

“Berbat patatesler. Kök sebzelerin itibarına hakaret.”

Arka planda cırcır böcekleri ya da adaya özgü benzeri böcekler ötmeye başlamıştı. Dışarıda olduğumuzu tekrar hatırladım. Havuzun ötesinde bir şey göremeyecek kadar kararmıştı hava.

“Çok güçlü bir yorum,” dedi Ethan. “Bir karbonhidrat için.”

“Patatesleri gerçekten severim. Onları sonuna kadar savunurum.”

“Bu çok açık.” Ayağını masanın altında hafifçe benimki-
ne dokundurduğunda içime bir sıcaklık yayıldı. Ve başka bir
şey, belki de bir tür şefkat. Kahretsin. Kesinlikle fazla *punch*
içmiştim.

“Cidden, sence neden gerçekten seviyordu orayı?” diye sordu
Ethan. “LA’yi yani. Patatesleri değil.”

Ayağının bana dokunduğu o samimi hâle tepki vermemeye
çalışarak derin bir nefes aldım. “Çünkü orada ebeveynlik yap-
ması gerekmiyordu.”

Ethan geriye yaslandı ve alçak bir ıslık çaldı. “Vay be. Anlıyo-
rum, zor olabilir ama...”

“Yani, sadece bu da değildi. Başarılı hissetmeyi seviyordu.
Yıldızların yörüngesinde dolanarak ödünç alınmış bir güç his-
sini yaşamayı seviyordu. Hollywood’da kendi insanlarını buldu.
Diğer fırsatçılar ve ahlak yoksunlarıyla aynı ortamda. Hatta ora-
da, görece düzgün bir insan gibi görünüyordu. Bizi yüzüstü bı-
rakmak ya da kendine öncelik verme konusunda suçluluk duy-
ması gerekmiyordu çünkü ‘kendi gerçeğini’ yaşıyordu.”

Ethan bu söylediklerimi kafasında tarttı. “Bir yere kadar an-
layabiliyorum. Ben de sanırım o şeyleri önemişiyordum eskiden.
Ama sonra büyüyorsun, birkaç çekim organize ediyorsun ve
yıldızların abartıldığını fark ediyorsun.” Aniden gözleri parladı.
Öne eğildi. “Dur! Aklıma harika bir fikir geldi!”

“Şu kötü ahlak ve kötü zevk konusunda mı?”

“Hayır! Yıldızlardan bahsediyorduk ya! Gel, fenerimizi alıp
su kenarına inelim ve yıldız kümelerine bakalım. Gökyüzü bu-
rada muhteşem ve biz daha görmedik bile!”

Heyecanlıyken köpek yavrusu gibi sevimli oluyordu. Bu bu-
laşıcıydı. Hayır deme şansım yoktu. Zaten diyecek bir “hayır” ım
kalmamıştı. Üstelik gece gökyüzünü gerçekten severdim. *Punch*

sürahisini bitirmiştik. Bardağımdaki erimiş buzdan son bir yudum alıp ayağa kalktım ve ellerimi havaya kaldırdım.

“Hadi yapalım!”

Ethan gitmeden önce içeri koşup villanın ışıklarını kapattı. Bunu yapma gerekliliğini, sorumluluk duygusunu, özeni, o kadim baba havasını hissetmiştim. Sadece kısa bir elektrik israfı dersiyle kurtulmuştum. Bir dakika sonra çıplak ayakla, elimizde fenerle suya doğru inmeye başladık.

Karanlıktı. Şehir karanlığı gibi değildi. Ne banliyö karanlığına benziyordu ne de arada bir sokak lambasının ya da geçen bir farın aydınlattığı kırsal yol karanlığına. Bu, elektriklerin tamamen kesildiği bir karanlıktı. Evin üst katındaki camı olmayan banyomuz gibi siyahtı. Nettie ile Bart’ın fosforlu oyuncaklarını karanlıkta görmek için kapıyı kapatıp oynadıkları yer gibiydi. Gecenin tam ortasındaki körlük gibiydi.

Ay incecik bir hilaldi. Bir peynir tekerleğinden kopmuş bir dilime benziyordu. Villadan uzaklaştıkça gece daha da koyulaşmıştı. Çok geçmeden Ethan’ı görmekten çok yanımda hissedebiliyordum. Kumda yürüyüşümüz ayak izlerimizle birlikte hikâyemizi yazıyordu. O çimen kokulu parfümü burnuma geldi ve içimin derinlerinde bir kıvılcım çaktı. İsmi koymayı istemediğim bir şey. Karanlık beni onu görmekten koruyordu. Onun da beni gördüğünü fark etmemesinden koruyordu. Aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak etmiştim.

“Ah!” diye haykırdı. “Lanet olsun!”

Görünüşe göre düşünmüyordu.

“İyi misin?” diye sordum ona.

“Evet, iyiyim. Sanırım bir taşa takıldım ve sonra da bir midyeye bastım.”

“Yürürken ellerini yukarıda tutmalısın,” dedim. “Düşersen kendini korumak için.”

“İyi fikir. Görüyor musun? Bazı insanlar yapıcı eleştiriyi kabul edebiliyor.”

“Evet. İhtiyacı olan insanlar.”

Cevap vermedi ama biliyordum ki bana içinden oklar fırlatıyordu.

“Suya varana kadar feneri yakmak ister misin, kendimizi öldürmeyelim diye?”

“Ah, tabii,” dedim.

“Eğer ihtiyacın varsa.” Feneri açtım. Yalnızca yumuşak bir parıltı yayıyordu. Yüzlerimize doğru tuttum. Ethan gerçekten de bana göz devirmişti. “Ayağında bir kesik var mı diye bakmak ister misin? Odamdaki çantada bir *Karlar Ülkesi* yara bandım olmalı.”

“Hayır. Bu kadar yol gelmişken... Bir kesik varsa bile iltihaplanmayı göze alırım.”

“Vay canına. Gerçek kahramanlık bu işte.”

Başka bir kazaya kurban gitmeyelim diye feneri alçakta ve önümüzde tuttum. Adımlarımıza öyle dikkat kesilmişti ki suyun kenarına varıp hedefimize ulaştığımızda ikimiz de şaşırmıştık. Gelgit dalgaları ayaklarıma değiyordu. “Sanırım geldik.”

“Bekle!” dedi Ethan, beni kolumdan tuttu. Teninin tenime teması içimde bir patlama yaratmıştı.

“Henüz yukarı bakma.” Fenerin ışığında kamp ateşi başında korku hikâyesi anlatıyor gibiydik. Ve Ethan’ın anlatacak iyi bir hikâyesi vardı.

“Neden?”

“Çünkü tam etkiyi almak için önce feneri söndürmemiz gerek. Sonra da aynı anda yukarı bakmamız. Etkiyi en üst düzeye çıkarmak için.”

Tam anlamıyla ciddiydi. Bu bir oyun değildi onun için. O an çocukkenki hâlini gördüğümü hissettim ve kesinlikle bir abi

olduğunu düşündüm. Küçük çocuklar asla bu kadar buyurgan olamazlardı.

“Pekâlâ,” dedim, o da elini kolumdan çekti. Elini yeniden koluma koymamak için kendimi zor tuttum.

“Hazır mısın?”

“Doğuştan hazırım.” Feneri söndürdüm ve birbirimize yeniden görünmez olmuştuk. Çok da uzak olmayan bir yerden bir kurbağa vırakladı. Ona “Pardon?” deme isteği duydum ama bu ânı mahvetmemden Ethan’ın hiç hoşlanmayacağını da biliyordum.

“Peki,” dedi. “Oturalım mı?”

“Olur.” Daha kuru olan kuma doğru ilerledik. En azından ben öyle yaptım, onun da yaptığını varsaydım. Hareket ettiğini duyabiliyordum.

“Yukarı bakıyor musun?” diye sordu kontrol edercesine.

“Hayır.”

“Yalan mı söylüyorsun?”

“Aman Tanrım! Yıldız gözlemleme nazisisin resmen!”

“Tamam, tamam. Ama dürüst ol, bakıyor musun?”

“Hayır!”

Sonra birden yanımda yere çöktüğünü hissettim ve sanki bir planetaryumda yan yana oturuyormuşuz gibiydi. Tişörtünün kolu çıplak koluma değdi, dirseği dizime çarptı ve sıcak havaya rağmen içimden bir ürperti geçti. Sıcak ürperti diye bir şey var mıydı? Belki de duyularımızdan biri kaybolunca diğerlerinin keskinleştiğine dair olan o teori doğrudu. Çünkü *her şeyi* hissedebiliyordum.

“Üzgünüm,” dedi.

“Önemli değil,” dedim kelimeler boğazımda düğümlenip ağızımdan zorla çıkarken.

“Tamam. Üçten geriye sayıyorum. Bakacağız. Bir, iki—”

Şaka yapma isteği duydum ama üçte yukarı baktığımda dilim tutuldu. Dudaklarından bir iç çekiş sesi duyuldu. Bu sesi sevdim. Ama üzerinde fazla duramadım çünkü hayatımda hiç bu kadar çok yıldız görmemiştim. Yıldız kümeleri ve yalnız yıldızlar. Galaksinin yüzündeki çiller gibi parlayan gezegenler.

Okyanus sesi son ses açılmış gibiydi. Deniz kokusu... Ya da belki gökyüzünün kokusu?

“Beklediğimden bile güzelmiş,” dedi sonunda Ethan.

Söyleyecek söz bulamıyordum.

“Hâlâ burada mısın?”

“Evet,” dedim. “Kesinlikle senin yanıdayım.”

Kulağa nasıl geldiğini düşünemedim bile. Utanacak hâlde değildim. Ethan’ın takımyıldızlar hakkında bilgi vermesini bekliyordum ve ben de hazırda onların isimlerinin cinsel pozisyonlara benzetilebileceğine dair teorimi paylaşacaktım. Büyük Kepçe, Büyük Ayı, Saban. Ama o sessiz kaldı, sadece gökyüzünü izliyordu. Ben de sustum. Kumda, aramızdaki boşluğa avucumu koyarak yerleştirdim, yanlılıkla Ethan’ın eline değdim. İçimden bir elektrik akımı geçti.

“Üzgünüm,” dedim, elimi bir santim geri çekerek.

“Sorun değil,” dedi, sesi bir oktav daha kalındı. “Artık nerede olduğunu biliyorum.”

Elini öyle bir kaydırды ki benimkinin yanına iyice yaslandı. Nefesimi tuttum.

O an boyunca, bir anlığına tam olarak mutluydum. Yıldızlar kadar parlak hissediyordum. İçimdeki sevinç, yükselen bir gelgit gibi kabarıyordu. Bu yer, tuhaf yaratıkları ve boşluklarıyla içimdeki bir tıpayı söküp atmıştı. Evdeki kaostan uzakta, yepyeni biri olmaya başlıyordum. Belki de gerçekten sevebileceğim

biri... Yanımda oturan kişi gibi. Gerçi bunu kabul etmek istemiyordum. Uzun zamandır kimseyi bu şekilde beğenmemiştim.

Ve işte o anda, sessizliğe sızan çöpler gibi endişeler de gelmeye başladı. Önce bir tane. Sonra bir tane daha. Ardından bir çöp kamyonu dolusu kaygı. Hepsi sahilime döküldü. Sarhoştum. O da öyle. Birlikte çalışıyorduk. Sabah erken kalkmamız gerekiyordu. Biri bizi görebilirdi. Birileri bir şeyler düşünebilirdi. Ortada bir iş vardı. İhtiyacım olan bir iş. Onun da iyi yapması gereken bir iş. Çocuklarımın ihtiyaç duyduğu bir iş. Ben ne yapıyordum?

Bu adam kimdi ki? Belki de başka bir Cliff'ti. Önce en iyi yönünü gösterip sonra gerçek yüzünü ortaya çıkaracak bir adamdı. Zaten ben yaşlı bir kadındım! Seksi bir genç kız falan değildim. Bu yönüm uzun zaman önce iptal edilmiş, taksitleri ödenmemiş, borç tahsiline düşmüştü.

Ama bir şeyler değişiyordu. Ben değişiyordum. Ve bunu durduracak gücüm yoktu. *Bu şeyin freni nerede?*

"Saat kaç?" dedim sonunda. Kalbim hızla çarpıyordu.

Telefonlarımızı yüzü masaya dönük şekilde bırakmış, orada unutuvermiştik. En son ne zaman böyle yaptığımı hatırlamıyordum bile. Muhtemelen başka bir on yıla aitti. Zamanın ne kadar geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ethan inledi.

"Sanırım artık toparlanma vakti geldi, ne yazık ki." Elini geri çekti.

"Kesinlikle," dedim, sanki içimden çıldırmıyormuş gibi, sanki o elin sıcaklığım özlememişim gibi. "Sabah kimseyi beklemez."

"Gerçekten çok garipsin."

"Çok teşekkür ederim."

"Peki, gidiyor muyuz?" dedi.

Ayakta doğrulurken şortunun arkasındaki kumu silkme sesini duydum. Üzüldüğümü fark ettim. Bu ânın bitmesini ben

başlatmış olsam da gitmek istemiyordum. Kaygılar bir yana, eğleniyordum.

“Evet,” dedim. “Gidelim.”

Sonra ikimiz de bekledik. Kararsızlık beni durdurmuştu.

“Sasha,” dedi usulca. “Fener.”

Ya da belki bizi durduran bendim.

“Ah, doğru ya!” Tam o anda feneri kaybettiğimi fark ettim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu ben kuma eğilip ellerimle feneri aramaya başlamışken.

“Hiçbir şey, hiçbir şey!”

El değmemiş çay yaprakları gibi, kum taneleri de bana hiçbir şey söylemiyordu. Ellerim, bir bitki kökü gibi bir şeye rastladı. Sonra bunun Ethan’ın parmağı olduğunu fark ettim.

“Upss.”

“Sasha. Ciddi misin? Neler oluyor?”

İç çektim. “Şey... Feneri biraz... Düşürdüm.”

“Ne?”

“Yıldızları görünce... Sanırım biraz kendimden geçtim ve... Feneri bırakıverdim.”

Bu, dikkatimi kaybettiğimde olan bir şeydi. Dudaklarımı ısırdım ve onun bana kızmasını bekledim. Ama onun yerine güldü. “Her zaman kontrol sende, tabii ki...”

“Ve şimdi yandık.”

“Yok, o kadar da kötü değil. Burada bir yerde olmalı.”

Şimdi ikimiz de ellerimizin üstünde diz çöküp bir şey göremezken feneri aramaya başladık, uykularından olmuş kum gençlerini rahatsız ediyorduk.

“Bu gerçekten çok garip bir deneyim,” dedim. “Sanki Cadılar Bayramı’nda gözünü bağlayıp seni bir spagetti kâsesine yönlendiriyorlar ve beynin içine dokunduğunu söylüyorlar.”

“Pardon? Kim yapıyor bunu?”

“Yani... Herkes.”

“Ancak bir tarikatta büyüdüysen olabilir.”

“Hayır! Gerçekten var öyle bir şey,” diye ısrar ettim. “Çocukken her yıl Cadılar Bayramı partimizde yapardık. Spagetti beyin olurdu. Üzümler de göz küresi.”

“Bizim ailede üzümleri sadece yerdik.”

“Ah, galiba— Hayır. Sadece bir taş. Aman Tanrım. Umarım taştır. Biraz hareket ediyor gibiydi.”

Bu bana inanılmaz komik geldi ve gülmeye başladım. Belki uykusuzluktandı. Belki bu geçici felaket, beni felç eden korkulardan koparmıştı. Belki de rom hâlâ etkisini gösteriyordu.

“Bu mu yani komik olan? Belki de bir yengeci ezdin ha?!”

Şimdi daha da şiddetli gülüyordum. “Üz-gü-nüm!” diye kekeledim, emekleyerek etrafta dolaşırken. “Kendimi kötü bir doğaçlama tiyatro oyununda gibi hissediyorum.”

“Evet ve...” Ethan da kıkırdamaya başladı. “Gerçekten etkileyici bir hamle bu arada, feneri kaybetmek. Sahilde geceyi benimle geçirmek istiyorsan bunu doğrudan söyleyebilirdin.”

Ne? Bu benim üstüme kalamaz!

“Bizi yıldızlara bakmaya sürükleyen sensin! Sırada ne var? *Piña colada* ve yağmura yakalanmak mı?”

“Kendimi savunmak gerekirse, tek ışık kaynağımızı kaybedeceğimi tahmin edemezdim. Loş ışık romantiktir. Tam karanlık kıyamettir.”

“Peki, kıyamete hoş geldin!” dedim neşeyle. “Burada olmak harika!” O anda sert bir şeye temas ettim. Ve minnetle söyleyebilirim ki metalikti.

“Buldum!” dedim feneri başımın üstünde tutarak. “Zafer!”

Biraz uğraştıktan sonra feneri açtım. Ve ikimiz de şaşkına döndük. Çünkü dizlerimizin üstünde, yüz yüze, birbirimize yalnızca birkaç santim uzaklıkta oturduğumuzu fark ettik.

Kahkahamız aniden kesildi.

“Merhaba,” dedi.

“Merhaba,” dedim. Bir an duraksayıp ekledim, “Demek bu senin yüzün.”

“Çok isabetli bir gözlem.”

“O kadar da kötü değil,” diye mırıldandım, bakışlarım dudaklarına kayıp sonra gözlerine kilitlenmişti.

“Çok güçlü bir onay.”

Birbirimize bakarken gözleri eriyip akacak gibi oldu. “Charlie haklıymış,” dedi sonunda.

“Neyle ilgili?”

“Senin harika olduğunla. Benim de senin harika olduğunu düşünmemle.”

İçimde yükselen bir sıcaklık hissettim. Gülümsedim, kirpiklerimin altından ona baktım. “Harika olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Evet.”

“Benim? Sadece işimin değil?”

“Hayır. Sadece işin değil. Sen.”

Ve o an biliyordum ki ben de onu gerçekten beğeniyordum. *Lanet olsun.*

Yoğun bir sessizlik oldu.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum. Transa girmiş gibi elini yüzüme kaldırıp başparmağını çene çizgimde gezdirişini izledim. Tenimde izler bırakıyordu. “Yandık desene,” dedi.

Feneri yere bıraktım. Etrafımızdaki havada kıvılcımlar saçılıyordu. İkimiz de eğildik. Dudaklarımız birbirine yalnızca milim

uzaklıktaydı. Düşünmeye zaman kalmamıştı. Deniz ve o lanet parfümü kokuyordu. Okyanus sesiyle nefesi kafamda aynı ritmi tutturmuştu.

Boş vermeye karar verdim. Neden direnecektim ki? Bu sadece bir öpücükü.

Dudaklarımız birbirine hafifçe değdi. Bir dokunuş. Geçerken verilen bir selam gibiydi. Daha fazlası için can atıyordum. Tüm bedenim aydınlanmıştı.

Tekrar öptü. Bu kez daha uzun süreli bir temasla. Dudaklarını benimkilere önce yumuşak, sonra daha sert bastırdı. Ateşli bir boşalma gibiydi. Sanki tüm hayatım boyunca bunu beklemişim gibi. Alt dudağını ısırdım, biraz geri çekildim, daha fazlası için peşime düşmesini bekledim. Elimi, daha önce dikkat etmediğim bicepsinden aşağı doğru kaydırdım. Teninin sıcaklığı, kaslarının sertliği... Beni kendine çekti. Ona sürtündüm, vücudum ısınırken eli boynumdan belime kadar yavaşça indi. Beni daha derin öptü.

“Sasha,” dedi kısa bir süre geri çekilerek. “Lanet olsun.”

Ne demek istediğini biliyordum.

Şimdi yıldızları gözlerimin ardında görüyordum. Kollarımı boynuna doladım ve onu yeniden öpmek için çektim. Rom *punch* ve umut gibi tadı vardı. Vücudumun her hücresi bunu istiyordu. Daha önceki kaygılarım, arzunun yarattığı bir kasırga içinde silinip gitmişti. Onda kaybolmuştum. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sahilde seks gerçekten de kumlu mu?

Öğrenmeye hazırdım.

Boynuma eğildiğinde Ethan'ın parmaklarını uyluğumda hissettim.

Bu hoşuma gitmişti.

Gözümle görmek için aşağı baktım. Büyük eli çıplak bacağımın üzerindeydi. Ama o el Ethan'a ait değildi. Bunun yerine orada, bacağımı tırmanma çubuğu gibi kullanan dev bir iguana gördüm.

Ciğerimden gelen bir çığlık attım. Hepimiz yerimizden sıçradık. Fener yine elimden düştü.

“Ne oluyor lan!”

Karanlık.

Kalbim gümbür gümbürdü. Nefessiz kalmıştım. Neden olduğunu tam olarak söyleyemezdin. O kadar çok ihtimal vardı ki.

Sonrasında bunun restorandaki locada tanıştığım iguana olup olmadığını merak edecektim. Belki de beni kendimden kurtarmaya gelmişti.

Ne olursa olsun büyüü bozmuştu. Gerçek hayatın tsunami-si üzerime çökmüştü.

Iguana kaçıp gitmişti. Ethan şaşkın, saçları ve tişörtü dağılmış hâlde, sevimli bir karmaşayla benden bir işaret bekleyerek bana bakıyordu. Ben kumların üstünde kıcımın üstüne oturmuştum.

“Sanırım gitmeliyiz,” dedim sonunda.

Dudaklarını araladı, sonra tekrar kapattı.

Feneri tekrar aldığımda Ethan'la birlikte villaya sessizce yürümeye başladık. Konuşmak istiyordum, yeniden o rahat muhabbetimize dönmek istiyordum ama ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Onun dudaklarının yastık gibi yumuşaklığını, göğsüme değen elini düşünmekten başka bir şey yapamıyordum.

Bu, neredeyse *sürekli* oluyordu. Belki de olmaması gerekiyordu.

Villaya vardığımızda dış duvardaki ışık düğmesini aradı. Açıldığında ışık bir projektör gibi parladı, barın kapandığını

hatırlatan o korkunç gerçeklik ışığı. İç geçirdi. Hâlâ masanın üstünde duran, çılgın yemeğimizin kalıntılarının arasında telefonlarımızı aldı ve benimkini bana uzattı. Gerçek hayat bir tokat gibi çarpmıştı. Cliff'ten gelen, Martin hakkında iyi bir şeyler söyleyip söyleyemeyeceğime dair o aptal mesajı hatırlamıştım. Şansım sıfırdı.

Annemden yeni bir mesaj gelmişti. Her iki ebeveynimin de bir okuryazarlık konferansında çekilmiş bir fotoğrafıydı, yasaklanmış kitapları coşkuyla tutuyorlardı. Ama bir anda bir endişe dalgası vurdu. Nerede olduğumu hatırlıyor muydu? Brooklyn'de olmadığımı biliyor muydu?

Buz gibi bir duş gibiydi.

İçeri girdiğimde doğrudan kendi odama yöneldim, Ethan mutfğa bir bardak su koymaya gitmişti. Benim de canım çekmişti ama onunla yüzleşemiyordum.

Yetişkince yapılacak şey konuşmak olurdu. Ama şu an en uygun hâlimde değildim.

“İyi geceler,” dedim kapımı açarken.

“İyi geceler,” dedi.

Sonra geri döndüm. “Hey, cidden soruyorum, Stephanie için endişelenmeli miyiz? Martin’in yanından hâlâ dönmedi. Ve adam gerçekten biraz sapık gibi.”

Ethan başını iki yana salladı. “Birkaç saat önce onunla görüştüm. Röportaj gayet iyi geçmiş. Adam düzgün davranmış. Muhtemelen diğerleriyle bir şeyler içiyordur.”

Başımla onayladım. Onun Stephanie'nin güvende olduğundan emin olmasına ve bunu kendi isteğiyle yapmış olmasına sevinmiştim. Ama Martin'in imajını parlatmakla ilgili benimle aynı rahatsızlığı duyuyor muydu? Ve eğer aynı fikirdeyse, yeni

iş ikimiz için de riske atılamayacak kadar mı önemliydi? *Romla* dolmuş kafamda düşünceler pinpon topu gibi sekip duruyordu.

“Peki, şey...Görüşürüz, dostum,” dedim. Hiç de rahat bir ton değildi. Resmen sinir krizinin eşiğindeki bir deli gibi çıkmıştı sesim.

Sırtım dönükken bile başını iki yana salladığını hissedebiliyordum. “Sasha,” dedi yumuşak bir tonda, sesinin bende ne etki bıraktığını gayet iyi bilerek. “İyi uykular.”

Uyuyabilirsem tabii.

31 | Rahatsızlık İçin Özür Dileriz

Ethan

Bu, bir tür kamçı darbesi gibiydi.

Bir an bana yapışmış, dili nihayet boğazıma inmişti. Bir sonrakı an ise feneri arayıp sahil boyunca sanki hiçbir şey olmamış gibi yürümeye başlamıştı.

Sanki sadece tanışıklığımız varmış gibi. Sanki az önce hayatımızda yer edecek özel bir gece yaşamamışsınız gibi.

Yetişmeye çalışıyordum ama Sasha'nın zihni eski bir lunapark treni gibiydi. Çılgınca eğleneliydi ama aynı zamanda ayaklarımın yere basması için dua etmeme neden oluyordu. Hayatta kalmayı umuyordum.

Belli ki paniklemişti. O yüzden geri çekilmeye devam ettim. Ona alan tanımayı sürdürdüm.

Onu ikna etmeye çalışmayacaktım. Bunu gerçekten istemesi gerekiyordu.

Bu arada, ben yatakta dönüp duruyordum. Rahat bir pozisyon yoktu. Gözlerimi kapattığımda Sasha'dan başka bir şey göremiyordum.

Zaten mahvolmuştum. Yarın sabah iş erken başlıyordu. Kritik bir gündü. Ve çok fazla içmiştim. Başım şimdiden zonklamaya başlamıştı bile.

Biraz uyumam gerekiyordu. Ama aklımda tek bir şey vardı: Öpücük ciddileştiğinde dudaklarından dökülen o küçük iniltinin sesi. Şafak sökene kadar bunu düşündüm.

32 | Bastırın Maviler!

Kaitlin

Sasha'nın yokluğunun, varlığından daha sinir bozucu olduğunu fark ettim. Ne okula bırakma saatinde vardı ne de alma saatinde. Onu görmek, memnuniyetsizliğime bir yön verme fırsatı tanıyordu. Tuhaf bir şekilde, o derin rahatsızlık hissi sabırsızlıkla beklediğim bir şey hâline gelmişti.

İlkokuldan ve ortaokuldan hatırladığım o hissi taşıyordum şimdi. Hoşlandığın biri olduğunda derse gitmek için heyecanlanırsın ve sonra o heyecan birden yok olur ya. Ama bu bir hoşlantı değildi. Başka bir şeydi.

Ve şimdi onun içinde oturup kalmıştım. Telefonum, ekran süremde tüm zamanların rekorunu kırdığımı söylüyordu. Takibi kapattım.

Lisa, Sasha'nın iş seyahatinde olduğunu söylemişti. Muhtemelen doğrudur. Zaten Lisa tüm dedikoduları alırdı.

Bugün mevsim normallerinin altında bir soğuk vardı. Rüzgâr, kışın çok yakın olduğunu hatırlatır gibi yüzümüze çarpıyordu.

Bu bir tür uyanış çağrısıydı. *Hadi silkelen!* Ama neye karşı? Ne geleceğini biliyordum; kar, buz ve grilik. Ama bu, seçtiğim hayatın bir parçasıydı. New York'un fazladan çabası bana hâlâ adil bir takas gibi görüldüğünde vermiştim bu kararı. Tıpkı her şeyi bırakıp Kaliforniya'ya kaçan ve beni de Batı'ya taşınmaya ikna etmeye çalışan kız kardeşim gibi değildim. Portakal bahçesi ve keçileri vardı. Depremleri hapşırık gibi karşılıyordu.

Soğuğu genellikle umursamazdım. Alışkındım. Michigan'da üniversite okumuştum. Gelenek ve futbolcular arayışındaydım. *Bastırın maviler!* Şu anda da Wolverines şapkam ve atkımla dışarıda kış kitap kampanyasının kayıt standında duruyordum. Lisa da dâhil bazı diğer okul aile birliği üyeleri bununla ilgileneceklerini söylemişlerdi ama zaten idari ofiste halletmem gereken birkaç işim vardı. Kitap fuarı için bazı broşürler bastırmam gerekiyordu. Ayrıca dürüst olmam gerekirse, bu benim bugün ev dışında geçireceğim tek vakitti ve biraz hava almaya ihtiyacım vardı.

Erken annelik döneminde eskiden tam zamanlı çalıştığım pazar araştırma firmasıyla olan yarı zamanlı işim idealdi. Esnekti ve nadiren yorucuydu. Ama son zamanlarda, evdeki işler de yarı yarıya azalmıştı. Ve ben artık ezbere yazılmış e-postaların içinde sürüklenirken, bitmek bilmeyen Zoom görüşmelerine yarım kulak verirken kendimi uyuşmuş gibi hissediyordum. Çalışma saatlerimden çok, *Umutsuz Ev Kadınları*'nın tekrar bölümlerini izleyerek vakit geçiriyordum. Dünyam öylesine daralmıştı ki artık bana uymuyordu. Tıpkı artık içine sığmadığım favori kotum gibi (gerçi o küçülmemişti, ben irileşmiştim).

Sessiz bir çaresizlik, son bir iki yıldaki bazı sorgulanabilir tercihlerimi açıklıyor olabilirdi. Ama neden bunları düşünerek vakit harcayayım? Özellikle de daha ilginç şeyler düşünmek mümkünken. Celeste artık okula her gün, günde iki kez geliyor-

du. Sanki biri onu dövüyormuş gibiydi. Onu bu kadar sık görmemiştim daha önce ve sanırım güzelliği aşırı maruziyetle biraz solmuştu. Ne olursa olsun, Sasha'nın yerini tutamazdı. Çünkü Celeste'in dikkat çekici çıkışlar yapma olasılığı daha düşüktü. Onunla dalga geçmek ya da ondan tiksilmek daha zordu. Duygularını dışa vuran biri değildi. Aksine, onları çantasının içine koyardı. Ama idare edecekti.

Bugünkü okula bırakma saatinde, Celeste duş almamıştı. Kıyafeti hiç de şık değildi. Havalı Joan Jett tişörtü devetüyü rengi kaşmir trençkotunun altından görünen kısmı, ön kısmında kırmızı bir leke vardı ve üstünde uyumuş gibi görünüyordu. Çocukları içeri yönlendirdi, yüzüne yapışmış bir gülümsemeyle el salladı, sonra onlar görüş alanından çıkınca derin bir iç çekişle rahatlardı. Ya da belki bu bir rahatlama değildi. Belki başka bir şeydi o iç çekiş. Daha yenik bir şey. Sokağın yukarısına bakarken ifadesi, geri kalan gününün kendisine sonsuz gibi göründüğünü düşündürdü. Sanki bir yokuşu tırmanacakmış gibi. Sanki Sisyphos'muş gibi. Ama o Sisyphos olamazdı. Çünkü Sisyphos olan bendim. Hem bacakları da fazla uzundu.

Eve doğru ağır ağır yürümeye başladı ve yanımdan geçerken gerçekten dönüp küçük bir el sallamayla selam verdi.

“Merhaba, Kaitlin,” dedi.

Benim adımı biliyor muydu?

“Merhaba,” dedim, biraz gecikmeli olarak, bir robot gibi. Onun beni fark edişi karşısında o kadar şaşırmıştım ki neredeyse suçluluk hissettim.

Ama sonra... Hissetmedim.

33 | Uyanma Çağrısı

Sasha

Sabah, rom *punch* mideme çifte yumruk gibi indi. Her anlamda.

Fiziksel ve varoluşsal bir mahmurlukla ve Celeste'ten gelen bir sürü mesajla uyandım. Görünüşe göre bugün Nettie'nin sınıfı New York Şehir Müzesi'ne büyük bir gezi yapacaktı ve ben onun izin formunu imzalamamıştım. Tabii ki imzalamamıştım. Öğretmeni bu sabah hem bana hem de Celeste'e telaş içinde bir e-posta göndermişti. Eğer okul ofisi sabah 8.30'a kadar formu almazsa Nettie geziye gidemeyecek ve okulda kalacaktı.

Aklımı bu potansiyel felaketle meşgul ederken ağzımın kupkuru, başımın daha da kuru olduğunu hissediyordum. Yemin ederim ki Nettie'nin dosyasında hiç izin formu görmemiştim. Hiçbir hatırlatma e-postası da almamıştım. Okul yöneticilerinin bana uzaktan kötü gözlerle baktığını hissedebiliyordum.

Bir mucize eseri öğretmeni formu bana e-posta ile yollamıştı, ben dijital olarak imzalamayı başarmıştım ve Celeste kendi evinde formu benim için yazdırmıştı. Yazıcının ilk seferde çalışması bile

ilahi bir müdahale gibiydi. Toner kartuşları tam kapasiteyle çalışıyordu! Bütün kadınlara şükrettim. Nettie'nin o idari ofiste yine yalnız başına oturup üzgün hâlde bir çörek yerken arkadaşlarının otobüste taş-kâğıt-makas oynamasını hayal etmek içimi parçalamıştı.

Saat henüz sekiz olmadan bir günlük adrenalini çoktan yaşamıştım ve daha kahve bile içmemiştim!

Duşu açtım, suyun altına girdim ve kendimi Hindistan cevizi sütlü sabunla köpürttüm. Su, omzuma dokunan bir el gibi üzerime çarpıyordu, hafif bir dürtü gibiydi. Metal duvarlar yıldızlar gibi parıldıyordu.

Elbette aklım hemen düne, Ethan'a kaydı. Dudaklarının benimkilerle buluşmasına. Kulaklarımda, boynumda, köprücük kemiğimde dolaşmasına. Gitmeye fırsat bulamadıkları yerlere... Su bir anda çıplak tenimde daha sıcak hissettirmişti, buhar yoğunlaşmıştı. Gözlerim fal taşı gibi açıktı ve neredeyse umutsuz durumdaydım.

Yine neden kaçtım ki?

Hayır! Oraya dönmeyecektim! O inanılmaz öpücüğü, rom *puncha* ve yıldız kümelerine bağlayacaktım; irade eksikliğimi ise uzun süre alevlenmemiş libidoma. Uzun süre perde arkasında kalmış vajinama. Sonuçta, doğru ışıktaki herkes iyi görünürdü. Bir zamanlar Cliff'in hem başlangıç hem de sonsuzluk olduğunu sanmıştım. Arzu benim dostum değildi. Zihinsel bir bekâret kemeri takmıştım kendime. Erkekleri, tüm türlerini zihnimden uzaklaştırmıştım. Hayır, resmen tekmeyi basmıştım.

Telefonumun sesi duşun buğusunu delip geçti. Ve sabahın Nettie karmaşası aklıma gelince hemen harekete geçtim, çıplak hâlde yatak başucundaki komidine doğru koştum ve telefonu kaptım. Düşünmeden yeşil tuşa bastım, yoksa geç kalmaktan korkuyordum.

Annemdi. FaceTime'dan arıyordu.

"Ah Tanrım!" diye çığlık attım ekranda çıplak vücudumu görünce ardından telefonu dağınık yatağa fırlatıp bir havlu almak için koştum. *Lanet olsun.* Havluyu üzerime sardıktan sonra kalbim gümbür gümbür atarken geri döndüm ve telefonu tekrar elime aldım. Saçlarım sıırılsıklamdı, sırtımdan soğuk sular damlıyordu.

Annem ise kanepede, okuma gözlüğüyle oturuyordu. Bu da demekti ki konferanstan dün gece dönmüşlerdi. Ama bu kez yanında kalın bir teori kitabı vardı ve eşofman giyyordu. *Annem ve eşofman mı?* Bu yeni bir şeydi.

"Merhaba, anne."

"Neden çıplaksın?"

"Şey, genelde kıyafetle duş almıyorum da ondan."

"Ne?"

"Duştaydım." FaceTime ekranında kendime bakmamaya çalıştım. Saçlarım ıslak bir köpeğinki gibiydi. Cildimin geceyi yansıtan solgun tonu ve hayatın bıraktığı izlerle gevşeyen çene çizgim fazlasıyla gözüme batıyordu.

"Ah," dedi, kaşlarını çatarak. "Üzerini giymeden görüntülü aramaya cevap vermemelisin."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, sabır pratiği yapıyordum. "Bilgece bir tavsiye."

Hayatı boyunca taktığı saate baktı. Altın rengindeydi ve büyükükanneme aitti. Sahip olduğu en gösterişli şeydi. Zaten gösterişli nesnelere ve yüzeysel insanlara inanmazdı. Geri dönüp bakınca Cliff'i hiç sevmemesinin nedenlerinden biri de buydu. Cliff, fazla gösterişli bir saatin insana dönüşmüş hâliydi. Şarjı bitmiş bir Rolex'ti.

"Biraz geç değil mi?" dedi. "Çocukların okula gitmesi gerekmez mi?"

Önce sinirlenmiştim, sonra başka bir şey hissettim. Daha kötüsünü. Bir mide bulantısı çöktü üzerime. *Gerçekten* nerede olduğumu bilmiyor muydu? Onca konuşmamıza rağmen?

“Anne,” dedim. “Turks ve Caicos’tayım. İş için. Biliyorsun değil mi?”

Neyi anlamaya çalıştığımı bilmesem de yüzünü dikkatle inceledim.

“Ah. Tamam,” dedi. Ama ne yazık ki gerçekten hatırlayıp hatırlamadığından emin olamadım. Midem bulanıyordu. Üzerime bir şey çöktü.

“Anne, iyi misin? Üzerinde... Eşofman var.”

“Bu eşofman değil bir jogger pantolon,” diye iç çekti. “Diğer pantolonlarım çok dar geldi.”

Ona karşı dürüst olmaya karar verdim. “Buraya geleceğimi sana defalarca söyledim. Gerçekten... Hatırlamıyor musun?”

“Belki, biraz,” dedi, başını hafifçe sallayarak. “Aslında baban dışardayken seni aramak istememin sebebi tam da buydu. Bu konuyu konuşalım istedim.”

Zamanım kısıtlıydı. Çekime geç kalıyordum. Ve içimde kötü bir his vardı. Ama bu konu çok önemliydi, aceleye getiremezdim. Yatağın kenarına oturdum. Gerçek anlamda da mecazi olarak da sınırdaydım.

“Neler oluyor?” dedim.

“Sanki bir şeyleri unutuyorum.” Kaşlarını çattı, sanki düşüncelerini yerinde tutmak istermiş gibi elini başına götürdü. “Bir fikri kafamda tutamıyorum. Bu yaşlılık belirtisi olan sıradan ‘yaşlılık olaylarından’ değil. Odaya girip neden girdiğini unutmak gibi yani—”

“Evet, bence bu normal. Ben bile sürekli yaşıyorum onu. Çoklu görev sendromu gibi bir şey.”

“Evet ama bundan daha fazlası. Kafam karışıyor sanki.” Gözlerini kırptı. Bu kadın bütün kurumları yönetmişti. Kongre’de okuryazarlık konusunda ders vermişti. Bir kaya gibiydi.

İçim çamaşır makinesi gibi çalkalanıyordu ama dışarıdan bakıldığında dimdik duruyordum. Kendi hissettiklerimle onun kaygısını artırmak istemiyordum. Ama yaşananları da görmezden gelmeyecektim. “Babamla konuştun mu?”

“Biraz ama sanırım konuyu kabullenmek istemiyor. O da panik oluyor.”

Başımınla onayladım. “Bence doktorunu ara. Belki bazı bilişsel testler yaparlar? MR ya da beyin taraması belki? Ne yapıldığını tam bilmiyorum ama en azından neler olup bittiğini tahmin etmek zorunda kalmazsın. Gerçekten bir şey varsa, ilerlemeyi yavaşlatacak bir ilaç falan mutlaka vardır.”

Başını iki yana salladı. Bu konuşmanın geçtiğine inanmıyor gibiydi. Ben de öyleydim. En azından onun üzerinde kıyafet vardı. Bazılarımız çıplaktı. “Evet. Bunu yapmalıyım. Bugün yapacağım. Haklısın. Not alıyorum.”

İç geçirdim, elimi alnıma götürdüm. Bu da muhtemelen anemden miras kalmış bir davranıştı. Birkaç dakika önce onun da bunu yaptığını görmüştüm. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Birinci öncelik buydu. Her şey, *çok yüksek risk* alarmı veriyordu, sanki tüm göstergeler son seviyedeydi. Bir anda son yıllardaki huzurlu durağanlığıma, düşük seviyeli depresyon ve ilgisizlikten oluşan güvenli alanıma özlem duydum. Panik ve umut arasında pinpon topu gibi gidip gelmektense...

“Anne,” dedim. “Başka neler hissediyorsun?”

Bu soru onu biraz neşelendirmişti. “Aslında, yeni bir boyun ilacım var ve işe yaradığını düşünüyorum. Neredeyse hiç ağrı hissetmiyorum artık.”

“Harika haber!” dedim. Gerçi bu göreceli bir terimdi. “Yarın akşam eve dönüyorum. Çocukları öğleden sonra Celeste’ten alıyorsunuz değil mi, planlandığı gibi?” Nefesimi tuttum. Hatırlıyor muydu?

“Evet! Dört gözle bekliyoruz. Baban çocuklara sevdikleri gökkuşağı kurabiyelerinden aldı.”

“Harika,” diye başımı salladım. “Çocuklar yattıktan sonra daha uzun konuşalım, bu meseleyi nasıl çözeceğimize dair bir plan yaparız. Kim bilir, belki sadece strestir?”

“Belki,” dedi. “Stresliyim gerçekten. Çünkü hiçbir şeyi hatırlayamıyorum.”

“Kısır döngü,” dedim.

“Hayat,” dedi okuma gözlüğünü tekrar takarken. Hâlâ çok güzeldi. “O zaman sonra konuşuruz. Harika vakit geçir! Fotoğraf çek!”

“Çekerim, anne. Gerçi profesyonel çekimler de olacak.”

“O başka.”

“Evet.”

“Bir şey daha, tatlım,” dedi ben banyoya doğru adım atarken. “Arkanda bir adam var.”

Nefesim kesilmişti, sonra yavaşça dönüp omzumun üzerinden baktım. Perdeleri açık unutmuşum. Michael camın diğer tarafında, sırtı bana dönük bir şekilde duruyordu. Sanki odamı ve itibarımı korur gibiydi.

“Teşekkürler, anne.” Telefonu kapattım. Perdeleri çektim. Mahvolmuştum.

Kafam yarı berbat bir hâlde olmasına rağmen günün ilk yarısında gayet iyi idare ediyordum. Sabah Ethan’la karşılaşmamayı

başarmıştım. Onun yerine salona indiğimde Stephanie'yi güneş gözlükleriyle bulmuştum, her zamanki gibi koyu renkli olanlardan takmıştı. Saçları taranmamış bir atkuyruğu modelinde yapmıştı ve üzerinde dünkü elbisesi vardı. Bir dakika. *Gerçekten* Martin'le mi yatmıştı? Yargıladığım falan yoktu. Herkes kendi seçimini yapardı. Ama Stephanie gerçekten etkileyici bir kadındı. Stephanie, o dev çiğneme kemiği kılıklı insan parçasından çok daha iyisini hak ediyordu.

“Günaydın,” dedim.

Bana bir barış işareti yaptı ama bedenini hiç kıpırdatmamıştı. O hissi bilirdim. Dengeni bozmamaya ya da kusmamaya çalışmak.

“Zor bir gece miydi?”

“Öyle de denebilir. Ama güzel anlamda zordu. Ya seninki?”

Sözcüklerimi dikkatle seçtim. “Sakindi,” dedim. Bu doğrudu!

Güneş gözlüklerini başının üstüne itti, sonra beni dikkatli bir bakışla süzdü. Gözlerinde bir parıltı gördüm gibi oldu ama neye dair olduğunu anlayamadım. Ardından kollarını yukarı doğru esnetti ve içten bir şekilde esnedi. “Tamam. Motive olmam lazım.”

“İyi fikir. Ben de çıkıyorum.”

“Ethan koşuya yeni çıktı,” dedi odasına doğru geçerken. “Bu sabah da koşuya gitmesine inanamıyorum. Ama bir yandan da inanıyorum.”

“Tabii ki gitmiştir,” diye güldüm. Bildiklerimi düşününce Stephanie'den bile daha çok şaşırmış (yani aslında şaşırmamış) durumdaydım. O rom *punch* sürahisini tek başıma bitirmemiş-tim sonuçta.

Dün gece o pamuk gibi yatağa yattığımda geceyi öylece geride bırakamamıştım. Ve burada bahsettiğim şey, her on beş dakikada bir tuvalete gitmek değildi. İki çocuk doğurduysanız ve iki litre

alkol içtiyseniz, bu normaldi. Hayır, ben çok daha sinsi bir şeyden bahsediyordum: Ethan'ın görüntülerinin kafamda dönüp durmasından, beni hem utanca hem de özleme sürüklemesinden.

Parmağının çenemi takip edişi. Boynumdan aşağıya inişi. Sakallarının yanaklarımda bıraktığı o pürüzlü his. Elleri avuçlarımla altında kasılırken “baba fiziği” kavramına yeni bir anlam katışı. Diğer elinin belimi acelesiz ama kararlı bir şekilde sarması, beni kendine çekişi... Ta ki iguana uyluğuma tırmanmaya çalışana kadar.

Kabul etmek istemesem de sarhoş hâlim onunla sevişmeyi açıkça istemişti. Dudaklarımı ararkenki hâli, ağzındaki *punch* tadı... Bunları düşünmeden edemiyordum ama düşündükçe de bayılacakmış gibi hissediyordum.

Ama bivincisi, yaşanacak bir kaçamak ne kadar harika olursa olsun bu iş fırsatını karmaşıktırmaya değmezdi. Ve ikincisi, belki daha da önemlisi, dürüst olmam gerekirse çünkü şey onun da tamamen istekli olduğu anlamına gelmiyordu. Belki onun da kafasında soru işaretleri vardı. İguana araya girdikten sonra devam etmeye çalışmamıştı ya da beni kalmaya ikna etmeye uğraşmamıştı. Eve döndüğümüzde odasına davet etmemişti bile. Hatta iyi geceler öpücüğü bile vermemişti. Sadece sessizleşmişti.

Evet, o an plajda açıkça benle ilgileniyordu. Sarhoşken bana “harika” olduğumu söylemişti. Ama ıssız bir adada başka alternatif olmayınca bu da doğaldı. Peki gerçek dünyada “biz” fikrine nasıl bakardı? Şu an duvarın öbür tarafındaki odasında pişmanlıkla kıvranıyor olabilir miydi?

Üstelik bu çekim onun için de önemliydi. Onun da işi tehlikeydi. Belki o da tıpkı benim gibi dikkatini dağıtmaktan korkuyordu.

Uyuyakalmadan önce ikimiz de tatil gözlüklerinin etkisi altındaydık diye kendimi ikna etmiştim. Eve döndüğümüzde ço-

cuklarımıza, eski eşine, okul sabahları ve çıkışlarına geri döndüğümüzde, tüm bu olanlar bir hayal gibi silinecekti. Zihnimizin bir köşesinde kalacaktı kaçış hissiyle renklenmiş bir anı olarak. Eve dönünce onun o mükemmel tişörtleri giyişi, tişörtlerinin yukarı kayarak bronz tenini gösterişi ve insana, *Altında ne var acaba?* diye düşündürten şeylerin hepsi, Park Slope Food Coop çantasıyla dolaşan, omuzları düşmüş, sıradan bir Brooklyn babasını görmek gibi sıradan bir şey olacaktı. (Bez çantalar gerçekten libidoyu öldürüyordu.)

Bugün, çekimi dışarıda yapıyorduk. Kendimi, elimde sandaletlerimle sete doğru sürükledim. Yarın gerçek hayata döneceğimi bilerek, her duyumu içime çekerek yaşıyordum. Bu kadar *çabuk* mu bitmişti? Peter, Jackie ve Derek çoktan yoga alanına varmışlardı. Alan, suya doğru uzanan kısa ve kayalık bir çıkıntının üzerine kuruluydu. Ve manzara nefes kesiciydi. Gökyüzü ve deniz neredeyse ayırt edilemiyordu. Maviyle yeşil iç içe geçmiş, karşımda hayalini bile kuramayacağım bir netlikte duruyordu.

Charlie henüz gelmemiştii ve kurulumumuz neredeyse hazırddı, bu yüzden Jackie'yle birlikte markalı matları değerlendirmeye karar verdik. Çekim öncesi vücudumuzu açma hareketleri yaptık. Esnemek harika hissettirmişti. Dağ duruşundaydık; göğ'e uzanıyor, yere doğru eğiliyorduk. Plank, yukarı bakan köpek derken pozlarımızı tek tek sıralıyorduk. Bu sırada su ufukta parıldıyordu. Yine sihirli bir andı. Bart ve Nettie'nin deyiimiyle, günün bir *gölüydü*.

Ters döndüğümde, aşağı bakan köpek pozundayken bacaklarımdan arasından Ethan'ı gördüm. Charlie'yle birlikte gelmişti. Güneş ışığında yıkanmış iki J.Crew mankenleri gibi, ellerinde sürdürebilir su şişeleriyle yürüyüşe çıkmış gibilerdi. Ve ben, her açıdan bakıldığında şu an popomu suratlarına dayamış durumdaydım.

Bugünkü tişörtü beyazdı. *Kahretsin*. Zayıf noktam. Gördüğüm an anlamıştm.

Tuzlu karamel sosu, kahkaha attıran kitaplar, gençlik aşkı temalı diziler, son dakika tiyatro biletleri, spor etkinliğinde yenen hardallı sosisli, sinemada şekerleme, plaj sonrası cips ve salsa ikilisi, köpüklü kokteyller, mükemmel beyaz tişörtlü kaslı adamlar... Bunlar benim karşı koyamadığım şeylerdi. Bugün bütün gün başka yerlere bakmaya çalışacaktım.

Pozdan çıktım ve dizlerimin üstüne oturdum.

“Ne güzel, Charlie gelmiş,” dedim dikkatimi başka yöne çekmeye çalışarak. “Başlayabiliriz!”

Charlie el salladı, yardımcısıyla ilgilenmek için yanımıza geçti. Elimle yüzümü yelledim.

“İyi misin?” diye sordu Ethan.

“Hayır,” dedim ve bir saniyeliğine, sadece bir saniyeliğine, ona bakma iznini kendime verdim. “Sırılsıklam oldum.”

Ağzımdan çıktığı anda fark etmiştim, yine yapmıştım.

“Sırılsıklam, ha?” dedi gözlerini üzerime dikerek. “Elbette terlemişsinizdir.”

Jackie kıkırdadı.

Acaba diğerleri aramızda bir şey olduğunu fark etmiş miydi diye etrafıma baktım. Ama herkes kendi işiyle meşguldü. Çünkü Ethan rahattı, umursamazdı. Elini cebine sokmuştu. Sanki dün gece yaşanmamıştı. Ya da yaşanmıştı ve onun için sorun değildi. Mesele yoktu.

Pekâlâ. Ben de sakın davranabilirdim.

“Tamam millet,” dedi Derek, işine her zaman sadıktı. Bu, gözlerimi ondan ayırmam için iyi bir hatırlatmaydı. “Başlayalım mı?”

“Peter,” dedim matımdan kalkarken. Profesyonel Sasha geri dönmüştü. “Bu mekânda yoga sahnesi için kimi çekecektik?”

Omuz silkti. “Senle Jackie’yi çektim, şahane oldu.”

Yüzüm birden kızardı. “Beni mi? Ama ben fotoğrafta olmayacaktım ki!”

“Siz gayet güzel görünüyordunuz,” dedi Derek. “Ufuk çizgisine... Sonsuzluğa karşı yapılan yoga gibi.”

“Ooo,” dedi Jackie. “Güzel terim.”

“Ama ben *Escapade* personeli bile değilim!” diye itiraz ettim. Jackie dirseğiyle beni dürttü. “*Henüz* değilsin.”

Ama onun ne ima ettiğini tam anlamıyla kavrayamayacak kadar tedirgindim. Ben sadece kamera arkasında olmalıydım.

“Sadece Jackie’yi alıp beni kırpamaz mısın?”

Peter başını iki yana salladı. Ya hep ya hiç. “Sadece gel ve izle,” dedi.

Peter’la birlikte çekimi izlemek için başımızı ekrana eğdiğimizde Ethan da arkamızda belirdi. Nefesimi tuttum ve bedeninden yayılan sıcaklığı görmezden gelmeye çalıştım. Bir yılan gibi onun sıcaklığına yöneliyordum sanki. Onun varlığına o kadar çekiliyordum ki bedenim neredeyse titreşiyordu. Kalçam neredeyse onun bedenine değiyordu. Yanağını ekranı daha iyi görebilmek için bana yaklaştırdığında aramızda sadece birkaç santim kalmıştı. Kendimi kaybediyordum.

Ve lanet olsun, fotoğraf gerçekten güzeldi.

“Ama üstümde yoga kıyafeti yok!” Bu son çırpınışımdı. Siyah bluzuma ve kot şortuma şüpheyle baktım. “Sizce bu sorun olur mu?”

Ethan arkamdan sessizce konuştu. “Bence harika görünüyorsun.”

Sözleri kısık tonda ve dolu doluydu. Sesi, vücudumda MR öncesi verilen ilaç gibi ilerledi, damarlarımda dolaştı, bazı bölgeleri harekete geçirdi ve sonra içimde biriken bir gayzere dönüştü. Nefesini boynumda hissedince ürperdim.

Ve çözüldüm. Yere uzanıp ölmeyi istedim.

Ya da dönüp üstüne atlamayı.

Bugün bana ne oluyordu böyle? Algılarım kapalı diye düşündüm. Annem yüzünden üzgündüm. Çocuklarım ve okulda yaşadıkları aksaklıklar yüzünden stresliydim. Bunların hepsi başarısızlık gibi geliyordu. Evden, beni bağlayan her şeyden uzaktaydım. Ethan'a *ciddi anlamda* bağlandığım yoktu. Ona karşı ciddi bir şey de hissetmiyordum. Sadece biraz çekim vardı aramızda. Ve ona karşı her zamankinden daha savunmasızdım. Ona karşı bir yatkınlığım vardı ama bu, duygularımın kabarmış olması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Kabarmış. Artık her şey kulağa müstehcen geliyordu.

Sadece ondan uzak durmam gerekiyordu.

Ama bu zor olacaktı. Çünkü Charlie'nin alandaki çekimi bittikten sonra öğle yemeği molası verecek, mayo giyecek ve günün son çekimi için küçük bir kum adasına, buradaki deyimiyse *mini adacığa* gidecektik. Otel aracılığıyla bu iş için küçük bir tekne ve tabii ki bir kaptan ayarlamıştım.

Ve şimdi Stephanie sete gelmiş, yoga çekimini izlemişti ve Ethan'la *beni* öne çıkarmak istiyordu.

"Harika görünecek!" dedi elinde tuttuğu yeşil bir içecek.

"Hızlı toparlanmış gibi duruyorsun," dedim ona gülümseyerek

"Ah evet," dedi, içeceğini havaya kaldırarak şerefe yaptı. "Ertesi gün ilacı."

Ispanak, lahana ve zencefil karışımına biraz votka katma fikri bile baş ağrımı geri getirmişti. Kusmamak için kendimi zor tuttum.

Öğle yemeğinde, aynı şemsiyenin altındaki keyifli masada Derek, Jackie, Stephanie ve Charlie ile birlikte oturuyordum. Bugün, Charlie elinde dolu bir tabakla ağır ağır yanımıza geldi.

“Aç mısın?” diye sordu Stephanie kaşını kaldırarak.

“Ah, evet.” Charlie sırtıttı. “Bugün gerçekten iştahım açıldı.”

*Heart of palm** salatası ve mükemmel şekilde karamelize edilmiş muz kızartmalarına daldı. Benim de büfeye dönüp kendime bir tabak almam gerekiyordu.

Derek yerinde huzursuzca kıpırdandı ve sanki bir tikmiş gibi sürekli telefonunu kontrol etti. Keşke nedenini bilseydim. O her şeyi sezebiliyordu ama ben hiçbir şeyi fark edemiyordum.

“Steph,” dedi Jackie. “Dün Martin’le yaptığın röportaj nasıldı?”

“Mükemmeldi!” dedi Stephanie. “Daha iyi olamazdı. Tüm gece bir zaferdi.”

“Söylemesi gereken her şeyi söyledi mi?”

“Söylemesi gereken her şeyi söyledi!”

“Yapması gereken her şeyi yaptı mı?”

“Yapması gereken her şeyi yaptı!” Göz kırptı.

İğrenç. “Ama o biraz ayı gibi değil mi?” dedim düşünmeden. Herkes bana döndü, konuştuğum anda pişman olmuşum. “Değil mi?”

“Kesinlikle.” Steph sırtıttı.

Demek ki o, böyle kaypak ve buruşuk tipleri seviyordu. Mutlu olduğu sürece sorun yoktu.

Zaten onun villasında kaldığını biliyordum. Utanç yürüyüşünü tanırdım. Bu sabah gördüğüm şey tam da oydu.

Martin’in ne kadar berbat biri olduğunu bildiğimiz hâlde bu hikâyeyi yayınlama konusunda diğerlerinin de çekinceleri olup

* Palmetto ağacının göbeğinden çıkan, salatalara konan bir çeşit sebze.-ed.n.

olmadığını sormak için can atıyordum. Ama bunu yapmadan önce artılarını ve eksilerini dikkatle tartıyordum. Bu tesiste çalışan insanların işlerini koruması daha mı önemliydi? Bu işe duyduğum ihtiyaç ve Ethan'ın bu çekimin iyi geçmesine olan ihtiyacı, çalışanlarını güvende tutmak için diğer her şeyden daha mı öncelikliydi?

Derek'in telefonu titreştiğinde o hemen yanıtladı. "Üzgünüm millet. Biliyorum, masada telefon yasak."

"Bu iş için," dedi Stephanie. "Eric kurallarını uygulamak zorunda değilsin."

Eric, Derek'in kocasıydı. Eric ve Derek. "Ve evet, kafiyeli olduğunu biliyorum," demişti yola çıkmadan önce bir Zoom toplantısında bunu açıklarken.

"Eric kuralları da ne?" diye sordum.

"Hiç gerek yo—" diye başladı Derek.

Ama Stephanie onun sözünü kesti. "Eric kuralları ne değil ki? Eric o kadar gergin ki Derek onun yanında sakın biri gibi kalıyor."

Derek'e baktım, o da utanmış bir gülümsemeyle karşılık verdi. Eric'in gerginliği onu rahatsız etmiyor gibiydi.

"Eric sadece sınırlar koymaya inanıyor. *Bazılarımızda* olmayan bir şey."

"*Sınır*," dedi Stephanie. "Duvar demenin kibarcası. Ve ben hiçbir sınıra inanmam."

"*Hiçbirine*," diye kıkırdadı Jackie.

Bundan sonra konu evliliğe geldi. Jackie henüz kimseyle yuva kurmaya hazır değildi ve etik çok eşlilik konusuna meraklıydı. Stephanie doğru adamı bulamamıştı. Charlie üç yıllık bir ilişkiden yeni çıkmıştı. Sadece Derek evliydi ve onun evliliği âdeta bir evlilik saadeti gibiydi.

“Şey,” dedim. “Galiba çeşitliliği temsil ediyoruz. Ve yalnızca Derek kalıcı aşkın sırrını biliyor.”

Hepimiz ondan bir şeyler duymayı bekleyerek ona baktık.

“Ne?” dedi, *Pellegrinos*undan başını kaldırarak.

“Senin bilge sözlerini bekliyoruz,” dedi Charlie. “Biz de akıllanalım diye.”

“Ah, benim söyleyecek bilge bir şeyim yok.” Güldü. “Ne diyeceğim ki? Tüm klişeleri mi sıralayayım? Yatağa küs gitmeyin. Gülmeyi asla bırakmayın. Düğün konuşmalarında geçen diğer saçma şeyler... Yani işin özü şu: En önemli şey, birbirini görmek ve dinlemek. Diğer kişinin önceliklerini kendi öncelikleriyle aynı seviyede tutmak. Görünmez hissetmek her şeyin sonu olur. Ama sanırım Sasha biliyor, aslında geçmiş ilişkilerinizden hepiniz biliyorsunuzdur, bunların hiçbirisi geri kalan kısımlar yolunda değilse işe yaramaz.”

“Geri kalan?” diye sordu Jackie öne eğilerek.

“Geri kalan. Uyum. Ya doğrudur ya da değildir,” dedi omuz silerek. “Ama hiçbir zaman uygun zamanlama diye bir şey yoktur.”

Derek bilgece lafları olmadığını söylese de hepimize dersini vermişti.

Bir süre o sözlerle baş başa kaldık, rüzgâr bardaklarımızın altındaki peçeteleri kıpırdattı. Jackie yemeğine göz gezdirdi. Charlie başını salladı. Stephanie dudaklarını ısırды. Ben içimi çektim.

“Pekâlâ,” dedi Stephanie peçetesini tabağının üzerine atarken. “Bugün için bu kadar gerçeklik yeter.” Hepimiz gülümsedik. Rujunu çıkarıp tazelemeye başladı.

“Bu arada Eric’le nasıl tanıştınız?” diye sordum Derek’e.

“İş yerinde.” Gülümsedi ama ardından kaşlarını çatdı. “Ama kimse aklından bir şey geçirmesin.”

Üzerimde bir pareo vardı. Benim değildi. Stephanie'nindi. Çünkü ben pareo giyecek türden biri değildim. Ama aynı zamanda yalnızca mayoyla videoya çıkacak türden biri de değildim.

Neyse ki kimse siyah tek parça mayoma laf etmemişti. Bikini zaten en baştan elenmişti. Giydiğim tek mayo buydu çünkü gerçek göğüs kapları, erkek şortu tarzında bir alt kısmı ve geri kalanını kamufle eden 007 tarzı büzgüleri vardı. Yani, ben aslında optik bir illüzyondum.

Öğle yemeğinden sonra kıyafetlerimizi değiştirirken Stephanie bana tekrar dün gece ne yaptığımı sormuştu. Ne kastettiğini pek anlayamamıştım. Sahilde Ethan'la birlikte olduğumuzu görmüş olamazdı herhâlde, değil mi? Hem de biz bile birbirimizi zar zor görebilmişken! Gerçi, görünmeye değer bir şey de olmamıştı. Ancak onun benim kafamın içini görebilmesi gerekiyordu. Ama bunu birisi yapabilecekse, bu kişi kesinlikle Derek olurdu.

İblis Baba (artık ona öyle demiyordum) her zamanki gibi kusursuz beyaz tişörtüyle ve gri şortuyla. Gözlükleri klasik Wayfarer modeldi. Benimkiler de öyleydi.

"İkizler!" diye kıkırdadı Stephanie ve *Umarım şapkam suratımı gizlemiştir*, diye düşündüm.

Ethan gayet tembel bir bakışla gözlüğünün ardından beni baştan aşağı süzdü. "Pek sayılmaz."

Dün gece sahilde yaşananlarla ilgili ne hissettiğini hâlâ anlayamıyordum. Belki de umursamıyordu? Oldukça dost canlısıydı ama mesafesini koruyordu. Bu âna kadar Profesyonel Ethan'dı. Ve bu iyiydi. Ben de zaten böyle olmasını istemiştim. Dürüst

olmam gerekirse, ki hiç olmak istemiyordum, daha fazlasını delicesine istiyordum.

O sinir bozucu yakışıklılığının altında neler dönüyordu acaba?

Kötü bir fikir bile olsak, yine de beni istemesini istiyordum. Bu çarpık bir düşünceydi ama gerçektir. Sıkılmış gibi davranarak kollarımı başımın üzerine kaldırdım, ellerimi şapkamın üstüne yerleştirdim ve göğsümü biraz ileri çıkararak poz verdim.

Göz ucuyla onun sertçe yutkunduğunu gördüm. Gözlerini göremesem de bakışlarının içime işlediğini hissediyordum. *İlginçti.*

Profesyonel Sasha kendini böyle hissetmezdi. Profesyonel Sasha onun dikkatini çekmeye çalışmazdı.

Tam zamanında Michael bize teknenin hazır olduğunu işaret etti ve ben iskeleye doğru yöneldim.

“Sasha! Bekle!” Adımı duyunca aptalca bir umutla geri döndüm. Ama Ethan değildi. Charlie bana seslenmişti.

Kumsalda bana doğru koşarak gelirken ben de onu bekledim.

“Selam,” dedi. Fazla geniş bir gülümsemeyle bana baktı. Fazlasıyla hesaplıydı bu gülümseme. Tatlı manipülatörlerle ilgili yeterince deneyimim vardı, hemen fark etmiştim. Antenlerim iş başındaydı. Bir şey istiyordu.

“Tekneye binmeden önce hızlıca bir şey deneyebilir miyiz?”

“Ne gibi bir şey?”

“Göstereyim.”

Dakikalar sonra geri kalan ekiple birlikte okyanus kıyısındaki iki palmye ağacı arasına gerilmiş bir hamağa bakıyorduk.

“Bence tam bir ‘çöl cenneti’ havası veriyor,” dedi Charlie. “Bu kareyi kaçırmak istemiyorum.”

Haksız değildi. Manzara gerçekten rüyayı andırıyordu.

“Tamam,” dedim. “Eğer ışığı kaybetmeden hızlıca halledebileceğimizi düşünüyorsan, bana uyar.”

“Harika!” dedi Charlie ama rahat görünmüyordu.

Tamam. Hadi bakalım. “Charlie, işin içinde başka bir şey mi var?”

“Şey... Zaten diğer çekim için giyinmişken bu karede seni ön planda kullanmak istiyorum.”

Bu gelişme pek hoşuma gitmemişti ama zihnimde şekillendirmeye başlamıştım ki bakışlarını benden kaçırarak mırıldandı. “Ve Ethan’ı da.”

Gözlerimin dışarı fırladığından emindim. Tam bir Beanie Boo’ya dönmüştüm. Kendimi durduramadan bağırdım. “Birlikte mi?!”

Hem de oldukça yüksek bir sesle.

Şimdi herkes bana bakıyordu. Özellikle de Ethan. Yüzünde utanç mı vardı, kırgınlık mı, yoksa beni doğrudan bir akıl hastanesine sevk etmeyi mi düşünüyordu? Belki de üçünü birden yaşıyordu.

“Ee...” dedi Charlie. “Evet. Biraz alışılmadık biliyorum.”

Stephanie’yle göz göze geldi. Stephanie hafifçe başını aşağı yukarı doğru salladı. Artık bu işin arkasında onun olduğunu tahmin ediyordum.

Ama neden?

Cevabını sonra düşünecektim. Şimdilik, çenemi yerden toparlamam ve yetişkin gibi davranmam gerekiyordu.

Yüzüme sahte bir gülümseme kondurdum. Eminim korkunç görünüyordum. “Tamam! Harika! Hadi yapalım! Sabırsızlanıyorum!”

Ekip hâlâ yerinde durmuş ve bana yaklaşmaya cesaret edemeyen gözlerle bakıyordu. Sanki kuduz bir kokarcaymışım gibi.

“Şimdi!”

Herkes harekete geçti, Hızlıca reflektörler kuruldu, hamak tam olarak istenen şekilde yerleştirildi. Kumlar, taşlar ve yapraklar temizlendi. Charlie geniş aç bir kare almak istiyordu, böylece bizi suyun üstünde süzülüyormuş gibi gösterecekti. Ama önce plajda hamağa yürüdü ve bizi yanına çağırdı.

Mahkûm gibi yaklaşıyordum. Sakinliğimi korumaya çalışıyordum ama çoktan kaybetmişim. Ethan hakkında kafam karıştı, dün gece öpüşmüştük ve bunu hiç konuşmamıştık, şimdi de herkesin önünde yakın pozlar vermemiz gerekiyordu.

“Çekimde sizden tatile çıkmış bir çift gibi gözükmeyi istiyorum,” dedi Charlie. “Rahat bir atmosfer. Kamera karşısında poz vermenize ya da gülmenize gerek yok. Sadece hamakta uzanın ve keyif yapın. Sanki dünyanın en uzak köşesinde baş başa kalmışsınız gibi.”

Ethan başıyla onayladı, dikkatle dinliyordu ya da belki de bakışlarımdan kaçırıyordu. En azından öyle görünüyordu. İyi öğrenci oydu, ben ise baş belasıydım.

“Rahat olmak! Harika! Kulağa çok iyi geliyor!” dedim fazla sert bir tonla. Amfetamin almış bir subay gibiydim.

Ethan ve Charlie bana ne olduğunu anlamaya çalışır gibi baktı. Aralarında çözümleyemediğim bir bakışma oldu.

“Pozisyonumuzu alalım,” dedi Ethan beni görmezden gelerek. Charlie bu sinyali alıp Jackie’yle konuşmak üzere plajın yukarısına doğru yürüdü. Her zamanki gibi alan boşaltılmıştı. Ethan bana doğru bir adım attı ve yüzünü benimkine yaklaştırmak etraftan görünmeyecek şekilde beni gölgeledi. Bize biraz mahremiyet sağlamaya çalışıyordu ama bu beni daha da germişti. Kişisel alanımı paylaşıyordu. Bir yanımda ona yaklaşmak

istiyordu. Diğer yanım ise kaçmak. Olduğum yerde durmaksa işkence gibiydi.

“İyi misin?” diye fısıldadı. “Eğer rahat hissetmiyorsan, yapmak zorunda değilsin.”

“İyiyim!” dedim çabalayarak.

“Sasha,” dedi. “Hadi ama.”

Bu beni yumuşatmıştı. Derin bir nefes verdim, kendimi topladım. Bu isteğe şaşırıyordum ama bununla baş edebilirdim. Ethan’a yakın olup da hayatta kalabilirdim. Nefesi boynuma değişiyor olsa bile.

“Hayır, sorun yok,” dedim. “İyiyim.”

“Tamam. O zaman...” Hamağı işaret etti. “Önce ben bineyim, sana sabitlemiş olurum.”

Rahatça hamak iplerine uzandı, bronz kolları kasılırken bedenini yana kaydırды ve benim için yer açtı. Sırtüstü uzandı. Güneş kadar parlaktı. Elleri başının arkasında, hafifçe sallanarak gevşedi ve iç çekti. “Bu gerçekten harika.”

Palmiye yapraklarının gölgeleri yüzünde dans ediyordu. Saçları, tatil moduna teslim olmuş gibi sevimli bir şekilde dağınıktı. Bana baktı ve içten, neredeyse savunmasız bir şekilde gülümse-di. Bin vatlık bir gülümseme. “Geliyor musun?”

Geliyorum. Yani, nefesimi toparlayabilirsem. Bir elimle sert dokulu hamağa tutundum ve belimdeki pareomla mayo üstümü bozmadan hamağa nasıl bineceğimi düşünmeye başladım. Zarif bir versiyonu yoktu bunun, en azından benim için. Popo önce taktiğini uyguladım ve Tanrı’nın yardımıyla pozisyon almayı başardım. Baş ucu ve ayak ucu ters olacak şekildeydik, ben dizlerimi bük müştüm, ayaklarım onun uyluk hizasında kalıyordu. Ama başardığım için duyduğum sevinç kısa sürdü.

Ethan başını kaldırdı, diğer uçtan bana merakla baktı. “Şey... Sanırım Charlie aynı yöne bakmamızı istemişti.”

“Ne? Hayır! Neden?”

“Çünkü balayındaki bir çiftiz. İki izci gibi ters köşelerde yatamayız.”

Haklıydı. Tabii ki haklıydı. Aslında, en baştan beri farkındaydım. Sadece kimsenin fark etmemesini umuyordum.

Son bir kaçış yolu denedim. “Nereden biliyorsun böyle istediğini?”

İkimiz de başımızı plajın yukarısına çevirdik. Stephanie kollarıyla daireler çizerek pozisyon değiştirmemi işaret ediyordu. *Lanet olsun.*

“Off. Tam da düzgünce oturmuştum. Şimdi tekrar mı kalkacağım?”

Ethan tek kelime bile etmedi. Sadece bir kaşını kaldırarak bana baktı. *Ciddi misin?*

“Peki, peki.” Yeniden kalkıp öteki taraftan yeniden binmeye çalışmak için doğruldum.

“Buna gerek yok,” dedi. “Üzerimden geçmen yeterli.”

Üzerinden mi? Her şey giderek daha da kötüleşiyordu. Ama başka seçeneğim yoktu. Haklıydı. Daha kolay olanı buydu. Dört ayak üzerine döndüm, şimdi göğsüm Ethan’a dönüktü, tıpkı bir 1980’ler klbindeki kız gibi ona doğru sürünmeye başladım. Düşmemek için ant içmiştim. Hamak devrilse veya ters dönsem bile yere düşmeyecektim. Ne olursa olsun.

Hamak boyunca yavaşça ilerledim. Ethan dirsekleri üzerinde doğrulmuş, ona yaklaşmamı izliyordu. Gayet iyiydim, ta ki kendime fazla güvenip hızlanana kadar. Çok kenarda kalmıştım ve hamak bir anda yana yattı, beni kuma düşürmek üzereydi. Ben görev başındayken olmaz!

Dengemi sağlamak için elimi ortaya doğru attım ama elim halata değil, sıcak ve sert bir şeye temas etmişti. Ethan’la aynı anda elimin olduğu yere baktık. Elimi onun kalın üst uyluğuna koymuştum. Panikle elimi geri çektim ve hamak tehlikeli şekilde sallandı.

“Hayır!” diye bağırdım.

“Tuttum,” dedi Ethan, düşmeyeyim diye elimi tutup beni yana çekti.

Düşmemiştim. Ama ivme ve elinin tenime değmesi dengemi başka yöne bozmuştu, sonuçta tam üstüne düşmüştüm. Göğsüm göğsüne, kalçalarım kalçalarına.

Refleksle ellerini beni korumak istercesine kaburgalarımın altına koydu. Ve bir an öylece kaldık. Onun kollarında, ona yapışmış hâlde. *Kahretsin*. Altımda mükemmel oturuyordu. Dünyanın en kaslı Tempür-Pedic marka yatağı gibiydi. Ve tüm bedenim ona daha da sokulmak istiyordu. Ellerim ulaşabildiği her çıplak teni keşfetmek için sabırsızlanıyordu. Neyse ki beynim durumu ele aldı.

Hamak yavaşladığında Ethan’ın yanına yuvarlandım. Utanç içindeydim ama aynı zamanda elektriğe kapılmış gibiydim. Konserve sardalyalar gibi yan yana yatıyorduk.

“Şey,” dedi bir süre sonra. “Bu...”

“Zarif miydi?”

“Hey millet!” diye bağırdı Stephanie plajın yukarisından. “Hazır sayılırsınız ama zaman daralıyor. Pozisyonunuzu alın! Ethan, kolunu Sasha’nın etrafına at! Sasha, başını Ethan’ın omzuna koy! Unutmayın, *âşiksınız!*”

Ethan bana döndü. Burnumuz neredeyse birbirine değiyordu. Gözüm dudaklarına takıldı, dün geceki öpücüğü hatırladım. Eğilip tekrar öpmek çok kolay olurdu.

“Hey,” dedi usulca. “Gerçekten emin misin?”

Başımı salladım. Gerçekten emindim. Yetişkin bir kadındım. Ne kadar karmaşık olursa olsun hislerimi bir kenara bırakabiliyordum. Herkesin işi için. Benim işim için. Bu Ethan’dı. Onu çok uzun zamandır tanımıyor olabilirdim ama onunla güvende olduğumu biliyordum.

Başımı kaldırdım, o da dikkatlice, saçlarımı çekmemeye özen göstererek kolunu omuzlarıma kaydırды. Ve başımı ona doğru çevirdim. Çünkü yapmam gereken buydu. Rol yapıyordum! Kesinlikle onun aşırı erkeksi deodorantıyla... Şey, kendi kokusunun karışımını içime çekmiyordum. Elini kolumun üzerine koydu ve hafifçe, sevgi dolu bir şekilde sıktı. Ve gerçekten, bir anlığına bile olsa bizi o tasasız tatildeki çiftmiş gibi hayal edebilmişim.

“Harika!” diye bağırdı Charlie ellerini megafon gibi kullanarak. “Ama Sasha, vücudunu ona dönük hâle getirebilir misin? Beden dili samimi gözüksün istiyorum.”

Samimi. Tabii. Vücudumu Ethan’a doğru çevirdim, yan tarafım üzerinde ona dönük hâldeydim. Sonra tüm temkinimi bir kenara bırakıp elimi göğsüne koydum ve bacağımı onun bacağının üzerine kaydırдыm. Çünkü bir çiftin yapacağı şey buydu. Ve ayrıca, dudaklarından hızlı bir tadım yaptıktan sonra vücudunun geri kalanının nasıl hissettirdiğini de merak etmişim. Devamını istiyordum.

“Sasha,” diye iç geçirdi.

Her zamanki gibi beni bitiriyordu. Ona biraz daha sokuldum, aynı şekilde iç geçirdim. Kolumu tutuşu biraz daha sıkılaştı.

“Mükemmel!” dedi Charlie. “Aynen böyle.”

Artık gerçekten role girmişim. Kalbim deli gibi atıyordu, uyluğumu onun kasıklarına doğru biraz daha kaydırarak baskıyı artırdım. Artık onun göğüsleri seven biri olduğunu dü-

şündüğümünden kolumu göğsümün altına koyup dekoltemi ön plana çıkardım.

“Sasha,” diye fısıldadı, göz ucuyla bana bakarak. “Durmalıyız.”

Ama durmadım. Çünkü istemiyordum. Kendimi biraz daha bastırarak karnımı ve göğsümü tamamen ona yasladım, bacağı-mı da onun vücudu boyunca kaydardım. Beli bacaklarımın arasına sıkıca yerleşmişti.

“Sasha, cidden,” diye yalvardı. “Hoşuma gidiyor ama bunu kaldıramam. Burada olmaz. Bu bir fotoğraf çekimi.”

“Hareket etmemi mi istiyorsun?” diye takıldım bacağı-mı onun üzerinde hareket ettirerek. Ve işte o anda, iç bacağıma bas-kı yapan sertliğini hissettim.

“Ah. AH!” dedim.

Eliyle gözlerini kapadı. “Siktir. Çok özür dilerim.”

Ama ben rahatsız değildim. Yani, bir yandan. Çünkü eğer aklını dağıtacak bir şey düşünemezse bu bayağı utanç verici olacaktı ve kesinlikle bu benim suçumdu. Ama dürüst olmam gerekirse biraz da gururum okşanmıştı. En azından artık biliyordum ki ayıkken bile beni çekici buluyordu. Bu bilgiyi ne yapacağımı bilmiyordum gerçi. Artık ben yeni bir tür yaratığa dönüşmüş-tüm; yarı azgın, yarı kararsız bir yaratık.

“Önemli değil,” diye fısıldadım. “Kimse göremez. Uzakta-lar.” Bacağımı büyük ölçüde onun üzerinden çektim ve biraz geriye kaydım. “Bunu hâlledebilirim! Dikkatini dağıtırım. Aklı-na gelen zararsız şeyleri düşün. Mesela rom *punch*i, hamburgeri, yıldızları.”

Tüm bu garipliğe rağmen gözlerinde ufak bir alay parıltısı var-dı. “Belki de dün geceyi hatırlatmayan şeyler daha iyi olmaz mı?”

“Doğru! Affedersin. İlk aklıma gelen oydu.” Kafamı zorla-dım. “Veraset davası!”

Kaşlarını çattı.

“İşe yaradı mı?”

“Fazlasıyla.”

On dakika sonra hamaktan indiğimizde rahatsız hissetmemiz gerekirdi ama öyle olmamıştı. O kadar garip bir noktaya ulaşmıştık ki sanki gerginlik dağılmıştı. Beni, sanki her şey yolundaymış gibi ayağa kaldırdı, ardından sahilin öbür ucuna geçip Charlie ile bir sonraki çekim yeri hakkında konuşmaya gitti.

Onun uzaklaşmasını izlerken Stephanie plaj boyunca bana doğru koştu.

“Fotoğrafları görmem lazım,” dedi. “Charlie tam bir deha. Muhteşemler!”

“Çok sevindim,” dedim. Ve gerçekten sevinmişim.

Ama sonra şeytani bir gülümsemeyle bana baktı, tekneye doğru yürürken dirseğiyle beni dürttü. “Hamakta birbirinize bayağı sokulmuştunuz ha.” Göz kırptı.

Ve ben birden yine tüm bunları başkalarının gözünden görmeye başladım. Bu iş, neler yapabileceğimi göstermek için bir fırsattı ama ben gidip patronlarına sürtünerek taciz ediyordum.

Off. Neden işe odaklanamıyordum? Ne yaptığımı sanıyordum ki? Bu kadarı yeterdi. Ciddi anlamda irade göstermeliydim.

Ama Ethan’ın yanındayken kendime hâkim olamadığım ortadaydı. O zaman geriye tek bir kesin çözüm kalıyordu: kaçınmak.

Ki bu da neredeyse imkânsızdı.

Tekne yolculuğunda aramıza mesafe koydum, ona bakmak için kendimi zorladım, o ise benimle göz göze gelmeye çalışıyordu. Ama yere baksam bile bacakları görüş alanıma giriyordu ve o baldırları... *Tanrım*. Birisi o baldırlar hakkında şiir yazabilirdi. Ama ben yazmazdım. Çünkü ben Profesyonel

Sasha'ydım, baldırlarla ilgilenmiyordum. Hem zaten şiiirden de nefret ederdim.

Neyse ki sonunda dikkatimi dağıtmayı başardım. Çünkü bu yolculuk gerçekten harikaydı. Rüzgâr, cildime değen mikrofiber bir battaniye gibiydi, güneş ayarlanabilir bir ısıtıcı, suyun serin damlaları ise bir buhar makinesi gibiydi. Tekne bir beşik gibi sallanıyordu. Cennette gibiydim. Gözlerimi kısıp hayranlıkla etrafı izledim.

Ama asıl şaşırtıcı olan, suyun altından görülebilenlerdi. Yüzeyin hemen altından geçen balıklar, vatozlar ve her türden mercan... Kaptanımız Jimmy, küçük uçağımızdaki pilottu. Meğerse yapamayacağı şey yokmuş. Pilot şapkası yerine geniş kenarlı bir balıkçı şapkası takmıştı, doğa rehberi gibi etrafı anlatıyordu. Köpek balığı görebileceğimizi söylemişti! Jackie ve Peter dışında hepimiz ilk gören olmak için yarıştık ve gözlerimizi suya diktik. Jackie şüpheliydi, Peter da ekipmanlar uçarsa tekneden atlamaya hazırdı.

Köpek balığı yoktu. Ama adaya vardığımızda hepimizin nefesi kesildi. Böylesini hiç görmemiştim. Burası resmen okyanusun ortasında, elips biçimli adacıklarla süslenmiş bir yerdi. Her yanı sığ turkuaz sularla çevriliydi.

Kaptanımız tekneden inmemize yardımcı oldu. İner inmez kuma dönüp manzaraya dikkatle baktım. Citrine'den o kadar uzaklaşmıştık ki başka kara parçası görünmüyordu. Gerçekten mahsur kalmış gibiydik.

Kendimi çok küçük hissettim.

Manzarayı bozan tek şey devasa ve sapasağlam deniz salyangozu kabuklarıydı. Sadece hediyelik eşya dükkânlarında parlak cilalı hâlini görmüştüm. Bunlarsa doğaldı. Beyaz ve turuncunun spiral dokulu birleşimi, şok edici bir pembelikle süslenmişti. Yanlarına yürüdüm, birini aldım ve kulağıma tuttum. Gerçek-

ten okyanusun uğultusunu duyabiliyordum. Ama bu denizde uğultu yoktu. Sadece sakin, dingin su vardı. Bu okyanus aceleci değildi.

Ama burası bir hayal ya da kâbus değil, lüks bir tatil köyüydü. Biz ise önemli bir dergi çekimi için buradaydık. Yani birileri, birden fazla kişi buraya bizden önce gelmişti. Michael'ı ve üniformalı arkadaşlarını biz onları fark etmeden gizlice otele döndüklerini hayal ettim.

Sekiz tane plaj sandalyesi, gölgelikleriyle birlikte kusursuz bir hizayla dizilmişti. Onların sert çizgileri burada âdeta yabancı duruyordu.

Teknenin bir bölmesinden, muhtemelen sadece bana gizli gelen bir yerden, kaptanımız buz gibi biralar, gazozlar, Hindistan cevizi suları ve o tehlikeli rom *punch*ından çıkardı. O içkiye düşmanca baktım. O *rom*la ben, birbirimize güvenemezdik. Diğer soğutucuda biz adada “mahsur kalırken” aç kalmamamız için sandviçler, meyveler ve kurabiyeler vardı.

Charlie, gelgitler çok hızlanmadan işe başlamak istiyordu. Yardımcısı kumları süpürmek için elinde süpürgeyle bekliyordu, onun haricinde hepimiz sessizce kenarda bekliyorduk. Varlığımızın bu kusursuz doğayı bozmamasını diliyorduk. Stephanie bile sessizleşmişti.

Charlie'yi burada pantolon paçaları dizlerine kadar sıvalı hâlde, gölgelerle su birikintileri arasında gezinmesini izlemek âdeta bir performans sanatını izlemek gibiydi. Bazen dimdik ayakta duruyor, bazen yere çöküyordu. Uzaktan Derek ve Peter o anlarını kamerayla kaydediyordu.

Üzerimde bir bakış hissettim, döndüğümde Ethan'ın beni izlediğini gördüm. Yüzü sorgulayıcıydı. Kendimi korumak adına hemen başka yere baktım. Belki de çekimin iyi gitmesi konu-

sunda gergindi. Ya da hamaktaki olanlardan dolayı bir gariplik hissediyordu.

Sonunda durağan fotoğraf çekimi bitmişti ve Charlie bir birayla birlikte plaj sandalyesine geri döndü.

“Tamam millet!” dedi Stephanie. “Video kısmını da halledelim ki sonra rahatlayıp eğlenebilelim.”

Ethan ve ben öne çıktık. Hâlâ ona bakmamaya çalışıyordum.

“Sizi kıyının en ucuna kadar yürütelim diye düşünüyorum,” dedi Stephanie. “Sasha, artık seni öne çıkma konusunda paniğe kapılmaktan kurtarabiliriz çünkü sadece arkadan görüneceksin. Ve Peter’la doğru ayarlayabildiysek, her şey arka ışıktaki silüet hâlinde olacak.”

“Sadece uca kadar mı?” diye sordum.

“Evet,” dedi Stephanie. “Sadece uç.”

Göz kırptı, sonra lojistik detayları konuşmak için Peter’a geri döndü. Bir kez daha onun pervasızlığına imrendim.

“Başlayalım mı?” dedi Ethan.

“Tabii,” dedim, başımı kaldırmadan. Yüzleşemediğim nedenlerden ötürü sinirlerim tepemdeydi. Keşke bir dakikalığına kenara çekilip kafamı toparlayabilseydim.

“Tamam!” dedi Peter. “Kayıt!”

Yavaş yavaş, daralan kum sığılığında yürümeye başladık. Ada şeridi giderek inceliyordu ve sonunda yan yana yürümek zorunda kalmıştık.

“Konuşmamız gerektiğini hissediyorum,” dedi Ethan sessizce.

“Elbette!” dedim fazla neşeli bir sesle. “Memnuniyetle konuşuruz.”

“Doğru. Ama sanki şu an beni bilerek görmezden geliyorsun gibi.”

“Ben mi?”

“Hayır. Bu yarımadaadaki başka bir kadın. Benden olabildiğince uzağa yürüyen.”

“Ah, iyi o zaman,” dedim. “Yeter ki ben olmayayım.”

“Sasha.”

Off. İsmi söylemesiyle birlikte kararlılığım eridi.

“Ethan,” dedim. “Seni görmezden geldiğim falan yok.” Burum pinokyonunki gibi uzamıştı.

Kafamın içindeki çelişkiyi kendim bile anlayamazken bunu nasıl açıklayabilirdim? Kumsalın en ucuna gelmiştik. En sonunda, yan yana durmaktan başka çaremiz kalmayacaktı, birbirimize tamamen yapışarak ancak sığabilecektik. Tabii ki bu Stephanie’nin planıydı, izleyiciler için romantik bir kare yaratmak istemişti. Ama biz bir çift değildik. Hamaktaki olay kafa karıştırıcıydı. Beynim ve vajinam da karışık. Kalbim gitgide daha hızlı atıyor, adımlarım daha da yavaşlıyordu. Belki de Peter’in kameraya kaydedeceği şey tam bir kalp krizi olacaktı.

“En azından yüzüme bakamaz mısın?”

Hayır. Evet. Peki.

Başka seçeneğim yoktu. Mazeretimin de yoktu. Yavaşça başımı kaldırıp gözlerine baktım ve ilk fark ettiğim şey, daha önce görmediğim beneklerdi. Kehribar bir gökyüzündeki havai fişekler gibiydiler. İkinci fark ettiğim şeyse içimi bambaşka bir şekilde çökertecek o incinmişlik ifadesiydi.

“Dün gece ya da az önce hamakta seni rahatsız ettiysem özür dilerim,” dedi.

Aman Tanrım. Onun düşünmesini istediğim son şey buydu. Sanki Martin’in gençliğinde yaptığı gibi istenmeyen hamlelerde bulunduğu düşünüyordu. Halbuki doğru dürüst hamle bile yapmamıştı! Ve istemediğim hiçbir şey yapmamıştı. Hatta hamak olayı benim kıskırtmamla başlamıştı. Kendimi berbat hissediyordum.

“Ethan, beni rahatsız etmedin. Bir saniyeliğine bile.”

“Tamam. Çünkü dün gece seninleyken çok eğlendim.”

Zorlukla yutkundum. “Ben de...Eğlendim.”

“Ve işleri karmaşıklaştırmak istemem ama bir şey—”

Ama tam o anda, kum çıkıntısının en dar yerine gelmiştik ve vücutlarımız birden birbirine değdi. Üst kolum onun alt koluna, kalçam kalçasına. Teninin sıcaklığı ve sağlamlığı beni rotamdan sapmama neden oldu. Hem fiziksel hem de duygusal olarak. Ne olduğunu bile anlamadan yana doğru savruldum ve kış üstü suya düştüm.

“...var,” diye cümlesini tamamladı Ethan.

Kahkahasını bastırmaya çalıştığı belliydi ve kim onu suçlayabilirdi ki? Ama zihnimde aynı anda çok fazla şey oluyordu ve o elini uzatıp beni kaldırmaya çalıştığında çocuk gibi kaçıp uzaklaştım. Başımı suyun altına sokup yüzmeye başladım. Deniz burada derin değildi ve daha ileriye yüzsem bile hâlâ yere basabiliyordum, su omuz hizamı geçmiyordu.

“Sasha! Geri gel!”

Dönmeliydim. Her açıdan. Bu, Profesyonel Sasha’nın en parlak ânı değildi. Neredeyse geri dönmeye karar vermiştim ki birkaç metre ötemde canlı, çiçekli bir şeyin akıntıya kapılıp yüzdüğünü fark ettim.

“Hay aksi!” diye bağırdım. “Pareo!”

Stephanie’nin pareosunun peşinden yüzdüm, onu yakalamaya çalıştım ama sürekli elimden kaçıyordu. Tam onu yakalamışken yanımda ne olduğu belli olmayan bir deniz yaratığı belirdi. Bu kesinlikle benim dostum değildi. Bunu hemen anlamıştım. Bana evine izinsiz girmişim gibi bakıyordu. Birkaç saniye içinde, uyluğumda yakıcı bir acı hissettim ve avazım çıktığı kadar ba-

ğırdım. Ve bütün bunlar olurken düşündüğüm tek şey olayların böyle gelişmesini istemediğim olmuştu.

Bir anda Ethan yanımda belirdi, beni ve pareoyu bir hamlede kucaklayarak kıyıya taşıdı.

Aynı anda hem acı hem de şok yaşarken ellerinin ıslak tenime değdiği yerlerde hissettiğim sıcaklığı bastırmak mümkün değildi. Göğsümün hemen altından geçen güçlü kolları, kaburgalarımın etrafını sarmıştı. Tenime değen teni, karın kasları... Çevrede başka insanların olması, içimdeki vahşi dürtülerin devreye girmesini engelleyen tek şeydi.

Beni kuma yatırdı.

Mükemmel beyaz tişörtü sıırsıklam olmuş, vücuduna yapışmıştı. Saçları market poşeti gibi ıslanmıştı. Bu benim için tam anlamıyla felaketti. Ya zehirli ısırıktan ya da onun yakışıklılığından ölecektim. Hangisi önce etki ederse artık. Şimdiden etrafı tebeşirle çizilmiş bir cesettim.

“Neresi acıyor?” diye sordu.

Hiçbir yerim. Her yerim. Ama gerçek ısırik iç uyluğumdaydı ve ona oramı göstermek, doğrudan erotik bir kare sunmak gibi hissettiriyordu. Ona anlamlı bir bakış attım. Gözleri vücudumun alt kısmına kaydı, bikini çizgimin birkaç santim altında kocaman pembe bir kabartı oluşmuştu.

Konuşmak için ağzını açtı. Sonra tekrar kapadı.

Neyse ki Jimmy geldi de kurtuldu. “İyi misiniz hanımefendi?”

“Sanırım bacağımı bir şey soktu,” dedim zorlukla.

“Evet,” dedi. “Bunlar küçük yırtıcılarımızdan biri olan thimble denizanasıdır. Genelde sürü hâlinde gezerler ama uzun süredir burada görmemiştim. Gerçekten ilginç bir karşılaşma.”

Sanki bu beni mutlu edecekmiş gibi söylemişti. Belki de morluk oluşan bacağımın fotoğrafını çekip albüme koymamı bekliyordu.

“Peki şimdi ne olacak?” diye sordum acı artarken nefes alarak.

“Ne yazık ki hanımefendi, sizi Citrine’e geri götürmemiz gerekecek. Ciddi değil ama biraz ilaç almanız ve bir doktora gözükmmeniz gerek.” Ethan’a döndü. “Belki de biraz merhem gereklidir?”

Daha az seksi bir kelime var mıydı acaba? *Merhem*.

“Uzak değil,” diye devam etti Jimmy. “Sizi götürebilirim, diğerlerinin burada biraz daha rahatlamasını sağlar, sonra tekrar gelip onları alırım.”

Stephanie ve Jackie koşarak geldiler, şimdi etrafımda küçük bir kalabalık toplanmıştı.

“İyi misin?” diye sordu Jackie. “Bir iguana mıydı? O pisliklere hiç güvenmiyorum.”

“Jackie!” Stephanie gözlerini devirdi. “Ne alaka! İguanalar zararsız. Ve okyanusun ortasında da yaşamıyorlar! Neyin var senin? Geçmiş hayatında dinozor saldırısına falan mı uğradın?”

“Belki!”

Stephanie’yle Jackie atışırken Ethan ve Jimmy beni ayağa kaldırdı, elimden geldiğince topallayarak tekneye yürüdüm. Tamamen zarafetten yoksun bir şekilde tekneye bindim. Ethan da arkamdan geldi ve yanıma oturdu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum biraz fazla tiz bir sesle.

“Seninle geliyorum.”

“Ne? Neden? Hayır! Burada kalıp öğleden sonranın tadını çıkarmalısın.”

“Olmaz.” Başını iki yana salladı. “Seni tek başına göndere-
mem. Hem riskli olur. Başına bir şey gelirse dergi dava edilebilir.”

“Ölmeyi planlamıyorum.”

“En iyi planlar bile...”

Şaka yapıyordu ama gitmeyeceğini anlamıştım. Gözlerindeki endişe gerçekten benim içindi. Dergi için değil. Ama benim başka endişelerim vardı.

“Ama—”

“Aması falan yok,” dedi. “*Sırılsıklam* olsan bile.”

Başımı ellerimin arasına aldım. Off. Bunların hiçbirini atlamayacaktım. Hiçbirini. Not düşmek gerekirse, ben sakar biri değildim. Bu adam beni dengesizleştiriyordu.

Teknenin motoru önce bir homurdandı, sonra mırıldanarak çalıştı. Kıyıdan uzaklaşırken arkama dönüp sahile baktım.

“Stephanie!” diye bağırdım. “Pareonu ıslattığım için üzgünüm!”

“Dert değil!” diye bağırdı o da. “Bence çok iyi işti, seni sinsi kadın!”

Şapkamı yüzüme indirip kızarmış yüzümü gizledim.

Tekneyle geri dönerken Ethan iyi olup olmadığımı o kadar çok sormuştu ki sonunda Jimmy bile nazikçe omzuna elini koyup, “Bay Ethan. Bu hayati tehlike arz eden bir yaralanma değil,” demişti.

Gerçek şu ki ısıruk yerinde zonklayan bir ağrı vardı ama acı dayanılmaz değildi. Jimmy, teknenin ilk yardım çantasından bir buz torbası vermişti. Şu an üst bacağымda, yani açık konuşmak gerekirse kasık bölgemde duruyordu. Sırtımı yaslayıp, bacaklarımı aralayıp, ayağımı bardaki bir kovboy gibi uzattığım sürece gerçekten sorun yoktu. Görüntüyü zihnimde canlandırmamaya çalışıyordum.

Asıl canımı yakan, son bir saatin utancıydı. İçimde geri dönülemez bir yara açıyordu. Benim sorunum neydi? Ben yetiş-

kin bir kadındım. İki çocuk annesiydim. Bir kariyerim vardı. Arkadaşlarım, fikirlerime güvenip saygı duyan insanlar vardı. Ve yine de şu an, uyluğumda kocaman bir şişlik varken bile bu adamın bana olan yakınlığı karşısında hormonları arşa çıkmış bir ergen gibi dikkatimi toplayamıyordum. Omzuna ve yanına sokulmanın nasıl hissettirdiğini hatırlıyordum. Stresliyken elini saçlarının arasından geçirme biçimini. Şu an bana o iri kahve-rengi gözleriyle nasıl baktığını.

Acaba Cliff'e hiç bu kadar tutulmuş muydum? Öyleyse bile, hatırlamıyordum.

Sanırım delicesine âşık oldum.

Açık olmak gerekirse Ethan bana şehvet ya da sevgiyle bakmıyordu. Daha çok, en aptal ve zavallı çocuğuymuşum gibi bir bakış vardı gözlerinde. Sanki şöyle diyordu: *İyi mi acaba? Kendini nasıl bu hâllere sokuyor? Acaba emekli olduğumda hâlâ bodrumda mı yaşıyor olacak?*

Citrine kıyısına vardığımızda Jimmy tekneyi demirleyip bağladı, sonra küçük tahta iskeleye çıkarken bana yardım etti. Ethan ya bana karşı çok dikkatliydi ya da benden korkuyordu. Belki de o kadar tiksinimişti ki villaya kadar giderken bana destek olmaya gönüllü olmamıştı. Bu yüzden topallayarak yürürken kaptanımıza yaslandım.

"Doktorla döneceğim!" dedi Jimmy eve girdiğimizde. Sanki Baywatch'taydık da ben güzelliğimden boğulmuşum gibiydi. Oysa Baywatch olsaydı, saçlarım rüzgârda birbirine karışmış bir fare yuvası gibi değil, mükemmel dalgalarla arkaya atılmış olurdu. Jimmy, dışarı çıktı, sanki o şey saatte on beş milin üstüne çıkabiliyormuş gibi golf arabasına atladı.

Ben de kanepeye dikkatlice uzandım, başımın altına bir yastık koydum, buz torbasını hâlâ yaralı bölgemde tutuyordum.

Ethan bana bir bardak su getirdi ve sehpanın üstüne koydu. Elbette altına bardak altlığı yerleştirerek. *Lanet olsun.* Bu adam mükemmelliğin vücut bulmuş hâliydi.

Ama bir zamanlar onun için de tam tersini düşünen bir kadın varmış sonuçta.

Düşünceler aklımda çarpışıyorlardı. Bana dikkatli olmam gerektiğini hatırlatıyorlardı.

“Eee?” dedi Ethan.

“Eee,” dedim ben de.

“Bu...”

“Aradığın kelime ‘heyecan verici’ olabilir,” dedim.

“Kesinlikle o kelimeyi düşünmüyordum.”

“Sen editörsün,” dedim omuz silkerek. Kolumu gözlerimin üstüne yerleştirdim. Onu göremezsem, ben de görünmez olabilir miydim?

Bu, Bart’ın yürürlükten kalkmamış bir inancını hatırlatmıştı bana. O küçükken buna gerçekten inanıyordu. “Ah, kahretsin!” diye söylenip doğruldum. “Çocuklara deniz kabuğu toplamak istiyordum! Fotoğraf çekmeyi de unuttum!”

“Şimdi bir fotoğraf çekilmeye ne dersin?”

“Kanepeye uzanmış hâlimin mi? Kasığımda buz torbasıyla mı? Hayır, teşekkür ederim. Bu ânı ölümsüzleştirmek istemem.”

Off. Gezi her açıdan tam bir fiyaskoydu.

“Bu çevre dostu bile olmayabilir,” dedi Ethan gözlerini kısarak düşünceli bir hâlde. “Deniz kabuklarını ekosistemlerinden almak... Bence nesilleri tükeniyor olabilir.” Dirseklerimin üstüne doğrulup ona pis bir bakış attım, sonra yeniden kanepeye yığıldım.

“Neden bana kızgınsın anlamıyorum. Asıl kızması gereken ben değil miyim?”

Tam zamanlı iş umudumla birlikte içimden bir şeyler daha yıkılmıştı. “Çekimi mahvettiğim için mi?”

“Hayır, onu dert etmiyorum.” Ethan o sevimli başını iki yana salladı. “Biri, ki bu biri ben oluyorum, o görüntüleri sızdırırsa kesinlikle viral olur. Kamera arkası komedilerinin yıldızı. O düşüş altın değerinde.”

Başımın altındaki yastığı kaptığım gibi suratına fırlattım. Yastık onun yanından metrelerce uzaktaki kitaplığa çarptı.

Ne yazık ki şimdi başımın altına koyacak yastığım yoktu, bu yüzden boynum kanepenin sert kenarına dayanınca tuhaf bir pozisyona girdi. Ayarlamaya çalıştım. Tekrar denedim. Bir daha denedim.

“Tanrı aşkına!” dedi Ethan. Yanındaki koltuktan bir yastık alıp bana uzattı. Boynumun altına koyup kalan son gururumla dik oturdum. *Profesyonel Sasha’nın sorunları yalnızca müstakbel işverenine ilgi duymasıyla sınırlı olmayabilir*, diye geçirdim içimden. Mesela ona yabancı objeler fırlatması gibi.

“O zaman sen neden kızgınsın?” diye sordum. “Sonuçta denizanası seni sokmadı. Yaralı da görünmüyorsun!”

Tam tersine müthiş görünüyordu. Teknedeki rüzgâr üstümüzü başımızı biraz kurutmuştu ama tişörtü hâlâ nemliydi ve göğsüne, omuzlarına yapışmıştı. O omuzlar, bir dergi editörüne ait olamayacak kadar genişti.

“Aslında, gururum incindi,” dedi kollarını iki yana açarak. Kendini sergiler gibi avuçları yukarıdaydı. “Şimdiye kadar hiçbir kadın benimle zaman geçirmekten kaçmak için denizanası dolu sulara atlamamıştı.”

“Pareoyu kurtarıyordum!” dedim inatla.

“Ne kadar da kahramanca. Şeref Madalyası’na aday gösterileceksin. ‘Pareoyu Kurtaran Kişi!’”

“Pareo hakları insan haklarıdır,” dedim soğukkanlılıkla.

Homurdanıp sandalyeye bıraktı kendini. Yüzünü ellerinin arasına aldı.

Kararsız kalmıştım. Bir yandan, bu adamı çileden çıkarma becerimle gurur duydum. Diğer yandan, sadece yardım etmeye çalışıyordu. Hamakta onu neredeyse rezil ediyordum. Ve sonra da gerçekten ondan kaçmıştım. Yine de yemekten, içkiden, güzel sohbetten ibaret rüya gibi bir günü bırakıp buraya dönmüştü. Sırf ben buz torbasıyla kasıklarımı dinlendirirken yanımda olmak için.

En son ne zaman biri benim için böyle bir şey yapmıştı? Bana değer vermişti? Öncelik tanımıştı?

“Ethan,” dedim yumuşak bir sesle.

Parmaklarının arasından bana baktı.

“Benimle birlikte geldiğin için teşekkür ederim. Nasıl hissettiğimi önemsedüğün, iyi olup olmadığımı kontrol ettiğin için...”

Ellerini indirdi. O daha düşük voltajlı ama çok daha etkileyici gülümsemesini takındı. Sonra başını eğdi, memnun görünüyordu. Ona istediği şeyin en azından bir kısmını vermiştim.

“Rica ederim,” dedi. “İyi olmana sevindim.”

Gözleri tekrar bana döndü, gözlerime kenetlendi. Kalbim tekledi, sanki Cirque du Soleil’in yeni kadrosuna katılmıştım. Hem de Las Vegas gösterisine.

“Bak,” dedi. “Gerçek bir konuşma yapabilir miyiz, yoksa bu sefer sehpaye kafa falan mı atacaksın?”

Olgunluğumu biraz fazla abartıyordu. İçten bir teşekkür etmek bile benim için büyük bir adımdı. Konuşmasına izin veremezdim. Çünkü başa çıkamazdım. Çünkü işler yolunda gitmeyecek diye korkuyordum. Çünkü yolunda giderse diye de de korkuyordum. Çünkü bu adamı gerçekten istiyordum. Çünkü

onu seviyordum. Çünkü daha önce de böyle olmuştu ve sonu iyi bitmemişti. Çünkü bu işe gerçekten ihtiyacım vardı ve bu hoşlantının her şeyi yiyip bitirmesine izin veremezdim.

Ya bir bahane uydurup ertelenmesini isteyecektim ya da acıdan bayılma numarası yapacaktım ki tam o sırada kapı çaldı. Jimmy doktorla birlikte dönmüştü. Üstünde laboratuvar önlüğü ve papatyalı bir elbise olan yaşlı bir kadın gelmişti. Adının Dr. Marie olduğunu ve şaşırtıcı şekilde Jimmy'nin kuzeni olduğunu söyledi. "İki kuşak uzaktan," diye açıkladı Jimmy.

Kadın sıcak bir gülümsemeyle beni selamladı, sonra çok kararlı bir tavırla elinin tersiyle alnıma dokundu. O an annemi ne kadar çok özlediğimi fark ettim. Ama canımı acıtan şey yaram değildi.

Neden hayatımın kontrolünü elime alamıyordum?

Jimmy, kumlukta bırakılan film ekibinin sekiz gözlü bir deniz canavarı tarafından yenilip yenilmediğini kontrol etmeye gitti, Ethan ise parmak arası terliklerini giydi.

"Sanırım artık emin ellerdesin," dedi Dr. Marie'ye ve bana gülümsedi ama gözlerinde hafif bir kırgınlık vardı. "Ben gidip biraz yemek yiyeceğim çünkü öğle yemeğini kaçırdım. Birkaç işimi de halledeceğim. Dinlenmeni istiyorum. Sonra seni kontrol etmek için tekrar uğrarım. Bir şey ister misin?"

Aklımdan geçen çok fazla cevap vardı, bu yüzden başımı iki yana salladım. "Sadece dinlenmek istiyorum," dedim.

İç çekerek çıktı.

Endişelerime rağmen gidişine üzüldüğümü fark ettim. Dürtülerimden ne kadar korksam da onun yanımda olmasını istiyordum. Onun kanepeye oturmasını ve başımı dizlerine koyabilmeyi istiyordum. Hayalim yine tehlikeli "hamak sahnesindeki" bölgesine kaymaya başlamıştı, o yüzden toparlamak için kendimi çimdikledim.

“Yakışıklıymış,” dedi Dr. Marie kapı kapanır kapanmaz. “Belki kızımınla tanışmak ister.”

“Belki,” dedim. “Kızınız koşmayı sever mi?”

“Koşmak mı? Neyden kaçmak için?”

“Yok, yani spor amaçlı,” dedim ellerimle koşma hareketi yaparak.

“Ah! Egzersiz gibi mi? Hayır. Sadece ana karadaki Costco’da indirim varsa belki.”

Dr. Marie, şişliği azaltmak için bana bir antihistamin ve ağrı kesici verdi. Ardından kızarmış bölgeyi beyaz sirkeyle sildi. “Zehri etkisiz hâle getirmek için en iyi çare,” dedi.

Sabah akşam sürmem için bana kortizonlu bir krem bıraktı.

O gittikten sonra yatak odama süründüm ve ilaç etkisini gösterene kadar üzerime bir battaniye alıp birkaç dakika boyunca uzandım. Celeste’i FaceTime’den arayıp Nettie ve Bart’a selam vermek istedim. Hafta sonuydu, belki yakalayabilirdim. Ama Prospect Park Hayvanat Bahçesi’ne gitmişlerdi ve deniz aslanı gösterisi başlamak üzereydi. Bana el salladılar.

“Yarın seni görmeyi dört gözle bekliyoruz!” dedi Nettie.

“Cadılar Bayramı geliyor!” dedi Bart.

Bunu ben de biliyordum. Onları görmeyi ben de sabırsızlıkla bekliyordum. Yarın sabah, son bir dış çekimimiz vardı ve ardından akşamüstü eve dönecektim. Ertesi sabah, Brooklyn’de biraz dinlenmeye ve küçük kutlamamızdan sonra kapı kapı gezmeden önce son dakika kostüm ve şekerlemeler almaya zamanım olacaktı.

Yine de telefonu kapattıktan sonra çocuklarımin yüzünü görmek bile beni şu anki takıntımdan uzaklaştıramamıştı. Acım neredeyse tamamen geçmişti. Ama Ethan’ın, Jimmy doktorla gelmeden önce söylemek üzere olduğu şey yüzünden adrenalin

hâlâ damarlarımda dolaşıyordu. Açmak üzere olduğu kutu ve içinden fırlayacak olanlar...

Her zaman bir Dr. Marie çıkıp bizi bölemeyecekti. Bu yüzden sadece bir gece daha sabretmem gerekiyordu. Çünkü bir kere daha bir adam için planlarımı feda edemezdim. Brooklyn'e döndüğümde Ethan sadece okul çıkışlarında selam verdiğim, ayaküstü sohbet ettiğim biri olmalıydı. Ya da bu işi alırsam belki uzaktan çalışmadığım zamanlarda koridorda karşılaştığım, büyük toplantılarda yüzünü gördüğüm bir iş arkadaşına dönüşürdü.

Yine de kendi kendime söylediğim bu şeyin bir hayal olduğunu biliyordum. Gerçekçi olmadığım zamanları anlayabiliyordum artık. Çünkü o adama yakın olup da ona dokunmayı istemedenden durabilecek miydim? Sakalına parmak uçlarımla dokunmamayı başarabilecek miydim? Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onun dudaklarına bastırmamayı? Özetle, ona hep sürtünmek isteyecektim.

Off! Burada böyle uyarıcılardan yoksun uzanmak hiç işime yaramıyordu. Okuduğum kitap dikkatimi dağıtmıyordu. Telefonda oynadığım kelime oyunlarına odaklanamıyordum. E-postalarımı açtım ama dikkate değer hiçbir iş yoktu. Sadece Jackie'den bir mesaj vardı. İyi olup olmadığımı soruyordu.

Ona, *Çok daha iyiyim!* yazdım. Ama bu bir yalandı. İyi olmaktan çok uzaktaydım.

İhtiyacım olan tek şey soğuk bir duştu.

Ve işte o anda bir aydınlanma yaşadım! Ertesi gün gidiyordum ve henüz dışarıdaki duşa ne göz atmıştım ne de onu kullanmıştım. Benim kadar açık duş seven biri daha yoktu. *Harikay fikir!*

Bir havlu kaptım ve klimalı oturma odasından geçerek arka girişe doğru titreyerek ilerledim. Dışarıda, evin yan tarafında, kendi kapısı olan, beyaza boyanmış, uzun tahta çıtalı bir çit gördüm. Ar-

kasında bulduğum şey ise hayal ettiğimden bile güzeldi. Dönüştürücü bir etkisi vardı. Daha önce güzel bir iş gezisinde olabilirdim, stres altında olabilirdim ama şimdi, bu birkaç dakika boyunca her şeyden çok bir tatile çıkmış gibi hissediyordum.

Tekrar nefes alabildiğimi hissediyordum!

Üstü ve altı açıktı, dünyanın en havalı açık hava duşu gibiydi. Evdeki yatak odamdan büyüktü. Ahşap olmayan duvarları, yer yer büyük boy yeşil çay ve krem rengi Fas seramikleriyle süslenmişti. Zemin ise beyazdan griye çeşitli tonlarda taş işçiliğiyle yapılmış bir başyapıttı; küçük, pürüzsüz taşlar sıvaya gömülmüştü. Uzak bir köşede, büyük beyaz seramik saksılarda yeşil bitkiler toplanmıştı, sanki aralarında konuşuyorlardı. Belki de buranın ne kadar havalı olduğu hakkında sohbet ediyorlardı.

Bugün hava sıcaktı. Son günlerden daha da bunaltıcıydı. Havanın bir ağırlığı, bir yoğunluğu vardı. Sanki içinde yüzüyordum. Bu yüzden bu duş fikri, şimdiye kadar aklıma gelen en dahiyane fikir gibi gelmişti. İşte ihtiyacım olan şey buydu. Hem dertlerimi hem de denizanası ve pareo savaşında vücudumun ulaşılmaz noktalarına kadar giren kumu yıkayıp atabilecektim.

Duş kabinine girdim ve arkamdan kapıyı kapattım. Plastik terliklerimi çıkarıp havlumu bir kancaya astım. Mayomla duş başlıklarına doğru yürüdüm. Bu yağmur başlıklı duş, el duşu aparatları ve ayarlarıyla benim boyumu aşan bir şeydi. Bu sistemi düzgün kullanmayı öğrenebileceğim bir evren yoktu. O yüzden rastgele düğmeleri çevirdim ve sonunda su üstten fışkırmaya başladı. Mükemmel sıcaklık, mükemmel basınç.

Mükemmel, dedim içimden.

Su bir şeyleri açığa çıkardı. Frangipani çiçeklerinin kokusu, Karayip hanımelerini andırıyordu. Koku, buharla birlikte yükselip baş döndürücü ve tatlı bir yoğunluğa ulaştı. Üstteki boşluk-

tan içeriye bir sinek kuşu girdi ve anında tekrar dışarı çıktı. Tam anlamıyla külkedisi moduna geçmiştim! Hayvanlarla iletişim kuruyordum! *Whistle While You Work* ve *A Dream Is a Wish Your Heart Makes* şarkılarını mırıldanıp suyun altına girdim, gözlerimi kapatıp inledim. Cennet gibiydi. Ve Ethan'ı *neredeyse* ama sadece birazcık unutmuştum.

Ama onu unutmayı düşünmek bile göğsümden başlayarak kollarıma, bacaklarıma ve çıplak parmak uçlarıma kadar yayılan bir sıcaklık dalgası gönderiyordu. Sinir uçlarım yanıyordu. Onu aklımdan çıkarmaya çalıştım, boynumdan çözerek mayonun üst kısmını belime kadar indirdim, suyun üzerime dökülmesine izin verdim. Suyun derime çarpması, sanki uyanmam için gönderilen minik uyarılar gibiydi. Dikkatimi dağıtmaya hiç yardımcı olmuyordu.

“Siktir!” dedi arkamdan gelen bir ses ve o an kendimi toparladım. Bu ses kafamın içinden gelmiyordu.

Ani bir refleksle döndüm, ellerimle göğsümü örtmeye çalıştım. Ve işte karşımda, kapıda duruyordu. Üzerinde yalnızca bir havlu vardı. Sanki düşünce yoluyla onu ben çağırmıştım.

Ethan.

Vücudum adrenalinle titredi. Bu kesinlikle yardımcı olmuyordu.

Çıplak değildim. Tam anlamıyla değildim. İki elimle de birer göğsümü kapatmıştım. Ama yine de kendimi çok açıkta hissediyordum, suyun altında, mayomun askıları belime kadar düşmüş, uyluklarımı gıdıklarken öylece dikiliyordum.

Çitin arasından geçen hafif bir esinti, tenimde gezindi. Her sinir ucum tetikteydi.

Ve işin kötüsü, bundan hoşlanmıştım.

Ethan kasıtlı bir şekilde yere bakıyordu. Ama gitmemiştii. Onu beyaz tişörtle görmek bana fazla gelmişti ama çıplak vücudu beni tamamen bitirmişti.

Kaslı değil ama fitti, keskin hatlıydı. Bir kolunun üzerindeki yara izi ona beklenmedik bir “kötü çocuk” havası veriyordu. Ve mantığım ortadan kaybolmuştu. Profesyonel Sasha, bir bodrumda bağlanıp susturulmuştu sanki. Artık umurumda değildi.

Bu sadece bir defaya mahsus olacak, dedim kendi kendime. Ya da sadece bu seyahatte. Ya da her ne olacaksa. Ama artık savaşmayacaktım. Bunu istiyordum. Bedenim, artık kendi kararlarını veriyordu.

“Pardon,” dedi Ethan hâlâ yere bakarak. “İçeride olduğunu bilmiyordum.”

“İçerideyim,” dedim. “Ve artık sen de öylesin.”

“Dinlenmen gerekmiyor muydu?”

“Dinlenemedim. Huzursuzdum.”

Saçlarını geriye attı, yerinde kıpırdandı. Kendini zar zor tutuyordu. “Birde bana sor,” dedi.

“Az önce konuşmuştuk ya— Daha fazlasını da ister misin?” dedim sesim istemsizce nefesli ve boğuk çıkmıştı. İçimdeki beklenti kıpırdanmaya başlamıştı. Ona şu anda söylemek istediğim çok şey vardı. Göstermek istediğim şeyler de.

Dudağını ısırıldı. Ve bu hareketi sırf bana yapıyor olması beni garip bir şekilde delirtmişti.

“Tamam,” dedi, başparmağıyla arkasını işaret ederek. Bu ortamdan uzaklaşmaya çalışıyordu. “O zaman ben dışarıda tek sıra olup beklemeye gideyim.”

Arkasını dönmeye yeltendi. Ama ben buna izin veremezdim. Geçtiğimiz haftaların bastırılmış kimyası artık açığa çıkmak zorundaydı.

“Ah ama bak, bence bu kötü bir fikir,” dedim gitmeden önce ona doğru bir adım atarak. Su artık üzerime yağmıyor olsa da tenimde damlalar süzülüyordu, tüylerim diken diken olmuştu.

Şaşkınlıkla bana bir bakış attı. Sonuçta mayom hâlâ kısmen üzerimdeydi. Ama gözleri, mayomun ne kadar daha aşağı inebileceğine bakarak aşağı doğru kayd.

“Öyle mi?” dedi.

“Evet. Çünkü şöyle ki açık hava duşlarına bayılırım.”

“Kim bayılmaz ki?” dedi. Gözlerini göğsümden başka yerlere kaydırmak için uğraşıyordu. Yüzüme, boynuma, kaburgalarım, karnıma, bacaklarıma... Ama zorlanıyordu. Gözlerindeki arzuyu görmek beni gereksiz lafları atlayıp doğrudan konuya girmeye zorluyordu. Ama onu biraz daha oyalamak istiyordum.

“Dışarıda seni beklediğini bilirim kendimi acele etmek zorunda hissederim,” dedim. “Acele etmeyi de hiç sevmem.”

“Gerçekten mi?” Sesi kısık, boğuk çıkmıştı.

“Evet,” dedim bir adım daha atarak, aramızdaki mesafeyi iyice azalttım. “Ben zaman ayırmak istiyorum.”

Titrek bir nefes verdi. Kalbinin nasıl çarptığını neredeyse görebiliyordum. Benim kalbim de aynı ritimde atıyordu.

“Peki, ne öneriyorsun?” dedi, eli havlunun beline dolandığı yerdeydi. Ve o havlunun ne kadar kolay düşebileceğini çok iyi biliyordum. “Odamdaki kendi duşuma mı gitmeliyim?” Bu teklifin içten olmadığını ikimiz de biliyorduk.

“Hımm,” dedim başımı hafifçe yana eğerek. “Bu biraz haksızlık olur.”

Başıyla onayladı, artık bu oyuna dâhil olmuştu.

“Bence de.”

“Sanırım burada *kalmalısın*.”

Gözlerime baktı. Gözleri kararmıştı, mesajımı nihayet tam olarak anlamıştı. “Sanırım kalmalıyım.”

“Belki de... Biz çoktan yandık?”

Omuz silktim. Ellerimi indirdim.

Gözleri bedenimde ağır ağır dolaştı. Saygıyla. Bir kamera kaydı gibi. Ve ben onun manzarasıydım. Omuzlar. Göğüsler. Karın. Uyluklar. Saçlarımdan, boynumdan süzülen su, göğsüm-den geçerek göbeğime, oradan da mayonun alt kısmına doğru kayıyordu. İkimiz de suyun kayboluşunu izledik.

Ethan dudaklarını yaladı.

Son bir adım daha attım, artık neredeyse birbirimize degecek kadar yakındık. Onun üst vücudunun her kıvrımını görebiliyordum. Göğüs kasları, karın kasları, kolları... En ufak bir eğilme hareketiyle göğsüm onun göğsüne degecekti. Nefesim kesilmişti. Bu beklenti beni öldürecek miydi, yoksa beni hayatta tutan şey bu muydu, bilmiyordum. Tropikal güneş kremi ve kaçamak gibi kokuyordu. Teninin sıcaklığını hissedebiliyordum. Belki de o değil, bendim yanan.

“Sasha,” dedi, sesi kısık ve boğuktu. İçimdeki her şey artık erimişti. “Emin misin?”

Emindim. Duramayacak kadar çok istiyordum. Zihnimde zaten çoktan o adımı atmıştım. Hem ıslaktım, hem de... Sırılısıklamdım.

Gözlerinin içine sertçe baktım. Bu noktadan sonra geri dönüş yoktu. Aramızda geçen o an, tüm kelimelerden daha fazlasını anlatıyordu.

“Kesinlikle.”

Ve işte o anda karar verilmişti. Ethan, arkasına bile bakmadan dirseğiyle kapıyı itti. Kapı kapandı. Kararlıydı. Kaçınılmaz bir son gibi. Gözleri benimkilere kilitliydi.

Sonunda, *sonunda*, elimi kaldırıp köprücük kemiğinden başlayarak karnına doğru gezdirdim. Teninin sıcaklığı parmaklarımin altında hissediliyordu. Karın kasları parmaklarımin altında kasıldı. Verdiği ani nefes çok şey anlatıyordu.

İçimdeki her şey gerilmişti.

Bu yaşanıyor.

Orada, birbirimize kilitlenmiş hâlde bir an öylece durduk. Tüm bedenim titriyordu.

“Daha önce konuşmak istiyordun,” dedim kısık bir sesle, neredeyse nefes alamıyordum. “Şimdi hâlâ konuşmaya ihtiyacın var mı?”

“Hayır,” dedi, gözleri sert ve benimkine kilitli hâlde. Hafif tehditkârdı. Artık ben avdım. “Gayet iyiyim.”

Ama yüzünde çok küçük bir tereddüt ifadesi belirdi.

“Peki sorun ne?” diye sordum.

Gözlerini kırıştırdı, duşu işaret etti. Ki ikimiz de onun oldukça uzağındaydık. “Su israf ediyorsun.”

İç çekerek homurdandım, o sırada Ethan bir eliyle bileğimi, diğer eliyle de belimi kavradı ve beni duvara doğru yasladı.

Yüzü yüzümden birkaç santim uzaklıktaydı. “Yani burada bir çevrecilik semineri mi veriyorsun, yoksa biz—”

Cümlemi bitiremedim. Beni dudaklarıyla sertçe susturdu. Beni suntalara yaslayıp öptü. Ve bu, benim için fazlasıyla uygundu. Dudakları ilk başta yumuşaktı, sonra sabırsızlandıklarında sakalı tenimde hoş bir his bırakıyordu. Ejder meyvesi ve tuzlu deniz tadındaydı. Bedeni hem bana yabancıydı hem de sanki çoktan benimmiş gibiydi. Dilini ağzıma soktuğunda, çıkardığım iniltinin tonu değişti.

Eğer geçen gece sahildeki öpücüğümüz yoğunsa, bu bir üst seviyedeydi. Arzu dolu, neredeyse telaşlı.

Ve bu kez, hiçbir şey bizi bölmüyordu.

Bundan sonra olanlarda hiçbir sakinlik, yavaşlık yoktu. Vakit kaybetmiyorduk. Bu da benim için gayet uygundu. Çok beklemiştim zaten, daha fazlasını bekleyemezdim. Birbirimize yapıştık, ellerimiz kendi yolculuklarına çıkmıştı. Ona yeterince yakın olamıyordum. İçimdeki gerilim hızla artıyordu. Derinleşen, sertleşen öpücükleri arasında beni kucakladı, güçlü elleriyle kalçalarımı kavradı. Bacaklarımı beline doladım. Âdeta bir piton gibi ikimizi de tüketebilirdim. Bu şekilde dolanmışken beni düşün altına doğru taşıdı. Yüz yüze bakmak için bir anlığına dudaklarımızı ayırdık.

Gözkapakları ağırlaşmıştı. İkimiz de nefes nefese kalmıştık. Kafamı iki yana sallayıp güldüm.

“Daha iyi mi?” diye sordum.

“Daha iyi,” diye onayladı.

Vücudum onun göğsüne ve karın kaslarına sürtünüyordu, kaygan ve ıslaktı. Beni yavaşça tekrar ayaklarımın üzerine bıraktı. Yeni perspektifimden, ıslak saçlarından yanaklarına, oradan da fit vücuduna doğru süzülen su damlalarını izledim.

Tamam. Kabul ediyorum. Sanırım o koşular bir işe yarıyormuş.

Ve artık hepsi bana aitti. Dokunmak benim hakkımdı.

O sakalın altında, daha önce hayran kaldığım bir gamze vardı. Parmak ucumla onu izledim, ardından dolgun alt dudağını geçtim. Çünkü artık yapabiliyordum.

“Merhaba,” dedi burnumun dibinden.

“Naber,” diye karşılık verdim.

Arkasındaki köşedeki bitki kalabalığına göz gezdirdim. “İzleniyormuşum gibi hissediyorum.”

Gözlerini vücudumda gezdirdi, başımdan göğsüme, ayak parmaklarıma kadar. Tüylerim diken diken olmuştu. “Çünkü izleniyorsun.”

Bu, işin son noktasıydı benim için. Daha fazla konuşmaya gerek yoktu. Ellerimi ensesindeki saçlara doladım, sonra kulağına dişlerimle hafifçe dokundum. Hırıltıyla inledi, sonra çene siyle başımı yeniden yukarı yönlendirdi, dudaklarımı yeniden yakaladı. Ama bu kez, hiç de usulca değildi. O acemilere göre ydi. Ellerini kalçama koydu, ben de geniş omuzlarının arkasına tırnaklarımı geçirdim. Sanki aramızda başka yer kalmış gibi onu kendime daha da çektim. Öylesine birbirimize sokulmuştuk ki, artık tek bir beden gibi olabiliydik.

Bir bacağı, bacak aramdaydı. Nefesim kesilmişti. Onun sertliğini hissedebiliyordum.

Dudakları yüzümden boynuma, omzuma, köprücük kemiği me doğru ilerledi, her bir dokunuşuyla beni titretiyordu. Elleriyle göğüslerimi kavradı, ben de ona doğru kıvrıldım.

“Ellerini yukarıda tut,” diye mırıldandım. “Sakin indirme.”

“Merak etme,” dedi boğuk bir sesle, dişleri boynumdayken. “Bu iş bende.”

“Pekâlâ,” diye iç geçirdim. “Yeter ki kontrol sende olsun.”

Kafasını kaldırıp bir kaşını kaldırdı. “Belki *çoğunlukla*.”

“Belki de *sürekli*.”

“İnanılmazsın,” diye fısıldadı kulağıma başını iki yana sallarken. “Ama aynı zamanda da aşırı seksisin.”

Bu bana yeterdi.

Ve sonra sanki alt katta ebeveynleri olan iki liseli gibi sabırsızca birbirimize sürtünmeye başladık.

Tam o anda, belindeki havlu yere düştü. Islak beyaz bir havlu, taş zemine serildi. İkimiz de aşağıya, sonra tekrar birbirimizin gözlerine baktık. Gülümsedi. Utangaç bir şekilde. Tatlı tatlı.

Ama utanacak bir şey yoktu ortada. Aksine, belki de çılgılık çılgılığa bağırılması gereken bir andı bu.

Bunu bir davet olarak algılamıştım. Elimi yukarı kaldırdım, başının tepesinden başlayarak su damlalarının vücudundan aşağı izlediği yolu parmağım ile takip ettim. Omuzlarından göğsüne, bel çukurundan kalçasına. Göğsündeki bir damlayı yaladım.

“Siktir,” diye inledi.

İblis Baba’nın küfretmesi hoşuma gitmişti.

Kalçalarım dan sıkıca tuttu, demek ki koşmak dışında da bildiği şeyler vardı. Başparmaklarını mayomu kenarlarından içeri kaydırды, yavaşça aşağıya doğru indirmeye başladı. Orada durdu.

“Ne oldu, niye bekliyorsun?” diye sordum dudaklarımı büzerek.

Yan gözle bana baktı, sonra mayonun kalan kısmını bir hamlede aşağı indirdi. Islak kumaş, ayak bileklerime düştü.

“Beklemiyordum.”

Artık tamamen çıplaktım. Her anlamda.

Birbirimize meydan okurcasına baktık.

İlk hamle yapan o oldu, beni buhar bulutunun içinden yeniden duvarın önüne yöneltti. Görünüşe göre su tasarrufu biraz bekleyecekti. Ben de sonuçta sınırlı bir kaynaktım. Omuzlarım tahta duvara değdi, ellerimi yukarıda tuttu. Bileklerimden yakalayıp ellerimi duvara bastırdı.

Bir an boyunca beni baştan aşağı süzdü. “O kadar güzelsin ki... Siktir...” diye mırıldandı. Ve sanki bunu birkaç haftadır değil, tüm hayatım boyunca duymayı bekliyormuşum gibi içimde hissettim.

Nefesim kesilmişti. O ise avucunu kolumdan yanağıma, oradan kalçama kadar gezdirdi. Uyluğumun iç kısmından yukarı doğru çıktı, sonra parmaklarını bacaklarımın arasına yerleştirdi. Nihayet. Hafifçe dokundu. Sırtını tırmaladığımda bana daha fazlasını verdi.

Eğer denizanası sokan yerim hâlâ acıyorsa, umurumda bile değildi. Artık katı hâlde değildim. Cıva gibiydim, parlak ve ele avuca sığmaz. Hayır, buhar olmuştum! Ağırlığım yoktu. Gecele-ri üstümüzde parlayan yıldızlar gibi bir takımyıldızıydim. Ve her şeyi istiyordum. Gerekirse yalvarmaya hazırdım.

İşte o anda, planımda bir aksaklık olduğunu fark ettim. *La-net olsun.*

“Prezervatif,” dedim bir düşmanı anımsarcasına.

Benden uzaklaştı, kaşları çatılmıştı. Sanki böyle bir şeyin varlığından haberi yokmuş gibi. Sanki söylediğim, yabancı bir kavramdı. “Prezervatif mi?” diye sorduktan sonra, “Siktir. Prezervatif,” dedi

Evli çiftler gibiydik. Yakın geçmişte öyleydik zaten. Ya haftalık sınırsız sekse alışmıştık ya da hiç sevişmemiştik. Bu yüzden böyle bir şeyi yanımıza almayı akıl edememiştik. Ve burası New York değildi. Köşe başında yirmi dört saat açık bir eczane yoktu. Burası ıssız bir adaydı. Gerçek anlamda. Beş yıldızlı bir çöldü. Ve eğer hediyelik eşya dükkanındaki Türk tarzı havlularla anah-tarlıklardan doğaçlama bir korunma yöntemi yapamıyorsak, şansımız kalmamıştı.

İşte şimdi tam anlamıyla yanmıştık.

Ama alev alev yanan arzularım buna izin vermeyecekti. O su gibi teni benimkine değmişken... Durmamız mümkün değildi.

Sessizce çözüm düşünmeye başladım. Ethan'ın da aynı şeyi yaptığını görebiliyordum. Stephanie'de kesin vardı. Ama ona gidemez-dik. Çünkü o, soru sorardı. Hem de çok fazla. Michael'a sormak da bir seçenek değildi, eğer bir daha yüzüne bakmak istiyorsam.

Hepsi bu kadar! En sevdiğim Citrine personelini düşünün-ce aklıma onun yaptığı tur geldi ve birdenbire bütün cevaplar önümde belirdi.

“Çekmecede!” diye bağırdım, sanki Aileler Yarışıyor programında en çok bilinen cevabı vermişim gibi. Sanki ankete katılanların yüzde doksan sekizi sevişme sırasında cevap olarak “banyo çekmecesini” demiş gibi.

Hâlâ vücudumu sarmış olan Ethan aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyordu. “Anlamadım?”

Sonra hatırladım ki o bir erkekti. Kulak çubuğu kullanmazdı. Duş bonesi nedir düşünmezdi. Güneş sonrası jeli aklına bile gelmezdi.

“Banyoda,” dedim. “Kulak çubuklarının yanında.”

Yüzü parladı. O yakışıklı ifadesi aniden anlam kazanmıştı. “Orada prezervatif mi var?”

Anında birbirimizden ayrıldık, havlularımıza ve parmak arasına terliklerimize sarıldık ve ana eve çıkan arka kapının önünde kısa bir öpüşme molası verdikten sonra villanın içine doğru yarı çıplak hırsızlar gibi hızla koştuk. Odama vardığımızda tek bir amacım vardı. Havlumu göğsüme sımsıkı bastırarak parıldayan banyoya süzüldüm, çekmeceyi açarken içimden dua ettim. Ve işte oradaydılar. RAW marka, adil ticaret ürünü prezervatiflerim! Kare şekilleriyle havalı ve âdeta kutsal kâse gibi aydınlatılmış bir hâlde orada duruyorlardı.

Tanrılara şükrederek arkamı döndüm. Ethan yatak kenarında duruyordu, hem acılı hem umutlu bir ifadeyle bana bakıyordu.

“Oradalar mıymış? Lütfen orada olduklarını söyle.”

Paketini bir piyango bileti kazanmış gibi havaya kaldırdım. Ve o anda havlum yere düştü. Eğilip almadım. Ethan başını geriye atıp sırtıttı. Üçe kadar bile sayamadan onun üstüne atladım.

Neyse ki bu kez perdeler kapalıydı.

Pofuduk bulut gibi olan yatağa devrildik ve o bir anda beni altına aldı. Vücudunu üzerime yerleştirdiğinde, en sevdiğim ağır

battaniyem gibi hissettirmişti. Ve artık hiç kalkmak istemiyordum. Ethan eğilip alt dudağımı ısırdı. Sonra, aşırı ısınmış tenime hafif öpücükler kondurarak çenemin altından aşağıya doğru ilerlemeye başladı. Boynum. Köprücük kemiğim. Göğüslerim. Kaburgalarım. Belim. Kalçam.

Sabırsızlıktan patlamak üzereydim.

Gözlerimi kapadım. Onunla ilgili tüm bastırmaya çalıştığım hisler gözümün önünden geçiyordu. Parkta vücuduna gizlice attığım bakışlar, okul bahçesinde elime çarpan sıcak parmaklarının şoku, hamakta bacaklarımın arasındaki uyluğu, karanlık sahilde onun rom *punch* tadındaki dudakları ve diliyle karışan öpücüğümüz. Elinin vücudumun yan tarafında yavaşça gezinerek beni titreten dokunuşu. Her sevimli gülümsemesi, her muzır bakışı. Ve onu ne kadar çok istediğimin ağırlığı altında ezildim.

İç uyluğuma ulaştığında ve orada bir süre kaldığında artık dayanamayıp onu durdurdum.

Hareketi hoşuma gitmişti ama artık bekleyemezdim. Tam anlamıyla hazla dolup taşmıştım. Onun iri vücudunu bacaklarımın arasında istiyordum. Göğsünü göğsüme bastırmasını. Ellerimi sırtında gezdirmeyi, bedeninin bana yapışmasını. Aramızda zerre hava kalmasın istiyordum.

“Zamanı geldi,” dedim.

“Zamanı mı?” diye sordu.

Başımı sallayarak prezervatifi gösterdim. “Sevişme zamanı.”

Başını iki yana sallayıp güldü. “Kelime seçimin harika.” Ama elini uzatmakta hiç tereddüt etmedi.

Paketi yırtarken onu izledim; bu, olacakların bir fragmanı gibiydi. Genç yüz hatları, işine odaklandığında çatılan kaşları, kaslı ön kolları... Başlı başına bir sanat eseriydi.

Ve sonunda, beklediğimden daha yavaş bir şekilde, üzerimde belirdi. Açgözlü gözleri gözlerime kilitlenmişti. Bu adam da beni istiyordu.

Bacaklarımı onun kalçalarına doladım, ona sıkıca sarıldım. Vücudu bana karşı taş gibi sertti.

“Sasha,” dedi boğuk bir sesle. *Adımı* söylemişti.

O an itibariyle ben zaten çözülmüştüm.

“Ethan. *Lütfen.*”

O meşhur yarım gülümsemelerinden birini takındı, sanki benim onun için acı çekiyor olmamdan hoşlanıyormuş gibiydi.

“Madem bu kadar güzel rica ettin,” dedi ve ardından içime girdi. Önce yavaş ve derin, sonra benim isteğimle daha sert.

Ve işte o an, tüm mantıklı düşüncelerim uçup gitmişti, işler tatlı bir şekilde çığrından çıkmıştı. En iyi *pozisyonda* yapılan planlar bile altüst olabiliyormuş demekki. (Tanrım, ben ve benim şu kelime oyunlarım.)

34 | Malum İş

Ethan

Sonunda.

Yemin ederim, onu duşta yakalamak gibi bir niyetim yoktu. Çalışmaya çalışmıştım, doğru dürüst öğle yemeği bile yememiştim, sonra oraya sadece biraz rahatlamak, aklımı dağıtmak için girmiştım. Onun hakkında düşünmekten, hamakta olanlardan, o lanet mayoyla ne kadar güzel görüldüğünden kurtulmak için. Ama bu karışıklık yüzünden en ufak bir pişmanlık bile duymuyordum.

Hayatımın en iyi yanlışıydı.

Ve sonra kalmamı söylemişti. Orada, yarı çıplak hâlde, o akıl almaz vücudundan aşağı süzülen su damlalarıyla karşımda duruyordu. Resmen bir ceza gibiydi.

Zaten Sasha'nın çekici olduğunu düşünüyordum. Objektif olarak öyleydi. Ama o bundan çok daha fazlasıydı. Âdeta bir süpernovaydı. Altımda yatarken bana baktığında yeşil gözleri parıldarken, ıslak ve karışık saçları beyaz yorganın üzerinde

dağılmışken, yanakları kızarmışken, çıplak vücudu bana üç kilometrelik koşularının fazlasıyla yeterli olduğunu açıkça kanıtlarken, acaba onunla ilgili hoşuma gitmeyen bir şey var mı diye düşündüm.

Bir *sweatshirt*ü savunmaya geçtiğinde hoşuma gidiyordu. Bana kaşlarını çattığında hoşuma gidiyordu. Sete hükmedişi hoşuma gidiyordu. Ve şimdi, aptalca bir prezervatif şakasının hemen ardından bana sinsî bir gülümsemeyle bakması da hoşuma gitmişti.

Kayak rampasını andıran burnunu seviyordum. Kalçasındaki benini. Kaburgalarının etrafından gıdıklanmasını.

Kesinlikle, çıplak bir hâlde bana yaslanmış olmasını da seviyordum. Ama dayanacaktım.

Çünkü onu seviyordum. Ve şimdi, onu ne kadar çok sevdiğimi gösterecektim.

YAPILACAKLAR:

- Sasha.

35 | Prodüksiyon Sonrası

Sasha

Pareo hadisesini canlandırıyorduk. Yine. En azından Ethan canlandırıyordu. Ne kadar tekrar ederse, hikâye ona o kadar komik geliyordu. Ben onun yanında, yatakta uzanmış, kaşlarımı çatmış yatıyordum. Huysuz Şirin gibiydim.

Görünüşe göre, artık beni çıplak hâlimle isteyecek kadar sevdiğini bildiğine göre egosu o kadar da kırılgan değildi. Artık beni kızdırma ihtimali onu endişelendirmiyordu. *Klasik.*

Neyse ki göze hoş gelen bir görüntüsü vardı. Panjurlardan süzülen geç öğleden sonra ışığı, masalsı bir parıltıyla odayı dolduruyor, üzerimize her türden mutlu son serpiştiriyordu. Kahverengi gözleri tembelce, rahatlıkla ama hâlâ yaramazlık vaadiyle bakıyordu. İçindeki İblis Baba, koşucu, baş editör gitmişti. Sadece kendisiydi artık.

Bulutsu yorganların ortasında, teni özellikle bronz ve gergin görünüyordu. Göğsünün üst kısmı açıktaydı. Bir bacağı yorganın altından dışarı çıkmıştı. Sol ön kolunda bileğine doğru ağır

ağır ilerleyip orada son bulan yara izini parmağımla takip ettim. On altı yaşındayken kaykay kazasında olmuştu. Kemiği görünecek kadar açıktaymış. Annesi, ki kendisi cerrahmış, neredeyse kusacak gibi olmuş. Son birkaç saat içinde hikâyelerimizi ve beden sıvılarımızı paylaşıırken öğrendiğim şeylerden sadece biriydi bu. Ethan eğitimi alıyordum âdeta.

“Doğrudan suya yapıştın!” diye güldü. “Neden düşerken ellerinle kendini korumadın ki?!”

Kafamı yana eğip ona sert bir bakış attım. Çünkü belli ki şimdi bana ellerimi yukarıda tutmam gerektiğini söyleyecekti. Ondan önce davranıp *ellerini* yakaladım, hamleyi yapmasına izin vermeden göğsüne bastırdım.

Söylemesine bile gerek kalmadan yeniden kahkahayla gülme-ye başladı, yatak sallanıyordu. Ben de onunla birlikte sallanıyordum. Söylemeye gerek yoktu onu hiç bu kadar kendinden geçmiş görmemiştim. Bunu yapması çok hoştu ama keşke *benimle* dalga geçerken yapıyor olmasaydı.

“Belki de her şey bir taktikti,” dedim bileklerini bırakıp kendimi gösterişli bir şekilde sırt üstü döndürerek. Sanki bir asilzade, ahır çocuğuyla yatmış da ardından üstünlüğünü ilan ediyormuş gibiydim. Ki açıkça üstünlük bende değildi.

Kaşını kaldırdı. “Taktik mi, ne için?”

“Seni baştan çıkarmak için.”

“Gerek bile yoktu buna.” Üzerime doğru dönüp çıplak omzumu öptü, büyük eli uyluğumu avucunun içine aldı.

“Her neyse! Ben hâlâ o denizanası vakasının her şeyi pekiştirdiğini düşünüyorum.”

“Garip ama ben genelde kıcının üzerine düşmeyi ön sevişme olarak saymam.”

Yatağın üzerindeki, neşe içinde darmadağın olmuş yorganın arasından bir yastık alıp kafasına vurdum. Bu kadar yakından hedef almak kolaydı.

“Olamaz,” dedi. Tüm otoritesi gitmişti. Sesi yastıkla boğulmuş hâldeyken komik çıkıyordu. “Yanlış adama çattın!”

Yastığı bir kenara attı ve beni yan çevirdi, arkamdan bedenini bana bastırarak boynumun yanından sırtımın ortasına kadar öpücükler kondurmaya başladı. Gülmeye başladım. Gerçekten çok tatlıydık.

Durdu, yan yana uzandık. Ben de ona yüzümü dönerek sırtüstü döndüm. Bir anlığına, onu bu kadar çok sevdiğimi fark ettiğimde afalladım. O da benzer bir düşünceye kapılmış gibiydi. Saçımı yüzümden geriye itti.

“Cidden, kaç kez o pareoyu kurtarmaya çalışırsan çalış, ben çoktan razıydım,” dedi.

“Eğer bu konuyu yine açarsan, seçimlerimi sorgulayacağım,” dedim.

“Pekâlâ, pekâlâ.” Teslim olurcasına ellerini kaldırdı, sonra sırtüstü uzanıp bir iç çekti. “Nihayet bu oldu ya... Resmen kafayı yiyordum.”

İşte bunu duymayı seviyordum. Yüzümü ona dönüp göğsüne çenemi dayadım, parmağımla köprücük kemiğinin hatlarını izlemeye başladım. Artık o mükemmel tişörtü bu güzellikleri gizlemiyordu. Ethan’a dokunabildiğime göre bir daha asla bırakmak istemeyecektim. En azından bugün değildi. Zaman kavramını kafamdan attım.

Bugün değil!

“Anlat bakalım, beni ne kadar çok istediğini biraz daha anlat,” dedim.

Başını iki yana sallayıp güldü.

Onunla birlikte duşa, sonra yatak odama kaçtığımızdan ve yatağımı geri dönülemez şekilde mahvettiğimizden beri onunla sürekli temas hâlindeydim. Açık hava duşlarını önceden de severdim ama artık diğer tüm musluklu ortamlar gölgede kalmıştı. Banyolar, çamur havuzları, hamamlar, mutfaklar (Nancy Meyers tarzı bile olsa fark etmezdi).

“Gerçekten, insanlarda böyle bir etkim var sanırım,” diye şaka yaptım. “Akıllarını kaybettiriyorum.”

“Eminim öyledir.”

Başımı omzuna yasladım, bacağımı onun bacağının üstüne attım. Hasarlı bacağım değil, öbürü. Teninin sıcaklığını hissediyordum. Bacağı, benimkinin altında kasılmıştı.

Kas haritasını çıkarabilirdim belki de. Bedenini tanımaya başlıyordum.

Seks yapmayı unutmuştum, yoksa daha önce hiç bu kadar iyi bir seks yapmamış mıydım, emin değildim. Ve tam da araştırma adına bir tur daha düşünürken onun yüz ifadesi ciddileşti. “Cidden,” dedi. “Bu muhtemelen zaten belli olmuştur ama...” Gözlerini yere indirip sonra tekrar bana baktı. “Seni tanıdığım-dan beri senden hoşlanıyorum. Sen hatırlamıyor olsan bile.”

Ona kuşkuyla baktım. “Hımm. Bunu kabullenmesi biraz zor.”

Tam ağzını açıp bana laf yetiştirecekti ki elimle ağzını kapattım. Parmağımı hafifçe ısırıldı. Ben de onu ısırarak istedim.

“Gerçekten doğru!” dedi.

“Gerçekten mi? Okulun satış standındayken? Senin yok oluşunu düşündüğüm sırada? Az kalsın ‘*Sweatshirt* Cinayeti!’ diye manşet oluyorduk.”

“Tam da o anda. Dedim ki işte tam bir baş belası... Ama ne baş!”

Yine vurdum ona. “Ancak bir baş belası diğerini tanır.” Sert kalçasını çimdikledim. O da beni flörtözce dürttü.

“Cidden ama,” dedi. “Okulun merdivenlerinde bana bağırdığında bile senden hoşlanıyordum. Senden korkuyordum. Ama seviyordum da. Şimdi ise daha da çok seviyorum.”

O zamanlar gerçekten hoşlanmış mıydı, hiçbir fikrim yoktu ama kulağa hoş geliyordu. Gururum okşanmıştı.

“Eğer doğruysa bu,” dedim. “O zaman öbür gece sahilde neden sessizleştin biz... Şey... Biliyorsun işte.”

“Öpüştükten sonra mı?” İçini çekti, sonra sanki güneşleniyormuş gibi ellerini başının arkasına koyup gerindi. Ki ona baktıkça gerçekten içim yanıp kül oluyordu.

“Senin davranışlarını gözlemliyordum. Öncelikle, sen de içine kapanmıştın. Sonra da her şeyi kapattın. Gülüp geçmedin ya da devam etmek istediğini belli etmedin. Hem daha önce de akşam yemeğimizin bir randevu olmadığını üstüne basa basa söylemiştin. Seni bir şeylere zorlamak istemedim.”

“Zaten randevu değildi! Bir randevuda olsaydık o şekilde hamburger yemezdim!”

“Yazık olmuş.” Bana sııttı.

Gözlerimi devirdim.

“Ama ayrıca...” Boğazını temizledi, gözlerini kaçırdı. “Belki de Charlie’den hoşlandığını düşündüm biraz.” Bana bir göz attı, hâlâ emin değilmiş gibiydi.

Ah. Ne kadar da saçmaydı. Charlie, evet güzel bir çocuktı ama çok gençti. Üstelik ben Ethan’a kapılmamak için o kadar uğraşmışım ki başka kimseyi fark etmemiştim bile. Ama Ethan bunu söyler söylemez, yapbozun bazı parçaları yerli yerine oturmuştu.

“Dur bir dakika!” dedim, yastığa yaslanarak doğruldum. Yorgan belime kadar kayarken onun bakışlarının da kaydığını

gördüm. “Bu yüzden mi sürekli onunla çalışmaktan hoşlanıp hoşlanmadığımı soruyordun? Aman Tanrım. Erkekler yaşlansa da hiç akıllanmıyor.”

O da doğruldu, kollarını indirdi. “Affedersin ama buna itirazım var. Gayet de akıllıyım. Seni o pareodan kurtarmadım mı?”

Ona yan yan baktım. Gerçekten öyle mi olmuştu? İkimiz de alaycı bir bakışla birbirimize baktık.

“Hayır ama cidden. Sadece...” Gözleri yeniden aşağıya kayd. Bu, gergin olduğunda yaptığı bir şeydi. Kirpikleri yanağının üzerinde koyu bir gölge oluşturunuyordu. “Uzun zamandır kimseyi böyle sevmedim... Her nedense.”

Bu *neredeyse* bir iltifattı. “Her nedense mi?”

“Evet. Bütün bariz sorunlara rağmen.”

Dirseğimle yatağa yaslandım. “Bu da ne şimdi? *Gurur ve Önyargı* mı? Hangi bariz sorunlar? Ailem utanç verici değil. Yani, eğer öylelerse, sen henüz fark etmedin. Ve kesinlikle senin kadar iyi yetiştirildim. Ne de olsa ben aslen New York’luyum.”

“Tüh. Bunu görmezden geleceğim. Hayır, ben diğer sorunları kastediyorum.” Parmaklarıyla saymaya başladı. Gün içinde belki de onuncu kez, *Harika elleri var*, diye düşündüm.

“Korkunç koşu stilin, korkunç tavrın, özellikle biri çocuğundan bir şey çaldığını düşündüğünde ve genel olarak beni olabildiğince görmezden gelme eğilimin...”

Gülümsedim ama aynı anda yüzük parmağındaki soluk bronzluk beni kısa bir an için duraksattı. Yıllarca yüzük takmaktan kalma o belirgin iz... Çok tanıdıktı. Benim parmağımda da vardı. Benimkisi daha az belirgindi. Daha az yıl evli kalmıştım. Boşanmamın üzerinden daha çok yıl geçmişti.

Onun beni ne kadar sevdiğini duymak elbette hoşuma gidiyordu. Her ne kadar bu hiçbir şeye dönüşemeyecek olsa da. Çün-

kü yakında gerçek hayata dönmemiz gerekecekti. Belki bir gün ben de ona aynı şekilde hissettiğimi söyleme cesaretini bulurdum. Belki de hiç böyle hissetmemiştim. Bu düşünce göğsümü sıkıştırdı. Ama tam o anda, Ethan'ın da bir başkasının eskisi olduğunu hatırladım. Bir başkası için o, Cliff'ti. Daha güvenilir, elbette, Elbette daha güvenilir, çok daha iyi bir baba, daha iyi bir dinleyici, daha kaliteli bir insandı ama yine de hayal kırıklığı, öfke ve hayal kırıklığı kaynağı. Panik göğsümde yükselip oraya yerleşti. Benim için de öyle mi olacaktı? Onun sadece iyi bir dönem geçiren başka bir kötü baba olmadığını nereden bilecektim?

Kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes verdim.

Yüzüme kuşkuyla baktı. “Neler oluyor?” diye sordu, yüz ifade mi kastederek bir el hareketi yaptı. Belki de onu sihirli bir şekilde ortadan kaldırmak için. “Kafanda kötü bir şey oldu az önce.”

“İyiyim,” diye yanıtladım cırtlak bir sesle yorganı göğsüme kadar çekerek. Gözlerimi bir anlığına kapadım ve son iki saatin, güzel çocuklarımla geçirdiğim zamanlar haricinde son iki yılının büyük kısmından daha iyi geçtiğini kendime hatırlattım.

Ethan kuşkulu bir bakış attı. Neden bu adam beni bu kadar kolay anlayabiliyordu? Bir editörle yatmanın yan etkisi bu mu olacaktı? Hatalarımı hep görecekti miydi? Beni hep düzelterip, eksiklerimi mi bulacaktı? Tüm “havada asılı kalan cümlelerimi” mi tamamlayacaktı?

“Eğer seni korkuttuysam, net olmak adına söylüyorum,” dedi. “O bahsettiğim sorunlar sadece şakaydı. Koşu meselesi hariç. O gerçek. Bir antrenörle çalışsan iyi olabilir.” Gözlerimi de-virmemem ya da ona vurucu bir şaka yapmamam onu daha çok endişelendirmişti. Yüz ifadesi ciddileşti. “Eğer bir anlamı varsa,” dedi, “Faydası olur mu bilmiyorum ama... Bu, yani aramızdaki çok sık yaptığım bir şey değil.”

Vay canına. İşin tuhafı, on dokuzuncu yüzyıl rahibeleri gibi yaşadığım için Ethan'ın eski eşi dışındaki aşk hayatını merak etmek aklıma bile gelmemişti. Bu, paniğimi bir anlığına *aramızdaki* kelimesinden uzaklaştırmıştı. Zihnim kendine zarar veren bir merakla alternatif bir rota önerdi.

“Bir dakika, sen şey mi yapıyorsun... Yani, birileriyle mi çıkıyorsun?”

Rahatsız olup kıpırdandı. O da yorganı göğsüne doğru çekti. “Az biraz çıktım...”

“Az biraz mı? *Yani çokça*. Doğruyu söyle, cüzdanında gerçekten prezervatif var mıydı? Eğer öyleyse ve benimle paylaşmadıysan...”

“Yoktu.”

“Korunmaya inanmıyor musun?”

“Tanımadığım rastgele insanlarla sevişmediğim için yoktu.”

“Peki ya daha az rastgele olanlar?”

Bana sabırsız bir bakış attı. Bu sorunun peşini bırakmıştım ama başka birini sormadan da duramadım. Çünkü şimdi öğrenmem gerekiyordu. “Hımm. Uygulamaları kullanıyor musun mesela?”

“Henüz değil.”

“Henüz değil mi?”

“Öyle demek istemedim. Kulağa yanlış geldi.”

“Evet,” dedim başımı sallayarak. “Gerçekten de yanlış geldi.”

“Şunu demek istedim, arkadaşlarımdan bazıları beni ikna etmeye çalıştı ama ben kullanmadım. Bana uygun gelmiyor.”

Başımı, *Umarım gerçekten de öyledir*, anlamında salladım.

Neden böyle hissettiğimi bilmiyordum. Çünkü iki dakika önce onunla bir geleceğim olursa incinebileceğimden korkuyordum.

Ya da onun beni kısıtlamasından.

Tam anlamıyla kararsızdım. Yolumu kaybetmiş gibiydim. Pusulam yoktu. Zaten nasıl kullanıldığını da bilmiyordum.

Ne istiyordum? Gerçekten biliyor muydum? Ve eğer biliyorsam, onu elde etmem mümkün müydü?

“Peki ya sen?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. “Hayır, sıfır uygulama.”

“Arkadaşların seni biriyle tanıştırdı mı?”

“Son zamanlarda mı? Hayır, tanıştırmadı.”

“Cliff’ten ayrıldığından beri biriyle çıktın mı hiç?”

Başımı iki yana salladım. “2022 yazındaki böcek faciasından sonra ilaçlama için gelen adamla evlenmeyi kısa bir süre düşündüm. Ama o konu sayılmaz.”

“Sasha!”

“Ethan!”

Bana, *Saçmalama artık*, anlamına gelen ciddi bir bakış attı. Tıpkı annemin, çocukken odama gelip boş bir marshmelov paketini gösterdiğinde attığı o bakış gibi. 1985 yazındaki marshmelov faciası.

“Hayır,” dedim. “Pek sayılmaz. Bir adamla çıktım. Bir ay kadar. Ama sonra dünyanın en çirkin ayakkabılarını giydi ve devam edemedim.”

“Aaah.” Bilmişçe başını salladı. “En azından değerlerine sadıksın.”

“Bak. Cazibe diye bir şey var. Ve ben Teva giyen bir adamla çıkamam.”

“Teva aslında yeni bir bakış getirdi,” dedi. “Artık o kadar da kötü değiller.”

Bir süre ona öylece baktım. “Peki. Afedersin. Haklısın.”

Başparmağımla omzumu işaret ettim. “İstersen gidip o eski çocukla yeniden görüşeyim. İkinci bir şans vereyim mi?”

“Hayır.” Ethan başını iki yana sallayıp ellerini kaldırdı. “Gerek yok.” Sonra bana döndü, kolum boyunca elini gezdirerek diğer koluna başını yasladı.

“Peki ya karın?” dedim. Bu sözle birlikte Ethan hemen sırtüstü dönüp benden uzaklaştı.

“Eski karım.”

“Doğru.”

“Şimdi o meşhur ‘bir randevuda asla eski sevgililerden bahsetme’ kuralı mı devreye giriyor?”

“Bu hâlâ bir randevu değil.”

“Peki, nedir bu o zaman? Genel kurul toplantısı mı?”

“Ethan! Biriyle görüşüyor mu? Eski karın?”

İçini çekti. “Kaitlin mi? Yani sanırım, beni aldattığı adamı saymazsak mı?”

Her şey bir anda durdu. Ethan konuşmaya devam etti mi, bilmiyordum. Çünkü kulaklarımda yankılanan uğultu, bir amfiye bağlanmış elektrikli deniz kabuğu gibi çınılıyordu. Dehşet içinde başım dönmeye başladı. Az önce *Kaitlin* mi demişti?

Ethan adımı tekrarlıyordu. “Sasha. Sasha. İyi misin?”

Sonunda beni o karanlık boşluktan sarsarak çıkardı.

“Ethan,” dedim nihayet, bir anda doğrulup oturarak. Dışarıdaki ışık bile değişmişti, güneş bir bulutun ardına gizlenmişti.

“Eski karın... *Kaitlin* mi? Kaitlin Lafferty mi?”

“Yani teknik olarak, evlendiğimizde soyadını *Jones* olarak değiştirmişti,” diye geveledi, hâlâ farkında olmadan. “Ama pek kullanmazdı zaten, şimdi de kullanmıyordur büyük ihtimalle.”

Ancak o zaman yüzüme dikkatlice baktı. Gerçekten baktı.

“Dur. Kaitlin’in eski eşim olduğunu bilmiyor muydun?”

Başımı ellerimin arasına alıp iki yana salladım. Ben ne halt etmişim? Gerçekten *o annelerden* mi olmuşum? Ethan’la yaşadığım şeyi gerçek hayattan ayrı tutabileceğimi nasıl düşünebilmişim? Bunun hiçbir sonucu olmayacağını mı sanmışım?

“Gerçekten dünyanın en kötü *stalker*ısın sen. Bilgisayar kullanmayı biliyor musun?” diye şaka yaptı ama benim ruh hâlim tamamen değişmişti.

“Sasha, sorun değil,” dedi. “Yakın arkadaş falan değilsiniz sonuçta.”

“Biliyorum,” dedim ellerimin arasından mırıldanarak. “Ama tanıyorum onu! Ya da tanıyordum. Biraz. Ve o bir ÇİA!”

“ÇİA da ne?”

“Boş ver.”

“Yani çocukken tanışıyordunuz, kimin umurunda ki? Şimdi arkadaş değilsiniz.”

Başımı kaldırdım. Ethan gerçekten umursamaz görünüyordu. Yatak başlığına yaslanmıştı. Pırıl pırıldı. Hiçbir şey umurunda değildi.

“Yani? Aynı çevreden geldiğimizi *biliyor* muydun? Ve hiçbir şey söylemedin mi?”

Bu bana artık bir alışkanlık gibi gelmeye başlamıştı. Ve kafamın içindeki kara bulutlar bir fırtına cephesi gibi hızla yaklaşıyordu. Bana iş fırsatından bahsetmemişti. Şimdi de bir zamanlar pijama partilerine katıldığım kadının onun eski karısı olduğunu söylememişti! Daha başka neleri söylememişti?

“Gerçekten Sasha, bildiğini sanmıştım.”

Ethan haksız sayılmazdı. *Escapade*’in baş editörü gibi bu bilgiye de kolaylıkla erişilebilirdi. Bir düzeyde, araştırmamayı ben tercih etmiştim. Ama yine de savunmaya geçmiştim.

“Okul büyük! Kim kiminle bağlantılı, bilmiyorum! Zaten bu yüzden fazla içli dışlı olmaktan kaçınıyordum!”

“Tüm babalarla seks yapmaktan korktuğun için mi?”

Ona ölümcül bakışımı fırlattım.

“Hayır, Ethan,” dedim dişlerimi sıkarak. “Ama Cliff’le boşanmamız, onun Altın Küre rezaleti çok aleni oldu. Okuldaki

herkes öğrendi. Rezil olmuşum! Bu yüzden her şeyden uzak durmayı tercih ediyorum. Özel olmasını.”

“Anlaşılabilir.” Omzunu silkti.

“Ve senin kendi anlattığına göre ortalıkta hiç görünmüyordun. Ne bırakmaya, ne almaya geliyordun. Ben nereden bilecektim? Kaitlin’le takıldığımız da yok ki.”

Başını iki yana sallıyordu, kafası karışmıştı.

“Ama Sasha,” dedi usulca. “*Tanışmıştık.*”

“Biliyorum. Söyledin. Ama ayaküstü tanıştığım herkesi hatırlayamam!”

Dudaklarını büzdü, rahatsız olmuştu. “Ayaküstü değildi.”

Bir anda olduğum yerde kalakaldım. Fren sesleri. Dikkat! Yuva yıkan trenine biniyoruz. “Değil miydi?”

Ethan gerçekten kırılmış görünüyordu. Yere bakıyordu, yorganın kenarındaki gevşek bir ipliği çekiştiriyordu.

Bu beni içten içe dağdıttı.

“Ethan. Anlat.”

“Gerçekten hiç mi hatırlamıyorsun?”

Başımı iki yana salladım.

“Ruby ve Nettie bir gün parkta oyun randevusundaydı. Kaitlin’in bir yere gitmesi gerekmişti, bu yüzden seninle yalnız kalmıştık. Tanıştık. Konuştuk. Saatlerce. Gerçek şeylerden.”

“Konuşmuşuz,” dedim. Kimseye hitap etmeyen bir ses tonuyla. Kendime. Ethan’a. Yatak başucumdaki neşeli sarı abajura. Ki bu gergin an içinde sanki kendine kaçacak bir bahane arıyor gibiydi.

Böylesine harika bir adamla konuştuğumu nasıl unutmuşum? Gerçi o zamanlar berbattım. Cliff ortadan kayboluyordu ve ben tek başıma çocuklara bakmaya çabalıyordum. Bu bilinçli bir inkâr mıydı? Bilmiyor muydum, yoksa bilmek mi istemiyordum? Tüm o zamanlar boyunca Ethan’a kızından hiç bahsetme-

yişim, Ruby'nin adını bile sormayışım... Rahatsız edici bir gerçeği mi örtbas ediyordum? Bilinçaltımda Ethan bu dar görüşlü hâlimi kolaylaştırmış mıydı?

Zaten yeterince karmaşık olan her şey, şimdi bir rubik küpüne dönüşmüştü. Belki bazıları çözebilirdi ama ben çözemiyordum.

Birdenbire, yorganın altında çok çıplak hissettim kendimi. Cildim pamuklu çarşafa karşı ürperiyordu. Çıplak bacağıma tekrar örtünün altına çektim.

"Sadece bunu sindirmeye çalışıyorum," dedim. "Senin suçun değil."

Ethan başını salladı. Ama yüzüme bakışından, bunun neden bu kadar büyük bir mesele olduğunu, hele ki onu neden hatırlamadığımı tam olarak anlayamadığını görebiliyordum. Anlıyordum. Kaitlin'le yakın arkadaş falan değildik. Kesinlikle değildik. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Şu anki şok da bunu zaten gösteriyordu. Ethan'ın karısının okulda bir anne olduğunu biliyordum. Onu biraz tanımam ya da arada bir görmem sürpriz sayılmazdı. Ama artık işler ciddileşmişti. Gerçek hayata geri dönmüştüm. Ve her zamanki gibi bir çuval patates gibi yere serilmiştim.

"Sasha, farkında olmamana üzüldüm. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmek zorunda değil. Bu," dedi, odayı, dağınık yatağı, prezervatif paketlerini, bizi kastederek. "Harikaydı. *Hâlâ* da öyle."

Başımınla onayladım. Haklıydı. Kabul ediyordum. Harikaydı.

Ama bu beni daha da afallatıyordu. Bu kadar güzel başlayan bir şey, bu odanın dışındaki koşulları işin içine kattığımız anda tatsızlaşıyordu.

"Lütfen panik yapma," diye devam etti, bana doğru eğilerek yanağıma bir elini koydu. "Kimseyi aldatmadın. Kaitlin'le biz tamamen yanlışlık. Bunu da fazlasıyla kanıtladı zaten."

"Yani mutsuz olduğunu söyleyerek mi?"

“Hayır. Yaklaşık bir yıl boyunca başka biriyle yatarak.”

“Haa. O mesele. Evet. Doğru.”

“Ama seninle ben...” Derin bir nefes verdi, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Belki burada gerçekten doğru olan bir şey vardır. Bir şey—”

Ethan devam edemedi villanın ön kapısı çarparak kapandı. İkimiz de duymuştuk. Onun bedeninde değildim elbette ama ikimizi de içten içe korkuttuğu kesindi. Nefeslerimizi tuttuk, muhtemelen Stephanie parmak arası terliklerini çıkarıp salonun zemininde yürümeye başlamıştı.

“Lanet olsun,” diye fısıldadı Ethan. “Gerçek hayat.”

“İğrenç bir şey,” diye başımı salladım.

Yakalanma korkusu değildi bu. Elbette ortaya çıkmasını istemiyordum ama mesele bu değildi. Ethan için de değildi bence. Sessizce birbirimize bakarken yüz ifadelerimizdeki belirsizlik kolayca anlaşılıyordu. Bu şey neydi? Az önce ne olmuştu? Gerçek hayatlarımız için bir anlamı var mıydı? Varsa neydi? Bir daha olacak mıydı? Bütün bu nedenlerden ötürü olmamalı mıydı? Ve eğer olmayacaksa, tüm bu karmaşaya değmiş miydi?

Şu an bunu konuşma fırsatımız kesinlikle yoktu.

“Sanırım gitmeliyim,” dedi Ethan. Ama yerinden kıımılamadı.

Yorgan, karnının altındaki kasları ortaya çıkaracak şekilde kaymıştı. Bu manzarayı son görüşüm olmasını istemiyordum. Onu bir daha sadece kendime ait hissetme şansım kalmayacaktı.

Yarın sabah kısa bir çekimden sonra eve uçuyordum. Diğer ekip üyeleri, eksik kalan sahneleri toparlamak için bir gece daha kalacaklardı. Cadılar Bayramı’nı kesinlikle kaçırmamak için böyle ayarlamıştık.

Ama asıl eksik kalan bizmişiz meğer.

“Keşke daha fazla zamanımız olsaydı,” dedi.

Bazı açılardan, tüm zaman bizimdi. Aynı mahallede yaşıyorduk. Crispix kutularının ve dolanmış kulaklık kablolarının arasında her gün birbirimize çarpıyorduk. Ama ne demek istediğini anlıyordum. Daha fazla zaman... Bu şeyi anlamlandırmak, bir şeye dönüştürmek ya da hiçbir şeye dönüştürmeden önce üzerine düşünmek için. Oyuncular artmadan önce. Eve dönmeden, strese girmeden ve muhtemelen yaşananları unutmaya çalışmadan önce.

Bu düşünce beni çok üzüyordu. Çünkü çok imkânsız geliyordu.

“Keşke,” diye iç geçirdim.

Ama zamanı gelmişti. Sadece Stephanie geri döndüğü için ya da birazdan akşam yemeğine çıkacağımız için değildi. Ethan’ın kızını araması gerekiyordu. Benim de çocuklarımla FaceTime yapmam gerekiyordu. İhmal ettiğimiz işlerimiz, cevaplamadığımız mesajlarımız vardı. Okunacak haberler, paylaşılacak fotoğraflar. Hayata geri dönmemiz gerekiyordu. Ve o hayat, Ethan’ın eski karısı Kaitlin’i de içeriyordu.

Ethan yavaşça yorganı sıyrıp yataktan kalktı. Onun gidişiy-le yatak hafiflemişti ama bu hafiflik içimi burkuyordu. Şeffaf perdelerin önünde, arkasında batan güneşle siluet hâlinde duruyordu. Tüm bu suçluluk ve sıkıntıya rağmen manzaranın tadını çıkarıyordum.

Yine kalçasına havluyu doladı. Bana, sanki neden örtünmeye çalıştığını kendisi de bilmiyormuş gibi küçük, eğri bir gülümsemeyle omuz silkti. Sonra odalarımızı birleştiren kapıya yöneldi.

Tam kapıyı açmak üzereyken durdu, fikrini değiştirdi ve tekrar yanıma geldi. Yatağın kenarına eğildi, nefesi yüzümdeydi. Beni yavaşça, kararlılıkla, uzun uzun öptü. Bir söz gibi. Bu kez, zamanı vardı.

Her şey hızlandıkça, onu tekrar altıma çekmek, kollarımı ve bacaklarımı etrafına dolamak, en baştan başlamak istedim. Ama yapamazdım. Bir sürü nedenden dolayı. Sonunda, istemeye istemeye ayrıldık. Gitmeden önce bana son bir kez baktı.

“Lütfen panik yapma,” dedi.

Onun bir zamanlar başka birine ait olduğunu düşünmek tuhaftı. O zaman kimdi? O kadın kimdi? Acaba onun bana ait olduğu bir dünya var mıydı?

Ama düşünmeye zaman yoktu. Ethan odalarımızı ayıran kapının öbür tarafına geçerken yavaşlamış zaman da onunla birlikte çekip gitmişti. Son saatler boyunca ağır akan zaman, şimdi açık farkla öne geçmeye çalışıyordu.

Akşam yemeği için giyinme vaktiydi. İsteksizce kalktım, bornozumu giydim. “Duş” almıştım. Ama şimdi gerçekten duş almam gerekiyordu.

Ayağa kalkmamla birlikte kapı çalındı. Yeni adıyla Ethan’ın “seks mağarası”na açılan kapı değildi oturma odasına bakan ana kapıydı bu.

“Merhabaa?” diye seslendi Stephanie. “Sasha? Hâlâ hayattamısın?”

Az önce yaşananlar yüzümden anlaşılacak mıydı?

Kapıya yürüdüm ve açtım. “Hey, Steph.”

Deniz sonrası tath bir tembellik hâli yüzüne yansımıştı. Geniş kenarlı hasır şapkası hâlâ başındaydı. Altından çıkan saçları, keratinli olmasına rağmen tuzlu suyla karışmış ve dağınıktı. Yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı. Rahat ve mutlu görünüyordu.

Gününü denizde yüzerek ve kumsalda uzanarak geçirmişti. Normalde kullandığı makyajdan daha azı vardı yüzünde. Ve dürüst olmak gerekirse bu hâli daha güzeldi. Hafifçe parlıyordu.

Onun gülümsemesini gördüğümde farkına vardım. Stephanie'yi gerçekten seviyordum.

“Yaşıyorsun!” dedi Stephanie. “Sadece nasıl hissettiğini sormak istemiştim.”

Nasıl mı hissediyordum? Bilmiyordum. Uzun zamandır hissettiğim en iyi ve en kötü şekilde hissediyordum! Belki de yıllardır ilk kez bu kadar yoğun bir şeyler hissediyordum. Ona boş boş baktım. Nereden biliyordu?

“Yaralanma sonrasında,” diye açıkladı.

Doğru ya. Yaralanma. O kadar çok şey olmuştu ki... Denizanelarıyla yaşadığım sorun artık en küçük mesele gibi geliyordu.

“Aa, sağ ol.” Gülümsedim. “Hiç fena değil. Doktor geldi, ilaç verdi. Şimdi hissetmiyorum bile.”

Kaşlarını kaldırdı. “İyi ilaçlardan mı?”

“Merhem hakkında ne düşünüyorsun?”

“Pek iyi değil.”

“Evet, o zaman pek iyi ilaçlardan değil.”

“Ah.” Omuz silkti. “İyileşmene sevindim ama öğleden sonrayı kaçırmama çok üzüldüm!”

“Ben de!” dedim hem gülümseyip hem kaşlarımı çatarak. “Bu arada düşüp çekimi berbat ettiğim için gerçekten üzgünüm. Muhtemelen hayal ettiğin sahne o değildi.”

“Ah,” dedi kaşlarını çatıp başını sallayarak. “Hiç oraya girmel! Çekimi hiç mahvetmedin. Zaten ihtiyacımız olan her şeyi çoktan çekmiştik.”

Oh, neyse ki. Gerçek şuydu ki ben Stephanie için de çalışıyordum. Onun memnun olması gerekiyordu. Ayrıca, kendimi o kadar da beceriksiz hissetmemek hoştu. Ne kadar nazik davranıyor olsa da.

“Ethan nerede?” diye sordu.

“Ethan mı?!” dedim sanki o ismi daha önce hiç duymamışım gibi. Ethan mı? Prezervatif mi? Eşi mi?

“Evet. Hani şu adam. Uzun boylu. Yakışıklı. Bir kumarhane-den bile fazla kuralı olan.”

“Ah. O Ethan.” Dünyanın en kötü yalancısı olarak gerçeğin bir türünü söylemenin en güvenli seçenek olduğuna karar verdim.

“Doktor gelene kadar bekledi, sonra da işlerini halletmeye gitti.”

Stephanie kapı pervazına yaslandı. “Ah, tüh. Biraz baş başa zaman geçirirsiniz diye düşünmüştüm.” Kaşlarını alaycı bir şekilde oynattı.

“Baş başa mı? Birlikte mi?” Bornozumu belimde biraz daha sıkarak gerginlikle irkildim.

“Evet, *baş başa*. Yani, siz ikiniz kimya dersi gibisiniz, ne demek istediğimi anlıyorsun. Adamın senden hoşlandığı çok belli. Size biraz *alan* bırakmaya çalışıyordum.” Son kelimeyi özellikle uzatmıştı.

Tamamen afallamıştım. Kelimelerim kayboldu. Gerçekten bu kadar mı belli etmiştik?

“Ş-şaka yapıyorsun?” diyebilirdim ancak. “Yani, bu yüzden mi dün gece dışarıda kaldın?”

Omuz silkti. “Kısmen.”

“Ama... O bir iş arkadaşı.”

“Eh. Sayılır.”

“Ama bu bir iş.”

Stephanie şapkasını çıkardı, saçlarını salladı.

“Bak,” dedi, “Ethan’ı önemsiyorum ve seni de seviyorum. İkinizin de biraz... Eğlenceye ihtiyacı var gibi görünüyor. Gerisi zamanla olur. Hep olur.”

“Evet. Öyle tabii.” Keşke onun kadar emin olabilseydim.

Neredeyse ona olan biteni anlatmak istemiştim, sanki içindeki iyi niyeti ödüllendirmek istiyor gibiydim. İçtendi. Ama bunu yapamayacağımı biliyordum.

Omuz silkip ellerini havaya kaldırdı. “Neyse! Atı suya götürebilirsin ama... Çiftleştiremezsin. Ben de gidip üstümü değiştireyim. Belki açık hava duşunu denerim! Sen denedin mi?”

Kararsız bir homurtu çıkardım ve kapıyı kapatmadan önce yüzümdeki utanç kızarmasını görmesin diye hızlıca içeri çekildim. Kapı kanmadan hemen önce seslendi.

“Bu arada, yarının hava durumuna baktın mı? Kötü görünüyor!”

Kalbim sıkışmıştı.

Kahretsin. Bu ihtimali hiç düşünmemiştim. Kötü hava durumu, yarın sabahki son çekimi mahvedecekti. Resmen yağmur yağacak gibiydi. Yatak başındaki komodinde duran telefonumu aldım. Yanında, Ethan’ın su bardağı duruyordu. Birlikte geçirdiğimiz saatlerin bir hatırasıydı ama daha çok onun ne kadar su içtiği beli oluyordu. Hava durumu uygulamasını açtım.

Stephanie haklıydı. Tahminler sabah sekizden itibaren gün boyu süreceğ gök gürültülü sağanak yağmur gösteriyordu.

Burası Karayipler’di tabii, hava değişkendi. Belki bir şey olmazdı. Ama bu, iyiye işaret değildi.

Hemen yapımcı moduna geçtim, olasılıkları düşünmeye başladım. Kötü havalarda doğaçlama yapmak zorunda kaldığım ilk zaman değildi bu. Bir seferinde Bahamalar’daki bir çekimde, yağmurdan korumak için kameraların üstüne plastik torbalar geçirip, rüzgârı engellemek için çadırları kurdurmuştum. Gün boyunca on binlerce dolarlık ekipmanın gözümün önünde mahvolmasından korkarak çalışmıştım. Yeniden yaşamak istemediğim bir deneyimdi bu.

Ama burada o sistem işlemezdi. O stresi yeniden kaldırabilsem bile Charlie, çekimin estetiğini tamamen değiştirmeyi kabul etmediği sürece bu mümkün değildi. Son çekim, burada plajda yapılacaktı ve gezi boyunca elde edilen fotoğraflarla tutarlı şekilde, sakın ve güneşli görünmesi gerekiyordu. Charlie bunu kapağa koymak istemişti.

Bu da demek oluyordu ki çekimi hava düzelene kadar ertelemek zorundaydık. Bu da başka bir soruna yol açıyordu. Çünkü benim yarın akşama kadar eve dönmem gerekiyordu, yoksa Cadılar Bayramı'nı kaçırıacaktım. Ertesi gün erken saatte bir uçuş olmadığını zaten biliyordum.

Kalbim sıkıştı. Dönemezsem Bart ve Nettie'nin yüzlerinde oluşacak ifadeyi hayal etmemeye çalışıyordum. Titreyen çene-leri, dolan gözleri... Ve her ne kadar mantıksız olduğunu bilsem de kendimi bu durumu karmaya bağlarken buldum. Sanki Ethan'a duyduğum çekime kapıldığım, sorumsuzca davranıp dürtülerime teslim olduğum için başıma bunlar geliyordu. Olan buydu işte. Dikkatimi dağıttığım içindi.

Cliff gittikten sonra elimden gelen tüm enerjiyi çocuklarıma iyi bir anne olmak için harcamıştım. Bu yüzden, okulda yaşadığımız aksilikler ve karışıklıklar beni bu kadar çileden çıkarıyordu. Çünkü evliliğimin enkazı yüzünden çocuklarıma zaten aşmaları gereken fazladan bir engel bırakmıştım. Bu engelin koca bir dağa dönüşmesine izin veremezdim.

Ama şimdi dürüst olursam, bu yaşadığım şey bayağı tatil gibiydi. Ben evden uzaklaşmış, bir fırsatın peşinden gitmiştim ve... Dürüst olayım... Bu fırsatı mahvetmiştim. Hayır. Yanlış kelime. O fırsatı yerle bir etmiştim. Artık Ethan'la çalışamazdım!

Celeste'e mesaj attım.

Kahretsin.

İyi anlamda mı kötü anlamda mı?

Burada sıkışıp kaldım anlamında kahretsin.

Eyvah.

Birkaç dakika geçtikten sonra bir mesaj daha geldi.

Hey, her şey yoluna girecek. Ben Henry'yi şeker mi şaka mı oynamaya götüreceğim. Çocuklar bir gece daha kalabilir.

Gerçek bir cankurtarandı. Onun için Tanrı'ya şükürler olsun. Elinden geleni yapıyordu. Ama onda da bir şeyler vardı. “Biz” yerine “ben” demesini görmezden gelemiyordum. Jamie neredeydi?

Bundan faydalanamazdım. Ve o anda bunu çocuklarıma ya da ona yapmamın mümkün olmadığını anladım.

Her ne olursa olsun orada olacağım.

Emin misin? İş iştir. Anlıyorum biliyorsun.

Eminim. Yetişeceğim. Zombili makyajımla hem de.
Makyaja ihtiyacım bile olmayabilir.

Hey! Zombi anne benim kostümüm. Işığımı çalamazsın.

İkizler oluruz. Neyse, yarın ne olursa olsun eve geliyorum.

Bir kuş, bir uçak her ne ile olursa...

36 | Tekrar Ve Tekrar

Ethan

Elbette çıldıracaktı.

Zaten şimdiden çıldırmıştı. Bu Sasha'ydı tabii ki böyle olacaktı.

Bana biraz daha zaman lazımdı. *Bize* biraz daha zaman lazımdı. Alışmak, durumu anlamak, netleştirmek için.

Özellikle de Sasha benimle Kaitlin arasındaki bağlantıyı kurduktan sonra. Gerçekten, nasıl fark etmemişti ki?

Akşam yemeğinden önce tıraş olurken daha önce söylediklerimi ve söylemediklerimi düşündüm. Sasha'ya uzun zamandır birinden bu şekilde hoşlanmadığımı söylemiştim. Ama söylemediğim şey şuydu: Hayatımda hiçbir zaman birine karşı bu kadar kısa sürede böyle hissettiğimi hatırlamıyordum. Ellerimi ondan çekemememi geçtim, onu öperek uğurlamak yerine tekrar yatağa dönmek için can atıyordum.

Belki de bu yüzden Sasha'nın ilk karşılaşmamızı tamamen unutmuş olması hâlâ canımı acıtıyordu. Belki mesele sadece gururumun incinmesi değildi.

Aynaya bakıp kendime bahanesiz bir göz attığımda, bunun tamamen doğru olduğunu anladım.

Ama birazcık kırılmış hissetmemin bu işi mahvetmesine izin vermeyecektim.

Kaitlin’le olan ilişkim kâğıt üstünde işe yarıyordu. Dışarıdan bakınca uyumlu görünüyorduk. Gerçekten bir süre işe de yaramıştı. İyi bir ekip sayılırdık. O da benim kadar liste yapmayı seviyordu. Başta, ben New York’a yeni geldiğimde, şehirde büyümüş biri olarak öz güvenli ve şıktı, işin kurallarını biliyordu. Başlangıçta eğleniyorduk.

Ama biz hiçbir zaman “uygun” değildik. Onun istedikleri, gerçekte nasıl olduğumuzdan çok, dışarıdan nasıl görüldüğümüzle ilgiliydi. *Page Six*’te adımızın geçmesine ya da South Beach’teki partilere zerre kadar önem vermediğim ortaya çıkınca bunu kişisel algılamıştı. Sanki ona bir söz vermişim de bozmuşum gibi davranmıştı.

O andan itibaren evlilik bir rutine dönüşmüştü. O daha çok dırdır ettikçe ben daha çok içime kapanmıştım. Ama yine de kalmıştım. Ruby için. Ve dürüst olmak gerekirse ayrılabilceğim fikri aklıma bile gelmemişti.

Bir bakıma, Kaitlin’in aldatmasına minnettar olmam gerekiyordu. Çünkü o olmasaydı, Tanrı bilir daha ne kadar süre bu neşesiz ilişkiyi sürdürürdük. Belki de sonsuza dek.

O zaman bile, ihaneti beni yaralamıştı ama aynı zamanda büyük bir rahatlama hissi yaratmıştı. Kapılar açılana kadar ne kadar sıkışmış hissettiğimi fark etmemiştim.

Yine de daha düzgün birini seçebilirdi. Bu kadar statüye önem veren biri için, tam anlamıyla çöplüğe dalmıştı. Lisede nasıl biri olduğunu bilmiyordum ama şimdi tam bir dip seviye

insana dönüşmüştü. Onun çok altındaydı. Bunu şimdi açıkça söyleyebiliyordum. Bunca şeyden sonra bile.

Bu durum, onun kendine nasıl baktığını da sorgulamama neden olmuştu.

Tişörtümü ve pantolonumu giydim. Odamdan çıkmadan önce derin bir nefes aldım. Kararlı ifademi takındım.

Ama salona çıktığımda kimse yoktu ve Sasha'nın odasından hâlâ su sesi geliyordu. Uzun bir duş alıyordu.

Yine su mu israf ediyordu?

Neyim var benim?

Onunla konuşmak için bir tek bu gecem vardı. Paniklemesini durdurmak için. Sabah havaalanına gitmeden önce, gerçeklikle yüzleşip şüphelerine kapılmadan onunla birlikte bir plan kurmak için.

Hadi bakalım.

YAPILACAKLAR:

- Akşam yemeğinde sakın kal.
- Sasha'yı yalnız yakalayıp bu işin yürüyebileceğine ikna et.
- Bu sefer kendi yatağını dene.

37 | Vahşı Mücadele

Sasha

Sonunda odamdan çıktığımda villa bomboş gibi hissettiriyordu. Sessizlik derindi. Ethan ve Stephanie çoktan çıkmış, akşam yemeğine doğru yola koyulmuşlardı.

Sakindim. Yani, kendime sakin olduğumu söylüyordum ama bedenim, doğrama moduna alınmış bir blender gibiydi. Bart'ın suratında akan turuncu makyajın tüylü bal kabağı kostümüne karışmasını, Nettie'nin bir hayal kırıklığı daha yaşarken ağzının açık kalmasını ve içine daha da kapanmasını zihnimden silmeye çalışıyordum. Benim de kariyerimin geri kalanını Larry isimli bir kediye Do It Furr Fashion markası için videoya çekerek geçirmem... Bu görüntüleri aklımdan atmaya çalışıyordum.

Bir planım vardı. Stephanie ve grubun geri kalanıyla durumu konuşacak, ne yapabileceğimizi birlikte düşünecektik. Umarım makul bir çözüm bulunurdu. Herkesi birden hayal kırıklığına uğratmaktan kurtaracak bir yol...

El çantamı aldım ve restorana doğru yürümeye başladım, güneşin ufukta son bir kez batışını içten içe takdir edemeyecek kadar endişeliydim. Güneş, odaklanıp kaybolana kadar bir lazer ışığı gibi davranıyordu. Dünyanın en güzel göz muayenesi...

Stephanie'nin kahkahası yankılanıyordu, daha ben varamadan beni selamlıyordu. Merdivenlerin tepesine vardığımda herkesin uzun yemek masasında yerini aldığını gördüm. Martin'in masanın başındaki onur koltuğunda olmasını bekliyordum ama ortalarda yoktu. Stephanie'nin hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını ya da skandallarla dolu bir ömürlük yemek hikâyesi için zaten yeterince bilgi toplayıp toplamadığını merak etmiştim.

Ama artık çok geçti. Havanın durumu konusunda öyle panik olmuşum ki sevişme sonrası paniğimi yaşamayı tamamen unutmuşum. Ethan'ı o şeyden sonra ilk kez görüyordum. Şu an çocukça bir utanç içinde olmalıyım. Daha cümleye başlamadan konuşacak şeylerimin tükenmiş olması gerekirdi. Ama sebebi o muydu, diğer dertler miydi, yoksa gelişen olgunluğum muydu (bu kesinlikle değildi), bilmiyordum ama onu görünce sadece içimde sıcak bir his oluştu.

Lanet olsun. Bu adamı seviyordum. *Gerçekten* seviyordum.

Bu gece Ethan'ın MT'si (artık bu *mükemmel tişörtlere* bir ad koymanın vakti gelmişti) lacivertti ve bu renk ona inanılmaz yakışıyordu. Saçları tam olması gerektiği kadar dağınıktı. Yeni tıraş olmuştu. Cildi güneşten yanmıştı. Pantolonu kalçasına, etrafta kimse olmasa benim sarılacağım gibi sarılıyordu. Oraya gitmiş olmam, tekrar oraya gitme arzumun önüne geçmemiştii.

Kaitlin'e karşı duyduğum suçluluk ya da ÇİA ekibinin bana karşı sergileyeceği potansiyel nefret bile Ethan söz konusu olduğunda içimdeki azgın köpeği durduramıyordu.

Bir anlığına, o beni gördüğünde, sohbetten kafasını kaldırıp yüzüne ıslıl ıslıl bir gülümseme yayıldığında, ne kadar darmadağın olduğumu, ne kadar sınırdı olduğumu unutmuştum.

Yanına gitmek istemiştım. Sanki o benim patronum değilmış gibi. Kolunun altına sığınmak, başımı göğsüne yaslamak. Sonra da orada sonsuza dek yaşamak.

O an bana aitmiş gibi hissediyordum.

Ben de gülümsedim. Ta ki hatırlayana kadar.

O benim sevgilim değildi. Bu bir balo değildi. *November Rain* eşliğinde dans etmeyecektik. Ve bu tam bir trajediydi.

O patronumdu. Eski karısı, tanıdığım bir kadındı ve onu her gün okul çıkışı görecektim. Ben yetişkin bir kadındım. Yapacak bir işim vardı. Çocuklarım evde beni bekliyordu.

Ve geri kalanların yanında Profesyonel Sasha olarak kalmayı başarmalıydım. Aynı anda iki yerde birden olmam gerekiyordu, benden önceki milyonlarca anne gibi. Hücre gibi bölünmeli, kopyalanmalıydım.

Artık bu ilişkiyi karmaşık hâle getirdiğimiz için tam zamanlı iş hayalden ibaret olabilirdi ama yine de Derek, Stephanie, Charlie ve Jackie'de iyi bir izlenim bırakabilirdim. Başka projelerde akıllarına düşecek biri olabilirdim.

Bir kaçamak için fırsatı elden kaçırdığım düşüncesine takılmayacaktım.

Ethan, yüzümün düşmesini izledi sonra kendi yüzü de benimkini takip ederek çöktü. Kaşlarını çattı. Başını hafifçe eğdi. Sessiz bir iletişimle, *İyi misin?* diye soruyordu.

Yüzümle anlatabileceğimden daha fazlası vardı içinde. Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Kaşlarımı çattım. Sonra Jackie kolumdan tutup beni masaya doğru çekti.

“İşte buradasın! Bütün gün seni görmemiş gibiyim! Yaran nasıl, iyi mi? O denizanası bir canavardı! Kesin iguanalarla iş birliği içindeler.”

“İyi,” dedim masaya vardığımda, normale dönmeye yetecek kadar toparlanarak. “Ve hâlimi hatırlımı sorduğun için teşekkür ederim.”

Ethan, yanındaki sandalyenin arkasına elini koymuştu, sanki oraya oturmamı bekliyordu. Sanki bir çiftmişiz gibi. Arkadaşlarla yemeğe çıkmış sıradan bir çift.

Ama o masanın karşısındaydı ve masanın çevresinden dola-
narak oraya geçmem mümkün değildi.

Bazı âşıklar dağları deler, okyanusları aşardı. Ben ise yemek masasına takılmıştım.

Hem geçebilsem bile gerçekten geçer miydim, emin değildim. Onu görünce hissettiğim yükselişi sevmemiştim. Yıllar sonra ilk kez bir erkeğe yaslanma ihtiyacı hissetmeyi sevmemiştim. Onu bir kez daha baş başa görmek için ne kadar hevesli olduğumdan da hoşlanmamıştım. Bu hiç güvenli değildi. Akıllıca da değildi. Yarın, ne olursa olsun gidecektim. Gerçek hayata dönecektim. Çocuklarıma. Hafızası giderek zayıflayan anneme. Alışılmış denge oyunuma. Cliff’le yaptığım hataları tekrarlama-yacaktım. Eve döndüğümde, aramızdaki şey ortadan kalkacaktı. *Puff*. O yüzden acıyı uzatmanın bir anlamı yoktu belki de.

Acı mı? Gerçekten canım yanacak mıydı? Ensem arkasında bir sıcaklık hissettim, paniklemiştim.

Ama bunu değerlendirecek zamanım yoktu, çünkü ayakta kalan son kişi bendim.

Stephanie ile Jackie’nin arasındaki boş sandalyeye hızlıca oturdum. Karşımızda Ethan, Derek ve Charlie oturuyordu.

“Erkekler kızlara karşı!” diye kıkırdadı Stephanie, masanın iki tarafındaki cinsiyet ayrımını işaret ederek. “Bakalım dayanabilecek misiniz?”

Charlie kaşını kaldırdı. “Denemeye hazırım.”

Masanın altında Ethan ayağıyla benim ayağıma dokundu, bana gizli bir gülümseme gönderdi.

Belki de bu gerçekten bir lise balosuydu.

Elimden gelenin en iyisini yaparak karşılık verdim ama kalbim bunu yaparken gönülsüzdü. Sanki dünyanın tüm yükü omuzlarımdaydı. Peçetemi kucağıma sererken meşgul gibi davranmaya çalıştım.

“Senin neyin var?” diye sordu Jackie endişeyle.

Bu akşam grubun havası hafif ve neşeliydi. Aralarında köpüren bir enerji vardı. Başarıyla tamamlanmış bir işin eşiğindeydiler. Yemek yiyip gazlı içkilerini yudumluyorlardı. Ben ise tek başıma kara bir buluttum.

“İlaç mı etkiliyor?” dedi Stephanie.

“Merhemi mi kastediyorsun?” dedim.

“Ah, evet. Sana daha iyisini vermemeleri tam bir rezalet.”

“İyiyim,” dedim, sonra da bu kadınlara güvenmeye başladığım için içimdekini itiraf ettim. “Sadece biraz stresliyim.”

“Evde her şey yolunda mı?” diye sordu Ethan sessiz sohbetimize dâhil olarak.

Sesindeki içten endişe kalbimi eritmişti. Akşam yemeğinin başında bu konuyu açmayı planlamıyordum ama galiba modum yüzünden durumu pasif agresif bir şekilde ortaya dökmüştüm.

“Yarınki hava durumu yüzünden endişeliyim. Ve çekim yüzünden.”

“Ah!” dedi Stephanie. “Merak etme. Görünüşe göre öğleden sonra hava açacak. Her şeyi günün ilerisine ya da ertesi sabaha kaydırırız.”

Ne şans ama.

Omuzlarımın yeniden gerildiğini hissettim.

“Problem şu ki benim yarın öğleden sonra gitmem gerekiyor.”

“Ah,” dedi Ethan, endişelerimi eliyle savuşturarak. “Hiç kafana takma. Bir gün daha kalırsın. Biletini bizimkine ekleriz.”

Gülümsüyordu. Hatta memnundu. “Ekstra zaman. Adada, yani.” Boğazını temizledi. “İş için.”

Hepsi başını sallıyordu. *Evet! Daha fazla zaman!* Ve iyi niyetli olduklarını biliyordum.

Ama birdenbire öyle yoğun bir yalnızlık ve yabancılık hissiyle dolup taşmıştım ki beni toprağa gömecekmiş gibi geldi.

Hiçbiri anlamıyordu. Ben bekâr bir anneydim. Benim planlarım onlarınki gibi işlemiyordu.

“Şey... Yapamam,” dedim, sesimin titrememesine dikkat ederek.

Ağlamak üzere olduğumdan endişeleniyordum ve Tanrı’nın yeryüzü cennetinde bunun olmasına asla izin vermeyecektim.

“Nedenmiş o?” diye sordu Charlie. Bunu en iyi niyetli, en masum hâliyle söylüyordu ama öfkemi sesime yansıtmamak için kendimi zor tuttum.

“Çünkü pazar günü Cadılar Bayramı,” dedim.

Bu açıklamanın dinleyicilerimde hiçbir etkisi olmamıştı. Hepsi daha fazlasını bekliyordu.

“Çocuklarımın yanına dönmem gerekiyor.”

Bunu doğrudan Ethan’a söyledim çünkü aralarındaki tek ebeveyn oydu ve beni en iyi anlayabilecek olan da oydu.

“Ah,” dedi kaşları çatılarak. “Ama Celeste’le kalıyorlar, değil mi? Onları şeker toplamaya götüremez mi?”

Belki mantıksızdı. Belki haksızlıktı. Ama onun bu sözleriyle vücudumu kaplayan hayal kırıklığı ruhuma kadar işlemişti. Ve bir kez oraya ulaştığında, öfkeye dönüşmeye başlamıştı bile. *Ti-pikti. Hepsi aynıydı. Ne adaletsizlik!*

“Onlara yetişeceğime dair söz verdim,” dedim, sakın kalmaya çalışarak.

“Eminim anlayacaklardır.” Omuz silkti. “Cadılar Bayramı işte. Çocuklar şeker verildiği sürece mutlu olurlar. Ama bizim burada sana ihtiyacımız var.”

“Ben şu mini 100 Grand marka çikolataları seviyorum,” dedi Charlie. “Yeğenimden yürütüyorum.”

Diğerleri bademli çikolata mı yoksa Snickers mı daha iyi tartışmasına girişmişti. Now and Later şekerlerinin varlık sebebini sorguluyorlardı. Ama içimdeki fırtına tüm şiddetiyle esmeye devam ediyordu.

Bu durumu bir çözüme kavuşturmam gerekiyordu ama aynı zamanda çok duygusal görünmek istemiyordum.

Yalnızca Derek beni anlamıştı. Gerçek anlamda görmüştü. O değerlendiren bakışlarıyla.

“Sasha, seni eve zamanında yetiştirebilecek alternatif uçuşlara baktın mı?” diye sordu sohbetin arasına girerek.

“İlk uçuşumu ayarlarken kontrol etmiştim, yoktu.”

“Peki. O zaman ne yapabiliriz?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Sizi yarı yolda bırakmak istemem. Daha önce kötü hava koşulları için kullandığım bazı B planları vardı, sabah çekimi erkene çekmeye çalışırsak belki işe yarar ama Charlie’nin istediği estetik sonucu vereceğini garanti edemem.”

Derek başını salladı. Şimdi Stephanie de konuyu ciddiye almıştı.

“Kızım, boş ver,” dedi manikürlü elini koluna koyarak. “Aslında senin video içerikleri için burada olmana daha çok ihtiyacımız var. Fotoğraf çekiminin her bir ayrıntısını zaten en ince ayrıntısına kadar organize ettin. Bu ayrıntıcılığın açıkçası biraz korkutucu. Burada daha önce birçok çekim yaptık. Artık ustayız. Belki sen ve Peter sabah erken kalkıp fırtına çıkmadan videoyu çekebilirsiniz?”

“Mesele nedir?” diye sordu Peter masanın ilerisinden. Artık katılıyormuş gibi yapmayı bırakmış, kitap okuyordu.

Stephanie durumu açıkladı ve Peter başını salladı.

“Ah, tamam. Bana uyar. Nasıl isterseniz. Hatta istersen yalnız da halledebilirim.”

“Çok teşekkür ederim,” dedim, derin bir nefes vererek. Bu kadar anlayışlı olmalarına inanılmaz derecede minnettardım. Yokluğum büyük bir mesele değilmiş gibi davranıyorlardı.

“Asla profesyonel olmamak ya da kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemem. Bir işi tamamlamadan bırakmak düşüncesi beni rahatsız ediyor.”

“O zaman tamamla,” dedi Ethan omuz silkip, sanki mesele son derece basitmiş gibi. Sesi neredeyse sertleşmişti. “Kal burada. İş bitir. Çocukların gayet iyi olacak. Rahatla.”

Ses tonunun küçümsemeyle dolu olduğunun farkında mıydı bilmiyordum ama beni kan ter içinde bırakmıştı. Benim adıma nasıl böyle konuşmaya cüret ederdi! Özellikle herkes benim ihtiyaçlarıma bu kadar saygılıyken.

Ben bu adam için mi hayalimin işini tehlikeye atmıştım?

“Nereden biliyorsun iyi olacaklarını?” diye sordum kendimi tutamadan.

“Çünkü benim de bir çocuğum var. Ve biliyorum.”

“Öyle mi? Şu anda çocuğuna kim bakıyor?”

Omuz silktili. “Eski eşim.”

“Ve o aynı zamanda...”

“Ne, o aynı zamanda ne?”

“O aynı zamanda onun *annesiz*!” Artık olay çıkarıyordum. Herkesin gözleri üzerimizdeydi. Kaitlin’in konusunun geçmesi, ortamdaki gerilimi ikiye katlamıştı.

“Ee, ne olmuş?”

“Olan şey şu, ben çocuklarımın tek ebeveyniyim! Tek. Ve ben orada olmadığımında yanlarında kimseleri olmuyor.”

Ethan biraz afallamış görünüyordu. “Bence kendine çok yükleniyorsun—”

“Kendime yüklenmiyorum. Asıl sen bana yükleniyorsun! Ben onların annesiyim ve bunu ciddiye alıyorum. Geri dönüp verdiğim sözü tutmam gerek.”

Ethan öne eğildi, gözlerini kıstı. Artık o da öfkeliydi. “Yani şimdi ben ebeveynliği ciddiye almıyor muyum? Sadece iş sorumluluklarımı yerine getiriyorum diye mi? Sen buraya bir iş için geldin. Tamamlamanı beklediğimiz bir iş. Bu işin çok büyük bir önemi var!”

Ağzım açık kalmıştı. Sinek yakalayacak gibiydim.

Derek ellerini kaldırdı. Gerçekten de bir kavga ayırıyordu. Ve ikimize de öyle bakıyordu ki sanki bu ânı bekliyormuş, sanki bütün bu süre boyunca bizi birbirimizi öldürmekten alıkoymaya çalışıyormuş gibiydi.

“Pekâlâ, pekâlâ,” dedi. “Herkes işinde harika. Herkes harika bir ebeveyn. Bütün çocuklar gayet iyi. Dergi yolunda. Her şey *yolunda*.”

Ama hiçbir şey yolunda değildi. Ethan'ın yüzü kıpkırmızıydı. Eminim benimki de öyleydi. Ve istemsizce birkaç saat öncesini düşündüm. Yüzlerimizin başka nedenlerle kızardığı zamanı.

Derek gözlerimin içine kararlı bir şekilde bakmaya devam etti, sanki beni bir tür zihinsel telkinle sakinleştirmeye çalışıyordu. "Çekim harika geçti," dedi. "Gerçekten müthiş bir iş çıkardın. Hiçbir sorun olmaz. Senin hazırlıkların sayesinde küçük bir çekimi yapabilecek kapasitedeyiz. Eğer yarın sabah fırtına gelmeden Peter'la video çekimi yapabilirseniz harika olur. Yapamazsanız da biz hallederiz, sen de çocuklarının yanında olursun. Çünkü hepimiz bunun ne kadar önemli olduğunu anlıyoruz."

Ethan'a anlamlı bir bakış fırlattı.

Sonra yavaşça gözlerini bizden ayırmadan kollarını geri çekti. Sanki bombanın tamamen etkisiz hâle geldiğinden emin olmak ister gibiydi.

Ethan'la ben birbirimize öfke ve utancın eşit derecede harmanlandığı bakışlarla dik dik bakarken masaya derin ve uzun bir sessizlik çöktü.

"Eh, bu biraz gergindi!" dedi Stephanie sırtarak. Bir garson arar gibi etrafına bakınıyordu. "Bir içki daha gelebilir mi buraya?"

Jackie, bir tür dayanışma işareti olarak masanın altından dizimi sıktı.

Sonra sohbet yavaş yavaş normale döndü. Ve nabzım da bu akışa uyarken Ethan'ı görmezden gelmeye kendimi zorladım. Bakışlarımı masanın karşısı dışında her yere çevirdim. O kusursuz tişörtüne ve mükemmel derecede kusurlu yüzüne bakmak için elimden geleni yaptım.

Yemeğimi olabildiğince çabuk yedim, tavuk ve pilavın tadını neredeyse hiç almadım. Sonra erkenden kalkıp valizimi toplamak için izin istedim. Ve ayrıldığımda eminim herkes rahat-

lamıştı. Resmen ortamdaki fazlalıktım. İçim öfkeyle doluydu. Öfkeliydim çünkü benimle Ethan'ın durumu çok farklıydı. Boşanmış bir baba olmak, bir elmayı beslenme çantasına atmasıyla bile tanrı gibi yüceltilmesi anlamına geliyordu, oysa ben her kaçırdığım Çılgın Çorap Günü için eleştiri alıyordum.

Öfkeliydim çünkü onun, kalmayı seçebileceğimi düşünmesine sinirlenmiştim. Sanki seçim yapıyormuşum gibi davranmasına. Oysa ben seçim değil, sürekli taviz veriyordum. Tıpkı bir erkekmişim gibi.

Ve tüm bunlara rağmen onu hâlâ istiyor olmama öfkeliydim. Hiçbir şeyin basit olmamasına öfkeliydim.

Fenerimle villalara doğru merdivenlerden inerken arkamdan ayak sesine benzer bir ses duydum. Döndüğümde Ethan'ı görmeyi, orada mahcup bir şekilde dikilmiş olmasını, konuşmak istemesini, bir çözüme varmamızı bekliyordum.

Ama hiçbir yerde yoktu. Sadece bir iguana vardı. Beni sabit bakışlarla süzdü sanki uzaylı olan benmişim gibi. Sonra da hızla uzaklaştı.

Belki de haklıydı.

38 | Patlayan Bomba

0 Adam

Peki, bu berbattı.

Akşam yemeğinden sonra yatakta yatarken odalarımız arasındaki kapıyı parçalamak istiyordum.

Sasha'ya ulaşmak için ortalığı Hulk gibi dağıtmak mı istiyordum, yoksa öfkemle bütün binayı yıkmak mı? Emin bile değildim.

Gece ikide, hâlâ rahat bir pozisyon bulamadığımda, onu ikna etmeye çalışmaktan bıktığıma karar verdim. Sahip olabileceğimiz şeyle savaşmaya bu kadar kararlıysa, belki de kazanmasına izin vermeliydim.

YAPILACAKLAR:

- Biraz olsun uyu.
- Teslim ol.

39 | Şöhret Oyunu

Kaitlin

Uykusuzdum.

Aklımda şekillenmeye başlayan bir fikir vardı. Hiç hoşlanmadığım bir fikir. Günler geçiyordu ama hiçbir şekilde rahatlayamıyordum. Ethan uzaktayken Ruby ile kesintisiz birlikteydim, ki bu normalde günümdeki boş saatleri doldurmaya yetmeliydi. Ama ben dalgındım, aklım başka yerlerdeydi, yarım yamalak oradaydım.

Vanderbilt Oyun Alanı'nda Sasha'yı gördüğümü sanmıştım ama bal rengi saçlı başka bir esmermiş. Kalçaları fazla iriydi, kotu ise oldukça sıradandı.

Marketin süt ürünleri reyonunda, badem sütü dolabının önünde titreyen birini gördüğümde yine Sasha sanmıştım. Ama dönüp bakamadan ortadan kaybolmuştu. Şarküteri bölümünde de gördüğümü sanmıştım ama kadın arkasını döndüğünde onun Sasha değil, elinde alüminyum kaplarla köfte ve tavuk taşıyan, mahalleden yaşlı bir kadın olduğunu fark etmiştim.

Onu her yerde görüyordum ama aslında hiçbir yerde değildi. Ve başka bir şey düşünmek benim için neredeyse imkânsızdı.

Bu yüzden yeniden internetteydim. Tek bir gönderiyi bekliyordum. Şehre dönmüş müydü, hâlâ uzakta mıydı? Biz burada sıkışıp kalmışken o bir yerlerde hayatın tadını mı çıkarıyordu? Neden bu boşanmış hayat işini bu kadar iyi çözmüştü? Çocuklarıyla Cadılar Bayramı'nı kaçırarak mıydı?

Gençken, hâlâ Hugo'yla birlikteyken katıldığımız bir kostüm partisinde, bir koltukta oturup "şöhret oyunu" dediğimiz bir oyun oynardık. Oyunda, çevremizdeki herkesin bize bakıp bizim gibi olmak istediğini hayal ediyorduk. Çünkü biz yıldızdık. O oyunu çok seviyordum. Eğlenceliydi. İnsana öz güven veriyordu. Ortamdaki varlığını değiştiren bir şeydi.

"O kız neden hep sıkılmış gibi?" diye sormuştu Hugo başıyla Sasha'yı işaret ederek. Odanın öbür ucunda, mor kadife kaplı koltuğun kolçağında oturuyor ve tavana bakıyordu. Arkadaşları hemen yanındaydı, sohbet ediyor, müzikle salınıyor, birbirlerine takılıyorlardı. Ama Sasha tamamen ilgisiz görünüyordu. Aslında şimdi düşündüğümde, o zaman da kostüm giymemişti.

"Kim, Sasha mı?" Umursamıyormuş gibi yaparak omuz silkemiştim. "Belki fazla havalıdır. Ya da belki dümdüz aptaldır."

Hugo, gözlerini Sasha'dan ayırmadan Yankees şapkasının altından başını sallamıştı. "Bence aptal değil," demişti.

Onu izliyor muydu? Sadece bu gece değil, daha önce de mi?

Elimi Hugo'nun bol Danücht tişörtünün altından çıplak kalan koluna koyup uzun tırnaklarımla sevgiyle kaşımıştım.

"Her neyse, kimin umrunda ki?" demiştim. "Neden düşünelim? Biz ünlüyüz."

Başımı onun omzuna yaslamış, dudaklarımı büzüp kendimi havalı hissetmiştim. Parlak pembe *cosmopolitan*ımdan bir yudum almıştım.

“Aynen,” demişti Hugo sigarasından bir nefes çekerek gülümsemişti. “Aslında o bize bakmalı.”

Tamamen katılıyordum.

Ama o bunu söylerken bile gözlerini Sasha’dan ayıramamıştı. Bakışlarını ondan koparamamıştı.

40 | Ödül Zamanı

Sasha

Hayat zalim olduğu için ertesi sabah saat altıda uyandığımda, muazzam bir güneş ışığına boğulmuştum.

Beklenen fırtına açık denizde bir yerlere gelmiş, yalnızca birkaç balığı huzursuz etmişti. Ama olasılığı bile hayatımda onarılmaz sarsıntılar yaratmıştı.

Celeste'i strese sokmuştum. Ethan'ı kızdırmıştım. Derek'i rahatsız etmiştim. Diğerlerini huzursuz etmiştim. Geceyi uykusuz ve tek başıma geçirmiştim. Meteorologlarsa omuz silkmiş, bir dahaki sefere tutturmayı ummuşlardı. Kimse onlardan kesinlik beklemiyordu zaten. Öte yandan ben, artçı sarsıntılar bekliyordum hâlâ.

Her ihtimale karşı Peter'la sabah erkenden buluşup video çekimlerini tamamlamıştık ve bu kararımız şanslı bir gelişmeye dönüşmüştü. Bu son çekimde insan unsuru yoktu. Spot ışıklarından fazlasıyla nasibimi almıştım zaten. Ve fırtınanın etkisiyle mi yoksa gün doğumunun erken saatleri olduğu için mi

bilinmez, kuşlar gökyüzünü doldurmuştu. Gölgeleklerin çekilmesiyle birlikte bir kahverengi pelikanın balıklara dalışını, bir villanın çatısında bir araya gelmiş iki yeşil balıkçıl kuşunu ve bolca Google araştırmalarından sonra sarı tepeli gece balıkçılı olduğuna karar verdiğimiz, bir havuz şezlonguna diva edasıyla tünleyen tarih öncesi görünümlü bir yaratığı görüntülemiştik. Sadece ikimizin birlikte çalışması huzurlu ve bir bakıma hoştu. Tabii zaman zaman, birlikte çalıştığım ve zaman zaman birlikte olmayı arzuladığım adamlarla halka açık bir şekilde kavga etmiş olmanın utancını aklımdan uzak tutabildiğim sürece.

Kafamda dönüp duran düşüncelerle tek başıma mücadele etmek artık dayanılmaz hâle gelmişti. Bu düşünceleri biraz da olsa dışarıya salmam gerekiyordu.

“Dün gece çok fena oldu, değil mi?” dedim Peter zırlı siyah kutuya bir kamerayı yerleştirirken. Yarı yarıya, ne demek istediğimi anlamamasını umuyordum.

Başımın arkasından vuran güneşin etkisiyle gözlerini kısarak bana baktı. “Harika diyemeyeceğim,” dedi.

Bak işte. Yaşananları abartmadığımı anlamıştım. Peter bile olaydan etkilenmişti ki ben onun o sırada kitap okuduğunu sanmıştım. Daha başka ne söylenebilirdi ki? O da bir nevi dışarıdan bakan bir çift gözdü. Her şeyi en iyi o anlayabiliyordu. Ama sonra, yüzümü saklamak için eğilip sırtımı ona dönerek üç ayaklı sehpayı toplamaya çalışırken, “Beni annem büyüttü. Ve çocukların için yaptığın şeyi çok güzel buluyorum,” dedi.

Ona şaşkınlıkla döndüm. “Teşekkür ederim, Peter.”

“Hatırlayacaklardır,” dedi ve işine geri döndü.

Gözyaşlarımı zor tuttum.

Sonra diğerleri gelmeye başladı. Birer birer, beyaz kumun üstünden bize doğru yürüdüler. Diğerleri derken Ethan hariç. O

belirgin şekilde ortalıkta yoktu. Günün mükemmel tişörtü ya hâlâ bavulunda paketli duruyordu ya da kapalı kapılar ardında giyiliyordu. Bir yanım içten içe rahatlamış, bir yanım ise üzül-müştü. *Bu daha kolay*, dedim kendime, o sabah sekiz yüzüncü kez villamıza göz atmaktan kendimi alıkoymaya çalışırken.

Stephanie yanıma gelip bana taze bir kahve uzattı. Minnet-tarlıkla aldım. “Sizinle ilgili olaylar hiç beklediğim gibi gitme-di,” dedi bakışlarımı takip ederek. “Normalde radarım çok iyi-dir.” Sonra başını sallayıp uzaklaştı.

Ona katılmak istiyordum. *Benim için de öyle olmadı*, demek istiyordum. Dün gece ya da bu sabah Ethan neden mesaj atmadı diye sormak istiyordum. *Neden barışmaya çalışmadı, neden olan-ları konuşmaya yeltenmedi...* Belki ben, onun bunu yapmasının anlamsız olacağını söylemişim bile. Dün gece odalarımızı ayı-ran kapıya yan dönüp yatarken nasıl baktığımı anlatmak istiyor-dum. Farklı bir sonuca açılan bir geçit gibiydi. Hiç değilse son bir gece kullanabilirdik belki. Eğer patlamasaydık.

Ama anlatmadım. Çünkü her ne kadar her zaman güçlü du-ramamış olsam da artık Profesyonel Sasha’ydım. Ve PS, Bay MT yüzünden ya da bu durumda MT’nin yokluğu yüzünden, da-ğılmazdı.

Son çekimin tamamını yönetebilmişim. Bu da iyi haber-di. Öğleye kadar, orada olan herkesle vedalaşmışım ama ne Martin ne de Ethan ortalıkta yoktu. Kendimi yine o küçük uça-ğın içinde bulmuştum. Cam gibi denizin üzerinde süzülüyor-dum, yanımda Jimmy ve temizlik şefimiz vardı, o da ana karada kız kardeşinin doğum gününü kutlamak için bir gün izin almıştı.

Saat 15.43’te, JFK Havalimanı’na giden bir uçaktaydım. Çevrem yabancılarla doluydu. Artık özel biri değildim. Ar-tık villam yoktu. Kumandadan kontrol edilen perdelerim de.

Michael ve onun golf arabasına güvenemezdin artık. Açık hava duşum ya da beni orada günaha sokacak biri kalmamıştı.

Zaman geçtikçe daha da hüzünleniyordum ve tam olarak neyin beni en çok rahatsız ettiğini ayırt edemiyordum. Hayal kırıklığı mıydı yoksa öfke mi? Ethan'la yaşadığım tartışma mıydı yoksa o tartışmanın çözülmeden kalışı mı? Umutlanmam mıydı yoksa o umudun yıkılışı mı? Yıllardır hissetmediğim bir şeyi kısa süreliğine hissetmiş olmam mıydı yoksa onun yıkımı mıydı? Başkasının eski kocasıyla birlikte olmuş olmam mıydı yoksa insanların ne düşüneceğini hâlâ kafama takıyor olmam mıydı? Yoksa en çok, bu kariyer fırsatını berbat etmiş olmama mı kızgındım?

Dün gece Ethan'la çatışırken yaşadığım öfke, yaşadığım stresin sonucu muydu? Hayatın adaletsizliğine mi öfkeliydim? Onun kayıtsız tavırları bana Cliff'i mi hatırlatmıştı? Dostane boşanmalarda işlerin farklı gelişmesine mi sinirlenmiştim? Sorumluluklarım ile özgürlüğüm arasında seçim yapmak zorunda olanın Ethan değil de ben olmama mıydı öfkem?

Korktuğum için miydi?

Yoksa tüm bunlar insanların önünde aşağılanmakla mı ilgiliydi? Aşırı korumacı ve anaç biri gibi gösterilmekle? Endişelerimin histerik kadınlık diye küçümsenmesiyle?

Hiçbirine yanıtlım yoktu. Ama elimde en azından iyi bir iş vardı. Bir hafta kadar editörle çalışacak, ortaya çıkacak son videoları tamamlayacaktım; bence gayet güçlü olacaktı. Ve evde beni görmek için heyecanla bekleyen iki çocuğum vardı. Hem de ertesi gün, içi Sour Skittles paketleriyle dolu Cadılar Bayramı kovalarını saymak için sabırsızlanan iki çocuk.

Eve gelip kapıyı anahtarla açtığımda sevinç çığlıkları yükseldi. Küçük yüzlerini daha görmeden gülümsedim. Her zaman en çok dönüş yolunda özlerdim onları. Nettie kapıyı hızla açtı, Bart'ın yüzüne çarpmasına ramak kala durdurdu.

“Anne!” diye bağırdı Nettie. Belime sarılıp derin bir iç çekti. Bart daha küçük olanıydı. Onun için endişelenirdim. Ama görüldüğü kadar büyümüş olsa da Nettie'nin de bana ihtiyacı vardı elbette. Ablasını taklit ederek birkaç saniye sonra o da geldi, bacağıma sarıldı. Denizanası ısırtığı olan bacağıma. Acı vericiydi.

Canım yanarken yüzümde kocaman bir gülümsemeyle anemle babama baktım. O gün çocukları Celeste'ten alıp eve getirmişlerdi.

“Merhaba millet!” dedim. “Yürüyemiyorum.”

“Tamam, tamam,” dedi annem kapıyı biraz daha açarken. Kapı ayağımanın üzerine yaslanmıştı. “Kadıncağıza biraz alan verin! Bırakın içeri girsin.”

Nettie, yokluğumda olan biteni anlatmaya başladı. Neredeyse nefes bile almıyordu. Neredeyse kaçırdığı ama sonunda çok eğlendiği geziyi de dâhil etti. Nefes almak için durduğunda Bart'a döndüm.

“Peki ya sen? Ben yokken neler yaptın?”

Bir süre düşündü, sonra omuz silkti. “Bilmiyorum!”

Ama sonra sırt çantasından yedi bin tane buruşturulmuş resim çıkardı. Çoğu korkunç hayaletlerdi.

Ben de onlara iguanaların fotoğraflarını gösterdim, vatoz hikâyemi anlattım.

Çocuklar doyurulup yatağa yatırıldığında artık tükenmiştim. Ulaşımından oluşan bir üçleme yaşamış gibiydim. Karayipler'den uçmak yerine yürüyerek dönmüş gibi hissediyordum.

“Biz artık gidelim,” dedi annem, babamla birlikte montlarını giyerken. Beni çok iyi tanıyordu.

“Ama hiç konuşamadık ki,” dedim esnerken bile.

“Sonra konuşuruz,” dedi gri kaşmir atkısını boynuna sararken. “Dinlen biraz.”

Kendimi kötü hissetmişim. Ona yardım etmek istiyordum. İçini kemiren şeyi çözmek istiyordum. Ama tamamen tükenmişim.

Annemle babam yanağımdan öpüp başımı okşayarak beni yatağa gönderdiler. Evde olmak güzeldi, yerde dağılmış oyun taşları ve dışarı çıkarılması gereken çöpler olsa bile.

Üzerimi değiştirip pijamalarımı giyecektim ki Bart kapalı kapının arkasından bana seslendi. Sessiz adımlarla odasına gittim.

“Ne oldu, Bonk?” dedim kapıyı aralık bırakarak.

Başlığının arkasından kafasını uzattı, loş ışıktaki yüzü aydınlanmıştı. “Sormayı unuttum,” dedi. “Hak ettiğini aldın mı?”

Bir an duraksadım, ne demek istediğini anlamam zaman aldı. Nettie’nin bu tatili hak ettiğim hakkında söylediklerini hatırladım.

“Sanırım ne yazık ki aldım,” diye iç geçirdim.

Bir belirsizlik yumağıydım.

Onun yanağından bir kez daha öpüp kendimi yatağa attım. Ve çok büyük ihtimalle, annemle babamın taksisi eve varmadan uyumuştum bile.

Ertesi gün öğleden sonra, yani Cadılar Bayramı günü, Celeste’le Onuncu Cadde’nin köşesinde buluştuk. Ama ben, ben değildim. Üzerimdeki normal kıyafetlerle bir zombiydim

yani sadece ağzımın kenarına birkaç damla kan çizmiştim. Celeste ise tam teçhizatlı bir Prenses Leia olmuştu. Henry doğal olarak Luke Skywalker'dı. Hiçbir zaman ailece kostüm giymeye enerjim olmamıştı. Hatta bazen kostüm giymeye bile olmamıştı. Ama onların her zaman vardı.

“Luke,” dedim Darth Vader sesi yapmaya çalışarak ama gerçekten berbat bir tonla. “Baban nerede?”

“Ormanda,” dedi Henry, çocuklarımı toparlayıp hepimizi sokağın aşağısındaki ilk kahverengi taş evin merdivenlerine doğru yönlendirmeye başlarken.

Gotik bir büyücü kılığındaki Nettie (aslında sadece mor far ve siyah ruj sürmüştü) Bart'ın pofuduk bal kabağı elinden tutarak peşimizden geldi. Kalabalıktı, bu yüzden onlara birlikte kalmalarını tembihlemiştim.

O günün üzerinde bir ağırlık, havada bir çeşit baskı vardı. Birkaç metre solumda, siyah burunlu fare kulakları takmış Kızıl Saçlı Anne'yi fark ettim. Çocuklarını bekliyordu. Hem o hem köpeği üşümüş ve kederli görünüyordu. Bana neredeyse hiç başını sallamadı.

Mahallemiz Cadılar Bayramı'nda işi hiç hafife almazdı. Çocuklarımın bayılmasının nedenlerinden biri de buydu. Ben büyürken Manhattan'da eski bir apartman dairesinde yaşıyorduk. O yüzden kapı kapı dolaşır, yangın merdivenlerinden yukarı çıkardık, ziller çalardık ve kapıların açılmasını umardık. O zamanlar, o organik solcu Upper West Side günlerinde, çoğunlukla elimize elma ya da kuru üzüm tutuşturulurdu. Ya da sadece kapının arkasından bağırılan, “Gidin buradan!” cevabını alırdık. İronik olan kısmı ise paketlenmemiş hiçbir şeyi yememize izin verilmezdi. Yani bu “ikramlar” sadece hayal kırıklığı yaratmakla kalmazdı, aynı zamanda yasaktı. Aldığımız şekerlemeler bir de bıçakla ikiye

kesilmek zorundaydı, çünkü içlerine zehirli iğneler ya da jiletler konmuş olabileceğinden korkulurdu ki böyle bir olay hiçbir zaman gerçekten yaşanmamıştı. Kelimenin tam anlamıyla hiç.

Liseye geçtiğimde ve arkadaşlarımla dışarı çıktığımda da durum düzelmemişti. Vasat olan şey tehlikeli hâle gelmişti. Ama eğlenceli ve ürkütücü anlamda değil. Gerçi hiçbir zaman korku filmlerine ya da ruh çağırma tahtalarına ilgim olmamıştı. Cadılar Bayramı'nda uzak durulması gereken şeyler: Yumurtalı gençlik çeteleri, yumurtasız gençlik çeteleri, sarhoş taksi şoförleri, sarhoş deli manyaklar, gece vakti parklar, her ne olursa olsun metro, daha kötü uyuşturucularla karıştırılmış uyuşturucular, bütün hâldeki şekerlemeler ve elmalar... (Bu yasak büyüyünce de geçmemişti!) Sonuç olarak, Cadılar Bayramı'ndan nefret ederdim. Kostüm giymeye direnir, elimden geldiğince uzak dururdum.

Ama bu şirin Brooklyn köşesinde, banliyölerin bir adım ötesindeki bu yerde, tek istisna bendim. Belki de benim kuşağımdan birkaç eski New Yorklu daha. Burada çocuklarım her yıl aynı sıra evlerin ve kahverengi taşların önünde kurulan aynı süslemeleri dört gözle beklerdi. Üç katlı ağırlara tırmanan kocaman pelüş örümcekler, şekerlerin çatılardan kaldırırma dev borularla fırlatılması, binaların dışına yansıtılıp kahkahalar atan bal kabakları ve uçan hayalet görüntüleri...

Daha on adım bile gitmemiştik ki çocuklar okuldan arkadaşlarına rastladılar. Bu yüzden dikkatleri dağılmıştı ve ben Celeste'e dönüp, "*Ormanda* mı?" diyebildim.

İç çekti. "Sanırım öyle."

"Bu gerçek mi yani? Anlamadığım bir *Star Wars* göndermesidir diye umuyorum. Zira ben *Star Wars* göndermelerini anlamam. Hatta *Star Wars*'u hiç anlamam."

“Hayır, hayır.” Celeste iki topuzlu kafasını iki yana salladı. “Gerçek anlamıyla söyledi.”

“Celeste, neler oluyor?” İçimi kötü bir his kaplamıştı.

Köşeyi dönerken bir curcuna içine daldık. Sokak neredeyse Times Meydanı’nda yılbaşı akşamı gibiydi. Ama bir tek sarhoş Jersey delikanlıları eksikti.

“Hey çocuklar!” dedi, “Birlikte kalın ve bizi kaybederseniz bu sokağın sonunda, köşede buluşalım. Ne olursa olsun asla karşıya geçmeyin.”

Bizi dinlemiş gibiydiler. En azından doğru anlarda kafalarını sallamışlardı. Ama biz konuşurken yine de gözümüz üzerlerindeydi. Kalabalığın arasından süzülerek yavaşça yokuş aşağı inmeye başladık.

“Yani aslında her şeyi tam anlayabildiğimi söyleyemem,” diye söze girdi Celeste. Ve anlatmaya başladıkça yüzündeki yorgunluk daha da belirginleşti. Gözleri şişmişti. Yanakları çökmüştü. Yıpranmış görünüyordu. Celeste asla yıpranmış görünmezdi. Celeste ışıltısını yitirdiyse, bizim için her şey bitmiş demekti. “Jamie garip davranmaya başladı. Ne kadar süredir böyle olduğunu bile bilmiyorum. Belki altı hafta? Yavaş ilerledi. Küçük başladı.”

“Ee, hasta falan mı?”

“Hayır, öyle bir şey değil. Yani...” Başını eğip hafifçe gülümserdi. “Fiziksel olarak değil.”

Minik bir cadı gelip bacağıma sarıldı. Bana, “Anne” dedi. Onun annesi değildim. Başını kaldırıp bunu fark etti, “Aaa pardon!” dedi ve gerçek annesine doğru koştu.

Utanmıştı. Biz hiç umursamadık.

“Ne diyordun?” dedim.

“Evet, şey... Depresif gibiydi. Eskisi gibi hevesli değildi. Jamie’nin normalde ne kadar enerjik olduğunu bilirsin. Ya da bilirdin. Sürekli güler yüzlü, enerjik bir ebeveyn olmuştur.”

“Bu değişikliği fark etti mi? Sebebini söyledi mi?”

“İlk başta hayır. Sadece somurtuyordu, benim iş saatlerimden şikâyet etmeye başlamıştı, ki bunu daha önce hiç yapmamıştı. Ben de iş yemeklerini falan azaltarak onun yükünü hafifletmeye çalıştım. Ama sanki ne kadar çok destek olursam o kadar öfkeleniyor ve uzaklaşıyordu. Sanki yardım ettikçe onun sistemini bozuyormuşum gibi.”

Bu hikâyeye gerçekten şaşırmıştım. Anlattıkları şimdiye kadar tanıdığım Jamie’ye hiç benzemiyordu. Ama dışarıya gösterdiği Jamie’ydi o.

“Off. Çok üzüldüm,” dedim. Arkadaşım için kalbim burkulmuştu.

“Evet.” Başını salladı. Elini gözlerinin üzerine sürerek manzarayı değiştirmeye çalışıyor gibiydi. “Teşekkürler. Neyse, Henry sorular sormaya başlayınca Jamie’yle yüzleştim ve bir anda patladı. ‘Harika Kadın’la evli olmaktan bıktığını söyledi.”

Ağzım açık kalmıştı. “Harika Kadın mı?”

“Ben hep kendimi daha çok Kedi Kadın gibi görürdüm.”

“Kesinlikle katılıyorum.”

“Görünmez hissettiğini söyledi! Tüm angaryaları ona yıktığımı, onu hafife aldığımı, herkesin bana hayranlıkla baktığını söyledi.”

Kalabalığın içinde büyükanne kılığındaki bir kadına doğru yöneldi. Kadın, Raggedy Ann peruğu takıyordu, elinde bir sepet tutuyordu ve içerisinde Starburst marka şekerlemeler vardı. Celeste elini uzattı. “Şaka ya da şeker.”

Kadın, çocuklarımızın ortalarda olmayışına şaşırsa da Celeste'in eline birkaç şeker bıraktı. Celeste'in umurunda değildi artık. Bir kırmızı, bir pembe, bir sarı şekeri açtı ve bir sincap gibi hepsini birden ağzına attı.

"Düşünsene! Orta yaşlı bir adamın, orta yaşlı bir kadına bunu ironi olmadan söylemesi!" dedi ağzındaki kocaman şekerle. "Sanki gözlerinin önünde yok olmuyormuşum gibi! Ve sonra dedi ki, kim olduğunu anlamak için zamana ihtiyacı varmış. Biz olmadan. Kendisinin ne katabileceğini bulmak için."

Jamie'nin bir süredir tuhaf davrandığını fark etmişim ama bu kadarını beklemiyordum. Şok olmuşum ama yüzüme yansıtırmamaya çalışıyordum. İnsan başkalarının evlerinde, kafalarında neler döndüğünü asla bilemezdi.

"Biliyor musun, ben bunu asla istememiştim!" dedi Celeste. Her kelimedede el hareketleri daha da vurgulu hâle geliyordu. "Evde kalıp çocuk bakmasını ben istemedim. Ona iyi gelip gelmeyeceğini, hatta bu işi gerçekten isteyip istemediğini üç milyon kere sordum! Ama bunun ailemiz için iyi olacağını savundu." Sonra şık ellerini havada salladı, sanki bir beyzbol hakemi hatalı vuruş kararı veriyordu. "Ha, öyle mi? Nasıl gidiyor bakalım, adamım? Nasıl gidiyor?"

Celeste normalde son derece sakindi. Paylaştıklarına dikkat ederdi. Arızalı olan her zaman bendim. Bu yüzden onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Bunu yaşamak zorunda olmasına içim parçalanıyordu. Ama bir yandan da böylesine kontrolsüz bir hâlini izlemekten azıcık keyif alıyordum.

"Yani şimdi ormanda mıymış?" dedim.

"Aynen öyle! Şu an Airbnb'den bir kütük kulübe kiraladı. Görünüşe göre arazide çalışıyormuş, lanet olası toprağı işliyormuş."

“Ciddi misin?”

“Hem de nasıl. Ve en kötüsünü bilmek ister misin?”

“Ne?” dedim.

Bir anda durdu, yüzünü bana döndü, gözleri artık dolmuştu. Konuşmadan önce iki kez dudaklarını araladı. “Haklı,” dedi sonunda.

Bir damla yaş yanağından süzüldü.

“Celeste. Eminim öyle değild—”

“Hayır,” dedi kısık bir sesle. “Öyle. Onu hafife alıyordum. Onu asistanım gibi görmeye başlamıştım, eşim gibi değil. Annem gibi olmamak için o kadar çabaladım ki babam gibi oldum. Ve şimdi bu durumu kurtaramayacağımdan korkuyorum.”

Celeste söz konusuysa ben onun tarafındaydım. O ne derse oydu. Ona karşı çıkmazdım. Bunun yerine elini tuttum ve sıktım.

Sokağın sonuna yaklaşıyorduk. İleride çocuklarımızı görebiliyordum. Kaldırımın ortasında bağdaş kurup oturmuşlar, topladıkları şekerleri karşılaşıyorlardı. Çevrelerinde yarattıkları yaya trafiğinin farkında bile değillerdi.

“Celeste. Gerçekten çok üzgünüm,” dedim.

“Ben de,” diye içini çekti. “Onu özlüyorum. Çok uzun süredir birlikteyiz. Neden birlikte çözemiyoruz ki bu krizi?”

Bir şey dememiştim ama içimden düşünüyordum. Belki de sorun buydu. Ben kendi başıma yeterince uzun zaman geçirmiştim, öyle ki artık bu yalnızlığı koruyordum. Ama belki bir noktada, yanında işe yarar bir suç ortağın olsa bile hâlâ kendi başına var olabildiğini kanıtlaman gerekiyordu. Tek başına da bir şey olduğunu. Eklentilerinden bağımsız da var olduğunu, eşin ya da çocukların olmadan. O uslu yetişkin hayatının dışında, rutinlerinin dışında. Kendine geri dönebildiğini...

Söylenecek iyi bir şey yoktu. Celeste'e bu işi düzelteceklerini söylemek istiyordum. Bu dünyada biri başaracaksa, onların başaracağını. Ama artık fazla şey biliyordum, bunun doğru olup olmadığını söyleyemezdim.

Bu yüzden sadece Celeste'i durdurdum ve ona sımsıkı sarıldım. Uzun bir süre öylece kaldık. Yüzüme değen topuzunu umursamadım bile.

"Teşekkür ederim," dedi ayrıldığımızda. Gözleri yaşlar içindeydi.

"Haydi, şu 'şaka mı şeker mi?' saçmalığını bitirelim de senin eve gidelim," dedim. "Sana gümrüksüz alışverişten alınmış dev bir teşekkür romu getirdim. Yanında da Karayipler'den kimse-nin aslında ihtiyaç duymadığı şeylerle dolu bir bez çanta. İçinde Hindistan cevizli çikolata kaplı tatlılar bile var."

"Rom harika olur," dedi. "Umarım yanında romu damardan alabileceğim bir şeyler de vardır."

Celeste'le yaptığım konuşmayı düşünmeden edemiyordum. Bizim eve döndüğümüzde, içilebilir denebilecek bir rom *punch* hazırlamıştım. Pizza yemiştik, *Talihsiz Serüvenler Dizisi*'ni izlemiş, çocukların ne kadar şeker tükettiğini hiç fark etmemiş gibi yapmıştık. Ethan'dan hiç bahsetmemiştim. Zaten ne diyeceğimi de bilememiştim.

Celeste'in dağ adamı kocasından da bir daha söz etmemiştik. Gecenin sonunda Bart, Jamie'nin tuvalette olup olmadığını sor-duğu âna kadar. Sanki Henry'nin babasının eksikliğini ancak o an fark etmiş gibiydi. Celeste bile buna gülmüştü.

Ama benim kafamdan çıkmayan şey, bu ani dönüşümdü. Jamie'nin, sabrı tükenip kendi bireyselliğini kaybettiğini hissettiği âna kadar, "ideal baba" posterine yakışır biri oluşuydu. Demek ki yalnız değildim. Bazen tükenmiş hissetmek bana özel değildi. Sonuçta ebeveynlik zordu. İnsan olmak da öyle. Jamie'yi seviyordum. Ama Celeste'in dünyanın en seksi, en havalı ya da en komik adamını seçtiği hiç düşünülmemişti. O, en sevgi dolu olanı seçmişti. En elinden geleni yapanını. En yardımseverini. En eli yatkın olanını. En anlayışlısını. Akıyla seçim yapmıştı. Ama günün sonunda o da bir insandı. Granola barlar ve balık krakerlerinin ötesinde bir kimliğe ihtiyaç duyuyordu.

Ne kadar sağlam olursa olsun hâlâ değişiyordu.

Belki de akıllıca bir seçim diye bir şey yoktu. Belki de Derek'in dediği gibi, ilişkiler hiçbir zaman kolay ya da pratik değildi. Hiç kimse yalnızca bir şey değildi. Mükemmel diye bir şey yoktu. Tabii mükemmel tişörtler hariç...

Peki bu, *herkese* daha çok hoşgörü göstermem gerektiği anlamına mı geliyordu? Tüm annelere ve babalara? Hatta...

İşte bu düşünce, ertesi gün öğleden sonra mutfak masasındaki geçici çalışma köşemde boş gözlerle öylece otururken geçiyordu aklımdan. Probiyotikli sodama dokunmamıştım. Üzgün görünümlü salatalık ve hindi sandviçime de. Kendi kendimi sabote ederek besleniyordum. Çıkıp çocukları almam gereken saate sadece bir saat kalmıştı ama tek bir e-postaya bile odaklanamıyordum. İşlerim hâlâ yarımdı. Zihnim bir mayın tarlasına dönmüştü. Ethan'ın gözlerinin, omuzlarının, göğsünün terle benetlenmiş hâlinin görüntüleriyle doluydu. Elleri üzerimdeydi. Benim ellerim de onun üzerinde. Citrine Cay'daki yatağında, üzerime uzanmış bana bakıyordu.

Bu tür anıların insanın zihninde nasıl çalıştığını biliyordum. Onları saklamaya çalışır, olabildiğince uzun süre onlarla yaşardık. Buruşmasınlar diye dikkatle kâğıt mendillere sarardık. Zamanı gelince kendimize şaşıracak çıkarıp bakmak için karton kutuya koyup kaldırırdık. Bizi yüzeyde tutmanın bir yoluna dönüşürlerdi. Üç ila beş dakika süren bir öpücük. Bir ömür boyu geri dönülecek bir anı...

Ethan sadece bundan mı ibaret kalacaktı benim için? Bir anı mıydı? Öyleyse, neden zihnimden çıkmıyordu?

Zil çaldı. Ve ben bir kutu içinden fırlayan palyaço gibi sıçradım. Kargo için kapıya cevap vermek geçerli bir oyalanma şekliydi. Fırlayıp oturma odasından otomata yürüdüm. Otomatik düğmesine bastım, açılış sesini dinledim. Koridora paket bırakılma sesini bekledim. Ama ortalık garip şekilde sessizdi.

Ta ki zil tekrar çalınana kadar. Bu kez ses kulağımda patladı.

“Hay aksil!” diye bağırdım elim kulağımda. Sonra iç geçirdim ve gelen kişiyi içeri alabilmek için yine düğmeye bastım. Bu sefer ayak sesleri geliyordu. Kapımın önünde durdu. Zil çaldı.

Ah. Kargo görevlisi imzamı istiyordu herhâlde. İşten kaçmak için daha fazla bahane!

Saçlarımın arasına parmaklarımı geçirip dağınıklığını alelacele bir atkuyruğu yaparak topladım, sonra kapıyı açtım.

Ama gelen bir kurye değildi. Postacı da değildi. Hatta çocuklara artan tarçınlı çörek getiren üst kattaki komşum Bonnie bile değildi.

Nazik gülümsemem yüzümden silindi. Karşımda Ethan duruyordu.

Ve bir anlığına, onun sadece beynimde tekrar eden bir görüntü değil, bu New York boyutunda da var olduğunu unuttu-

ğumu fark ettim. Bir an, nasıl olup da her iki yerde birden var olabileceğini anlamaya çalıştım.

Brooklyn’de, üstünde mükemmel bir ceket ve mükemmel bir tişört vardı. Ve her zamanki gibi göz alıcıydı.

“Senmişsin,” dedim. En özlü konuşmacı ben olduğum için.

O, bu dâhiyane tespiti görmezden geldi. Gözlerini kısıp bana baktı. Sadece, “Kim olduğunu sormadan beni içeri aldın,” dedi.

“Kim olduğunu biliyorum.”

“Evet ama zile bastığımda bilmiyordun.”

“Postacı sandım.”

“Değildim. Ve burası New York. O yüzden, potansiyel bir katili binaya almadan önce insanlara kim olduklarını sorman gerekiyor. Özellikle de birinci katta yaşıyorsan!”

“Ah. Katil misin yoksa?” Elimi kalçama koydum.

“Olsaydım söyler miydim?”

“Hayır. Ki bu da kim olduğunu sormanın hiçbir işe yaramadığını gösteriyor. Sen ‘Kargo teslimatı,’ derdin, ben de ‘Süper! Gel içeri!’ derdim. Sonrası da polis ve olay mahali.”

Başını ellerinin arasına aldı, sanki saçlarını tek tek yolacaktı gibiydi. Ama yapmazdı. Çünkü ikimiz de saçlarının boşa harcanamayacak kadar iyi olduğunu biliyorduk.

“Peki ya komşuların? Onları korumak yok mu?”

“Senden mi?”

“Görünüşe bakılırsa kendinden!”

Niye burada olduğunu bilmek istiyordum ama bir yandan da onu tekmelemek istiyordum. Hangi dürtünün baskın olduğunu kestiremiyordum. Bu yüzden sadece gözlerimi dikerek ona bakmaya karar verdim.

Benim bakışım altında dudaklarını ısırdı, içeri girip giremeyeceğini sorguluyordu. Ve lanet olsun ki gözlerim dudaklarında biraz fazla uzun takılı kaldı.

Ancak o zaman aklıma geldi. *Geleceğe Dönüş* tişörtüm içimi gösteriyor muydu acaba? Ya da ne kadarını gösteriyordu. Dışarıda giymediğim incecik, eski bir şeydi.

Eh, artık çok geçti.

“Yani özetle, evet, benim,” dedi sonunda. Biraz gergindi. Gözlerini sık sık yere kaçırmamasından belliydi.

“Nerede oturduğumu nereden bildin?”

“Ah, burası senin evin miymiş?”

Sabırsızca kafamı kaldırdım. En azından sabırsız olduğumu düşünüyordum. O kadar çok şey hissediyordum ki, içlerinden ayıklayamıyordum. Kafam allak bullaktı.

“Evet,” dedi. “Bir mucize eseri sınıf listesini buldum.”

“Bak sen şu işe.”

“Öyle.”

“Eski bir e-postada mı buldun?” dedim blöfünü yıkmaya çalışarak.

“İıı, okul sekreterliğinde buldum. Bana acıdılar sanırım?” Mahcup bir şekilde omuz silkti. “Kaitlin sürekli oradaydı ya onlara yardım ediyordu. Kadınlarla samimi oldum.”

Açık konuşmak gerekirse etkilenmişim. Sekreterlik personeinden değil, öyle her önüne gelene bilgi vermemeleri gerekirdi. Ama bu adamdan etkilenmişim. Beni bulmak için uğraşmıştı.

Ama neden *Escapade*'deki insan kaynakları dosyamı kontrol etmemişti ki? Ama sonra anladım.

“Derek hayır mı dedi?”

“Hayır dedi.”

Kapının kalın boyalı pervazına yaslandım. Sayısız kat boyanın altında, geçmiş kiracıların hayaletleri gizliydi. “Ve yine de buradasın,” dedim. “Onun iyi olanı bildiğini söylemesine rağmen. Beni takip ediyorsun.”

“Hımm.” Hafifçe gülümsedi, tek tarafındaki gamzesi belirdi. “Bu en fazla hafif bir takip. Bir insan, seni bulma umuduyla Crispix reyonunda en fazla ne kadar oyalanabilir ki?”

“Öyle diyorsan öyledir.”

Aramızda bir sessizlik asılı kaldı, onun konuşmasını bekledim.

“Biliyorum, arayabilirdim,” dedi sonunda elini sakalının üzerinden geçirerek. “Ama daha yeni döndüm ve seni bulmak istedim.”

Bunun hakkında ne hissettiğimden emin değildim. Bir yandan, ona kızgın olsam bile bu adama karşı olan hislerimi bastıramıyordum. Sadece onu görmek bile içimde uygunsuz bir şeyi harekete geçiriyordu. Hâlâ kızgın mıydım? Yoksa daha çok kararsız, hatta korkak mıydım?

Ethan her zamanki gibi iyi görünüyordu, pişmanlıkla karışık ifadesi ise hoş bir aksesuar gibiydi. Onun arkasındaki duvara monte edilmiş aynada yüz hatları her açıdan yansıyor. Ve o an elinde Citrine’in tatil köyü hediyelik dükkânından alınmış beyaz bir bez çanta taşıdığını fark ettim.

Sözümü geri aldım. Bazı erkekler bez çanta taşıyabilirdi.

Öte yandan, bu adam beni yarı yolda bırakmıştı. Bir tartışma yaşamıştık ve ardından ortadan kaybolmuştu. Veda bile etmeden odasına kapanmıştı.

“Veda etmedin,” dedim çünkü dürtülerimi kontrol edemiyordum.

“Sen de etmedin.”

“Sanırım bu doğru. Ama ayrıca çekime de gelmedin. En azından orada seni göreceğimi düşünmüştüm. Ve güvenli bir uçuş dileğinde de bulunmadın. Ya uçak kazası geçirip ölseydim?”

“Bu istatistiksel olarak pek olası değil. Uçaklar nadiren düşer.”

“Peki ya yan koltuğumdaki kişi bir suikastçı olsaydı da zencefilli gazozuma zehir katsaydı? Bu senin için yeterince olası mı?”

“O zaman çok üzülürdüm. Ve ayrıca biri neden sana suikast düzenlemek istesin diye kafam karışırdı. Yani, sinir bozucusun ama...”

“Muhtemelen, bir katilin binaya neden girmek isteyeceğiyle aynı sebepten,” dedim yüz ifademde en ufak bir değişim olmadan. Ağır bir sessizlik oluştu. “Ortadan kaybolma sebebini hâlâ açıklamadın.”

“Biraz düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.”

“Ne hakkında?”

“O gece senden kalmanı istediğimde neden o kadar öfkelenmişin hakkında.”

Ağzım açık kalmıştı. Bu cevabı beklemiyordum. Üstelik o geceyi böyle tanımlaması da tuhaftı.

“Kalmamı istemen mi?” dedim.

“Evet! Şimdi fark ediyorum ki bana göre birlikte bir gün daha kaçamak yapma fırsatı, sana çocuklarıyla ilgili kötü bir duruma sokulmak gibi geld—”

Onunla kalmamı istemişti, öyle mi?

Aklımı toparlamaya çalışarak başımı iki yana salladım. “Ve iş arkadaşlarımdan önünde!” diye atıldım.

“Evet. Gerçi, *Escapade* kadrosunun tamamının önünde gerilimi artırma konusunda tüm suçu üstlenemem. Sen de oldukça sinirlenmiştin.”

Gözlerimi devirdim. Peki, belki ben de az biraz suçluydum. Ama o kadar da değildi.

“Her neyse.” Bana bir adım daha yaklaştı. Eğer yeterince cesaretim ve küstahlığım olsaydı yüzüne, kollarına, o gamzesine dokunabilirdim. Bir elimle diğerini arkamda tutarak kendimi dizginledim, kapıyı omzumla destekledim.

“Sen gittikten sonra kendimi berbat hissettim,” diye devam etti. “Aramak istemedim çünkü bu bana basit bir yol gibi geldi. O yüzden buradayım. Bizzat gelip özür diliyorum. Seni anlamadığım için. Sadece seni değil, içinde bulunduğun durumu da anlayamadığım için. Ayrıca çekimin sen olmadan başarısız olacağı korkusuyla verdiğim tepki için de. Bu hikâyenin iyi çıkması, işimi ya da başkalarının işini kaybetmemem çok önemliydi. Seninle vakit geçirme ve deneyiminden faydalanma isteğim, seni dinlememin önüne geçti. Lütfen beni affet.”

Benimle vakit geçirmek mi istemişti? Beni dinlemiş miydi? Deneyimimden mi faydalanmıştı? Ethan işimde iyi olduğumu düşünüyordu! Bunun yanlış olduğunu bilsem de etkilenmiştim.

Demek ki bana çocuklarının etrafında pervane olan histerik ebeveyn dememişti, tercihlerimi sorgulamamıştı ya da iş ahlakımı küçümsememişti. Sadece açık hava duşunda bir “devam turu” daha mı istemişti? Ya da projeyi sağlam bir şekilde tamamlamak mı istemişti?

Lanet olsun. Keşke bunu anlayabilseydim. Keşke daha iyi iletişim kurabilseydik. O son geceyi yaşayabilirdik. O bitişik kapının hakkını verebilirdik. Onun seks mağarasını, yani odasını hiç görmemişim bile.

Bu hayalin içinde öylesine kaybolmuştum ki, onun gözlerinde, düşün sularında, anılara öylesine dalmıştım ki cevap vermeyi unuttum.

Ethan yerinde kıpırdandı. “Bu iyi bir boş bakış mı, yoksa kötü mü?”

“Neden bu kadar stresli olduğunu bana söylemedin?” dedim.

Omuz silkti. “Söylemeye çalıştım ama diğerlerinin önünde açıkça konuşamıyordum. Neler olup bittiğini tam olarak bilen sadece Derek’ti. Diğerleri hiçbir şey bilmiyordu. Ve sen gidene kadar da olanları tam olarak fark edemedim. Biliyorum. Aptalcaydı.”

Gerçekten yenilmiş görünüyordu.

Gerçek şuydu ki bir başkasının zihninden geçeni tam olarak bilemediği için onu suçlayamazdım. Kendi kafamda dönüp duran pinpon maçından dolayı bir e-postayı bile tamamlayamıyordum.

“Tamam,” dedim. “Bu bir yanlış anlaşılmaydı. Ve belki de ben abarttım.”

“Belki mi?” Burnunu kırıştırdı.

“Evet!” dedim. “Belki.”

Bir an birbirimize gülümsedik.

“Ee?” dedim.

“Ee?” dedi o da. Beklentiyle bana bakıyordu.

“Ah, pardon! İçeri gelmek ister misin?”

“Evet. Harika olur.”

Ethan eşiği geçti, ben de kapıyı arkasından kapattım. Bir anda İblis Baba evimdeydi. Yalnızdık. İçimde kıvılcımlar yeniden çakmaya başlamıştı.

Oturma odasına göz gezdirdim, onun editör gözleriyle bakmaya başladım. Kanepe yanında katlanmamış temiz çamaşır sepeti. Halının üstünde bir Nerf futbol topu. Daha kötüsü de olabilirdi. Daha iyisi de.

Sonra kendime baktım. Eski, neredeyse şeffaf tişörtüm, yumuşak gri eşofmanım, çıplak ayaklarım. En azından hâlâ Turks ve Caicos pedikürüm vardı.

“Kusura bakma,” dedim odayı ve kendimi işaret ederek. “Ziyaretçi beklemiyordum.”

“Harika,” dedi ama odaya değil bana bakıyordu.

Sırtımda bir sıcaklık dalgası hissettim.

“Çantanda ne var?” diye sordum konuyu hemen değiştirerek.

“Hasat Festivali çekilişi için dalış ekipmanı mı?”

“Nasıl hemen yine bir okul festivali olabilir ki?”

“*Her zaman* bir okul festivali vardır.”

“Hayır. Bu senin için aslında,” dedi çantayı uzatırken. “Yani çocukların için.”

“Gerçekten mi?” Paketi alıp içine baktım. “Kâğıtlar! Kedim Larry buna bayılacak. Çok düşüncelisin.”

“Larry nerede bu arada?”

“Aşağıda. Larry senin öyle çıkıp gelmenle ortaya çıkmaz. Güvenini kazanman gerek.”

“Not aldım,” dedi Ethan. “Her neyse, deniz kabukları. Sahilden. İçlerinde canlı yoktu, yani çevre dostu. Çocuklarının onlara istediğini ama denizanası tarafından sokulduğun gün almadığını biliyorum.”

Sokulduğum gün. Seviştığımız gün. Kızdığım gün. Büyük bir gün.

Bu son derece nazik bir davranıştı. Etkilenmişim. Gerçekten duygulanmışım. Çünkü sadece benim için değil, çocuklarım içindi. Onları hayal kırıklığına uğratmaktan ne kadar nefret ettiğimi anlıyordu. Demek ki dergi editörleri aynı zamanda hediye vermeyi de biliyorlardı.

“Çok teşekkür ederim,” dedim içtenlikle, kâğıtların içine bakarken. “Gerçekten. Çocuklar bayılacak. Bu çok düşünceli bir davranış.”

“Yani işte,” dedi ayağıyla halının püskülüyle oynayarak, elleri cebindeydi. “Ben düşünceli bir adamım.”

“Ve mütevazı.”

“O da var.”

Birbirimize gülümsedik.

“Her neyse,” dedi. “Sadece şunu söylemek istedim, her şeyi düşündükten sonra...”

“Açık hava duşunda olanları mı?”

“Yani evet, *kesinlikle* duşta olanlar da,” dedi, gözleri öyle bir parlamıştı ki utanarak kızardığıma emindim. “Ama hayır, daha genel anlamda her şeyi düşündüm. Eve döndüğümüzde o balonun patlamasından kısmen korktuğumu fark ettim. O tek kusursuz öğleden sonranın sadeliğini kaybetmekten. Ama sonra fark ettim ki sorun değil. Burada işler farklı olacak. Ama iyi anlamda farklı olabilir. Mesela ev duşları. Gereğinden az değer görüyorlar.”

Ve işte tam o anda ne demek istediğini ve gerçekliğimizi ne kadar farklı gördüğümüzü anladım. Ethan’a bakarken kendimi ona teslim etmemek zordu. Kollarına düşmemek, sunduğu her ne varsa kabul etmemek çok zordu. Ama bu yoldan daha önce geçmiştim ve iyi bir özür, iyi bir eş demek değildi. “Üzgünüm” demek, yerine getirmekle aynı şey değildi. Garanti değildi. Benim böyle bir riske girecek zamanım yoktu.

“Ethan,” dedim mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde. “Gezi harikaydı. Sen harikasın. Gerçekten... Senden çok hoşlanıyorum. Ama benim için burada ‘farklı’ diye bir şey yok.”

Kendimi, kalbini kırıyor gibi hissettim. Ama en azından daha sonrasında paramparça olmasındansa bu daha iyiydi.

Başını yana eğdi, sanki bakış açısını değiştirirse söylediklerim anlam kazanacakmış gibi. “Ne demek istiyorsun?”

“Bunu gerçekten sürdüremeyiz. Çocuklarım var. İşim var. Ailem var. Fayanslarının onarılması gereken üzücü bir durum var. Üstelik biz iyi anlaşıyoruz bile.”

“Gayet iyi anlaşıyoruz!” diye itiraz etti.

Kaşlarımı kaldırdım, içini çekti.

“Sen mantıklı konuştuğunda,” dedi.

“Şu an gayet mantıklı konuşuyorum.”

“Hayır.” Bana doğru eğildi. “Şu anda yaptığın şey, korkutucu olduğu için iyi ve nadir bulunan, gerçek potansiyeli olan bir şeyi çöpe atmak.”

“Değişiklikten korkmuyorum,” dedim. “Sadece buna zaman ayıracak lüksüm yok.”

“Lüks mü?!”

“Sinirli gibisin.”

“Sinirliyim,” dedi. Ve gerçek hayattaki salonumda karşı karşıya durmuşken bile tek istediğim onu öpmekti. Ethan’ı. İblis Baba’yı. Artık her kimse. Dudakları aralıktı, saçları dağınıktı. Kısmen onu deli ettiğim için. O mükemmel botlarını giymişti ve suratında sinirli bir ifade vardı.

Ama yapamazdım.

Ve yine de içimden bir ses fısıldadı... *Yapabilir miydim?*

“Peki ya Kaitlin?” diye sordum.

İç çekti. Gerçek bir yorgunluk vardı bu seste. Anlıyordum onu. Gerçekten. “Kaitlin faktörü göz ardı edilebilir değil,” dedi. “Bunu kabul ediyorum. Ama seninle ben yanlış bir şey yapmıyoruz. Diğer ebeveynlerin bakışlarını ve dedikodularını kaldırabilirsen, bunun her şeye değeceğini düşünüyorum. Mutlu olma şansımız için.”

“Mutlu olmak mı? Pff. Bu çok yüksek bir hedef,” diye şaka yaptım.

Ama o gülmedi.

Zaten hâlihazırda dedikodu konuşuydum. Dayanabileceğimi biliyordum. Ve biliyordum ki zamanla geçerdi.

Kendimi tereddüt ederken buldum. Celeste’le yaptığım konuşma tekrar aklıma geldi. Acaba Ethan’a da kendime de biraz anlayış mı göstermeliydim? Acaba istediklerime teslim olmak sorumsuzluk olmayabilir miydi? Belki de ebeveynlik kimliğimizin dışında bir kimliğe sahip olmayı hak ediyorduk? Belki de buna tükenmeden önce ihtiyacımız vardı? Onun benimle daha fazla zaman geçirmek istemesi kötü bir şey değildi. Herkesin işiyle ilgili zaman zaman stres yaşaması normaldi. Mutluluk fırsatı bu kadar nadiren geliyorsa yeni bir iş şansımı harcadıktan sonra en azından bunu değerlendirmeliydim. Kazancı sahiplenmeliydim.

Yeni fark ettiğim düşünceyle baş etmeye çalıştım. Ethan bana *uzun vadede* mutluluk sunabilirdi.

Acaba bir kadının Cliff’i, başka bir kadının Jamie’si olabilir miydi?

Acaba Ethan haklıydı da ben sadece korkuyor muydum?

O anda kafama dank etti. Bu adamdan gerçekten ama *gerçekten* hoşlanıyordum.

İfadem yumuşamış olmalı ya da en azından düşünceli bir hâl almış olmalıydı ki Ethan onun tarafına geçtiğimi sezdi. Bana bir adım yaklaştı.

Ben de düşünürken parmağımı dudağıma götürdüm.

“Sasha.”

Benim adım.

Potansiyel katil yere bakmadan futbol topunun yanından ustaca geçerek bana doğru bir adım daha attı. Gerçek bir ebeveyn profesyonelliğindeydi.

“Seni düşünmeden duramıyorum. Lütfen, en azından buna bir şans verelim mi? Yoksa şimdi gitmem gerek. Çünkü tişörtün iç gösteriyor ve bakmamak için insanüstü bir çaba harcıyorum. Özellikle kapının yanında ellerini arkada tuttuğun o an...”

Belki de ağzından dökülen kelimeler yüzündendi. Belki de baştan beri yapmak istediğim şey buydu. Belki de o Nerf oyuncağının etrafında gezinme şekli ve bunun onun kim olduğuna dair ima ettikleri hoşuma gitmişti. Belki de göğüslerime bakmaya çalışırken yüzündeki başarısız ifadedendi.

Ama beynim daha tam olarak devreye girmeden, bedenim onun üzerindeydi.

Ve birkaç saniye içinde şunu fark etmiştim: Açık hava duşuna falan gerek yoktu.

Eğer saldırıma şaşırdıysa bile bunu iyi gizlemişti. Dudaklarını benimkine bastırdı, sakalı yüzümü zımparalarken beni kendine çekti. Dünyanın en romantik *mikrodermabrazyon*uydu*. Dudaklarımı araladım, dili ağzıma süzüldü, elleri saçlarımın arasından geçti, başımın arkasını avuçlarının içine aldı. Beni geriye doğru yürüttü, kalçalarıyla kapıya yasladı. Bu konuda iyiydi ve bunu biliyordu.

Bu, Hindistan cevizi ve güneş gibi kokan ada sakini Ethan değildi. Bu, şehirli Ethan’dı. Keskin ve is kokuyordu. Ciddiydi. Ve ben buna tamamen razıyım.

Bu kez hiç oyalanmadık. Saniyeler içinde ellerim sırtında geziniyor, kaslı vücudunu kavırıyordu. Elleriye tişörtümün altın-

* Derinin yenilenmesi için en üstteki deri katmanını sıyırma işlemi. -ed.n.

dan yukarı süzülüyor, sütyenimi aşağı indiriyordu ve birbirimize sürtünüyorduk.

Atkuyruğumu çekti. Onu daha sert öptüm. İçimi bir sıcaklık kaplamıştı.

Arkamda, kapalı kapının ötesinde, koridorda bir hışırtı duydum. Üst kattaki komşular faturalarını alıyordu. Ethan'dan uzaklaştım, nefes nefeseydim.

“Bir saniye,” diye fısıldadım. “Hiçbir yere gitme.”

Hareket etmesini bile istemiyordum.

Kendimi toparlayıp yavaşça kapıya döndüm, kilidi çevirdim. Dış dünya buna davetli değildi.

Ama daha ben daha arkamı dönmeden Ethan arkamdan yaklaşıp bedenini bana bastırdı, kalçama değen sertliğini hissettim. Enseme doğru öpücükler konduruyordu, inledim ve ona doğru yaslandım. Sonra, incecik tişörtümü çekip üzerimden çıkardı.

“Bunu sevdim,” dedi.

“Ben de,” dedim.

“Hayır, tişörtü,” diye güldü. “Ama bunu da. Çok daha fazla.”

Kıkırdadım. Ama uzun sürmedi.

Çünkü ardından neon pembe destekli sütyenimin kancalarını çözdü, askılarını tek tek omuzlarımdan sıyırdı. Bir ürperti eşliğinde sütyenin yere düşmesine izin verdim. Sütyenin yerini sıcak elleri aldı.

Kalçamı ona doğru bastırdım. Ellerim soğuk kapıya dayanmıştı. Eşofmanımın belini tutup aşağı çekti ve eşofmanım ayak bileklerime kadar indi. *Lastikli bel sağ olsun.*

Ben neredeyse çıplaktım ama o hâlâ tamamen giyinikti. Kot pantolonunun pürüzlü dokusu sırtıma değiyordu. Eli karnımdan aşağı süzüldü, iç çamaşırımın ön kısmına uzandı. Kumaşı kenara çekti. İkimiz de inledik.

Sonra ben bir çığlık attım. Pek de zevk çığlığına benzemiyordu. Çünkü kapı kolu sırtıma saplanmıştı.

“Sorun değil,” diye inledim. “Sorun değil. Durma!”

“Kanepe,” dedi omzuma doğru, çenesiyle salonun öbür yanını işaret ederek.

“Ne?” Hiçbir şey anlamıyordum. Bu evrende değildim sanki. Gerçeklikten uzaklaşmıştım.

“Kanepe,” dedi tekrar, gözleri hararetli ve yoğundu.

“Ah! Doğru. Kanepe.” Oturmak için tasarlanmış bir mobilya. Evet, onu biliyordum.

Ona dönüp baktığımda bu kez onu soyma sırasının bende olduğunu fark ettim. O kusursuz tişörtü çıkarma zamanıydı. Yardımıyla birlikte montunu çıkardık, ardından tişörtünü başından çekmeye hazırlandım. Tam hayal ettiğim gibi yumuşacıktı.

Dudaklarına fısıldar gibi, “Ooh. Tereyağı gibi,” dedim. “Cidden, bunların markası ne?”

Bir an geri çekilip bir kaşını kaldırdı. “Gerçekten mi? Şimdi mi yani?”

“Peki. Sırlarını sakla bakalım. Öğrenirim ben. Bulurum bir yolunu.”

Parmak uçlarımda yükselip tişörtünü başından çıkarmayı başardım ve yere atmak yerine bir sandalyeye fırlattım. Yer için fazla iyiydi.

Şimdi o gergin karın kasları açıktaydı. Beni yeniden kendine çekti, göğüslerim çıplak tenine değdi. O büyük kahverengi gözleriyle bana baktı ve yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. Bir eliyle yüzümdeki saçlarımı geriye doğru çekti, usulca kulağımın arkasına yerleştirdi.

“Çok tatlısın,” dedi. “Ve seninle küs olmak hoşuma gitmedi.”

“Gitmedi mi?” Kalbim sıkışmıştı.

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Korkmuştum...”

Sesi yavaşça azaldı.

“Neyden korkmuştun?”

Omuz silkti, emin değildi. “Seninle artık takılamayacağım-
dan korktum.”

Bariz şekilde kaçamak cevap veriyordu. Bu da içimde bu ko-
nuyu daha çok kurcalama isteği uyandırmıştı.

“Başka?” dedim. “Başka nelerden korktun?”

Çünkü açıkça söylemediği bir şey daha vardı.

“Seni kaybedeceğimden korktum.”

“Ve?”

“Pamuk şekerini bir daha asla yiyemeyeceğimden korktum.”

Artık uyduruyordu. “Hımm. Pek sanmıyorum.” Dudakları-
mı büzdüm. “Başka?”

“Senin hamburger yiyişini bir daha izleyememekten kork-
tum.”

“İştahlı kadınları seviyorsun anlaşılan. Devam?”

Ethan tereddüt etti. Alt dudağını ısırды. Bekledim. Ama ben
sabırlı biri değildim.

“Söyle artık!” dedim onu hafifçe iterek. “Başka ne vardı? Bu
sefer gerçeği söyle!”

Yere baktı, sonra gözlerime döndü. “Bir daha seni becereme-
yeceğimden korktum.”

Beklediğim şey bu değildi. Özellikle de Ethan’dan. Kitap
gözlükleriyle, koşu ipuçlarıyla o düzgün çocuk Ethan’dan.

Şaşırmıştım. Ve memnundum. Ve artık onu altıma almak
zorundaydım.

Kanepeye ulaşamadık.

Dudaklarına saldırdım, o da beni kalçamdan tutup kucağına
aldı, bacaklarımı beline doladım. Beni tezgâhın üzerine taşıyıp

oturttu. Bacaklarımın arasında dikildi, ben de kot pantolonunun fermuarıyla boğuşarak aşağı doğru çektiğimde mükemmel *boxer* ortaya çıktı.

Onu kendime çektim, ince dantelli iç çamaşırlarımın üzerinden kendini bana bastırışını hissettim.

Sanki bir söz verir gibiydi.

Yeniden birbirimize sarıldık. Ellerim sırtından aşağı kayarken o, elleriyle göğüslerimi kavradı.

“Botlarımı çıkaramadım,” diye mırıldandı boynuma doğru, öpüşüp birbirimize dokunurken. Ellerimiz ve ağızlarımız her yerdeydi.

“Önemli değil.”

“Burası ayakkabıyla girilen bir ev değil belli ki.”

“İstisna yapabiliriz.”

“Çıkarsam—”

“Ethan! Aptal botları unut artık!”

Unuttu da. Artık dayanamayacak hâle gelene dek sürtünerek ve dokunarak devam ettik. Alt dudağımı dişleriyle çekiştirirdi. Vücudumun her yeri zonkluyordu.

Elimi karnından aşağı doğru kaydırıp *boxer*ının önüne götürdüm, aşağı çekmeye çalıştım.

“Prezarvatif,” dedim nefes nefese.

“Bende var,” dedi, sanki otomat için bozuk parası olduğunu söyler gibi.

Kaşımı kaldırdım. “Neden?”

“Ne demek neden?”

“Evet, neden yanında prezervatif taşıyorsun?”

Dudaklarıma doğru gülümsedi. “İyimserlikten.”

Kabul edilebilir bir gerekçeydi.

Belki de bu bir daha asla olmayacak sanmamdan dolayıydı ama bu kez daha da sabırsızdım. İç çamaşırımı sıyırıp attım, o da cüzdanını karıştırıp gerekeni çıkardı.

Sonra tekrar ayağa kalktı, bacaklarımın arasına yerleşti. Ben de tezgâha tutundum. Yüzeyi keskin ve sertti.

“Hazır mısın?” diye sordu.

“Ben mi?” Alaycı bir sesle güldüm. “Doğuştan hazırım.”

Kollarımı boynuna doladım, o da büyük ellerini yeniden kalçama koyup beni kaldırdı ve içime girdi. Önce yavaş, sonra daha hızlı ve sertti. Ta ki başım dönene, yıldızlar görünene kadar.

Küfrederek bir elini aramıza uzattı, diğer koluyla beni kendine daha da yaklaştırdı. Artık geriye tek bir adım bile kalmamıştı. O kadar çok sürtünüyorduk ki âdeta alev alacaktık.

Başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Tamamen kaybolmuştum.

Ve tüm bunların ortasında bir anda bu tezgâha bir daha asla aynı gözle bakamayacağımı fark ettim.

Sonrasında Ethan botlarını çıkardı. Ve sonunda gerçekten yatay pozisyona geçmiştik. Kanepeye uzanmıştı. Desenli bir battaniyenin altında kolunu belime dolamış şekilde arkamda yatıyordu. İç çamaşırımı tekrar giymiştim. O da *boxer*ını ve kot pantolonunu geri giymişti ama pantolonunun düğmelerini iliklememişti. Larry’nin çıkıp gelmesi ihtimaline karşı az da olsa derli toplu görünmek istiyorduk.

Bir süre sohbet ettik ama şimdi o kadar uykulu ve huzurluydum ki gözlerimi kapatsam uyuyakalabilirmişim gibi hissediyordum.

Bir anda Ethan'ın fazla uzun süredir sessiz olduğunu fark ettim. Ne yapıyordu? Arkama dönüp baktığımda gözlerini kitaplığımı dikmiş, hayranlıkla incelediğini gördüm.

“Ne oldu?”

“Onlar DVD mi?”

“Evet.”

“DVD’lerin hâlâ duruyor mu?”

“Görünüşe göre duruyor.”

“Ama neden?”

Omuz silktim. “Favori filmlerimin elimin altında olmasını seviyorum.”

“*İneklerin İntikamı* setin var.”

Ona doğru döndüm. Gerçeklerin ortaya çıkma anıydı. “*İneklerin İntikamı*’nı sevmiyor musun?”

Bu film, ki kabul etmek gerekirse oldukça sorunlu bir film, sevgili olmamız için bir ön koşul değildi ama Cliff’in ne diyeceğini tahmin edebiliyordum. Yapmacık bir şekilde yüzüne hoşnutsuz bir ifade takınır, kültürlü biri gibi görünmeye çalışırdı ama gerçekte bu tür şeylere karşı gizli bir tutkusu vardı.

Ethan başını iki yana salladı. “Hayır, *İneklerin İntikamı*’nı eskiden çok severdim. Bir klasiktir. En azından ilk klasiklerden. Sadece... Hepsinin sende olmasına şaşırdım. Çok yönlüsün.”

Yargılayıcı olmaktan çok etkilenmiş gibiydi. Ve boynuma sokulması hoşuma gitmişti. Bu yüzden kabullendim. Gerçek şuydu ki uzun zamandır hiç olmadığım kadar mutluydum. Ve bu defa, cinsel yakınlıktan sonra pişmanlık hissetmiyordum. Kendi evimde Ethan’la olmak... Bu bana gerçek hissettiriyordu. O gerçek gibi hissettiriyordu.

Belki de o benim geleceğim olabilirdi.

Zil kulakları sağır eden bir sesle çaldı. İç çektim ama kendimi toparlayıp ayağa kalktım, Ethan'ın oturma odasını geçerken beni izlediğini fark ettim.

“Kim o?” dedim diyafona.

“Kargo teslimatı!” diye yanıtladı boğuk bir ses.

Kapıyı açtım, koridorda bir paketin bırakıldığını ve ardından binanın ön kapısının hızla kapandığını duydum.

“Katil geldiğinde burada olduğun için çok teşekkür ederim,” dedim alayla.

Ethan gözlerini devirdi. “Kapı çaldığında kimin geldiğini sormak gayet normal bir şey.”

“Benim için değil. Ben normal değilim.”

“Bu durumda, bu pek artı bir özellik sayılmaz.”

Kanepede üstüne atlayıp saçlarını karıştırmak istedim ama kendimi onun üstüne oturur hâlde buldum. Bu da bazı şeyleri yeniden başlattı. Aniden, hızlı ve tutkulu bir şekilde öpüşmeye başladık. Ancak bir anlığına gözüm çamaşır sepetine takıldı ve anlık bir panik hissettim. Ve işte o anda *okul çıkışını* hatırladım!

“Siktir!” dedim, nefes nefese.

“Ne oldu?”

Gitmek istemiyordum.

“Çocukların okuldan çıkış saati,” dedim, sonunda konuşabilecek hâle gelince.

“Okulun çıkışına ben gitmiyorum,” dedi.

“Evet. Biliyorum. Ama ben gidiyorum. Ve geç kaldım!”

Başta beli belirsiz ama sonra durumun ciddiyetini kavrayınca daha kararlı şekilde başını salladı. Kıyafetlerimi toparlamaya çalıştım, yakındaki bir *sweatshirt*ü üstüme geçirdim.

Ethan giyinirken ben de pantolonumu ve spor ayakkabılarımı giydim, güneş gözlüğümü ve anahtarlarımı kaptım. Bir dakika içinde apartmanın ön kapısının kaldırımındaydık. Güneş ışığı âdeta tokat gibi çarpmıştı.

Gündüz müydü?

Şimdi nasıl veda etmemiz gerektiğini bilmiyordum. İçeride bunu konuşmaya vaktimiz olmamıştı ve şimdi açık alandayken işler daha da garipti.

“Sanırım sen gelmiyorsun?” dedim okulu işaret ederek.

“Hayır,” dedi. “Çünkü... Hayır.” Pantolonundaki kabartıyı işaret etti.

“Doğru,” dedim başımı sallayarak. “Mantıklı seçim. Onunla başa çıkma işini sana bırakıyorum.”

“Aynen.” Elini yüzünde gezdirdi.

“Deniz kabukları için teşekkür ederim,” dedim çok resmî bir şekilde. Sanki reverans yapmalı ya da en azından elini sıkmalıymışım gibi hissediyordum.

Sırıtıp, “Rica ederim,” dedi.

“Seninle iş yapmak güzeldi. Festivalde görüşürüz!” diye seslendim yavaşça sokakta geri geri yürürken. Ona asker selamı verdim. Çünkü artık tarzım buydu.

“O zaman görüşürüz,” dedi başını sallayarak. Çünkü beş dakika önce dili ağzımdayken böyle vedalaşmak biraz tuhaf kaçıyordu. Ama elimizden gelen bir şey yoktu.

O da bana selam verdi, sonra elini pantolonunun önüne koydu. Bana yandan gülümsediği bir bakış fırlattı. Sonra yavaş adımlarla bir kızcık ağacının gölgesinde sokağın yukarısına doğru yürümeye başladı. Kendime, onunla bu şeyi yaşama izni vermiştim sonu her ne olacaksa. Ve bununla birlikte bir farkındalık hissi tüm vücudumu kapladı.

Acaba İblis Baba hiç de şeytani biri olmayabilir miydi? Aksine dünyadaki en iyi insan olabilir miydi? Belki de *benim için en uygun* insandı?

O uzaklaşırken mükemmel kot pantolonunu fark ettim. Mükemmel kalçasını. Ve mutluluktan havalara uçuyordum.

41 | Atkuyruğu

En İyi Kişi

YAPILACAKLAR:

- Okuldan herhangi bir ebeveynle karşılaşmadan ya da küçük çocukları korkutmadan eve dön.
- Özrünü kabul ettiği için şanslı yıldızlara şükret.
- Bir dahaki sefere yine o tişörtü giymesini ve atkuyruğu yapmasını da iste.

42 | Tavşan Deliğı

Kaitlin

Sasha'yı Cadılar Bayramı'nda görmüştüm. Celeste'le yan yana duruyorlardı. Sasha'nın bronz teni hâlâ yerindeydi; yanaklarında hafif bir renk, soluk bir canlılık vardı. İki kadının birbirine sarılışını görmüştüm. Öyle bir sarılmaydı ki sanki... *Gerçekten. Çok. Yakınlardı.* (Lisa, Celeste'in hayatında işlerin yolunda gitmediğini söylemişti. Lisa sürekli Target reklamı yapmasına rağmen iyi bir yardımcıydı.) Çocuklarının kaldırırma oturmuş hâlini de görmüştüm. Sokağın ortasında, yolun tam ortasında oturuyor, trafiğini tıkıyor, sanki onların ihtiyaçları herkesinkinden daha önemliymiş gibi davranıyorlardı.

Sasha'yı sabah çocukları bırakırken de görmüştüm. Aklı bambaşka bir yerdeydi. Akşam alırken rengi solmuş bir *sweatshirt* ve bir eşofman giymişti, atkuyruğu dağınıktı. Ama yüzünde parlak bir gülümseme vardı. Tiksindirici şekilde yenilenmiş, canlanmış görünüyordu.

Her zamankinden daha hızlı bir şekilde yanımdan geçip gitmişti.

Onu görmüş, ihtiyacım olan dozu almıştım ama artık ondan nefret etmek bile sıkıcı geliyordu.

Günlerimin üstüne çöken bir tekdüzelik vardı. Bakış açımın üstünde ince bir tül gibi bir perde oluşmuştu. Sasha dönmüştü. Eski kocam da dönmüştü. Ben de dönmeliydim artık.

Ama hâlâ uçurumun kenarından bir adım bile uzaklaşmamıştım.

Tek başıma ebeveynlik yapmak bir eziyet olabiliyordu. Çocuğunuz dokuz yaşında olsa bile. Ruby artık altını kirletmiyordu ama bu kez farklı talepleri için ona yardımcı olmam gerekiyordu. Arkadaşları dengesizdi. Öğretmeni adaletsizdi. Okul sonrası programı ya çok uzundu ya çok kısıydı ya da çok bebekçeydi.

Onunla ilgilenmemi istiyordu. Onun sesi olmamı istiyordu. Dikkatli olmamı, her an tetikte olınamı. Evdeki tek seçenek olmamı. Ama bende o hâl yoktu şu sıralar. iPad onun bakıcısıydı. Telefonum ise hem dostum hem düşmanım olmuştu.

Bu yüzden Ethan seyahatten döndüğünde ve Ruby'yi aldığı anda ben sonunda biraz nefes almak için hazırdım. Ama o zamanı sadece Instagram'a bakarak ve hiçbir şey olmamasını bekleyerek harcadım. Gece neredeyse ikiye kadar uyumamıştım, bir tavşan deliğinden aşağı yuvarlanmıştım. Üniversiteden tanıdığım bir kız, *influencer* olmuştu, Hollywood dokunuşu yaptırmış, yeni bir *fazlalıklardan arınma* kitabı yazmıştı. Malibu'daki evinden fotoğraflar paylaşıyordu. Kusursuz nötr tonlarda kıyafetler giymiş hâllerini. Hamptons'daki bir sosyetik arkadaşı tarafından düzenlenen kitap partisini. *Good Morning America*'ya çıkarken çekilmiş görüntülerini. Yeni moda alt göğsünü açıkta bırakan

türden bikinisiyle zayıflıktan dolayı mutlu görünürken çekilmiş bir karesini.

Karşılaştır ve umutsuzluğa kapıl, diyordu bir paylaşımında, *otantik gerçeğinden* bahsederken. Boynunda bir atkıyla okyanusa bakarken poz vermişti. Bir zamanlar sıradandı. Hatta pasaklıydı. Aynı batık *sweatshirt*ü iki hafta boyunca giymişti. Arkadaşlarımla kaç gün olduğunu saymaya başlamıştık.

Ama artık kim *sweatshirt*ünü yıkama zahmetine katlanırdı ki? Ben neye dönüşmüştüm?

Sasha, üstünde berbat bir *sweatshirt*le bile gelse, yine de bir şekilde havalı duruyordu. Ben boşanmış annelerin en kötüsüy-düm. İyi olan bile değildim.

Eskiden her şeyi en başa sarardım. Sanki başarısızlığa mahkûmmuşum gibi. Sanki Hugo'ya geri dönüp onunla yeniden bir şeyler başlatmak bana kim olduğumu hatırlatacakmış gibi. Sanki geçmişimle yeniden bağ kurarsam her şeye sıfırdan başlayabilirmişim gibi.

Oysa bu tam bir felaket olmuştu. Hayatımı altüst etmişti. Belki de asıl mesele buydu.

Ve tam bunları düşünürken haber kaynağımı son kez karıştırdığım sırada bir fotoğrafla irkildim... *Sasha'nın fotoğrafı*.

Yastığımdan doğruldum. Bu da neydi şimdi? Bir tek boynuzlu at mıydı bu?

Ama sonra fark ettim ki fotoğraf onun hesabından paylaşılmamıştı. *Escapade*'in hesabındandı.

Aklıma, paylaştığı içki fotoğrafı geldi.

Ve beynim infilak etti.

Geri dönmüştüm.

43 | Hasat Zamanı

Sasha

Bir festivalin eğlencesi onun özel olmasına bağlı değil midir? Bir keresinde Colorado’da bir *bluegrass* festivaline davet edilmiştim. Eğlenceliydi. *Bir kereliğine.*

Ama ben okulun etkinlik planlayıcısı değildim. Zaten yeterince gönüllü olmuyordum. Bu yüzden bir kez daha bir araya gelinen etkinliği organize eden ÇİA’lara laf edemezdim. Cumartesiydi. Hava serin ve kapalıydı. Okulun bahçesine, bir başka okul sponsorluğunda düzenlenen Hasat Cehennemi’ne doğru gidiyorduk. Festivaline demek istemiştim.

En azından kostüm giymekten kurtulmuştuk, gerçi Nettie, Bart’ın kafasına bir yaprak koyup ona “yaprak döken” adını vermişti. Bart, bu ismin ne anlama geldiğini çözmeye çalışırken yaprağı başında taşımaya razıydı. Ablası onun tahmin etmesini istiyordu.

“Uzun mu demek?”

“Hayır.”

“Sarı mı?”

“Hayır.”

“Başında bir şey taşıma konusunda iyi olmak mı?”

“Hayır.”

Bu konuda biraz oyalanabilirdik.

Çocuklar planlarımızdan gayet memnundu. Coşkuluydular. Ben ise daha kuşkucuydum. Sonuçta arkadaşlarıyla tırmanma çubuğunda korsancılık oynayacaklar, asfalta tebeşirle resimler çizecekler, sıcak elma sirkesinden bir yudum alıp yine nefret ettiklerini hatırlayacaklardı. Belki yapraklardan kolaj yaparlardı. Belki şeker mısırı gömülü, sonbahar serpiştiricileriyle süslenmiş Rice Krispies tatlıları yerlerdi. Belki de ardından ben tembelleşip akşam yemeğine pizza siparişi verirdim.

Ama gergindim. Ve heyecanlıydım. Ama daha çok gergindim. Çünkü burada Ethan’la birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını bilmiyordum. Pamuk şeker vardiyamızdan bu yana okulda birlikte bulunmamıştık ve o gün bana geldiğinden beri aramızdaki şeye bir isim vermemiştik. Takılacak mıydık yoksa umursamaz mı davranacaktık? Diğer ebeveynlerle ayaküstü sohbet ederken çevrede onu aramıyor gibi yapıp aslında gözümün ucuyla sürekli onu mu kollayacaktım? Sonra kaçınılmaz şekilde onu gördüğümde görmemiş gibi mi yapacaktım, ta ki o beni görene dek? Fark ettirmeden mi bakacaktım? Özlem duymayı bırakmayı mı dileyecektim?

O kapıma gelip beni kapıya yaslayalı beş gün olmuştu. O günden bu yana, bana deniz kabuklarını uzattığı andan, benim onun üzerine atladığım âna kadar geçen her saniyeyi tekrar tekrar yaşayıp durmuştum. Daha fazlasını istiyordum. Eğer çocukları okuldan alma saati bu kadar erken gelmeseydi, o kanepede neler olabileceğini hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Bu beş gün içinde Peter bana ve editöre *Escapade* video içeriğinin ham çekimlerini göndermişti. Klipleri ve bazı bölümleri izleyip iyi olduklarını düşünmüştüm. Ethan'la birlikte silüet hâlinde kumsalın en ucuna yürüdüğümüz anları izleyip sonra kendimi düşerken görmemek için videoyu durdurmuştum.

Bu beş gün beni daha iyi birine dönüştürmemişti. Hâlâ İblis Baba'ya saplantılıydım. Adaya dair geçirdiğim her ânı tekrar tekrar zihnimde oynatıyor, bunu sanki bilgi toplamak için yaptığımı iddia ederek aslında onun verdiği mutluluğun içinde yıkanıyordum. Bu dalganın üzerinde daha ne kadar kalabilirdim?

Akşam yemeği hazırlamam, *Clue* oynamam, *Clue* izlemem ya da çalışmam gerekirken zihnimde, villadaki açık hava düşünün önünde durup Ethan'la sarmaş dolaş olduğumuz an yeniden belirip duruyordu. Elim onun karnında, onun eli göğsümdeydi. Havlularımız yerlerdeydi. Anneme dair endişelerimi, azalan banka hesabımı bir anlığına da olsa zihnimden uzaklaştırabilmişim.

Kapıya yaklaştığımızda Celeste'in içerde bizi beklediğini gördüm. El salladı. Solgun görünüyordu. Jamie hâlâ dağ adamı rolündeydi. Onu tüm hafta boyunca sadece geçerken görmüştüm. Çocukları almak için bir bakıcı tutmuştu. Ama onun hâlâ dönmediğini bilecek kadar bilgiye sahiptim.

Nettie, Bart ve ben okulun merdivenlerinden yukarı çıktık. İçeride, her zamanki ÇİA'lardan bazıları bir katlanır masanın arkasında oturuyordu, okul yöneticisi de yanlarında ayakta idi. Evet, o okul yöneticisi. Bir oyuncak asker gibiydi.

Katlanır masaları pek seviyorlardı. Kırmızı Yelekli. Yeşil Yelekli. *Kaitlin*.

Acaba Ethan ona söylemiş miydi? Eğer söylediyse ben de bilirdim herhâlde. Ethan o günden beri benimle durmaksızın me-

sajlaşıyordu, mobilyalarımı bakışımı sonsuza dek değiştirdiği o geceden beri. Hatta, “ilk olmayan ilk buluşmamız” adını verdiği bir plan yapmıştı yarın gece için. Çünkü Citrine’deki buluşmamızın randevu olup olmadığı konusunda hâlâ hemfikir değildik. Nereye gideceğimizi söylemiyordu. Uzun zamandır hiçbir şeye bu kadar heyecanlanmamıştım.

Kaitlin’i görünce içten içe gerildim. O, tüylerimi hep biraz diken diken etmişti. Özellikle ortak geçmişimizden bahsederken gözlerindeki o yırtıcı bakışıyla. Ama şimdi bu düşünceleri bir kenara ittim. O da sadece başka bir anneydi. Günü atlatmaya çalışan başka bir boşanmış anne.

Yeşil Yeleklinin önünde durdum, her iki çocuğumun omzuna birer elimi koydum.

“Merhaba,” dedim. Ağzını açıp konuşacaktı ama Kaitlin lafa girdi.

“Lütfen yer açmak için ilerleyin.” Dediklerini yaptık.

“Merhaba,” dedim tekrar.

“Merhaba,” dedi Kaitlin. Gülümsemiyordu. Ama gözlerinde bir parça neşe vardı.

“Üç giriş bileti ve iki etkinlik bilekliği rica ediyorum,” dedim. Banka kartımı çıkardım.

Kaitlin ne bana ne de kırmızı bilet rulosuna bakıyordu, doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. Ellerini kıpırdatmadı. Üzerinde ponponlu mor bir örgü bere vardı. Atkısı da aynıydı. Hiçbirinde yanlış bir şey yoktu. Hatta pahalı, güzel bir kaşmir gibi görünüyorlardı. Ama takım gibiydiler. Sarı ışıltılarla dolu saçları alttan fönlü şekilde çıkıyordu. Burada büyümüş gibi durmuyordu. Hiç durmamıştı. Hiçbir zaman tam olarak uyum sağlayamamıştı.

“Maalesef size yardımcı olamam,” dedi.

Bu cümleyi idrak etmem birkaç saniyemi aldı. “Ne?” dedim. “Size bile satamam.”

“Pardon? Neden?” Biletleri önceden mi almam gerekiyordu? Bir hatırlatmayı daha mı kaçırmıştım?

“Çünkü, çocuklarınızın sağlık kayıtları güncel değil.”

Bu en hafif ifadeyle beklenmedik bir cevaptı. Kalbim hızla atmaya başladı. Gözüm karardı. Okul yöneticisi bana yine o bakışı atıyordu. Sabırlı ama sabırsızdı. Sanki gününü zorlaştırmak için oradaydım.

“Elbette güncel,” dedim. “Yılın başında formları doldurduk. Hâlâ geçerli olmalı. Sadece iki ay önceydi.” Değil mi? Eminim öyleydi.

Kaitlin başını iki yana salladı. “Aşı kayıtları dosyada yok.”

“Anne,” dedi Nettie başını kaldırarak. “İçeri giremiyor muyuz? Eve mi dönmeliyiz? Yoksa aşı mı olacağız?” Endişeliydi. Bart’ın kafasındaki yaprak yere düştü. İkisi de fark etmedi.

“Endişelenme Nettie,” dedim. “Her şey yoluna girecek.”

“Gelin burada bekleyin,” dedi Celeste. Yanıma gelip anlamlı bir bakış attı, sonra çocukları ellerini sırtlarına koyarak kenara doğru yönlendirdi.

“Çocuklarım tüm aşılarını oldu,” dedim Kaitlin’e. “Hepsini.”

“Gerçekten mi?” Kollarını kavuşturdu, katlanır sandalyede geriye yaslandı. Âdeta bir mafya gibiydi. “Maalesef, aşısız çocuklar okul etkinliklerine katılamaz. Ama belki bu durumu pazartesi gününe kadar düzeltirsiniz. Ya da Florida’ya taşınırsınız.”

Omuz silkti ve pişmanlıktan uzak bir ses tonuyla, “Sıradaki!” dedi.

“Hayır!” diye bağırdım sıradaki bir baba adım atıp sonra geri çekilirken. Artık yeterdi. Sadece bu olay değil, tüm hayatın yokuş yukarı mücadelesi yetmişti bana. Ethan’ın eski karısıyla

gelecekteki huzurumuz uğruna iyi geçinmem gerektiğini biliyordum ama bu kadarı fazlaydı.

“Birincisi, çocuklarım aşıları,” dedim. “İkincisi, okulda kayıtları var. Üçüncüsü, senin eksik olanı bilmenin imkânı yok. Çocuklarımdan dosyalarını neden karıştırıyorsun ki?”

Kaitlin ince dudaklarını büktü. “Sınıf annesi ve okul aile birliği başkanı olarak her şeyi bilmek ve öğrenci topluluğunu korumak benim sorumluluğum.”

“Afedersin ama sınıf annesi ve okul aile birliği başkanı olarak görevlerin kek satışlarını organize etmek, benim özel hayatımı ihlal etmek değil!”

Kaitlin omuz silkti, etkilenmemişti. “Benim özel erişimim var. Sen okul topluluğuna ne kadar uzak olduğunu bilemeyecek kadar uzaktasın.”

Anlıyordum. Bir yere kadar. Hiç Durmadan Konuşan Anne Lisa yakında durmuş, ağzı açık ve tırnaklarını kemirerek bizi izliyordu. O bile sesini çıkaramıyordu. Kaitlin’den böyle bir tepki bekliyordum ama bu, hayal ettiğimden daha psikopatçaydı. Ama belli ki biliyordu. Ethan ona söylemişti. Peki neden beni uyarmamıştı?

“Bak,” dedim. “Kaitlin. Bu Ethan’la mı ilgili?”

Tuhaf bir şekilde bakışları daha da kin dolu bir hâle geldi. Gözleri lazer olsaydı, beni yok ederdi. “Ethan’la mı ilgili derken?”

Şimdi sıkışıp kalmıştım. Gerçekten biliyor muydu, bilmiyor muydu? Bu kadar öfke saçtığına göre bildiğini varsaymalıyım. Ayrıca çocuklarımı kendi okullarına sokmuyordu. Yani evet, bence biliyordu.

“Ethan ve benimle mi ilgili? İlişkimizle mi?”

O an rüzgâr sanki daha bir şiddetlendi. Mısır standındaki karton tabela havalanıp asfaltın ötesine uçtu. Çocuklar çarpması için eğildiler. Süslemeler hışırdadı, birbirine çarptı. Kaitlin çenesini kaldırıp tısladı. “Bunu *biliyordum*.”

Ah. Demek bilmiyormuş. Ve ben şimdi kuşkularını doğrulamıştım. Yer yarılsa da içine girsem istiyordum. Ama ortada yarık falan yoktu.

Ethan bunun pek bir sorun olmayacağını söylemişti. Kaitlin onu zaten istemiyordu. Boşanma karşılıklıydı. Ama şu an, hiç de öyle görünmüyordu.

“Ama açık konuşmak gerekirse,” diye devam etti. “Hayır. Bu, senin benim eskilerimle *yattığın* için değil. Bu, senin yetersiz ebeveynliğin yüzünden. Dosyayı açmamın nedeni, her zamanki gibi bazı detayları kaçıracağını *hissetmemdi*. Hep olduğu gibi işlerin üstüne yeterince düşmüyorsun!”

Tam ağzımı açıp bu suikaste karşı kendimi savunacakken onun sözleri içimde yankılanmaya başladı. *İşlerin üstüne düşmek. Yine*. Ve o anda, çok şey zihnimde yerine oturdu.

Bu sözler. Ethan’ın okul dışında bana bağırdığı o sözler. Ruby, Nettie’nin tiyatro dersindeki yerini aldığı anda. Bu sözler, onun farkında olmadan eski karısından yaptığı bir alıntıydı. Kasti değildi. Bu, Kaitlin’in evde benim hakkımda söylediği bir şeydi.

Onu akşam yemeği masasında hayal edebiliyordum. *Nettie’nin annesi asla işlerin üstüne düşmüyor*.

Ama neden? Neden benim hakkımda konuşuyordu ki?

Sebebini belki bilmiyordum ama sonucu çok netti. Ve buna inanmakta zorlanıyordum.

Vücudumun her bir hücreğine adrenalin yayıldı. Bumerang gibi âna geri döndüm. Bir başka evrene fırlatılmış gibiydim.

Ve elim titreyerek bir uzaylıymış gibi onu işaret ederken dudaklarımdan şu kelime döküldü: “*Sen!*”

Yüzüne sinsi bir gülümseme yerleşti. Gözleri boş görünüyordu. Sanki geceleri hiç uyuyamıyormuş gibiydi.

“Ben ne?”

“*Sen.* Sen, okul hatırlatmalarının bana ulaşmasını engelleyen kişisin. Hiçbir bildirimi alamamamın nedeni sensin. Tiyatro dersindeki yerimi kaybetmemin nedeni! O *sweatshirt*ü alama-mamın nedeni. Bilgilerimin sistemden silinmesine sen neden oluyordun. Pamuk şeker görevini bana sen verdin! *Bunu bana bilerek yapıyorsun!*”

“Saçmalama!” Kaitlin gülse de gözlerinde bir zafer pırıltısı vardı. Yanındaki Kırmızı Yelekliye bakarak destek aradı ama arkadaşası o kadar dikkat kesilmişti ki fark etmedi bile.

“Bu Ethan’la hiçbir şey yaşanmadan önce başlamıştı. Hem senin haberin yoktu! O hâlde neden yapasın ki? Benimle derdin ne?” dedim.

Ağzı açık kalmıştı. “Seninle derdim ne mi?” diye tekrarladı.

Doğru düğmeye basmıştım. Belki de yanlış olana. Nükleer olanına. Kamp sandalyesini siyah zemine sürterek geri itti ve ayağa kalktı. Kendini heybetli göstermeye çalışıyordu. Sanki bir ayıyı korkutmaya çalışan biri gibiydi.

“Evet!” diye üsteledim. “Ne derdin var benimle?”

“Ne derdim mi var? Senin derdin ne asıl?” diye tısladı. “Kendini herkesten üstün sanıyorsun! Hep böyleydin. Aptal leopar desenli ceketlerin, bol paça kotların, yüksek bilekli spor ayakka-bılarınla salına salma gelip kendini moda-ya uygun sanıyorsun!”

“Şimdi de kıyafetim mi sorun oldu? Onların da mı belgeleri eksik, ha?”

Olay çıkarıyorduk. Hem de burada. Bu sakin mahallede, bu sessiz okulda. Biz hiç de sessiz değildik. Bu, benim yeni tarzım gibiydi.

“Her zaman böyleydin!” diye tısladı, öfkeyle yüzünü buruşturmuştu. “Sikeyim. Hep her şey çok kolaydı senin için.”

Hep mi?

“Lütfen sözlerinize dikkat edin,” dedi okul yöneticisi. “Burada çocuklar var.”

Ama Kaitlin artık kimseyi dinlemiyordu. “Ne istersen alırsın, kimin üstüne bastın, kimi görmezden geldin umurunda bile olmaz! Ama dünyaya hoş geldin, burada insanlara böyle davranamazsın!”

Maalesef, dünyada insanlara böyle davranabiliyordun. Ve duyduklarıma inanamıyordum. Bu kadın benden ne zamandır *nefret* ediyordu? Hatta nefret yeterli bir kelime miydi?

Aylardır hayatımı bilinçli olarak zorlaştırıyordu! Ve içimde öfkeyle titreyen kısmımın dışında kalan parçam, onun benim hâlâ o eski parıltıya sahip olduğumu düşündüğü gerçeğine şaşıırıyordu. On altı yaşında sahip olduğum, çoktan solmuş o gençlik parıltısına. Bu kadın hâlâ beni on altı, yirmi iki, otuz yaşımıdaymışım gibi görüyordu.

Bu farkındalık beni dehşete düşürmüştü ama aynı zamanda büyülemişti. Başkalarının bizi nasıl gördüğüyle, bizim kendimizi nasıl gördüğümüz arasındaki uçurum...

“Pekâlâ,” dedim. “Gözde kişin olmadığını biliyorum. Ama neden başka bir kadını sabote edesin ki? Başka çocukları? Başka bir anneyi?”

“Ah. Sanki sen diğer kadınlara yardım etmek için buradasın. Yoksa sadece onların sahip olduklarını mı alırsın? Ben boşandı-

ğımda, bana biraz empati gösterebilirdin. Ama her zamanki gibi beni tamamen görmezden geldin!”

İşte bu. Derin bir nefes verdim.

“Kaitlin, gerçekten anlamıyorum. Ethan’la tanışmadan çok önce bile hayatımı sabote etmeye çalışıyordun. Ben senden ne aldım?”

“Neler oluyor?” diye bir ses yankılandı arkamdan. Tok bir erkek sesi. Ses hem otoriter hem de şaşkınlık doluydu. İblis Baba. Arkama bakmadan bile anlamıştım. “Neler oluyor?”

Döndüğümde yüzümdeki şaşkın ifade apaçık ortadaydı. Gözlerim yerinden fırlamıştı. O da oldukça sarsılmış görünüyordu. Bu kadının bana, çocuklarıma yaptıkları akıl almazdı!

Derin bir nefes aldım. Sakin kalacaktım.

“Olan şu ki, eski karın belli ki hayatımı mahvetme görevini üstlenmiş,” dedim. Bu sözlerin ağzımdan çıktığına inanamıyordum. “Çılgınca geliyor biliyorum ama doğru. Ve şimdi de çocuklarımı bahçeye sokmuyor.”

Gözlerini kapadı, çenesini öne eğdi. Derin bir iç çekti. Sanki bunun olmasını istemiyordu ama ihtimaller dahilindeydi. Sonra masaya doğru yürüdü.

“Kait,” dedi sessizce. “Ne yapıyorsun?”

Kaitlin eliyle boynunu yokladı, belki de Ethan’ın bu sahneye tanık olması yüzünden utanmıştı. Ama çenesini dik tuttu.

“Sen Hugo’yla yapmıştın bunu bana, şimdi de onunla yapıyorsun.”

“Ben ne yaptım?” dedim. “Hugo da kim?”

Yeşil Yelekli, Kırmızı Yelekliye dönüp, “Hugo kimdi?” diye sordu.

Aynı şeyi ben de merak ediyordum.

“Hugo mu? Ethan’ı aldattığı adam,” diye fısıldadı Kırmızı Yelekli. “Olayları takip et biraz!”

“Bekle. Liseden beri sürekli bahsettiği o çocuk mu?” diye sordum Kırmızı Yelekliye. O başını salladı, ta ki Kaitlin dönüp onadik dik bakana kadar.

Ethan mahvolmuş gibi gözükiyordu. Yerin dibine girmek istiyor gibiydi.

“Gerçekten anlamıyorum,” dedim Ethan’a. “Sen anlıyor musun? Ne anlatıyor bu kadın?”

İç çekti. Boğazını temizledi. Omuzları çöktü.

“Lisede onun erkek arkadaşını çaldığını düşünüyor.”

“Ne? Ciddi misin?” Kaitlin’e baktım. “Gerçekten mi?!”

“Evet! Gerçekten!” diye bağırdı.

“Hugo—”

“Reyes!” diye tamamladı.

“Onu doğru dürüst hatırlamıyorum bile.”

“Tabii hatırlamazsın,” dedi Kaitlin. “Sen sadece kendini düşünürsün! Canın kiminle istiyorsa onunla öpüşürsün!”

“Ama siz o zaman ayrılmamış mıydınız?” dedim kaşlarını çatarak. Gerçekten hatırlamaya çalışıyordum. O zamanki Kaitlin’i. Bu rastgele çocuğu. Sıradan, sarhoş bir öpücüğü. Rastgele bir cuma gecesini. Yirmi beş yıl öncesini. Ve şimdi tüm olay bu muydu?

Hatırlayabildiğim tek şey, o dönemde yaşadığım kalp kırıklığıydı. Diğer her şeyin üstünü örtüyordu. Sisli bir perde gibi sadece bazı anlık fotoğraflar yakalayabiliyordum.

Lisedeki erkek arkadaşım, kısa süre önce beni aldatmış, sonra da pişmanlıkla diz çökeceğine beni terk etmişti. Üzgündü ama *Bitti*, demişti (gerçi ikimiz de ileride daha çok acı çekmek için birbirimize geri dönecektik). Arkadaşlarının baskısı vardı, onu

seven birçok güzel kız vardı. Onun da suçu değildi, neticede çocuktuk hepimiz. Ama beni umutsuz bırakmıştı. Ben de bol kot pantolonlar giyen, ters şapkalı diğer çocukların arasında rahatlama arayışına çıkmıştım.

Tanrım, kendimi ne kadar yaşlı hissediyordum.

“Teknik olarak, evet!” dedi Kaitlin, konuşurken ponponu zıplıyordu. “Ama sadece bir gün önce ayrılmıştık! Ve sen benim arkadaşımydın, beni terk etsen bile. Ve yemin ederim, o günden beri her şey berbat!”

“Ve bunu hiç atlatamadın mı?” dedim sessizce kendi eski yaralarımı da fark ederek. Onu yargılamıyordum, gerçekten anlamaya çalışıyordum. “Yani... Bu yüzden mi benden bu kadar çok nefret ediyorsun ki çocuklarımı bile cezalandırıyorsun?”

Kollarını kavuşturdu. “Bu aşktı. Ve senin yüzünden yarım kaldı.”

Aşk. Ethan’a döndüm. Sesimi alçalttım. Her şey gözlerimin önünde netleşmeye başlamıştı. “Ve bu adam, seni de yakın zamanda aldattığı adam mı?” diye sordum.

Başıyla onayladı. Dudakları sıkıca kapalıydı.

“Facebook’ta falan mı bulmuş onu?” dedim.

Yine başını salladı. İnanılmazdı. Bu bambaşka bir seviyeydi.

“Benden bu kadar nefret ettiğini biliyor muydun?” dedim.

“Bu kadarını değil,” dedi perişan hâlde. “Zaten herkesten biraz nefret eder.”

“Ben kesinlikle senden nefret ediyorum!” dedi Kaitlin ona.

Sırasıyla Kırmızı Yelekliye, Yeşil Yelekliye ve Lisa’ya baktım. Hepsi başlarını salladı. Bu doğrudu.

Ben ne ara bir *reality* şov karakterine dönüşmüştüm?

“Bu yüzden mi peşimden koştun?” dedim Ethan’a, birden içi mi bir kuşku sarmıştı. “İntikam için mi? Onu yaralamak için mi?”

“Bence sadece ben senin peşinden koşmadım. Karşılıklı gibiydi,” dedi Ethan.

“Ethan!”

“Hayır. Tabii ki hayır,” dedi yumuşak bir sesle. “Sana söyledim. Onun ne yaptığı umurumda değil. Hiç intikam istemedim. Özellikle de şimdi. Bu iş artık aşırıya kaçtı. Endişe verici bir hâl aldı.” Alnını ovuşturdu. Beynini sıfırlamaya çalışıyor gibiydi.

“Tabii!” dedi Kaitlin, açıkça duymuştu. “Ama onun senin peşinden koşması aşırı değil mi yani?!”

“Aslında,” dedim ona dönerek. “Ben kimsenin peşinden koşmadım! Biz öncesinde doğru düzgün tanışmıyorduk bile. Hayatımı mahvetmeye başladığında bizi birbirimize sen ittin, bunun farkında mısın? Tanrım! Kızın o tek boş yere *tesadüfen* kayıt olduğunda anlamalıydım.”

Ethan ellerini saçlarına geçirdi. Yoğun bir stres altındaydı. “Bilmiyordum tabii,” dedi bana. “Umarmı bunu anlıyorsundur.”

Kaitlin’e baktım. Yüzü kıpkırmızıydı, delirmiş gibiydi. Kırmızı Yelekli, Yeşil Yelekli, Lisa... Hepsi kocaman gözlerle bize bakıyordu. Celeste, çocuklarımdan her birinin kulağını elleriyle kapatmaya çalışıyordu. Arkada uzanan veli kuyruğu, ağızları açık hâlde bizi izliyordu. En önde Kızıl Saçlı Anne gözünü bile kırpmadan bize bakıyordu.

Ethan’a baktım. Kusursuz ceket, altında gri kapüşonlusu, onun da altında bembeyaz tişörtü. Rengi atmıştı, endişe çizgileri yüzüne kazınmıştı. Ve bu hayatın benim olduğuna inanamıyordum.

En çok kime üzüldüğümden bile emin değildim.

Masaya döndüm. “Artık çocuklarımı içeri alman gerekiyor,” dedim. Kırmızı Yelekli ve Yeşil Yelekli asfalta bakıyorlardı. Bu işin parçası olmak istemiyorlardı ve onları suçlayamazdım.

“Hayır,” dedi Kaitlin.

“İçeri al,” dedim.

“Bir form eksik,” dedi. “Ve ayrıca sen berbat birisin.”

“İçeri al onları, Kaitlin!” dedi Ethan. “Bu kabul edilemez.”

“Hayır.”

Bir çıkmazdaydık. Ama aslında çıkmazda değildik.

“Sen. Onları. İçeri. Alacaksın!” diye gürledi okul müdürü masanın kenarına gelip durduğunda. Parlak bir ceket ve yapraklı bir kolyeyle benim kahramanım olmuştu.

“Ne olduğunu bilmiyorum ama bu durumu inceleyeceğiz. Bu kesinlikle yetkinizi kötüye kullanmaktır.”

Kaitlin itiraz edecek gibi oldu ama müdireden hızlı davranamadı.

“Bir mola verin!” dedi kesin bir sesle.

Celeste’e döndü.

“Lütfen çocukları içeri götürün. Bilete gerek yok. Biletleri benden.”

Celeste, Nettie ile Bart’ı hızlıca içeri götürdü. *Umarım benim kadar travmatize olmamışlardır*, diye geçirdim içimden.

Okul müdiresinin gözleri üzerimdeydi. Hep yargı dolu olduğunu düşündüğüm gözleri.

“Sizin okul duyurularını ve e-postalarını bir daha kaçırmayacağınızın sözünü veriyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedim titrek bir nefesle. “Gerçekten minnettarım.”

O an fark ettim ki çocuklarımla okulunda *annecik* diye anılmamdan şikâyet etmiş, bir ismim olmamasından yakınmıştım... Ama bu kadının da bir ismi yoktu. Belki de o da sadece görülmek istiyordu.

Kaitlin şapkasını yere attı, saçları elektriklenip kabarmıştı, tuvaletlere doğru fırtına gibi yürüdü. Kırmızı Yelekli, Yeşil Yelekli ve Lisa onu takip etmedi. O artık radyoaktifti.

Birkaç adım geri çekildim. Çocuklarım içeri girmişti artık. Kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Ethan tel çite yaslanmış, şok içindeydi. Telleri sımsıkı kavramaktan eklemeleri beyazlaşmıştı.

Sessizce öylece durduk. Bilet kuyruğu yeniden ilerlemeye başladı. Diğer veliler bilekliklerini aldı, içeri girdiler, kalabalığa karıştılar. Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Neredeyse. Kızıl Saçlı Anne bana kısa bir bakış attı, sonra hiç bakmamış gibi yaptı. Çocuklarını hızla içeri soktu. Sessiz dayanışmamız sona ermişti. Artık “o” anne olmuştum. Cliff’in Altın Küre videosu ortaya ilk çıktığında yaşadığım kamuya açık aşağılanmayı hatırladım. Diğerlerinin bana nasıl baktığını... Ve şimdi tekrar böyle bir utancı yaşarken fark etmiştim ki artık o kadar da umursamıyordum. Gelişmiştim.

“Biliyor muydun?” dedim Ethan’a ama ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. “Kaitlin’in bu kadar sorunlu olduğunu?”

Başını iki yana salladı.

“Eskiden böyle değildi,” dedi.

Başımı salladım. Ama bir yönüyle hep böyleydi sanki. Zaten çocukken de onunla yakınlaşamamıştım. O zaman bile hayattan eksik kalmış gibi hissettiğini hissedebiliyordum. Bazen insanlar, görmek istemezse, olanları fark etmezlerdi.

“Ben onun erkek arkadaşını çalmadım,” dedim. “1995 yılında.”

“Rahatladım.”

“Hugo şimdi ne yapıyor, bu arada?” diye sordum. Bunca şeyden sonra Ethan’ın araştırdığını varsayıyordum.

“Sen de mi iletişime geçmek istiyorsun? Yeniden alevlendirmek mi istiyorsun?”

“Yok kalsın.”

“Upper East Side’da kapıcı. Ve bir *müzik yapımcısı*. En azından sosyal medya profilinde öyle yazıyor.”

Başımı salladım. “Mantıklı.”

“Mantıklı,” diye tekrar etti ve bir süre duraksadıktan sonra, “Sanırım Kaitlin’in biraz tatile ihtiyacı var,” dedi boşluğa bakarak.

“Öyle görünüyor,” dedim.

Birlikte durduk. Kalabalık okul bahçesini izledik. Dördüncü sınıflardan bir grup, hulahop yarışına katılıyordu ve hepsi berbat durumdaydı.

“İyi misin?” diye sordu sonunda Ethan. “Bütün bu olanlara dâhil olduğun için üzgünüm.”

Gerçekten üzgün gibiydi. Ama iyi olmayan o gibi görünüyordu.

Ona değer veriyordum. Yardım etmek istiyordum neredeyse. Ama her yerden uyarı çanları çalıyordu. Ve ben daha önce çok yanmıştım. Yaş almak bana bir şey öğrettiyse o da hatalardan ders çıkarmaktı.

“Hayatımı sabote ettiğini bilmiyordun,” dedim. “Ama ben-den nefret ettiğini kesinlikle biliyordun. Ve beni uyarmadın. Bu büyük bir mesele olmaz demiştin. Ama bu, eksik bilgiye dayalı bir yalandı. Ve dürüst olmak gerekirse Ethan, bu verdiğin ilk eksik bilgi değil.”

“Sasha, çok üzgünüm.” Omuzları çöktü. “Böyle bir yere varacağını asla tahmin etmemiştim. Her şeyi mahvetmek istemiştim.”

İkimiz de artık bu işin yürümeyeceğini biliyorduk. Bizden olmazdı. Bu ilk olmayan buluşma, artık tamamen iptaldi. Son-suza dek.

Ağlamak istiyordum. Midemde derin bir boşluk vardı. Ama onun yerine, “Olumlu tarafından bakarsak bütün kaçırdığım

Çorap Günleri'ne ve izin formlarına rağmen aklımı yitirmedigimi artık biliyorum,” dedim.

Zorla gülümsedim. O karşılık veremedi.

Artık söyleyecek fazla bir şey kalmamıştı. Aramızdaki o rahatlık hissi tamamen dağılmıştı. Adadaki hayat çok daha kolaydı. Sadece iguanalar dikenliydi. İnsan bir bebek vatoz arıyordu böyle zamanlarda.

“Ben en iyisi Bart ile Nettie'yi bulayım,” dedim, saçımı kulağımın arkasına atıp. “Onlara hafif meşrep olmadığımı anlatmam gerek. Sonra da ‘hafif meşrep’ ne demek, onu.”

O da başını salladı. “Ben de Ruby'yi bulmalıyım.”

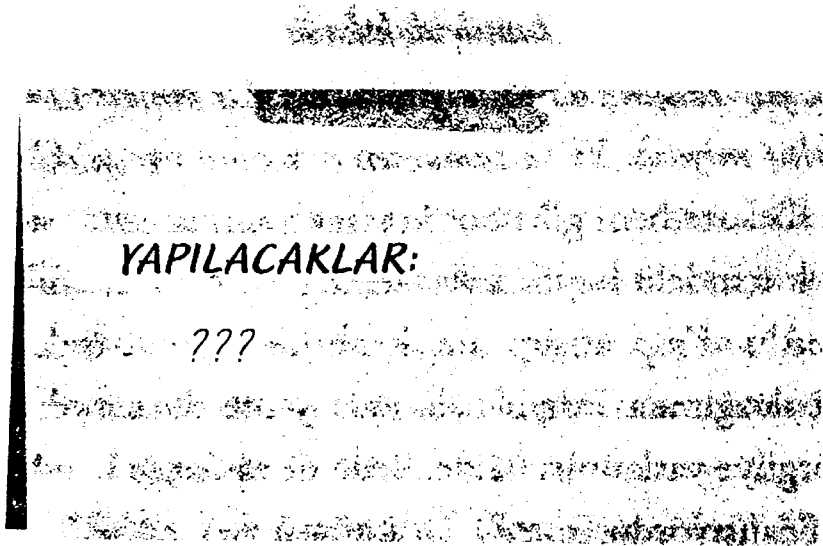
Ama kıpırdamadı. Üzerimizi bir hüznün kaplamıştı. Üzüntüye bulanmıştık.

Biz şimdi neyiz? diye merak ettim. Hepimiz. Eski benliklerimiz dışında. Eskisi gibi miydik? Bundan üç dakika önceki biz miydik? Üç yıl önce? Otuz yıl? Yanımızda taşıdığımız insanlar kimdi? Onları geri kazanabilir miydik? Ya da tamamen bırakabilir miydik?

Uzaklaşırken Celeste beni görünce koşarak yanıma geldi, sıkıca sarıldı ve şok içindeki başını sallayarak elime bir zencefilli kurabiye tutuşturdu. Kalp atışım ancak normale dönüyordu. Ve geri dönüp baktığımda Ethan hâlâ aynı yerde duruyordu. Tek başına. Tel örgüye yaslanmış hâlde. Belki de zamanın içinde kendini bulmaya çalışıyordu.

44 | Off!

Ethan

45 | Bu Ben Miyim?

Kaitlin

Okul kantininin yanındaki tuvalette aynaya baktığımda karşımda sadece kendimi gördüm. Gerçi göz altlarımda mor halkalar ve torbalar vardı ayrıca cildim solgundu. Ama yine de bir canavara dönüştüğümün farkındaydım.

Onların birlikte olamalarına öfkeliydim ama aynı zamanda, elbette birlikteydiler.

Sanki ben istemişim gibi. Ethan'a bu kadar sık ondan bahsetmeseydim, onu fark eder miydi ki?

Patlamanın ardından garip bir şekilde sakindim. Tuvalet kapısı gıcırdayarak açıldı. Küçük bir çocuk, belki birinci sınıf öğrencisi, içeri girdi, bir kabine yöneldi. Kilitlemedi. Bir anlığına, benden korkacağından endişelendim. Sonra görünüşün aldatıcı olabileceğini hatırladım. Ona göre ben sadece başka bir anneydim.

Musluğu açtım. Su buz gibiydi ama yine de yanaklarıma çarptım. Bu yerden çıkmam gerekiyordu. Eve gitmeliydim. Hayatımdan geriye ne kaldıysa yerle bir etmiştim. Ve işin saçma

yanı, artık Sasha'yı umursamıyordum bile. O anda, belki de en başından beri istediğim şeyin ne olduğunu görebiliyordum: Onun da en az benim kadar darmadağın olduğunu bilmek.

Küçük kız kabinden çıktı.

“Ellerini yıkamayı unutma,” dedim kendi ellerimi kahverengi bir kâğıt havluyla kurulayarak. Ona da kuru bir havlu uzattım. Sonra okulun bahçesinden değil, ön kapısından çıkarak eve döndüm. Lisa'ya, Ruby'ye ya da Ethan'a gittiğimi söylemedim. Şapkamı almak için de geri dönmedim.

46 | Düşüş

Sasha

Sarsılmıştım.

Bundan sonra festivalde olanlardan başka bir şeyi nasıl düşünebilirdim ki?

Eve döndüğümüzde odama kaçtım ve yatağıma oturup son birkaç haftayı anlamlandırmaya çalıştım. Başımı ellerimin arasına alıp kendime tam iki dakika boyunca ağlama izni verdim, sonra yüzümdeki tüm izleri sildim ve lahana cipsiyle organik tavuk *nuggetlar* hazırladım. *Çünkü organikse, sağlıklıdır.* Bu da beni iyi bir anne yapardı. Sürtük falan olmam önemli değildi.

Bana sakın aksini söylemeyin.

Yağmurlu hafta sonunun geri kalanında neredeyse ruhen bulunduğum yerde değildim, *Uykucu Kraliçeler* ve *UNO* oyunlarında gezinip durmuştum. İki kez başımı kaldırdığımda kaybettiğimi fark etmiştim. Her şeyi otomatik yapıyordum.

Kaitlin çökmüştü. Ve bu rahatsız edici bir şeydi. İçimde bir şeyler kaynıyordu.

Neden mi? Her şeyden önce artık Ethan'la aramızda bir şey olması imkânsızmış gibi geliyordu. Her şey bir anda katbekat karmaşık ve kamuya açık hâle gelmişti. Kaçınmak için çabaladığım her şey. Ve her nasılsa, onu uzun süredir tanımıyor olsam da onu çok özlüyordum. Hem de fazlasıyla.

Onunla hiç yaşamamış olmama rağmen onsuz bir hayatı hayal etmek bile zordu.

Kendimi, onun şu anda ne yapıyor olduğunu merak ederken buluyordum. Gözlüğünü takmış, bir şeyi nasıl ifade edeceğini düşünürken boşluğa dikkatle bakan hâlini gözümde canlandırıyordum. Ruby ile kitap okurkenki hâlini. *Hobbit*'e başladıklarını söylemişti. Beni düşünürkenki hâlini hayal ediyordum.

Tuttuğum bakıcıyı arayıp buluşmayı iptal ettiğimde ki bu artık gerçek anlamda iptal edilmişti, içimi kaplayan hayal kırıklığı âdeta nefesimi kesmişti. Sanki her şey yeniden oluyordu.

Sadece üzgündüm.

Bu kez bir şeyler olabilir sanmıştım.

Ve sabah aklıma ilk düşen ve gece düşündüğüm son kişi olmaktan ne zaman vazgeçecek diye merak ediyordum.

Sebebini tam anlamlandıramasam da geçmişimdeki diğer erkekleri de düşünmeden edemiyordum. Benimle ilgilendiklerini sandığım ama aslında birlikte verdiğimiz görüntüyle ilgilenenleri. Jack, Cliff ve diğerlerini. Genç bir Ethan da genç Kaitlin hakkında böyle mi hissetmişti? Güzel bir tabloyu aşkla mı karıştırmışlardı? Eskiden Ethan da bu tür şeylere önem verdiğini söylemişti. Gösterişli partilere, yanıp sönen ışıklara. İmajı. Bunlar eski kocamın da çocuklarımızdan bile fazla önemseddiği şeylerdi. Peki bu, Ethan'da gerçekten değişmiş miydi, yoksa bir gün geri mi dönecekti? Nerede hata yapılmıştı? Kaitlin'i bu uçuruma ne sürüklemişti? Çünkü oraya tek başına gitmemişti.

Kaitlin'in ergenlikte beni nasıl gördüğünü düşündüm. Hepsinin beni nasıl gördüğünü nasıl bilinçli olarak yönlendirdiğimi. Şimdiyse beni nasıl gördüğünü düşündüm.

Kim olduğumu. Kim olduğumu sandıklarını. Gerçek ile düşünülen arasındaki farkı.

Dünyayı geride tutmak için ne kadar zamandır duvar örüyordum? Ne kadar koruyabilirdik kendimizi gerçekten? Bunun ne kadarı anlamlıydı?

En çok da kızları Ruby'yi düşündüm. Dokuz yaşındaki bir çocuk olarak neleri görüp neleri anlayabiliyordu? Bu huzursuzluğu hissediyor muydu? Hayat onun için inişli çıkışlı mıydı yoksa her gün olduğu gibiydi mi? Çocuklarımızı gerçekten ne kadar koruyabilirdik? Ne kadar korumalıydık?

Anne olarak geçirdiğim zamanın büyük kısmını Bart ve Nettie'yi incitici her şeyden korumaya çalışarak, onlar için aynı anda hem anne hem baba olmaya çabalayarak, daima onlar için hazır ve ulaşılabilir olarak geçirmiştım. Onların mutlu ve yara almamış olmalarını öylesine çok istiyordum ki. Ama şimdi Ethan, Kaitlin, Jamie ve Celeste'i düşününce... İki ebeveynin varlığı bile bunları garanti etmiyordu. Belki de etmemeliydi. Belki de herkesin, ebeveyn olmadan önce bir insan olma şansına ihtiyacı vardı. Belki işler hiçbir zaman planlandığı gibi gitmiyordu. Belki bu da sorun değildi.

Ve belki, itiraf etmeliydim ki, bana Cadılar Bayramı'na gitmememi önerdiğinde Ethan bunu benden daha iyi anlamıştı. Belki de baba olmanın annelik kadar baskı içermemesi sayesinde, "orada bulunmak" kavramının, her zaman "mutlu olmak" anlamına gelmediğini anlamıştı.

Kaitlin'in kesinlikle gerçek bir molaya ihtiyacı vardı. Belki de hepimiz, o noktaya ulaşmaktan sadece birkaç adım uzaktaydık.

Pazartesi sabahı, video editöründen çekimlerin kaba bir kurgusunu içeren bir dosya gelmişti. Peter harika bir iş çıkarmıştı. Uçaktan ve insanlardan nefret etmesine rağmen. Fotoğraflar güzeldi, eğlenceliydi, havalıydı ve evet, taraflı olabilirdim ama insanda *Citrine Cay*'de koşturmak isteği uyandırıyor. Hatta denizanası sokmasını bile videodan çıkarmayı başarmışlardı. Demek ki Tanrı gerçekten vardı ve o Tanrı, bir video editörüydü.

Yine de hepsi bir fanteziydi. Bu da zaten cezbedici olan şeydi. Otel güzeldi, sıra dışıydı, dünyadan uzak gibiydi. Yemekler taptaze ve canlıydı. Hizmet kusursuzdu. Kumun yumuşaklığını ya da komşunuzmuş gibi karşınıza çıkan bir vatozu tarif edecek kelime bile yoktu.

Ama otelin sahibi tam bir kâbustu. Ve fotoğraflar hakkında ne kadar iyi hissetsem de ona geçer not vermek beni kötü hissettiriyordu. Diğerlerinin de umurunda mıydı? Ethan'ın? Derek'in? Jackie'nin? Charlie'nin? Stephanie kesinlikle umursamıyordu, hâlâ onunla yatmak istiyordu. Bu adamla ilgili dünyaya karşı sorumluluğumuz neydi? Ve işlerin tehlikeye girdiğini bildiğim şu durumda, bunun ne kadarı hâlâ değerliydi?

Pazartesi akşamı annem aradı. Tabii ki FaceTime üzerinden. Onun yüzünü görmek hoşuma gitmişti ama hemen ardından içimde bir endişe belirdi. Midem burkuldu.

“Sana mesaj attım, salı gecesi çocuklarla sende yemek yemeye gelebilir miyiz diye, onu söylemek istedim,” dedi.

Mesaj atmanın mantığı zaten aramamaktı, bu konuyla ilgili laf bile etmedim. Hafızasını etkileyen şeyin, espri anlayışını da yok ettiğinden korkuyordum. Zaten benimkini kesinlikle etkisiz hâle getirmişti.

Kendimi toparlayıp salı akşamı annemle babamı yemeğe davet ettim. Planladığımız gibi geldiler de. Bu gece *taco* gecesi idi!

Ki bu da esasen bir paket turuncu renkte, Çin tuzu dolu baharatı kıymayla karıştırıp masaya bir sürü malzeme koymam ve herkesin kendi *tacosunu* yapması anlamına geliyordu. Eski usul hesabı. Katkı maddelerinin sağlıklı sayıldığı zamanlara dönüş!

Annem yanımda durup yardımcı şeflik yapıyor gibi görünse de gerçekte kırmızı şarap içip koca bir büyük boy *tortilla* cipsi paketini tek başına götürüyordu. Kedim Larry de onun yanında duruyor, gözleriyle âdeta yalvarıyordu. Kadıncağız ağzını tıka basa doldururken onun aç kalması ne büyük adaletsizlikti! O kedi cipse bayılıyordu.

“Anne.” Gülümsedim. “Şunlardan birkaç tanesini çocuklara bırakmak istemez misin?”

“Ah, pardon!” dedi bir tane daha ağzına atarken. “Son zamanlarda kendimi inanılmaz aç hissediyorum.”

Ona karşı nazik olmaya, zorlamamaya çalışıyordum. Bu akşamdan sonra babamla annemin kafasının karışmasıyla ilgili ayrıca konuşmayı planlıyordum. Unuttukları şeyleri. Eşofman altı meselesini.

Zamanı gelmişti.

Yine giymişti onları ve düşününce, bir zamanlar bana taytların aslında pantolon olmadığını kesin bir dille açıklamış biri için bu durum biraz endişe vericiydi.

Neler oluyor?

Yemekten sonra çocuklar salonda *Junior Bake Off* izlerken ortalık biraz durulmuştu. Yan odadan gelen televizyondaki sünger kek pişiren çocukların sesi beni biraz uyuşturmuştu. Bir de babamın arada bir “Yapışkan pudding’e bayılırım!” ve “Nefis!” gibi haykırılarıyla...

Az önce ayaklarımı mutfak masasındaki modern sandalyeye uzatmıştım.

“Eee,” dedi annem yanıma yerleşirken. “Aklımı yitirmemden konuşalım mı artık?”

Annem ve o her zamanki inceliği.

“Evet, konuşalım,” dedim. Ayaklarımı indirip ona döndüm. “Ee, bir gelişme var mı?”

Omuz silkti. “Yani, pek bir şey yok. Yeni bir mini fırın aldık demiş miydim?”

Gülmeden edemedim. “Anne! Yani, günlük hayatında değişen bir şey oldu mu? Seni böyle etkileyebilecek bir şey?”

“Yaşlanmaktan başka mı diyorsun?” Suratını buruşturdu. Ona gülümsedim. Başımı omzuna yasladım. O da beni mıncırdı.

“Sen yaşlı değilsin, anne,” dedim. “Sen *vintagesın*.”

Kaşını kaldırdı. Aynada sıkça gördüğüm bir bakış attı bana. “Bu sadece ‘eskimiş’ demenin süslü bir yolu.”

“Evet. Ama süslü bir kelime!”

Aniden kaşları çatıldı. Dalgın ve stresli görünüyordu. Tezgâhın üzerindeki siyah çantasını kaptı, önüne koydu, sanki bir otopsi yapacakmış gibiydi. Fermuarı açtı ve karıştırmaya başladı. Hiç bu kadar çok cep görmemiştim.

“Ne arıyorsun?”

Bana cevap vermek yerine kendi kendine mırıldanıyordu. “Dış cebinde miydi acaba? Sol taraftaki bölmeye koymuştum sanki. Aman Tanrım. Umarım yine kaybetmemişimdir!”

“Anne. Neyi kaybettin?” Anahtar mıydı? Cüzdan mı? Belli ki önemli bir şeydi.

“Ha!” dedi bir anda beni ürküterek. Beyaz bir Tic Tac şekerleme kutusunu başının üstünde şampiyonluk kemeri gibi tutuyordu. “İşte buradalar. İster misin?”

Bu kadın kimdi? Bir dakika annem gibi davranıyordu; okur-yazarlık savunucusu, şık, ukalalığı had safhadaydı, diğer dakika çocuk gibiydi, dengesizdi.

Başımı iki yana salladım.

“Sen bilirsin.” Dört taneyi ağzına attı, sonra tezgâhtaki bir kabı işaret etti. “O bitter çikolatayı da uzatsana. Harika bir ikili.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

Onun bu zihinsel dalgalanmasına ne sebep oluyorsa benim aklımı da karıştırıyordu. Orada oturup bu yabancıya bakarken bir mide bulantısı hissettim.

“Sasha! Çikolata!”

Haklıydı. Çikolatayı alıp ona verdim, ambalajı hemen açtı. Duygusal yeme bozukluğu.

“Pekâlâ!” dedim fazla coşkulu bir tonla yerime tekrar otururken. “Değişiklikler?”

Ama o yine çantasına dönmüştü.

“Gözlüğüm lazım.” dedi. Çantasından eşyaları çıkarıp masaya koymaya başladı. Sonra duraksadı. “Ben ne arıyordum?”

“Anne!” dedim endişemi artık gizleyemeyerek. “Gözlüğünü!”

“Ah, evet.”

Bu ne kadar kötüydü? Kafamda en kötüsü canlanıyordu. Bir dizi doktor randevusu, azalan yetiler, çocuklarımla adlarını unuttuğu günler. Babamın paramparça kalbi. Evde kalan ben, annemle babamla yaşlı bakım evinde makarna yiyen bir kadın. Sosun domates suyuyla yapıldığı türden bir yer...

İşte tam da böyle anlarda bir kardeşim olsaydı diye düşündüm.

“Bırak bakayım,” dedim. Çantasını önüme çektim ve gözlükleri aramak için derinliklerine daldım. Ve işte o an fark ettim. Ve donakaldım.

“Anne,” dedim mavi bir hap şişesini kaldırarak. “Bu ne?”

Burnunu buruşturdu. “O mu? Ah, o bir şey değil. Boynum için aldığım yeni ilaç.”

Etiketin üzerinde kocaman bir kenevir yaprağı vardı. Çantanın içinde biraz daha kurcaladım, iki şişe daha buldum. Şişelere baktım. Sonra anneme. Sonra tekrar şişelere. Ağzım açık kalmıştı.

“Anne,” dedim. “Bu ilaçları sana hangi doktor yazdı?”

“Sana söylemiştim! Carol’ın önerdiği adam.”

“Carol’ın doktoru mu?”

“Hayır. Sanmıyorum. Doktor sayılmaz galiba. Sadece bir adam.”

“Peki bu adamın ne diploması varmış?”

“Bilmiyorum,” dedi sanki sorularım hiç de önemli değilmiş gibi.

“Onunla özel bir uygulama üzerinden yalnızca çevrim içi mesajlaştım. Sonra ilacı getirdi.”

“Şifreli bir uygulama mıydı?”

“Olabilir?” Omuz silkti, kısa saçları omuzlarına sürtündü. Ona inanamayarak baktım. Sonra etiketleri okumaya başladım. İki kapsül ve bir tentür vardı.

“Anne,” dedim. “Bunun esrar olduğunu biliyor musun?”

Elini salladı. “Sadece CBD* bu.”

“Üzerinde açıkça THC** yazıyor!”

“THC ne?”

“Anne! Bu ot!”

“Doğru,” dedi. “Ama bu kafa yapmayan esrardan. Zihni bulandırmıyor.”

Farklı düşündüğümü belli ettim. “Anne,” dedim, gösterdiğim sabırla Nobel Barış Ödülü’ne aday gösterilebilecek kadar sakindim, “THC kesinlikle zihinsel durumu etkiler.”

* Kannabidiol. Kenevirden elde edilen kimyasal bir madde. -ed.n.

** Tetrahidrokannabinol. Hint keneviri. -ed.n.

Kaşlarını çattı. “Emin misin? Carol öyle söylemedi. Şu adam da öyle.”

“Carol’ın önerdiği adam kelimenin tam anlamıyla bir uyuşturucu satıcısı.”

Bana şaşkınlıkla baktı, sonra yavaşça başını sallamaya başladı. “Hımm. İlacı bisikletle getirmişti ama ne kadar da pratik! Gerçekten de New York’ta her şeyi kapma kadar getirtmek mümkün.”

Konu dağılmaya başlamıştı.

“Anne, bundan günde ne kadar alıyorsun?”

“Sabah iki kapsül, öğleden sonra iki kapsül. Yatmadan önce de tentürden biraz.”

Gözlerim yerinden fırlayacak gibiydi. Ellerimi yumruk yapmıştım. “Anne! Günde iki kez yirmişer miligram THC alıyorsun, artı bu tentür neyse artık!”

“Bu çok mu?” diye sordu çikolata karelerini ağzına atarken.

Ellerimle gözlerimi kapattım, sonra tekrar ona baktım. “Anne. Hafızanı kaybetmiyorsun! Bildiğin uçmuşsun!”

“Uçmak mı?” dedi. Başını iki yana salladı. Dudaklarını büzdü. “Sanmıyorum.”

“Anne, senin kafan güzel! *Pineapple Express* modundasın. Baksana! Bildiğin *munchies** olmuşsun.”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. Durdu. Elindeki çikolata ve şekerlemelere baktı. Eşofmanının lastikli beline göz gezdirdi. Çikolatayı masaya bıraktı. “Ah.”

“Bu da eşofmanları açıklıyor. Depresyona girdiğini sanmıştım!”

“Hayır! Hiç ilgisi yok. Diğer pantolonlarıma sığamıyorum sadece!”

O anda, annemle ben aynı anda beline, sonra da birbirimizin yüzüne baktık ve kahkahalara boğulduk. Gözyaşlarım yüzüm-

* Ot tükettikten sonra gelen yeme isteği. -çn.

den süzülüyordu. O kadar büyük bir rahatlama yaşamıştım ki. Annem Cheech & Chong'un üçüncü üyesi çıkmıştı! Şükürler olsun! Sırtımdaki koca yük gitmiş gibiydi, âdeta göğsüne yükselen bir helyum balonuydum. (Ama çevreye zararlı olanlardan değil.) Annem kontrolden çıkmıyordu. Onu kaybetmiyorduk!

Bu, son zamanlarda beni bunaltan her şeyi daha hafif hâle getirmişti.

O kadar güldük ki babam ne olduğunu merak etti. Kanepe-den kalkıp masaya geldi.

"Nedir bu kadar komik olan şey?" diye sordu.

"Annem ot içiyor," dedim.

"Gerçekten mi?" dedi dürüstçe ilgilenmiş gibi. "Onu en son altmışlarda esrar içerken görmüştüm."

Ve yeniden gülmeye başladık. Mutluluktan uçuyordum.

Annem, gündüzleri yüklü miktarda ot içmeyi bırakacağına söz verdikten sonra çay demledim, hep beraber masaya oturup annemle babama Citrine Cay'e yaptığım yolculuğu anlattım. Vatozdan, yemekten ve küçük uçaktan bahsettim. Çekimlerden ve hatta denizanası sokmasından bile ama işin daha romantik ya da açık detaylarını atladım.

Annem bana düşünceli bir şekilde baktı.

"Harika bir seyahat gibi görünüyor. Ve çok iyi bir iş fırsatı olabilir."

"Emin değilim," dedim kaşlarımı çatarak. "Uzun bir hikâye ama sanırım şansımı zedeledim."

"Şu Ethan denen kişiyle konuşsana? Sonuçta o da okulda bir veli. Bu işi istediğini açıkça belirt. Kendi işi tehlikedeyken bile seni denemeye aldı. Müdahale etmedi. Sana şans verdi. Sana güvenmiş gibi duruyor."

Haklıydı. Bana gerçekten güvenmişti. Bir risk almıştı. Kariyer hedeflerimi kendi işiyle eş değer tutmuştu.

Ama şimdi, tüm bu karışıklıklarla, birbirimize nasıl güvenebilirdik bilmiyordum. Bana iş fırsatından ve eski eşinden daha fazlasını anlatmaması hataydı ama dürüst olmam gerekirse, onu asıl yönlendirenin, beni korkutup kaçırma endişesi olduğunu biliyordum.

Ve haksız sayılmazdı. Kolayca korkan biriydim.

Hasat Festivali'nde, Kaitlin'in sinir krizi sonrası okul bahçesinde tek başına ayakta duruşunu düşününce içimi bir pişmanlık tsunamisi kapladı. Nefesimi kesti.

Yanlış bir şey yaptığımı düşünmüyordum.

Ondan bir haber alamadığıma göre sanırım o da artık vazgeçmişti.

Sadece olayların bu şekilde sonuçlanmasına üzülüyordum.

Kalbim biraz kırılmıştı. Herkes adına.

Daha sonra giderlerken annem bana teşekkür etti.

“Bir şey değil, Snoop,” dedim.

Gülümsedi, muhtemelen ne demek istediğimi hiç anlamamıştı. Omzuma elini koydu. “Biliyor musun,” dedi. “Hafızamı kaybettiğimi düşündüğümde sürekli en azından seni ve babanın yanımda olduğunu bildiğimi kendime hatırlattım. En azından yalnız değildim.”

“Doğru.” Onun sağlıklı olduğunu öğrenmenin mutluluğuyla, bu sözlerin taşıdığı bariz alt anlamlar bile canımı sıkmamıştı.

Bu, üzerimden büyük bir yük almıştı. En azından şimdilik.

Yine de ders ortadaydı: Hayat kısaydı.

“Biliyorum, o flört uygulamalarına girmek istemiyorsun. Anlıyorum. İşkence gibi geliyor kulağa. Ama dürüst olmak gerekirse, yalnız kalmaktan endişe ediyorum.”

Aynı şekilde ben de. Ama bağımsızlığımı kaybetmekten de korkuyordum.

“Bunu düzeltmeye çalışacağım,” dedim. Ama ikimiz de bunun boş bir söz olduğunu biliyorduk. Yıllardır ilk kez bu kadar yaklaşımtım ve sonuç ortadaydı.

Her yönden baskı altındaydım.

Nettie'nin odasına artık kitabı bırakıp yatması gerektiğini söylemek için gittiğimde, “gerçek sırlar” paylaşmak istediğini söyledi. Bu, birbirimize yargılanmadan ya da sonuçlarından korkmadan açıldığımız bir konuşma şekliydi.

“Birinden hoşlandığını nasıl anlarsın?” diye sordu batık desenli yorganının köşesiyle oynarken.

Bunu beklemiyordum. Genelde okulda bir arkadaşıyla kavga ettiğinden ya da Bart'ın izinsiz şeker çaldığından bahsederdi. (Annesinin oğlu.)

“Ah, şey. O kişiyle olmayı hep istersin sanırım. Onun yanında kelebekler uçuşur karnında, biraz gergin ama heyecanlı hissedersin.”

“Evet. Evet.” Kendi teşhisini koymuştu. “Sanırım hoşlandığım biri var.” İnledi, kocaman penguen pelüşünü yüzüne kattı.

“Kim?” diye sordum.

“Yorum yok!”

“Henry mi?”

“Ne?!” Peluş oyuncağını kenara fırlattı ve dehşet içinde doğruldu. “Henry benim arkadaşım!”

“Tamam! Anlaşıldı!” Ellerimi havaya kaldırarak teslim oldum. “Bazen birini o şekilde sevebilirsin ama aynı zamanda onunla arkadaş da olabilirsin. Hatta bu en iyi senaryo olabilir.”

Nettie tekrar yattı ve bunu düşündü. Yüzü, okuma lambasının ışığıyla ay gibi parlıyordu. “Ruby’nin babasıyla arkadaş mısın?”

Bunu hiç beklemiyordum. Yatakta pozisyonumu değiştirdim, zaman kazanmaya çalıştım. Doğaçlama ebeveynlik hiç benim güçlü yanımdı olmamıştı.

Öyle miydin? Öyle davranmamıştım.

“Şey,” dedim, boynumu kaşıyıp huzursuzca kıpırdanarak. “Bir bakıma? Birlikte çalışıyoruz.”

Bu güvenli bir cevaptı.

Başını salladı ve irkildim. Hasat Festivali girişinde ne kadarını duymuş ve ne kadarını anlamıştı acaba?

“Onu yakışıklı buluyorum,” dedi. Ama sonra burnunu kırıştırdı. “Bir baba için.”

Aman Tanrım.

“Yat artık, ufaklık!” dedim. Onu bin kez öptüm ve beş yaşındayken olduğu gibi kıkırdadı.

Tam çıkarken arkamdan seslendi. “Bart’a söyleme!”

“Neyi?”

“Anne! Birinden hoşlandığımı!”

“Ah. İzci sözü,” dedim. “Zaten anlayacağını sanmıyorum.”

“Bence Bart, Elmo’dan hoşlanıyor.”

İkimiz de kahkahalara boğulduk.

Daha sonra, annemle babam gittikten ve çocuklar yataktan çıkmak için bahaneler üretmeyi nihayet bıraktıktan sonra görevimin resmen sona erdiğini hissettim. Akşam, hem bir lanet hem de bir hediye gibi önümde uzanıyordu. Kafam, düşünce enkazlarıyla doluydu. Gidip annemin el koyduğum ilaçlarının tezgâhta duran şişesine uzandım, kapağını açtım ve bir kapsülü ağzıma attım.

Hayat karmaşıktı. Neden bütün eğlence sadece ona ait olacaktı ki?

Ertesi sabah Celeste Henry'yi okula bırakıyordu. Ethan'ı da gördüğümü sanmıştım ama sadece uzaklaşan bir nokta olarak. Zaten onu görsem de ne diyeceğimi bilmiyordum. Ama sanırım köşeleri kolaçan ediyordum. En azından kendime öyle söylüyordum. Hafta sonundan beri Kaitlin'i okulda hiç görmemiştim. Ne kek satış standında ne de kış karnavalı için bilet satarken. Haftaya Çirkin Kazak Günü'ydü ve ben iki broşür ile bir e-posta hatırlatması almıştım. Yani akışın içindeydim artık. Bart ve Nettie okul bahçesine girerken okul yöneticisine el salladım.

“Merhaba, Bayan Maureen,” dedim.

“Merhaba, Sasha. İyi günler!”

Uyuşturucu etkisindeki annem hakkında haber vermek için sabırsızlanıyordum ama aslında en önemli haberi veren Celeste'ti.

Jamie baltasını asmıştı.

“Eve döndü mü?” dedim. “Bu harika. Değil mi? Harika, değil mi?”

Celeste başını hafifçe yana yatırdı, biz de yaya geçidindeki görevliye el sallayarak Sherman'daki sevimli kahverengi taş evlerin yanından geçip Prospect Park West'teki ana caddeden yukarı doğru yürümeye başladık. O işe gitmek üzere F trenine doğru ilerliyordu. Ben ise kahve almak ve sonra eve, bilgisayarımın başına dönmek üzereydim. Final kurgusunu *Escapade* ekibiyle paylaşmıştım ve cevaplarını endişeyle bekliyordum. Stephanie'den bir e-posta geldiğini görmüş ama onu bilgisayarımın önüne

oturduğumda Larry yanımdayken okumaya karar vermiştim. Larry, terapist kedim. En azından iyi ruh hâlindeyse.

“Eve dönmesi iyi oldu,” dedi Celeste. “Ya da en azından doğru yönde atılmış bir adım. Konuştuk ve birlikte onun daha fazla özgürlüğe ve alana sahip olması için neler yapabileceğimizi anlamaya çalışacağız. Ayrıca iş-yaşam dengemi daha... Dengeli hâle getirmeye çalışacağım. Onu bu kadar hafife almamaya gayret edeceğim.”

“En azından şabat izni sona erdi mi?”

Başıyla onayladı. “İş bulması gerektiğine karar verdik. Kendi ni işe yarar hissettirecek bir şey.”

“Belki biraz erkeksi bir şey?”

“Evet. Mesela yazılım. Ya da demircilik. Ya da boğa güreşçiliği.”

“Hımm. Lastik tavuklara karşı ne hissediyor?”

“Jüri kararını vermedi! Ama en azından ormandan döndü. Tüm çamaşırları şömine ve güveç gibi kokuyor,” dedi yüzünü buruşturarak.

“Neden erkekler kafalarını toparlamak için kovboy filmi setine gitmiş gibi yapmak zorunda kalıyorlar? Hepsi *Şehir Züppeleri* filminin yeniden yorumu gibi. Sadece espriler eksik.”

“Bilmiyorum. Beni yalnız başıma ormanda bulamazsın. Bir kulübede olduğumda, her an bir psikopat tarafından öldürülmem saniyeler kaldığını varsayarım. Tabii eğer sevimli bir tatil köyü değilse.”

“Daha az orman. Daha çok Woodbury Commons*.”

“Kesinlikle indirimli alışveriş,” dedim. “Perakende terapisi gerçek!”

* ABD’de her marka ürünü ucuza bulabileceğiniz bir bir outlet kasabası. -ed.n.

Bir sonraki sokağın köşesindeki sevimli kafenin önünde durduk. Açık kapılardan kahve ve muzlu *muffin* kokusu yayılıyordu.

“Gitmem lazım,” dedi Celeste. Hâlâ işkence çeker gibi görünüyordu.

“Peki ya sen? Bütün bu olanlarla ilgili aslında nasıl hissediyorsun? Jamie’nin ruh hâli toparlanıyor ama seninki nasıl?”

“Sanırım bunu zaman gösterecek,” diye iç geçirdi. “Her şeyin ne kadar hızlı değişebileceğini görmek beni ürkütüyor. Bu, karşıdakileri takdir etmeyi hatırlamak için iyi bir ders. Bu arada, teslim tarihlerim var!” Çantasının kayışını omzuna yeniden yerleştirirken arkasını döndü. “Bekle, Sash. Ethan’dan haber var mı?”

Festivalde yaşananlardan sonra İblis Baba’yla olan kaçamak ilişkim hakkında tüm detayları sonunda anlatmıştım. Celeste, alaycı bir şekilde “asi yanım” diye adlandırdığı şeye oldukça etkilenmişti.

“Hayır.”

Atkımı boynuma doladım, sonra tekrar çözüp yeniden bağladım. “Ondan haber alacağımı sanmıyorum.”

“Neden?”

“Çünkü bana yalan söyledi.” Ve muhtemelen kadınlardan tamamen soğumuştur.

“Tüm detayları açıklamadığı doğru,” dedi Celeste beni dikkatle süzerek. “Benden nefret etme ama belki ona biraz anlayış göstermelisin.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

Göğsümdeki sızı biraz dinmişti, içimdeki yük biraz hafiflemiş gibiydi. Kalbimin sesini dinlemek ve mantığımı göz ardı etmek için izin almışım gibi hissettim. Ama bunu yapmaya hazır değildim. Hem o da aynı şeyi yapmalıydı.

“Bu karmaşık bir durumdu,” dedi. “Doğru bir seçim yaptı demiyorum ama başka bir yol var mıydı? O dürüst olsaydı, sen kalır mıydın? Hepimiz hata yaparız, değil mi? Ben bile.”

“Evet ama sen sensin.”

“Ve o da o. Üstelik oldukça yakışıklı.” Kaşlarını şakacı bir şekilde oynattı.

“Yani... İşler biraz karışık.” Kaşlarımı çattım.

“Yani evet,” dedi Celeste. “Ama hangimizin hayatı karmaşık değil ki?”

Apartmana döndüğümde mutfak masasındaki bilgisayarımın başına geçip tamamlanmış bir işin keyfini çıkarmaya başladım. Derek ve Stephanie, çekimleri çok beğenmişti ve birkaç ufak düzeltme dışında her şey hazırdı. Hikâyenin yayınlanması birkaç hafta sürecekti ama bu arada, video içeriklerinden alınan klipler tanıtım olarak kullanılacaktı. Kendime ödül olarak buzdolabında bir şeyler aramaya hazırlanıyordum ki Stephanie'den ayrı bir e-posta geldi.

Sash! Bu haberden hoşuna gidebilecek bir kısmı seninle paylaşmak istedim. Sadece senin okuman için. Hâlâ düzenlenmesi gerekiyor. Ama aşağıya birkaç paragrafı kopyaladım. Okuyunca beni ara!

Öpüyorum, S.

Citrine Cay, hoş bir açılışın ardından nihayet kapılarını açtığı anda, konuklarını kesinlikle büyüleyecek. Burası sıradan bir otel değil. Aksine, burada doğayla kurulan bir tür bağ var. Deneyime baştan çıkarıcı bir olasılık ve kendini bırak-

ma hissi katan vahşi bir hava. Toprağı verimsiz değil. Ne golf sahaları var ne de özenle düzenlenmiş tenis kortları. Daha kurumsal ya da geleneksel lüks tatil köylerinin aksine burada, toprak yollardan tozlar yükseliyor, yollara da aldatıcı derecede engebeli bir arazi eşlik ediyor. Bu toprakların gerçek sahibi, burada evcilik oynayan insanlar değil. Koruma altındaki iguana nüfusu.

Ve yine de mülkiyet meselesi burada son derece önemli: Bu yeni tatil köyü, bir zamanların oyuncusu, şimdilerin iş insanı Martin Bernard'ın vizyonunu yansıtıyor. Onun tesisteki varlığı, parıltılı kesimden, en azından hâlâ onunla arkadaşlık etmeye devam eden birilerini buraya çekecek gibi. Bernard, her ne kadar burayı benzersiz, bozulmamış bir yer, bir cennet olarak keşfetmiş olsa da bu tür hiper seçkin bir kaçamak için ideal olan bu güzellikler, onun yansıttığı çirkinliği telafi edemiyor. Asistanları, onun emekliliğini gönüllüymüş gibi anlatmayı başarsa da yıllardır kadınlara, azınlıklara ve altında çalışan diğer insanlara kötü muamelede bulunduğu için hesap vermek zorunda kalan erkeklerden biri olduğu yönünde söylentiler dolaşıyor.

Donup kalmıştım. Nefesim kesildi. Bu çok fazlaydı. Hemen Stephanie'yi aradım. Ve o telefona cevap verdiğinde hâlâ toparlanmaya çalışıyordum.

“Aman Tanrım!” dedim.

“Değil mi ama?” dedi. “Bu bölümü yazıp yazmamam gerektiğini tartıştık ama sonunda Ethan, Martin'in davranışlarını görmezden gelmenin sorumsuzluk olacağına karar verdi. Bu kısmı bir ek olarak, editör mektubunun parçası olarak yazmayı ve gerekirse eleştirileri üstlenmeyi teklif etti ama beni biliyorsun, ben böyle şeyler için buradayım! Biraz fazla ilgiye hayır demem.”

“Gerçekten çok etkilendim!”

Hem ondan, hem Ethan'dan. Özellikle de işinin tehlikede olabileceğini düşündüğümde.

“Senin böyle bir şeye hazır olup olmadığını bilmiyordum?”

“Ne? Neden olmayayım? Beni tanıyorsun, korkum yok!”

“Yani...” Bunu nazikçe nasıl söyledim? “Sanırım siz... Birlikte oldunuz sanmıştım.”

Stephanie'yle konuşurken neden kelimelerimi özenle seçecektim ki? Onun en belirgin özelliği, böyle şeyleri doğrudan söyleyebilmesiydi.

“Ne?! Iyy! Ben ve Martin mi? Sasha! O adam benden otuz yaş büyük!”

Duvar aynasına bakarak omuz silktim. “Yani o ilk gece ona oldukça hoşgörülüydün.”

“Haber alabileceğin birinden bilgi koparmaya çalışıyorsan hoşgörülü olursun!”

“Sonraki gece de... Ortalıkta yoktun! Bütün gece.”

“Aman Tanrım!” Stephanie kahkahaya boğulmuştu. “Derek! Derek! Buraya gel.”

Arka planda Derek'in hafif sinirli, “Ne var?” deyişini duydum.

“Sasha'yla konuşuyorum. Seyahatte Martin'le yattığımı sanmış!” Gözlerimi kapattım, nasıl olsa beni göremiyorlardı.

“Hadi canım!” diye güldü Derek. “Gerçi, dürüst olmak gerekirse seninle ilgili asla kesin konuşulmaz.”

“Sasha,” dedi Stephanie sesi biraz kısılarak. “Sadece sana alan tanımaya çalışıyordum. O yüzden dışarıdaydım. Ki sen bu fırsatı değerlendirmişe de benzemiyorsun bu arada!”

En azından Ethan'la yaşadıklarımızı diğerleri fark etmeden atlatmıştık. “Evet. Biliyorum. Çabana gerçekten minnettarım.”

Larry yanıma gelip durdu ve yukarı bakarak bana yalan söylediğimi biliyormuş gibi gözlerini dikti. “Yani, o zaman Jackie’nin odasında mı kalıyordun?” diye sordum.

“Jackie mi? Hayır. Charlie’nin yanındaydım!”

Charlie. Her şey yerine oturmaya başlamıştı.

Öğle yemeğindeki Derek’in rahatsızlığı. Ertesi gün Charlie’nin iştahı. O hafif imalar. Ki ben elbette kendi paniklerimle meşgul olduğumdan hiçbirini fark etmemiştim. “Charlie. Doğru. Bu çok daha mantıklı.”

“Evet.”

Her ne kadar geç de olsa birbirlerini bulmuş olmalarına sevinmişim.

“Aaaaah, Steph! Charlie çok tatlı.”

“Evet, gerçekten! Ve bekâr. Üstelik elleşen, ırkçı, kadın düşmanı yaşlı bir adam da değil. Bu gece birlikte bir şeyler içeceğiz! Hikâye devam ediyor.”

Bu cümle neden beni öylece durdurdu, bilmiyordum. “Yani hâlâ Charlie’yle görüşüyor musun? Burada, New York’ta?”

“Tabii! Neden olmasın ki?!”

Charlie ile Stephanie’yi birlikte düşündüm. Şehirde bir yerlerde, sahildeki o sakin akşamlardan çok farklı bir atmosferde. Acaba Citrine’de buldukları şeyi gerçek hayata taşıyabilirler miydi? Loş restoranlarda içki içip yemek yerler, müzelerde dolaşır, koltuklarında dizi mi izlerlerdi?

Kelimenin boğazıma takılmasına neden olan şey neydi? Suçluluk muydu? Aşinalık duygusu mu? Kıskançlık mı?

Fark ettim ki Stephanie bir nevi benim kahramanımdı. Gerçekten de korkusuzdu.

“Bekle,” dedi Stephanie. “Derek seninle konuşmak istiyor. *Özel olarak*. Çok gizemli. Seni ofisine aktarıyorum. Görüşürüz!”

“Martin. Ha!” diye mırıldandı ve beni hatta beklemeye aldı.

Ayağa kalktım, dolanmaya başladım. Aniden sinirli bir enerjiyle dolup taşmıştım. Derek’in telefonu açmasını gergin bir şekilde bekledim. Ve sonunda sesini duyunca onun yarattığı etkiyle irkildim. Bana ne olmuştu? Neden bu kadar gergindim?

“Sasha, merhaba. Video için harika bir iş çıkarmışsın.” Onu, bir dizi ofisin arasında, büyük cam bir masanın başında, pencereden görünen şehir manzarasının önünde hayal ettim. Masasının tertemiz olduğuna şüphe yoktu. “Gerçekten müthiş bir iş çıkardın,” dedi. “Fotoğraflar çok iyi olmuş. Hepimiz çok memnunuz. Ethan’a da gösterdim, o da gerçekten çok beğendi.”

“Çok sevindim!” dedim neşeyle. Gerçekten sevinmiştim ama aynı zamanda, gerçekten beğenmiş miydi? Adının anılmasıyla içimde bir şeyler canlandı.

“Şey, seninle tam zamanlı pozisyon hakkında konuşmak istedim. Eğer ilgileniyorsan, seni insan kaynaklarıyla görüştürmek ve ciddi görüşmelere başlamak isteriz.”

İş teklifi! Kalbim sevinçle doldu. Ama hemen ardından keskin bir notayla heyecanım düşüşe geçti. Bunu nasıl nazikçe söyleyebilirdim ki? Bu kişi Stephanie değildi. Derek’in ketumluğuna güveniyordum ama beni yargılamasından da çekiniyordum.

“Derek,” dedim, Nettie’nin boy aynasında kendime bakarken. Ben olsam beni ciddiye alır mıydım? Üzerimde *Maryland yengeçler içindir!* yazılı bir tişört vardı. “Şey... Sanırım Ethan’la çalışmam. Ya da onun beni işe almayı düşünmesi bile etik olmaz.” Dudaklarımı ısırdım, bir iç geçirdim.

Yoğun bir sessizlik oldu. “Şey, o zaten işe alım sürecinden resmî olarak çekildi. Çünkü seni iş dışında tanıyor. Veli olarak. Okuldan.” Bu son kelimeleri vurgulayarak söylemişti. Çünkü Ethan’la tanışıklığımız sadece bundan ibaretti. Açık hava düşün-

dan değil. Ama yine de Derek'in bildiğinden fazlasını gizlediği hissine kapılmıştım. Her zamanki gibi.

“Peki ya onun için çalışmam bir çıkar çatışması sayılmaz mı? Hani... Okul bağlantısı yüzünden?”

“İK sana başka bir amir atayacak, muhtemelen ben olacağım. Böylece tarafsız davranılacağından emin olabilirsin.”

“Gerçekten mi?” Bu gerçekten oluyordu. Bu işi mahvettiğime dair tüm endişelerimin boşa olduğunu fark ettim. Ne kadar gereksiz bir kaygıydı. Bu pozisyon hâlâ benim olabilirdi! Maaş! Emeklilik fonu! Yılbaşı partileri (Profesyonel Sasha'nın patronla sarhoş olup öpüşmeyeceği türden)! En azından bunu umuyordum. İçimde büyük bir rahatlama hissettim.

“Gerçekten,” dedi Derek. “Yani? İlgileniyor musun?”

Aklım başımdan gitmişti. Her şeyi berbat etmemiştim. Bu iş hâlâ bir olasılıktı. Ve Ethan, hiç istenmeden önüme yolu açmıştı.

“İlgileniyorum. Hem de fazlasıyla. Bu benim hayalimin işi ve değerlendirilmekten onur duyarım.”

“Güzel.” Derek'in sesindeki tebessümü duyabiliyordum. “Bunun resmî İK süreci dışında da böyle gelişeceğini umuyorum ama yine de seninle Ethan'ın... Okulun... Araya gireceğini düşünmüyorum.”

“Gerçekten mi?” Kendimi daha cesur hissediyordum. “Ama başından beri pek emin görünmüyordun.”

“Çünkü evli olduğunu sanıyordum. Ve neler olduğunu görebiliyordum.”

“Neler oluyordu ki?”

“Okul oluyordu.”

Okul artık açıkça seksin yerine geçmişti ki bu oldukça garipti ama hâlâ “duşta seks” demekten daha az garipti.

“Olacağını neye dayanarak düşündün?”

“Çünkü o adamla yeterince uzun süredir çalışıyorum,” dedi Derek nadir görülen bir samimiyetle. “Seninle ilk kez bir araya geldiğinde, senden ne kadar hoşlandığını hemen anlamıştım. Başta bana adını söylediğinde, seni tanıdığını ya da hakkındaki fikrini hiç belli etmedi. Ve sonra fark edince... Adamım, bu beni gerçekten strese soktu.”

“Başından beri gerçekten benden hoşlandığını mı düşünüyorsun?”

İçimi yeni bir sinir dalgası kapladı. Ama yüzümdeki gülümsemeyi saklayamıyordum. Kendimden bile utanacak kadar barizdi. Ne yapıyordum ben? Ethan bana yalan söylemişti. Ona güvenebilir miydim ki? Ya kendime? Okulda birlikte görülebilir miydik? Hâlâ ilgileniyor muydu? Muhtemelen hayır. Bana bayağı bir alan tanımıştı.

“Bence şu anda senden hoşlanıyor. Ve bence o müthiş biri. Ama senin muhtemel amirin olarak bu konuşmayı yapmamam gerekiyor.”

“Doğru,” dedim. “Konuşma bitti. Neredeyse. Bilmiyorum, Derek. Durum zaten fazlasıyla karmaşık. Her şey pek de ideal görünmüyor.”

“Belki,” dedi Derek. “Ama aşk asla kolay değildir.”

Aşk.

Telefonu kapattıktan sonra, gidip Nettie'nin yatağına oturdum. Onun tatlı odasında. Beyaz duvarları, pastel renkli yatak örtüsü, raflara dağılmış arkadaşlık bileklikleri ve baykuş figürleriyle dolu odasında.

Ve o anda en azından çocuklarıma istikrar, neşe ve sevgi verebildiğimi fark ettim Belki bu işle onlara daha fazlasını da verebilirdim.

Peki ya kendime ne vermemiştim? Mutluluğa, bir ortaklığa, aşka giden yoldaki engellerim nelerdi? Baştan beri neler olmuştu bu engeller? Cliff. Para. Zaman. Stres. Ebeveynlik. Zihinsel yük. Bu talepler yıllardır iç huzurumu engellemişti. En azından, eskiden kendime böyle derdim. Ama şimdi merak ediyordum, ya aslında tüm bunların sebebi başından beri bensem?

Aynaya baktım, yaşıma göre “fena olmayan” bir yansıma gördüm ve fark ettim ki, en büyük engellerden biri kendimi görüş biçimimdi. Kendimi bir kadın olmaktan önce bir işçi arı ya da bir taşıyıcı olarak görüyordum. Kendi özerkliğimi görmeyi bırakmıştım.

Son birkaç haftada yaşadığım değişimlerin beni en çok şaşırtan yanı da buydu, kimliğimle ilgili zihinsel bir sıçrama yaşamıştım. Her zaman bir adım geride durmayı tercih ederdim. Kaitlin bu konuda haksız değildi. Şimdi daha iyi anlıyordum, bu değerler sistemi için değil, tamamen kendimi korumak içindi. İnsanların beni, Kaitlin’in hatırladığı o parıltıyla görmesini seviyordum. Bu da biraz mesafeye daha kolay oluyordu. Temiz, düzgün ve çok da çaba göstermiyor gibi görünmeyi seviyordum. İnsanların benim arkadaşım oldukları için kendilerini şanslı hissetmelerini istiyordum. Ama uzun zamandır gerçekten böyle hissetmemiştim.

Uzun zamandır cildim ışıldamıyordu, saçlarım kusursuz görünmüyordu, karnım dümdüz değildi, göz kalemim kusursuz çekilmemişti ve gözlerimin altında kocaman koyu halkalar, kazağımın bir yerinde de mutlaka çocuklara ait bir yemek lekesi oluyordu. Uzun zamandır gün ortasında aynada kendime şöyle

bir bakıp da evden çıkarken sandığım kadar derli toplu göründüğüm olmamıştı. Uzun zamandır aynaya bakıp da bana bakan daha yaşlı yüz karşısında şaşırmadığım bir an geçmemişti. Artık farklı bir insandım. Gerçek buydu. Artık okulun en güzel kızı ya da elindekilerle en çok şey başarıyı değildim. Doğru dikkatleri nasıl çekeceğini ve az biraz korku uyandırmayı bilen o kişi değildim. Dokunulmaz ya da ışıldayan biri değildim. Ne çılgındım ne de gerçekten eğlenceli. Zıplayınca çişimi kaçıırıyordum. Gece uyumaya çalışırken de kaçıırıyordum. Neredeyse her zaman kaçıırıyordum. Ve şunu bilecek kadar çok şey yaşamıştım: Doğru bir kegel egzersizi sadece bir şehir efsanesiydi.

Yaşlı bir kadındım. Ya da en azından öyle sayılırdım. Bitki çayını, lavantalı el kremi, sonbaharda toprak yollarda yapılan yürüyüşleri seviyordum. Sıcak içkileri, dizi maratonlarını ve kazak giymeyi seviyordum. Annemin verdiği yenilebilir odu atıştırmalıkları da seviyordum. Ve bu, benden önce milyonlarca kadının başına geldiği için pek de sıra dışı ya da çarpıcı sayılmazdı. Sadece her lanet olası gün beni şoke etmesi dışında.

Ve belki de bu durum başka bir şey olamayacağım anlamına gelmiyordu. Sanırım, bir başkasının beni bu hâlimden farklı görebileceği hiç aklıma gelmemişti. Beni ışıldarken görebileceği. Beni sadece işlevsel bir varlık değil de daha fazlası olarak görebileceği. Çocuklardan, Cliff'ten ve yıllar süren hayatta kalma çabasından sonra birinin beni, eski benliğimin silik bir gölgesi olarak değil de bütün bir insan olarak görebileceği... Benim de tekrar bütün bir insan olabileceğim...

47 | Bekârlık Yemini

Baba Ethan

YAPILACAKLAR:

- Şirketle telefon görüşmesi yap.
- Dr. Feldberg: 144 W. 86. Sokak,
1A - 09.00
- ~~İşine bak.~~
- İşine bak.

Ruby'yi okula bırakırken Sasha'yı gördüm ama o beni fark etmeden kaçtı. Yapmam gereken işlerim vardı. Kaitlin'e yardım etmem (istese de istemese de), düzenlemeler yapmam gerekiyordu. Tanrı'yla yüzleşme anlarını kabul etmem gerekiyordu. Ruby'nin iyi olduğundan emin olmak için onu bir şahin gibi izliyordum. Şirket, iş yerimizle ilgili bir karar vermek üzereydi.

Ama yine de Sasha'yı düşünmemek için aktif olarak çaba sarf etmem gerekiyordu. Bana ne düşündüğünü söylemişti ve onu suçlayamazdım. Şimdi, yapmam gereken tek şey, mağlubiyeti kabul etmektir.

48 | Şehirli Kız

Kaitlin

Boşanma kararımız kesinleştğinde Ethan ve ben çift terapistemizle görüşmeyi bırakmıştık. Zaten onarılamaz bir şey nasıl düzeltilebilirdi ki?

Hasat Festivali faciasından sonra Ethan, Ruby'ye bakma sırası onda olmadığı hâlde kızımı evine götürüp bana telefon açmıştı ve terapist randevusuna gitmemiz gerektiğini ısrarla söylemişti.

“Ama biz bir çift değiliz!” diye itiraz etmiştim. Ama ne kadar haklı olduğumu biliyordum.

“Kaitlin, bu işte birlikteyiz,” demişti Ruby'nin duymaması için fısıldayarak. “İstesek de istemesek de.”

Ders vermeyi seviyordu. Haklı olduğunda sinir bozucu oluyordu. Tabii ki, tepemin attığını biliyordum. Tabii ki, işi fazlaıyla abarttığımı biliyordum. İyi olmadığımı biliyordum. Bunu her şeyi mahvetmeden önce de biliyordum. Geriye dönüp bakınca belki de bu yüzden her şeyi mahvetmiştim.

Artık numara yapmak zorunda değildim.

Artık okulun fotokopi makinesine erişimim yoktu. Lisa, o sorumluluğu üstlenmişti ve şimdiden gücün tadını çıkarıyordu. Onun, okul için Target'e kıyafet almak üzere düzenleyeceği geziyi dört gözle bekliyordum.

O idareciler, o konuşmaya başladığında beni özleyeceklerdi. Ve asla durmayacaktı.

Bugün, terapi seansımız için Upper West Side'a geri döndüm. Çocukluğumun mahallesine.

Psikologun bir Matisse tablosu ve World Market yastıklarıyla donatılmış odasına girdiğimde, aslında burada olmaktan hiç rahatsızlık duymadığımı fark ettim. En azından artık nefesimi tutmuyordum. Doktorun baskın çiçekli parfümüne rağmen. Dibe batmıştım. Gerçekler ortaya çıkmıştı.

Ve her şeyden önce bu bir rahatlamaydı. Kanepenin bir tarafından oturuyordum, Ethan karşımdaki taraftaydı, not defteri hazırды. Aramız daha önce hiç olmadığı kadar uzaktı. Ethan, festivalde yaşananları kendi sözleriyle anlatmaya başlamıştı. Anlattığı o hayli çirkin sahne, saman balyalarının yakınlarında kirli çamaşırların serildiği bir durumu içeriyordu. Ve ben de geri püskürtmek için hazırdım. Onun en kötü kişiyi seçtiğini anlatmak için. Saygısızlık!

Ama anlatma sırası bana geldiğinde artık görüşümü kanıtlamak için heyecanlı değildim. Yıllar önce aynı kısa, kıvrıkcık kır saçlı ve kaplumbağa kabuğu gözlüklü doktor bize bir tartışmamızla ilgili bir şey sormuştu. *"Doğru olmayı mı istersiniz, yoksa seilmeyi mi?"*

Şimdi, âşık olmadığımız için doğru olmak bana da pek önemli gelmiyordu. Savaşacak hâlim kalmamıştı. Özellikle bir kısmım, onun genellikle haklı olduğunu biliyordu. Ve bu gerçe-

ği yüksek sesle kabul ettiğimde, ağlamaya başladım. Bu, benim için bile bir sürprizdi.

Ethan nazikti. O her zaman nazikti, bunu kabul etmeliydim. Terapist de öyleydi. Bana kaygıyla bakıyorlardı, son zamanlarda yaşadığım değişimi vurguladılar, San Francisco Körfez Bölgesi'ndeki kız kardeşimle biraz "vakit" geçirmemi önerdiler. Anne olma hâlinden, eski eş olma hâlinden, işten uzaklaşmamı önerdiler. Portakal bahçelerinden olgun meyveleri toplayıp dinlenmemi. Bir Kaliforniya molası vermemi önerdiler.

Hayır demedim.

Artık Ethan'ı özlemediğimi fark ettim. Onun Sasha'yla birlikte olmasına verdiğim tepki gibi değildi. Ondandır hoşlanmadığımı bilmesine rağmen bu seçiminden dolayı ihanete uğramış gibi hissettiğimi bile sanmıyordum. Sanırım Sasha'nın benden değil de ondan hoşlanmasını, ona değer vermesini daha çok kıskanmıştım.

Bu kadarını kabul etmek zordu. Hiç hoşlanmamıştım.

Her şeyi mahvetmem gerekmişti ve böylece Sasha'nın benim için Sasha bile olmadığını fark etmem için tam bir patlama yaşamıştım. O sadece benden çalınmış gibi hissettiren bir şeyin fikriydi. Terapistimin "kıtlık zihniyeti" dediği şeyin bir belirtisiydi. Bir kişinin başarısının bir başkasının başarısızlığı olduğu fikriydi. Sasha, kendimi gördüğüm sert merceği temsil ediyordu. Havalanı tuvaletindeki floresan ışıklarıyla eş değer bir şeydi. Kim bundan hoşlanırdı ki?

Doktorun nazikçe adlandırdığı gibi tüm "takıntılarım" rağmen artık Hugo'nun sosyal medyasını nadiren kontrol ediyordum. Aslında okulda yaşananlardan sonra uygulamaları telefonumdan silmiştim. Ona hiç mesaj da atmadım. O ilişki zaten en kötü şekilde sona ermişti. Dram dolu bir şekilde değil de tıpkı

bir aşk ilişkisi gibi. İlk olarak evliliğimin sonu gelmişti. (Hatta o konuda Ethan, sinir bozucu derecede soğukkanlıydı.) Sonunda ise o ilişki bulanık bir şekilde kenarlarının silikleşmesiyle bitmişti. O da yetersiz çıkmıştı. O da sıkıcıydı. Geçmişin bir hayaliydi. Bütünlüğümü tamamlayacak eksik parça değildi.

Neden ben hiç yeterli olamıyordum?

“Sasha’nın, zihninde değer belirleyicisi hâline gelmesinin sebebi ne sence?” diye sormuştu doktor. Ama ben emin değildim. Belki de cevap, bu kapıcı bina girişinin hemen dışındaki sokaklarda yatıyordu. Sadece birkaç düzenlenmiş blok ötede, 86. Sokak ile Broadway’e inen yerde, ilk sevincim ve korkularımın uyandığı yerde. Hem şüphelerin, hem de olasılıkların başladığı yerde.

Yeni bir başlangıç yapma zamanıydı.

Kanepeden kalkmadan önce Ethan kendiliğinden bana döndü. “Kait,” dedi nazikçe. “Şansım varken bir şey söylemek istiyorum.”

Haftalık ziyaretler için tekrar bu ofise döneceğimi kararlaştırmıştık ama o bana eşlik etmeyecekti. Bu plana karşı gelmedim. Artık her şeyi bu kadar açıkça mahvettiğime göre yardım ihtiyacı duyduğumda insanların beni yargılamasından endişelenmiyordum. Beni yargılayabilecek o kadar çok şey vardı ki.

“Sadece, daha fazla yanında olmalıydım,” dedi Ethan. Bakışlarını nazikçe benimkilere dikmişti. “Aramızda işler yolunda gitmediğinde hayatımızdan kaçmakla tepki vermemeliydim. Zor olan günlerde de orada olmalıydım. Sana daha çok destek olmalıydım. Senin hissettiğin... Ve mücadele ettiğin şeyde benim de payım olduğunu biliyorum... Daha iyi olacağım.”

Hem söylediklerini takdir ettim hem de bunun için artık çağlar kadar geç olduğunu biliyordum. İlişkimizi kurtarmak için

demiyordu, bu hiçbir zaman mümkün değildi zaten. Ama beni kurtarmak için söylemişti.

Randevumuz bittikten sonra Ethan'la birlikte dışarı çıktık, o yeşil tentenin altında, altın harfli yazının önünde garip bir şekilde vedalaşmaya hazırlandık. Eminim ofisine geri dönüyordu. Zaten en başta buradaki bir doktora gitmeye başlamamızın sebebi, Midtown'a yakın oluşuydu. Bizi öğle arasında araya sıkıştırabilirdi diyeydi. Şimdi artık öyle bir baba olmayacağını görebiliyordum. Ve hafif bir buruklukla, ikinci bir şans elde ettiğinde öyle bir koca da olmayacağını fark ettim.

Bu canımı acıtmıştı.

Ama belki ben de bir başkası için daha iyi birine dönüşebilirdim.

Telefonunu kontrol edişini izledim. Bir şey bulamadı. İç çekti. Hâlâ yakışıklıydı. Hep öyle olacaktı. Ama yorgun görünüyordu. Ve üzgün.

“Hadi göreyim seni,” dedim sönük bir sesle.

Ona izin vermeye çalışıyordum. Devam etmesinin zamanıydı. Belki bu, benim de her şeyden sonra devam edebilmemi kolaylaştırırdı. Kendime uygulamaya çalıştığım yeni felsefeyi hatırlattım. Ruby'nin hayatında onu seven daha fazla insan olması, ona sadece iyilik verirdi. Kızımızın daha fazla ailesi olması, sadece iyi olabilirdi. Hayatının bir kısmının beni içermemesi fikri midemi biraz bulandırıyordu ama onun hatırına huzuru korumaya kararlıyım. Bundan sonra. En azından deneyecektim.

Ethan kaşlarını çattı, ne demek istediğimi anlamaya çalıştı. Sonra gülümsedi ve başını yana eğerek “Hadi göreyim seni,” dediğinde neyi kastettiğimi kavradı.

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten,” dedim. “Bariz şekilde mutsuzsun. Bu, senden nefret etmemi zorlaştırıyor.”

“Şey, teşekkür ederim. Bir nevi.” Kaşlarını çatı. “Ama o kapı artık kapanmış olabilir.” Başımı salladım. Erkekler!

“Aptallık etme,” dedim. “Kapı kapanmadı. Sasha’nın sana nasıl baktığını gördüm.”

Başını kaldırdı. “Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?”

Tüm bunlardan sonra bu konuda benden fikir almaya açıksa demek ki umutsuz hissediyordu. Ama ben onu tanıyordum. Ve iyi ya da kötü, Sasha’yı da tanıyordum.

“Sadece pasif olma,” dedim. “Hayatın geçip gitmesine izin verme. Onun için savaş.”

Başını yavaşça salladı, bunu düşündüğü belliydi.

“Benim değersiz fikrim,” dedim. Yaşlı bir kadın, kabarık beyaz köpeğiyle yanımızdan geçti. Ben de onun yürüdüğü yöne doğru döndüm.

“Gerçekten böyle yaptığımı mı düşünüyorsun?” diye sordu Ethan. “Hayatın geçip gitmesine izin verdiğimi mi?”

Yeniden dönüp yüzüne baktım. “Düşünmüyorum, Ethan. Biliyorum,” dedim. “Benimle birlikteliğinde bu yüzden oldu.”

Dudağını ısırdı, sanki bunu hiç düşünmemiş gibiydi.

“Seçim yap,” dedim. “Öylece oturma. Birinin seni seçmesini bekleme. Bana sorarsan, o yol insanı hiçbir iyi yere götürmüyor.”

“Teşekkürler, Kait,” dedi başını sallayarak. “Bu iyi bir tavsiye.”

“Öyle.” Elimi kalçama koydum. “Belki yaşam koçu olurum.”

Gözlerini kısıp bana baktı. “Hımm. Belki olmazsın.”

İkimiz de gülümsedik. Bir anlığına, güzel zamanların da olduğunu hatırladım. “Neyse, hadi git artık!” dedim. “Günün tadını çıkar!” El sallayıp döndü. Onu Columbus Caddesi boyunca

yürürken izledim. Önce normal yürüdü, sonra tempolu yürüyüşe geçti, en sonunda da trene yetişmek için koşmaya başladı. *Hadi göreyim seni.*

Ben de kendi trenime doğru yürüdüm, giydiğim kıyafetlerle yetersiz hissettiğim için biraz pişmanlık duyuyordum. Belki gerçekten biraz Kaliforniya güneşine ihtiyacım vardı.

Henüz iyi değildim. Ama belki olabilirdim.

Sıcak havaya rağmen gölgeler serinleşmişti. Ama yeniden burada olmak içimi ısıtmıştı. Çocukluğumdan tanıdığım eski binaların pencerelerine baktım. İçlerindeki ışıklara, kaldırıma kazınmış isimlere. Ve her ne kadar burada olmadığını bilsem de kendi adımları aradım.

49 | Uzun Vade

Sasha

Koşu parkurundaydım. Ama üç kilometre koşmak yerine göğsümdeki huzursuzluğu yok edene kadar koşuyordum. Ve “yanlış” yönde ilerliyordum.

Bu kelimeye karşı hâlâ mesafeliydim. *Yanlış. Alışılmadık* diyelim. *Asi*. Özgür düşünceye doğru koşuyordum. Bugün Prospect Park kalabalıktı. İnsanlar koşuyor, yürüyor, köpeklerini kovalıyorlardı. Köpekler de koşuyor, yürüyor, güvercinleri kovalıyordu. Bu şaşırtıcı değildi. Hava soğuyordu, kışın habercisi gibiydi. Ve bugün, oldukça sıcak olan son bir nefes olabilirdi.

Hava on üç dereceydi ve güneşliydi. Gökyüzü cam gibiydi. Ve biliyordum ki o bunu asla reddedemezdi. Bugün geç saatlerde buradaydım ama sanki Ethan’ın sabah burada olduğunu hissedebiliyordum. Saatler önce elleri yukarıda benim yanımdan geçerken. Bu parkur bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Olivia Rodrigo dinliyordum. Eğer biri sorarsa Clash diyordum. Müzik şu anda beni taşıyordu. Kendime, ne kadar uzun

sürerse sürsün koşacağımı söylemiştim ama bir kilometre sonra çoktan yorulmuştum.

İşte o anda, birinin yanımda koşmaya başladığını hissettim. Gördünüz mü? Yolun daha az gidilen tarafını tercih eden tek kişi ben değildim!

“Merhaba,” dedi yeni koşu partnerim. Aslında bu kelime ağzından âdeta soluyarak çıkmıştı. Ona doğru döndüm. Ve İblis Baba karşımdaydı. Ama tam olarak kendisi gibi görünmüyordu. Öncelikle, koşu kıyafeti yerine bir kot pantolon, bir tişört, kusursuz bir *sweatshirt* giymiş ve şık, asker yeşili bir sırt çantası takmıştı. Üstelik hepsi ter içindeydi. İki kilometre sonrası benim hâlim gibiydi. Bu da onun on kilometre sonraki hâliydi. Ama hâlâ sinir bozucu derecede çekiciydi. Bir an için onu görünce heyecanlanmıştım... Ta ki belki de bu duygunun gerçek olmadığını hatırlayana kadar.

“Neler oluyor?” dedim gözlerim fal taşı gibi açılmış hâlde tempomu bozmadan.

“Seni bulmaya geldim,” diye yanıtladı hırıltıyla.

“Beni bulmaya mı?”

Başını şiddetle salladı, hâlâ nefesini toparlayamamıştı.

“Beni nerede bulacağını nasıl bildin?”

Başını iki yana salladı. “Bilmiyordum. Bu yüzden evine gittim. Süpermarkete. Kafeye. Şimdi de... Buraya. Parkura. Defalarca.” *Burada* derken ne dediğini anlamadıysam diye ayağımın altındaki yolu işaret etti.

İtiraf etmeliydim ki tüm tereddütlerime rağmen içimde bir sevinç yükseliyordu. Ama neden buradaydı? “Her şey yolunda mı?”

“Evet. Hayır. Kime sorduğuna bağlı. Biraz konuşabilir miyiz?”

“Hımm. Şu anda bir şeyin ortasındayım,” dedim. “Bu, konuşmak için pek doğru zaman değil.”

İkimiz de koşuyu bırakmak için bahane aradığımı biliyorduk. Ama biri benim için her şeyi bırakmaya hazır değilse, ben de her şeyi bırakmayacaktım.

Bugün değil, bayım. Bugün değil.

Gerçi ben de ona ulaşmaya çalışmamıştım ama o festivalden beri ortalarda yoktu. Çok kolay vaz geçmişti. Bir açıklama bile yapmamıştı.

En azmdan kendime böyle diyordum. Bu bir korkaklık değildi. Akıllıca davranmaktı.

Gerçi dürüst olmak gerekirse beni bulmak için tüm gününü harcamış gibi görünüyordu. Ve muhtemelen tişörtünü de mahvetmişti. O yakası bir daha eski hâline döner miydi acaba? Yine de... Bu kadar kolay etkilenmeyecektim.

“Pekâlâ,” diye soludu. “Durmamıza ya da konuşmamıza gerek yok. Sen bitirene kadar koşarım. Hazır olana kadar.”

Aslında ben hazırdım. Spor sütyenim sınırlarını zorluyordu. Ama ona patronun kim olduğunu göstermeye kararlıyım.

Patron bendim.

Kollarımı bilerek aşağı doğru saldı, ellerim uyluklarımın yanında sallanıyordu. Kaşlarımı kaldırdım. Dudaklarını sımsıkı kapattı. Hayır. Bana akıl vermeyecekti. Kaçmam için bana bir bahane sunmayacaktı.

“Ellerimi daha yukarıda tutmamı söylemek istemiyor musun?”

“Pek değil,” diye homurdandı.

“Peki ya yürüyüşüm? Yürüyüşüm nasıl?” dedim ve bacaklarımı dünyadaki en dengesiz şekilde savurdum.

Onun gülümsememek için kendini zorladığını gördüm. “Mükemmel,” dedi.

Tam o anda kulaklık kablolarım bileğime dolandı ve aşağı bakıp onları çözmeye çalışırken neye takıldığımı bile anlamadan tökezledim. “Lanet olsun!”

Yere çakılmak üzereydim, dizimi yaralayacak, egomu yerle bir edecektim ki iki güçlü el kaburgalarımın beni yakalayıp tuttu. Mükemmel *sweatshirt*ün içinden çıkan eller.

“Aman!” dedi ve beni ayağa kaldırarak parkurun dışına, çimenlerin üzerine yönlendirdi. “Senin neyin var böyle?”

“Neden her düştüğümde bana bunu soruyorsun? ‘İyi misin?’ demek ne zaman yetersiz oldu?”

“Dürüst ol,” dedi. “‘Elim kolum bağlandı,’ derken kulaklık kablolarından bahsediyordun, değil mi?”

Ona bakış attım, atkuyruğumu düzelttim.

“Devam etmek ister misin?”

İstemiyordum. Gerçekten istemiyordum. Yorulmuştum artık. Ondan. Bundan. Bu parkurdan. Ama bunu itiraf etmek istemiyordum. İtiraf etmek demek her şeyle yüzleşmek demekti. Onu dinlersem ve işler yoluna girmezse, tüm umudumu kaybetmiş olacaktım. Dinlersem ve ikimiz de denemek istersek, o zaman savunmasız kalacaktım. Nereden bilebilirdim ki değiştiğini? Cliff’e dönüşmeyeceğini? Devam etmek istiyor muydum?

“Sen istiyor musun?”

Her iki eli de kalçasının üzerindeydi, öne eğilmişti. Yaşlı bir *bulldog* gibi soluyordu. Ama blöfümü görmüştü. “Sen bitirene kadar buradayım. Seninleyim.”

“Ya on kilometre daha koşarsam?” Bu düşüncenin saçmalığını, hayır, imkânsızlığını bile dile getirmedi. Ya da kot pantolonla bütün şehri koştuğunu. O, benim için beklemeye hazır bir adamdı.

“Bütün gün koşarım,” dedi, saatine bakarak. “Şey... Ta ki okul çıkışına kadar.”

Bu söz dikkatimi çekmişti. Birden kendime geldim. Gözlerimi onunkilere diktim. Onun göz bebeklerinin çekim gücüne kapıldım, benekli kahverenginin bile önüne geçen derinliğe. “Okul çıkışı mı?” diye tekrarladım. “Ama sen okul çıkışına gitmezdin.”

Daha dik durdu, gözlerimin içine baktı. Sanki bir çocuk büyüdüğünü ilan ediyordu. “Artık gidiyorum,” dedi.

Onu düşündüm. Beni bulmak için harfi harfine tüm şehri koşmuş olan bu adamı. Beni işe almak için işini riske atan adamı. Martin gibi bir şerefsizi ifşa ederek kariyerini tehlikeye atan adamı. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan bir adamı.

İçimdeki öfkenin geri kalanı da uçup gitti.

“Peki, tamam,” dedim. “Konuşacağım.” *Eğer nefesimi toparlayabilirsem.*

“Harika. Başlıyorum o zaman, sorun değilse?” Gerçekten rahatlamış ama bir o kadar da odaklanmış görünüyordu. “Bak, üzgünüm. Öncelikle bunu söylemem lazım. Seni o işe önermeden önce seni bilgilendirmediğim için üzgünüm. Eski eşimin kim olduğunu ve ne kadar... Onun senden...”

“Benden nefret ettiğini mi?”

“Evet. Onu bile tatlı göstermeye çalışmayacağım. Ama şunu da bil, o hiçbir zaman iyi bir karakter yargıcı olmadı. Ben de bunun bir kurbanıyım.”

“Haklısın,” diye iç geçirdim, kendime sarılır gibi iki omzumu tuttum. “Peki neden yaptın? Neden tüm bu detayları gizledin?”

“Sasha,” dedi. Gözleri gözlerime öyle bir kenetlenmişti ki bakışı içime işledi. “Senden hoşlanıyorum. Yani gerçekten hoşlanıyorum. Belki hatta... Neyse. Beni sana çeken nedenler var

elbette. Özellikler. Ama daha fazlası, o his. Sanki seni uzun zamandır tanıyormuşum gibi. Ve hep tanıyacaktım gibi. Ama seni ikinci kez gördüğüm andan itibaren kaçmaya hazır olduğunu gördüm.” Göz temasını kesti, ayağıyla küçük bir çakıl taşını itekledi. Botları vardı. *Botlarla* koşmuştu. “Seni korkutmaktan korktum sanırım.”

Sözlerinde bir gerçeklik vardı. Kaçma içgüdümü inkâr edemezdim. Orta ila yavaş tempoda da olsa. “Haklısın,” dedim, kollarımı göğsümde kavuşturarak. “Ama bunu bir daha yapmayacağını nereden bileceğim?”

“Bilemezsin,” dedi. O cümle bir süre aramızda asılı kaldı. “Bilemezsin. Dürüstlük istiyordun, al işte dürüstüm. Az bilgi paylaştığımız bir ilişkiden çıktım ben. Sessiz kalmayı, hatta ortadan kaybolmayı tercih ettim ki huzur bozulmasın. Şimdi sana birlikte yaşayacağımız hayatın her bir unsurunun her ayrıntısı hakkında her zaman açık sözlü olacağımı, elimden geldiğince çaba göstereceğimi söylesem bile, ki göstereceğim, bunu bilemezsin. Kimse bir ilişkide bunu bilemez. Bu da bu işin risklerinden biri.”

Birlikte yaşayacağımız hayat. O kelimeler havada durdu, tuhaf ve çekiciydi. Koca bir hayat. Ve aslında, şaşırtıcı şekilde, bu kelimeler beni korkutmadı. Nasıl göründüklerini, kulağa nasıl geldiklerini beğenmişim. Dilimin ucunda mırıldandım.

Ve birden fark ettim ki, kabul etmişim.

“Bu kararı senin adına veremem,” dedi elini sakalında gezdirerek. “Keşke verebilsem. Ama ne istediğini, neye dayanabileceğini ben belirleyemem. Oraya senin kendi başına varman gerek. Turks ve Caico’staki tartışmamızdan sonra da aynı tereddüt vardı içimde. Bunu benim kadar istemiyorsan, bu iş yürümez. Ne kadar sürerse sürsün, beklemeye hazırım. Ama bir ileri bir

geri gidip gelmesini kaldıramam artık. Çünkü bir an beni duşa çağırıyorsun, sonra da her şeyin mahvolduğunu söylüyorsun.”

“O arada biraz daha olay geçmiş olabilir,” dedim.

Bir anlığına parkura baktı, sonra tekrar bana döndü. Gözlerindeki yoğunluk, kaşlarındaki çatıklık beni yerle bir etmişti. Bu işi gerçekten istediğimi fark edince onun acısını dindirmek istediğimi de anladım. Bir adım yaklaştı. Ellerimi indirdim. “Seni bulmak için buraya kadar koştum çünkü senden korkuyu seçmemen için ricada bulunmak istiyorum,” dedi. “Koltukta geçen geceleri seç. Parkta geçen günleri. Birlikte yapılan Crispix alışverişini. Sinir bozucu etkinlikleri ve saçma sapan fotoğraf çekimlerini seç. Ailelerimizin garip şekilde kaynaşmasını ve eski eşimle karşılaşmaları seç. Yanmayı seç. Benimle birlikte.”

Ve hiçbirine hayır deme şansım yoktu. Hepsini istiyordum. Karmaşıklık umurunda değildi.

Ethan’a doğru bir adım daha attım. Sanki bize biraz mahremiyet sağlamak istiyormuşum gibi yaptım. Ama aslında ona olabildiğince yakın olmak istemiştım.

“Evet, bazı yüklerle geliyorsun,” dedim. “Ve eski eşinin ben-den ölümüne nefret ettiğini en baştan söyleseydin, bu biraz yardımcı olabilirdi. Çocuklarımızın birbirini sevip sevmediğinden emin değilim. Ayrıca pamuk şeker yapmak ve koşmak konusunda çok üstten konuşuyorsun.”

İç geçirdim, çenemi havaya kaldırdım. “Ama çok iyi öpüşüyorsun ve bu, hayatım boyunca bir daha yaşamaktan mahrum kalmak istemediğim bir şey.”

Bu son kısım onu şaşırttı. Gülümsememek için uğraştı ama pek başaramadı. “Yani bu ne anlama geliyor?” diye sordu.

“Bu,” dedim, ne kadar savunmasız hissetsem de göz teması kurmaya çalışarak. “Artık bu itip kakma işine son vereceğim an-

lamına geliyor. Bugün kimse dört parçaya bölünmeyecek. Eğer sen de istersen, seninle çıkmak istiyorum. *Bizi* seçiyorum.”

Beni en çok şaşırtan şey, onun teklifini kabul ederken tüm karmaşaya rağmen içgüdülerime teslim olmakta hissettiğim şey panik ya da endişe değildi. Rahatlamaydı. Ona güveniyordum. Bize güveniyordum. Artık kendimle savaşmak istemiyordum.

“Benimle çıkmak mı istiyorsun?” dedi.

“Evet.”

“Ve beni öpmek?”

“Bu paketin görünmeyen bir parçası gibi görünüyor ama evet. Eğer açıkça belirtmem gerekirse, seninle çıkmak ve bol bol öpüşmek istiyorum. Çünkü seni gerçekten, gerçekten çok seviyorum. Ve bunu daha önce hiç yaşamadım.”

“Öyle mi?” Minik bir gülümsemeyle baktı bana.

“Evet. Çünkü zekisin, komiksin, naziksin ve iyi birisin. Ve tişörtlerle harika görünüyorsun.”

“Hım. Peki ya Teva giyersem? Yine de hoşlanacak mısın benden?”

Başımı salladım. “Evet. O zaman bile... Muhtemelen.”

Bana kısık gözlerle baktı, dudaklarını birbirine bastırmıştı, sanki kafasında bir şeyleri tartıyormuş gibiydi. Bu gerçek miydi?

“Her zaman basit olmayacak.”

“Biliyorum. Bununla başa çıkabilirim.”

Tam o sırada, Yeşil Yelekli yanımızdan geçti, yeşil bir spor takımını giyiyordu. Bizi fark etti ve elini kaldırarak selam verdi.

“Selam millet!”

El salladık.

“Kaitlin, arkadaşlarına giymeleri için birer renk mi atamış?”

“Mümkündür.” Ethan bir iç çekti. “Ama işte bu mükemmel bir örnek, o kadın muhtemelen bizim hakkımızda rapor vere-

cek. İnsanlar işimize burnunu sokacak. Ve onların söylediklerini ya da yaptıklarını her zaman sevmeyebilirsin.” Sesi alçaldı. “Çocukların da bazı şeyler duyabilir. Ve onlar da bunu her zaman hoş karşılamayabilir.”

Başımı salladım. Bu olasılık aklımdan geçmişti. Defalarca. Yatakta uzanırken tavana dalmış, çocuklarımın nasıl olup da o tek boynuzlu kabartmalı çıkartmayı oraya kadar yapıştırmayı başardığını merak ederken.

Ve dürüst olmak gerekirse, çocuklarımı koruma isteğim bu süreçte aşmam gereken en büyük engellerden biriydi. Ama bu da işin bir parçasıydı.

“Ethan. Şu an beni bu işe ikna etmeye mi çalışıyorsun, yoksa vazgeçirmeye mi?”

“Seni hiçbir yöne çekmek istemiyorum.” Başını iki yana salladı. “Kendin karar ver istiyorum. Hazır olmanı istiyorum. Ve ne zaman hazırsan, ben buradayım, bunu bilmeni istiyorum.”

Nasıl anlatabilirdim? Beni buraya getiren her şeyi nasıl özetleyebilirdim? “Uzun zamandır çocuklarıma veremediklerim için kaygılanıyorum,” dedim. Şimdi sıra bendeydi. Bir çakıl taşına tekme attım, ayağımla birkaç yaprağı ezdim. “Ama şunu fark ettim ki, ne kadar canımı acıtsa da onlara bazen kaçınılmaz olarak yetemeyeceğim gerçeğini kabullenmem gerekiyor. Onları tamamen korumam mümkün değil. Bunu yapmaya çalışırsam hepimizden bir şey çalmış olurum. Dayanıklılığı öğrenmeleri gerekiyor. Yani artık mükemmellik hedef değil.” Zaten hiçbir zaman ulaşılabilir olmamıştı. “Ethan, sanırım ilk tanıştığımızda, büyük olasılıkla anlamlı bir konuşma yapmış olmamıza rağmen seni hatırlamamamın sebebi seni görmeye açık olmamam. Ve sanırım bu, başından beri bende büyük bir engeldi. Ne istediğime gerçekten açık değildim.”

Ethan elini saçlarının arasından geçirdi. Başını salladı. Ben de aynısını yapmak istiyordum. Parmaklarımı saçından geçirip boynuna indirmek, kendimi kolunun kıvrımına yerleştirmek. Onun çim kokan parfümünü içime çekmek. Ama henüz orada olmadığımızı fark ettim.

Onu bırakmaya karar verdiğim zamanı hatırlayınca kendime inanamıyordum.

“Bizim için aynı olmadığını anlıyorum,” dedi. “Biliyorum, annelik babalıktan farklı. Ama eski eşimle olan ilişkim adına da daha fazlasını üstleniyorum. Sadece temel ihtiyaçları değil, aynı zamanda uzlaşma hissini de. O yükü.”

“Bu his için daha iyi bir kelime bulmalılar.”

“Katılıyorum.”

Yine elini çenesine sürdü. Bu, onun stres belirtisiydi. Ve ne kadar endişelendiğini görebiliyordum.

“Ethan,” dedim, “Ruby’yle, Kaitlin’le her şeyin bu kadar zor olmasından dolayı üzgünüm. Her şey yoluna girecek.”

Keskin bir şekilde nefes verdi. “Teşekkür ederim.”

“Kaitlin’le son durum nedir?” diye sordum.

“Birkaç haftalığına Kuzey Kaliforniya’daki kız kardeşinin yanına gidecek.”

“Kulağa hoş geliyor.”

“Gerekli geliyor. Gerçekten toparlanması gerekiyor. Bizim de toparlanmamız gerekiyor.”

“Elbette.”

“Ama bu sabah konuştuk,” dedi. “Sanırım bu durumu, bizi, kabul etmeye çalışacak gerçekten.”

Kaitlin’in büyük hayranı olduğum söylenemezdi. Ve onunla gelecekteki karşılaşmaları dört gözle beklemiyordum. Ama dü-

rüst olmak gerekirse, onu harekete geçiren bazı şeyleri anlayabiliyordum.

Kendini kaybettiğini hissettiğinde insan ne yapardı? Yalnızca bir dizi yapılacak iş, akşam yemeği, atıştırmalık ve dırdır makinesi hâline geldiğinde?

Yeni bir kimlik duygusu nasıl kurulurdu? Bugünün, beklediğin gibi görünmüyorsa, belki geçmişe bakarsın. İşlerin ters gittiği âna. Kendini en son ne zaman bütün hissettiğine. Ya da en son ne zaman heyecanlandığını, umut dolu olduğunu, gelecek vadettiğini hatırladığın âna.

Ya da belki benim gibiysen, bulunduğun yere kök salarsın. İster sana hizmet etsin ister etmesin, oraya sabitlenirsin.

Yakın bir gelecekte, okul çıkışında, caddede onunla göz göze gelecektim. Ve başka aileler etrafımızda iplik gibi dolanırken biz bakışlarımızı kaçırmayacaktık.

“Ben onun erkek arkadaşını çalmadım,” dedim yine. “En azından kasıtlı olarak yapmadım.” Bunun artık neden önemli olduğunu bilmiyordum. Ama Ethan’ın bunu düşünmesi fikri beni rahatsız ediyordu.

“O, zaten senden hep biraz rahatsızdı,” dedi. “Sanırım bu, zamanla tam bir yansıtmaya dönüştü.”

“Ve şimdi en kötü kâbusu doğrulandı,” dedim, aramızda gidip gelen bir hareket yaptım. Utangaçtım, en iyi ihtimalle.

“İronik olarak, tüm bu sabotajları bizi birbirimizi tanımaya zorladı. Belki bilinçaltında bizi bir araya getirerek haklı çıkmak istiyordu.”

“Gerçekten mi?” Burnumu kırıştırdım.

Ağzını yana doğru büktü. “Birkaç ay önce bir etkinlikte seni izlerken yakalandım,” diye itiraf etti. “Biz çoktan ayrılmıştık.

Ama o, senden hoşlandığımı düşünmüştü.” Yere utangaçça baktı. “Belki hoşlanıyordum da.”

Gülümsememeye çalıştım ama başaramadım. “Benden *sweatshirt*ü çalmadan önce bile hoşlanıyordun demek!”

“Eh, hoşlanmak demeyelim. Çekici buluyordum. Ve oyun alanında güzel bir sohbet etmiştik. Senin hemen unuttuğun o sohbet. O *sweatshirt* meselesi karakterinden şüphe etmeme neden olmuştu doğrusu.”

“Biliyordum!”

“Biliyor muydun?”

“Yani... Hayır. Ama hoşuma gittil!”

“Eminim öyledir.”

Başını yana eğdi. “Bu arada, yaran nasıl? İyileşti mi?”

“İşçi tazminatı için başvurduğum,” dedim ciddi bir ses tonuyla. “O denizanası, avukatımdan haber alacak. Hayır, ciddiyim. Düşüşümün videodan kesilmesine sevindim, kimse görmeden.”

Yüzünde derin bir şüphe ifadesi belirdi.

“Afedersin,” dedim, parmağımı ona doğrultarak. “O yüzündeki neydi?”

“Hiçbir şey!”

“Ethan?”

“Belki... O klibi geçen hafta birkaç kez izlemiş olabilirim.”

“Yok artık!” Koluna hafifçe yumruk attım.

Yumruk attığım yeri güya acı içinde ovaladı. “Elimde değildi! Çok komikti!”

Gülümsedi. Ve bu gülümseme asimetric gamzesiyle birlikte rüya gibiydi. Bu gülümsemeyle kaybolabilirdim. Haritaya gerek yoktu.

“Ama beğendin mi?” dedim. “Derek videoyu beğendiğini söyledi.” Fikrini öğrenmek için şaşırtıcı biçimde heyecanlıydım.

Başını salladı. “Sadece ben değil.”

“Şirket mi? Yayıncı mı?!”

Gülümsedi. “Şimdilik işlerimiz güvende.”

“Ethan! Bu harika!”

Ellerini tuttum. Sıcak ve güçlüydü.

“Sasha,” dedi, ellerimi bırakmadan.

“Adımı böyle söylemen beni öldürüyor.”

“Sasha. Sasha. Sasha.”

“Beni yok etmek mi istiyorsun?”

Bayılırmış gibi kendimi kollarına doğru bıraktım.

“Aynı şeyi sana da sorabilirim,” dedi, bana bakarken yüzümü ona döndürdüm, vücudumu ona yasladım.

Onun kokusuydu bu. Ve onu özlemiştim.

“Bundan emin misin?” diye sordu.

Başımı salladım, dudaklarım artık onunkine sadece birkaç santim uzaktaydı. Büyülenmişim.

“Korkmuştum ve darmadağınıktım,” dedim sessizce. “Ve sen de bir aptaldın. Ama artık işleri yoluna koymak istiyorum. Seni istiyorum.”

Gözleri parladı. Bakışları kısıldı. “Bu ayarlanabilir.”

Ve sonra bana doğru eğilip beni öptü. Parkın ortasında, tüm anneler, babalar ve yekeklilerin önünde.

Ve ben buna tamamen razıydım.

Önce yüzeyseldi, sonra derinleşti; kolları beni sardı, ellerini belime bastırdı. İçimde bir yere dokundu ve kendimi ona bıraktım.

Bu, benim destekleyebileceğim türden bir günlük egzersiz rutiniydi.

Bu, aşk olabilirdi.

Sonunda birbirimizden istemeye istemeye ayrıldığımızda, “Gitsek iyi olur,” dedi. “Daha fazla ileri gitmeden.” Göz kapakları yarı kapalıydı.

“Ya da sonra,” diye önerdim, kaşlarımı oynatarak. “Millete bir gösteri sunarız!”

“Üç kilometreni tamamladın mı?”

“Gerçekten bilmiyorum! Ama bugünkü koşum kesinlikle bitti.”

“Vay canına,” dedi. “Kuralını bozdun! Tam üç kilometre koşmadın.”

“Bu aralar pek çok kuralı yeniden yazıyorum.” Ona o meşhur göz kırpmalarımın biriyle yanıt verdim. Berbattı.

Kafasını sallayıp güldü. “Bunu asla yapma. Özellikle kalabalıkta.”

Onun gülüşünü sevdiğimi fark ettim. Tişörtlerini, cömertliğini ve hatta o aptalca ders verme hevesini bile. Eh, bir nebze. Adadayken geçirdiğimiz zamanı düşündüm. Ne kadar çabalayıp karşı koyduğumu.

“Yorgun görünüyorsun,” dedim parmaklarımı çenesinde gezdirerek. “Yatmalıyız.”

“Ah, keşke,” dedi, eli sırtımda aşağı doğru kayarken. “Ne kadar çok istediğimi bilemezsin. Ama benim gitmem gerek. Senin de.”

“Ne? Nereye?” Telefona baktım. “Ah, kahretsin! Okul çıkışı zamanı gelmiş.”

“Birlikte gitmek ister misin?”

“Ethan. Beni okuldan çocuk almaya mı davet ediyorsun? İlk randevumuz bu mu olacak!”

“Yani bu bir randevu ama ay ışığında sahilde yediğimiz akşam yemeği değildi öyle mi? Gerçekten tuhafsin,” dedi. Sonra birden durdu. “Ah, dur! Az kalsın unutuyordum!”

Ellerinin yokluğu bir anda hissedildi. Sırt çantasını bir omzundan çıkarıp üstten fermuarını açtı. İçini karıştırdı ve ezilmiş plastik ambalajlı bir pamuk şekeri çıkardı.

“Senin için,” dedi, pastel renkli yumağı bana bir buket gibi uzatarak. Gerçekten duygulanmışım.

“Benim için mi? Bu neredeyse yenilebilir bir çiçek buketi gibi!”

“En iyisi o zaten. Park girişindeki tezgâhta satıyorlardı. Uygun bir barışma hediyesi gibi geldi. Ezildiği için üzgünüm.”

“Ezilmemiş,” dedim göğsüme bastırarak. “Sanatsal bir havası var!”

“Sen öyle diyorsan.”

Plastiğini çıkarıp çöp kutusuna attım, kabarık bir parça kopardım ve dilimin üstünde erimesine izin verdim. “Mmm.”

“Güzel mi?”

“Bugün başıma gelen en güzel şey.”

Bana *Gerçekten mi?* bakışı attı.

“Tamam. İkinci en güzel şey.”

“Yemekten sonrayı beklemek istemiyor musun?”

“Ne? Sonra çocuklarla paylaşmak zorunda kalırım. Olmaz.”

Bir parça koparıp onun ağzına verdim. Pamuk şeker ağzında eridi. Oldukça beğenir gibi başını salladı. Ona bir öpücük daha kondurdum. Yapış yapış ve tatlıydı. İkinci bir tur isterdim. Ama beklemem gerekecekti.

Parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi ve okulun çevresinde yürümeye başladık. Çeşitli şekillerde nefes nefese kalmış koşucular yanımızdan geçip gidiyordu. Üstümüzdeki ağaçların arasında bir hışırtı duydum. Bazı kuşlar sanki bir *rap* düellosuna girişmişti. Belki de bizim şerefimizeydi.

Parkın çıkışına yaklaşırken sağda kalan oyun alanının yanından geçtik. Küçük çocukların sırayla mini kaydıraktan kendilerini aşağı bırakırken çığlık attıklarını gördüm. Ve belki tamamen hayal ürünüydü ama birden, Nettie'yi salıncakta salladığım bir âni canlandı gözümde. Yanımda bir baba, o da kendi kızını sallıyordu ve konuşuyorduk. Sevimliydi, komikti ve sanırım, belki başka bir hayatta...

Bu olabilir miydi?

Şimdi Ethan bana doğru eğildi. Beni dirseğiyle hafifçe dürttü. Sonra kolunu omzuma attı. Vücudumdan elektrik gibi geçen bir ürperti yayıldı. Elimini uzatıp boynuna sokuldum. Mutluydum. Cinsel açıdan biraz sinirliydim. Ama mutluydum.

“Yarın için yağmur kontrolü?” dedim. “Yatma mevsuzu için?”

“Hımm.” Gözlerini kısıp ciddi ciddi düşündü. “Hayır. Sanmam.”

“Ne! Neden?”

“Şöyle bir şey var, şimdi bu yenilebilir buketin falan varken boşa gitmemeli. Seni bu akşam dışarı çıkarmam lazım.”

Olduğum yerde durup ona baktım. Gerçekten gitmek istiyordum ama hiçbir şekilde mümkün değildi.

“Ethan! Benim bir çocuk bakıcım yok.”

“Aslında var.”

“Var mı? Nasıl?”

Başımı iki elinin arasına aldı ve başını salladı. “Celeste bu gece çocuklarını alıyor.”

“Ne? Nasıl?” Şoktaydım.

Saçımı kulağımın arkasına itti. “Onunla konuştum. Ve sormadan önce söyleyeyim, hayır, hiç rahatsız olmadı. Hatta oldukça destekleyici görünüyordu.”

Yanağımı avucuna yasladım. “Ethan.”

“Sasha.”

“Bu çok nazikçe. Ve bir o kadar da küstahça. Ya seni affetmemiş olsaydım?” Omuz silkti, biraz mahcuptu. “Şansımı dene-dim. Umut ettim. İyimserlik işte.”

Duygulanmış ve heyecanlanmıştım. Eriyip akan bir sevinç topuna dönüşmüştüm. Öne doğru bir adım attım ve göğsüne yaslandım, gözlerim doldu. Bu umut dolu yerde son bulduğum için kendimi çok şanslı hissediyordum.

“Yani bu bir evet mi?” diye sordu, bana yukarıdan bakarken gözleri sanki yanan bir şömine gibi parlıyordu.

“Hımm. Boş olup olmadığımı bilmiyorum,” dedim, omuz silktim. “Beni bilirsin. Hep elim kolum bir şeylerle bağlı olur.”

“Onu hallederim,” dedi. Ve eğilip beni tekrar öptü.

SON SÖZ

Sonsuza Kadar

Sasha + İblis Baba

“Evren geniştir ve sürekli genişlemektedir,” dedi her yönden aynı anda yankılanan derin bir ses. “Ne kadar farklı hissetsek de bugün Dünya’daki 8.1 milyar insan aynı evrenin içinde varlık gösteriyor.”

“Yıldızlar... Onlar da bizim gibi!” diye sahte bir fısıltıyla Ethan’a doğru eğildim.

“4.5 milyar yıl önce, güneş sistemimiz yıldızlararası gaz ve tozun birleşiminden oluştu...”

Bu kez kulağına eğilip, “Buzdolabımın altında da biraz toz birikmiş. Sonra kendi galaksimizi biz de yapalım mı?” diye fısıldadım.

“Bu gece eve dönmüyoruz,” dedi.

“Biliyorum. Ben sadece...İleride bir gün demek istedim.”

Onu göremeyecek kadar karanlıktı ama gülümsediğini hissedebiliyordum. Aniden kendimi o geceye, sahilde yıldızları seyrettiğimiz ve ilk kez gerçekten öpüştüğümüz o âna dönmüş bul-

dum. Bana göre o, hâlâ ilk gerçek randevumuz değildi. O zaman da Ethan'ın yanımda olduğunu sezmem gerekmişti. Tepkilerini hayal etmiştim. Yüzünün ince ayrıntılarını. O zaman bile, sanki onu yıllardır tanıyormuşum gibi gelmişti. Sanki o bana aitmiş gibiydi.

Elbette, bu anıyı canlandırmak Ethan'ın planının tam da kendisiydi. O ve ben, ilk olmayan randevumuza nihayet çıkmıştık. Planetaryumdaydık. Ve bir şekilde Ethan, orayı yalnızca bize ait hâle getirmeyi başarmıştı. Bundan daha güzel bir şey olamazdı. Bu adam bana gece göğünü hediye etmişti.

“Nasıl yani?” diye sormuştum boş tiyatro salonuna müze kapanış saatinden sonra adım attığımızda. Ağzım açık kalmıştı.

“Yardımcı müdürle basket oynuyorum,” diye omuz silkti.

Bu basket maçı tam bir altın madeni olmalıydı. Belki ben de biraz smaç çalışmalıyım.

Ama yine de Ethan'ın rica ettiği iyiliği küçümsediğini biliyordum. Eminim karşılığında büyük bir iyilik istenmişti.

“Gökyüzünde seksen sekiz resmî takımyıldız vardır,” dedi şimdi her şeyi bilen ses. “Küçük Köpek'ten Çoban'a ve hatta Güney Üçgeni'ne kadar.”

Belki de şimdi, takımyıldız isimlerinin cinsel pozisyonlara benzediği yönündeki teorimi Ethan'a anlatmanın tam zamanıydı.

“Hey Ethan,” diye fısıldadım.

“Sasha?” dedi. “Sıkıldın mı?”

Sanki yerinde duramayan bir çocuk gibiydim. Sanki eline telefon verip oynamamı teklif edecekmiş gibiydi. Anlıyordum. Haksız da değildi. Aşırı konuşkandım. Ama hayatımda hiç bu kadar az sıkılmamıştım.

Aksine içim içime sığmıyordu. Uyanıktım. Kıpır kıpırdım. Ethan'ın yakınlığı, parmaklarının benimkilerin arasına kenet-

lenmiş olması, bu gece bize ait olan özgürlük, istediğim zaman onu öpebileceğim (hatta onunla sevişebileceğim!) gerçeği beni öylesine mest etmişti ki kendimi toparlayamıyordum. Hâlâ her şey çok yeniydi. Ama onu sanki yıllardır tanıyordum.

“Hiç sıkılmadım!” dedim. “Bu harika bir şey.”

“Güzel.”

“Son bir şey söyleyebilir miyim?”

“Elbette. Ama neden fısıldıyorsun? Burada sadece ikimiz varız!”

“Biliyorum. Ama saygısızlık etmek istemiyorum.”

“Kayda mı?”

“Evet. Bir de küçük yeşil adamlara.”

“Eyyvah,” dedi. Gözlerini devirdiğini ama aynı anda gülümse-
diğini hissedebiliyordum.

“Son bir soru, sonra söz dinleyeceğim,” dedim.

“Evet?”

“Bundan sonra beni nereye götürüyorsun?”

“Sasha!” diye inledi. “Bunu kaç kez konuştuk. Sürpriz kısmı-
nı neden anlayamıyorsun?”

“Çünkü deli gibi açım ve senin beni ultra havalı bir hipster
bara götürüp bana sadece kurutulmuş *shiso* yaprağı ikram et-
menden korkuyorum.”

“Gerçekten senin, New York’taki en iyi hamburgeri afiyetle
yemeni izleme şansını kaçıracığımı mı düşünüyorsun?”

“Ah,” dedim, içim ısınıvermişti birden. “Beni gerçekten ta-
nıyorsun.”

Elimi sıktığında içimde havai fişekler patladı. Göz alıcı bir
ışık. Şakırtılı ışıltı şelaleleri. Aniden ortaya çıkan kırmızı, mavi,
mor ve yeşil dairesel patlamalar. Vücudum baştan ayağa karın-
calandı.

“Hey, Ethan?”

“Evet?” Sesi sabırlıydı. Beni susturmamış olması büyük bir başarıydı.

“Burada başka kimse yoksa neden kendi koltuğumda oturmak zorundayım?”

Hafifçe güldü. “İşte bu iyi bir soru.”

Beni kucağına çekti. Ben de kıvrılıp ona sokuldum. Başımı çimen kokulu boynunun kıvrımına yerleştirdim. Kollarını etrafıma sardı ve beni kendine çekti. Nefesiyle birlikte inip kalkıyordum. İzin verseler sonsuza dek burada kalırdım. O hamburgeri ne kadar istesem de.

“Ay, Güneş’ten dört yüz kat daha küçük ama Dünya’ya dört yüz kat daha yakındır,” diye açıkladı ses. “Parlak görünür ama yüzeyi aslında karanlıktır.”

Her şey bakış açısıyla ilgiliydi.

“Sasha,” diye fısıldadı Ethan.

Hâlâ adımı söyleyişini çok seviyordum.

“Evet?”

“Sana âşık olabilirim. Yani... Âşığım. Sana.”

Göğsünde nefesinin takıldığını hissettim. İkimiz de bunun için erken olduğunu biliyorduk. Ama insan bazen gerçekten anlıyordu.

“Hey Ethan?”

“Evet?”

“Ben de sana âşık olabilirim. Hem de çok.”

Beni sımsıkı sardı. Işıl ışıldım. Onunla tamamen birbirimize dolanmıştık. Bu bakış açısından, Ethan koltuğum olmuşken başımı kaldırdım ve gösteriye odaklandım. Hayranlıkla yıldızlara baktım, tavanda yansıyanlara ve içimde parlayanlara.

Teşekkür

Bu kitabın fikri ilk olarak, çocuklarımı okula bıraktıktan sonra kaldırımda, büyük bir çember hâlinde sohbet ettiğim bir grup veliyle birlikteyken aklıma geldi. Sabahlarımı, öğleden sonralarımı (bazen akşamlarımı da) aydınlatan o gruba ve geniş okul çevremize teşekkür ederim. Başta sadece diğer velilerken, zamanla gerçek dostlara dönüştünüz.

The Book Group'taki temsilcim Faye Bender'a sonsuz minnettarım. Çılgın fikirlerime her zaman açık olduğu ve romantik komedi yazmak istediğimi söylediğim ilk andan itibaren benimle aynı adımları attığı için. İyi ki varsın!

Gallery Books'tan editörüm Carrie Feron'a kocaman bir teşekkür. *Aşka Dönüş*'te bir potansiyel görüp tüm uzmanlığını kitabı parlatmak için seferber etti. Seninle çalıştığım için kendimi çok şanslı hissediyorum!

Ali Chesnick olmadan bunların hiçbirisi mümkün olamazdı. Sen harikasın! Bu kitabı en başından sevdiğin için teşekkür

ederim. Simon & Schuster çatısı altındaki harika Gallery Books ekibinin coşkulu desteğine çok minnettarım.

Sevgili dostum Sarah MacLean'e, neredeyse on yılı bulan arkadaşlığımız için minnettarım. Bu süreç boyunca en büyük destekçim ve hayal edilebilecek en değerli rehber oldun. Cömertliğin ve varlığın olmasaydı, burada olamazdım. Bir gün buluşmalarımızda sana gerçekten çalışma fırsatı vereceğime söz veriyorum.

Nicola Wheir, Hanna Neier ve Katie Schorr'a, taslağı okuyup dürüst ve içgörülü geri bildirimlerde bulundukları için çok teşekkür ederim. Ve Emily Barth Isler'a. Sınırsız cesaretlendirmen benim için çok şey ifade ediyor.

Peter Harris'e, yayıncılık dünyasına dair bilgilerini benimle paylaştığın ve her zaman parlamam gerektiğini söylediğin için teşekkür ederim. Sizler benim ailemsiniz. Varlığınız için sonsuz teşekkürler.

Melissa Haggerty, editoryal video çekimleri konusundaki fikirlerin çok güzeldi. Sana kocaman teşekkürler. Ve elbette boşanma deneyimlerini benimle açık ve cömert bir şekilde paylaşan isimsiz dostlarıma da.

Taber ve Weiner ailelerine, başarılarımı heyecanla karşıladığınız, kayıplarımı bağışladığınız ve her zaman, her koşulda yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Meg ve Rach, hayatımdaki can simitlerim... Sizi tanıdığım için kendimi inanılmaz şanslı hissediyorum. Her gününüz için şükrediyorum. Sonsuz vegan hamur işi kaçamaklarımı ve geç uyandığım zamanları tolere ettiğiniz için teşekkür ederim.

Her zaman yeniden denememi hatırlatan Tova'ya teşekkür ederim.

Ablam Claudia'ya, zevkine sonsuz güvendiğim, dağınık da olsa taslaklarımı okumaya her zaman hazır olan o sabırlı in-

sana kocaman bir teşekkür. Sayende kafamda tam teşekkürllü bir romantik komedi referans kütüphanesi oluşturdum. Joan Didion'dan *Fırlama Kızlar*, hatta *İneklerin İntikamı'na* kadar kültürel zevklerimi sen şekillendirdin.

Her hafta Brooklyn'e kadar gelerek geleneksel bekârlık gecelerimizi ihmal etmeyen Annie'ye ve "Katia Dersi"ni yürüten Katia'ya teşekkür ederim. Bu iki ritüel ve bu iki dostluk, hem aydınlıkta hem karanlıkta akıl sağlığımı korumamı sağladı.

Bana ilk kez *Aşk ve Gurur'u* okuyan kadına, annem Lynn'e, güçlü kadın karakterler ve yazı yazmak hakkında bildiğim her şeyin temellerini attığın için sonsuz teşekkür ederim.

Babam Paul'a, bana ince mizahı öğreten ve kızlarının dünyayı yönetebileceğine gerçekten inanan adama teşekkür ederim. İyi ki varsın.

Dünyanın en güzel sarılmalarını bana veren çocuklarıma, hayal gücünüz, sezgileriniz, mizahınız ve sevginizle her gün beni hayran bırakıyorsunuz. Ve hayır, fazladan tatlı yemek yok.

Ve kocam Andrew'a, birlikte yaşadığımız muhteşem düşmandan âşka hikâyemiz için teşekkür ederim. Yazarken atıştırmana bazen söyleniyor olabilirim ama gerçek şu ki sen benim en iyi fikir alışverişi yaptığım kişisin. Her zaman büyük işler başatabileceğime inandığın, bir Ethan olup asla bir Cliff olmadığın için teşekkür ederim.

Aşka Dönüş'ü dünyaya sunmaktan büyük heyecan duyuyorum. Okuyan herkese içten teşekkürler!

Yazar Hakkında

Nora Dahlia, yazıları *New York Times*, *Elle*, *Wall Street Journal* ve *Vanity Fair* gibi yayınlarda yer almış bir yazardır. Aynı zamanda içerik uzmanı, kitaplara şifa dağıtan bir editör, görünmeyen kalemlerin ustası ve ilham verici bir yazar koçudur. Eşi, iki çocuğu ve dev kedisi Waldo ile birlikte Brooklyn'de yaşamaktadır. *Aşka Dönüş*, yazarın ilk romantik romanıdır.

